

Матю Райли

Храмът на инките

На брат ми Стивън

Дължа специална благодарност на няколко души.

На Натали Фриър – тя винаги е първият човек, който чете ръкописите ми, при това на откъси от по четиридесет страници. Отново ти благодаря за изключителното търпение, великодушие и помощ. На брат ми Стивън Райли – за неговата безрезервна вяност и точни бележки върху текста. (Някога споменавал ли съм, че той е автор на най-хубавия сценарий, който съм чел?)

На родителите ми, както винаги – за тяхната обич, окуражаване и подкрепа. На моя добър приятел Джон Шрутън – за това, че за трети път изигра ролята на опитна мишка. (Джон е първият, който чете книгите ми в завършен вид – още помня как четеше „Експлозивно“, докато гледахме крикет на игрището в Сидни.) На Ник Козлина – за бележките ѝ върху ръкописа и на Саймън Козлина – за това, че ми позволи да дам на главния си герой неговото лице!

Трябва да спомена и за страхотните хора в „Пан Макмилън“. На Кейт Патърсън, моята издателка за това, че... хм... направи възможно всичко това. Нейните усилия да публикува трилъри за масовия читател в тази страна заслужават уважение. На Ана Макфарлин, моята редакторка – за това, че разкри най-доброто у мен. На всички търговски агенти в „Пан“ – те ежедневно работят на предните линии в книжарниците из цялата страна. И накрая огромна благодарност на Джейн Новак, моята агентка по връзките с обществеността в „Пан“ – за това, че ме закриля като тигрица и че разбра иронията, когато двамата с Ричард Стъбс говорихме за нея по националното радио!

Е, това е. А сега да започваме...

ВЪВЕДЕНИЕ

От: Холстън, Марк Дж.

„Изгубената цивилизация – завладяването на инките“

(Адвантидж Прес, Ню Йорк, 1996, с.12)

ГЛАВА 1 ПОСЛЕДИЦИ ОТ ЗАВЛАДЯВАНЕТО

... Малко е да се каже, че завладяването на инките от испанските конквистадори може би представлява най-големият сблъсък на култури в историята на човешката еволюция.

Най-силната морска държава в света, въоръжена с изделия на най-модерната стоманолерна техника в Европа, се сблъсква с най-могъщата империя, съществувала в двете Америки.

За нещастие на историците и благодарение главно на неутолимата алчност на Франсиско Писаро и неговите кръвожадни конквистадори, най-великата империя в Америка е и най-слабо познатата.

Плячкосването на империята на инките от Писаро и неговата армия през 1532 г. е сред най-жестоките в писаната история. Въоръжени с най-съкрушителното колониално оръжие – барутът – испанците проявяват „безпринципност, която би накарала Макиавели да потрепери“, както се изразява един автор от двадесети век.

Местните жени били изнасилвани в собствените им домове или принуждавани да работят в мръсни импровизирани бордеи. Мъжете масово били измъчвани – изгаряли очите им с въглени или отрязвали сухожилията им. Стоотици деца били отвеждани на брега, където ги товарели на страшните робски галеони и ги откарвали в Европа.

Стените на градските храмове били ограбвани. Испанците претопявали на кюлчета златни пластини и свещени идоли, без изобщо да се замислят за тяхното културно значение.

Може би най-известната история за съкровищата на инките е тази за невероятното пътуване на Ернандо Писаро, брат на

Франсиско, до крайбрежния град Пачакамак в търсене на легендарен идол. Както пише Франсиско де Херес в своето прочуто произведение „Verdadera relaciyn de la conquista de la Peru“¹, богатствата, които заграбил Ернандо по време на пътуването си до храма в Пачакамак (недалеч от Лима), имат почти митични размери.

По малкото останки от империята на инките – сгради, които испанците не разрушили, златни предмети, които инките изнесли от храмовете под прикритието на нощта – съвременните историци късче по късче събират оскъдни данни за тази някога велика цивилизация.

И резултатът е една империя на парадоксите.

Инките не познавали колелото, и все пак изградили най-широката пътна мрежа в двете Америки. Те не претопявали желязна руда, и все пак тяхното металообработване, главно на злато и сребро, било несравнимо. Нямали писменост, и все пак тяхната система на числови записи – пъстроцветни нишки, известни като кипуси – била невероятно точна. Известно е, че кипукамайоките, могъщите императорски бирници, разбирали винаги, когато липсвал дори само един сандал.

Обаче най-подробните описания на всекидневието на инките са дело на испанците. Конквистадорите довели със себе си в Перу духовници, за да разпространяват Словото Божие сред езичниците. Мнозина от тези монаси и свещеници по-късно се върнали в Испания и описали какво са видели. Тези ръкописи все още могат да се открият в манастири из цяла Европа, датирани и непокътнати...

От: Де Херес, Франсиско
„Verdadera relaciyn de la conquista de la Peru“
(Севиля, 1534)

Капитанът (Ернандо Писаро) отиде да се настани заедно със своите спътници в няколко големи помещения в едната част на града. Той каза, че идва по заповед на губернатора (Франсиско

1. Правдив разказ за завладяването на Перу (исп.). – Б.пр.

Писаро) за златото на оная джамия и че трябвало да го вземе и отнесе.

Всички градски първенци и слуги на Идола се събраха и отговориха, че ще го предадат, но постоянно извъртаха и си намираха оправдания. Накрая донесоха съвсем малко и казаха, че няма много повече.

Капитанът рече, че иска да види Идола им и го стори. Той се пазеше в една красива сграда, добре боядисана, украсена в обичайния стил на инките – входа охраняваха каменни статуи на ягуари, по стените имаше релефи на демонични, напомнящи на котки същества. Вътре Капитанът откри мрачна зловонна зала, в средата на която се издигаше гол каменен олтар. По време на пътуването ни бяха разказали за един легендарен Идол, който се намирал в храма-светилище в Пачакамак. Индианците твърдят, че това е техният Бог, който ги сътворил и който е източник на цялата им мощ.

Но ние не намерихме Идол в Пачакамак. Само един гол олтар в зловонна зала.

Тогава капитанът заповяда да бъде разрушена сградата, в която бяха пазили езическия Идол, и незабавно да убият градските първенци заради техните лъжи. А също и слугите на Идола. После капитанът научи селяните на много неща за нашата Света католическа вяра, научи ги на кръстния знак...

От: Ню Йорк Таймс

31 декември 1998, с.12

УЧЕНИ ОТКРИВАТ РЕДКИ РЪКОПИСИ

Тулуза, Франция.

Днес неколцина учени медиевисти получиха изключителната възможност да влязат във великолепната средновековна библиотека на абатството „Сан Себастиан“, уединен йезуитски манастир в Пиренеите, отворен за избрана група светски специалисти за пръв път през над тристагодишната му история.

Учените имаха шанс лично да видят прочутата колекция от ръкописи, особено на св. Игнатий Лойола, основателя на Обществото на Исус.

Но откриването на някои други ръкописи, отдавна смятани за изгубени, предизвика радостни възгласи от страна на историките, получили достъп до напомнящата на лабиринт библиотека на абатство:

Последният кодекс на св. Алоизий Гонзада, неизвестен досега манускрипт вероятно от св. Франциск Хавиер, и главно – откриването на оригинална чернова на прословутия Ръкопис на Сантяго.

Написан през 1565 г. от испански монах на име Алберто Луис Сантяго, той придобива почти легендарно значение за медиевистите, най-вече защото е бил считан за унищожен по време на Френската революция.

Смятало се е, че ръкописът разкрива с най-ужасни подробности завладяването на Перу от испанските конквистадори през тридесетте години на шестнадесети век. Стана ясно обаче, че той съдържа и единственото писмено сведение (основаващо се на личните наблюдения на автора) за маниакалното търсене на безценен идол на инките из джунглите и планините на Перу от страна на един жесток испански капитан.

В крайна сметка обаче на учените не е било позволено да докоснат ръкописите. След като и последният историк неохотно напуснал библиотеката, нейните тежки дъбови врати били здраво заключени.

Можем само да се надяваме, че ще се отворят отново, преди да са минали още триста години.

ПРОЛОГ

*Абатството „Сан Себастиан“
Високо във френските Пиренеи
петък, 1 януари 1999 г., 03:23*

Младият монах неудържимо хлипаше, докато студеното дуло на пистолета болезнено притискаше слепоочieto му.

Раменете му се тресяха. По бузите му се стичаха сълзи.

– За Бога, Филип – рече той. – Ако знаеш къде е, кажи им!

Брат Филип дьо Вилие беше коленичил на пода в трапезарията с ръце на тила. Вляво от него беше брат Морис Дюпон, треперещият млад монах, а вдясно – останалите шестнадесет йезуитски монаси, които живееха в абатството „Сан Себастиан“ – всички в същата поза.

Пред дьо Вилие и малко наляво стоеше мъж в черна бойна униформа и въоръжен с автоматичен пистолет „Глок“ 18 и „Хеклър & Кох“ G-11, най-съвършеният автомат, произвеждан до този момент. Пистолетът бе опрян в главата на Морис Дюпон.

В просторната трапезария имаше още десетина мъже, облечени и въоръжени по същия начин. Всички носеха черни маски и очакваха отговора на Филип дьо Вилие.

– Не знам къде е – процеди през зъби монахът.

– Филип... – изхълца Морис Дюпон.

Опреният в слепоочieto му пистолет изгърмя без предупреждение и изстрелът отекна в тишината на полупустото абатство. Главата на Дюпон се пръсна като диня и по лицето на дьо Вилие се стекоха капки кръв.

Никои извън манастира нямаше да чуе изстрела.

Абатството „Сан Себастиан“ се издигаше на близо хиляда и осемстотин метра над морското равнище, скрито сред заснежените върхове на френските Пиренеи. То беше „колкото може по-близо до Господ“, както казваха по-възрастните монаси. Най-близкият му съсед, прочутата обсерватория „Пик дю Миди“, се намираше на разстояние от почти двадесет километра.

Мъжът с пистолета се приближи до монаха от дясната страна на дьо Вилие и опря дулото на глока в главата му.

– Къде е ръкописът? – повторно попита той. Говореше с характерен

баварски акцент.

– Не знам, казвам ви – отвърна дьо Вилие.

Бум!

Вторият монах политна назад и се строполи на пода. Около неравната дупка в главата му се образува червена локва. В продължение на няколко секунди тялото неволно трепереше и се мяташе като изскочила от аквариума риба.

Дьо Вилие затвори очи и започна да се моли.

– Къде е ръкописът? – каза немецът.

– Не зна... Бум!

Падна още един монах.

– Къде е?

– Не знам!

Бум!

Внезапно глокът се завъртя и се насочи право към лицето на дьо Вилие.

– Питам те за последен път, брат дьо Вилие. Къде е Ръкописът на Сантяго?

Монахът не вдигна клепачи.

– Отче наш, който Си на небето, да се свети...

Немецът понечи да натисне спусъка.

– Чакайте! – обади се някой от другия край на редицата.

Убиецът се обърна и видя, че един възрастен йезуит се изправя.

– Моля ви! Моля ви! Стига вече, стига. Ако ми обещаете, че няма да убиете никого повече, ще ви кажа къде е ръкописът.

– Къде е? – попита немецът.

– Насам – отвърна старият монах и zakрачи към библиотеката. Убиецът го последва в съседното помещение.

Скоро двамата се върнаха. В лявата си ръка облеченият в черно мъж носеше голяма книга с кожена подвързия.

Макар че не виждаше лицето му, дьо Вилие се досещаше, че немецът широко се усмихва под черната маска.

– А сега си вървете. Оставете ни в мир – каза старият монах. – Оставете ни да погребем мъртвите.

Убиецът като че ли се замисли за миг. После се обърна и кимна на хората си.

В отговор въоръжените вдигнаха едновременно автоматите си и откриха огън по редицата коленичили йезуити.

Монасите бяха разкъсани на парчета. Избухваха глави, части от

човешки тела летяха във въздуха.

След секунди всички йезуити бяха мъртви, освен един: старият монах, който бе дал ръкописа на немците. Той стоеше съвсем сам сред кръвта на другарите си и се взираше в своите мъчителни.

Водачът им пристъпи напред и насочи глока си към главата му.

– Кои сте вие? – предизвикателно попита йезуитът.

– Ние сме Schntz Staffeln Totenkopfverbände – отвърна убиецът.

Очите на монаха се разшириха.

– Мили Боже... – ахна той.

Немецът се усмихна.

– Даже Той не може да те спаси.

Бум!

Глокът за последен път изгърмя. Убийците напуснаха абатството и изчезнаха в нощта.

Изтече цяла минута, после още една.

Манастирът тънеше в тишина.

Окървавените трупове на осемнадесетте йезуитски братя лежах проснати на пода.

Убийците изобщо не го бяха забелязали.

То беше високо над тях, скрито в тавана на огромната трапезария – нещо като таванско помещение, отделено от самата трапезария с тънка, облицована с дърво стена. Частите на ламперията бяха толкова стари и разкривени, че цепнатините помежду им се бяха разширили.

Ако се бяха вгледали внимателно, убийците щяха да го видят – надничашо през една от тези цепнатини и премигващо от страх.

Разширено от ужас човешко око.

Северен Феърфакс Драйв 3701,

Арлингтън, Вирджиния

Офиси на Управлението за съвременни военни проучвания

към МО на САЩ

Понеделник, 4 януари 1999 г., 05:50

Крадците действаха бързо – знаеха точно къде отиват.

Бяха избрали съвършения момент за нападението си. Шест без десет. Десет минути преди края на дежурството на нощните пазачи. Десет минути преди началото на дежурството на дневните пазачи. Нощните пазачи бяха уморени, постоянно си поглеждаха часовниците и нямаха

търпение да се приберат вкъщи. Сега бяха най-уязвими.

Сградата на Северен Феърфакс Драйв 3701 беше осеметажна, с червени тухли, и се намираше точно срещу метростанция „Вирджиния Скуеър“ в Арлингтън, Вирджиния. Там се помещаваха офисите на Управлението за съвременни военни проучвания – УСВП – към МО на САЩ: върхът в модерното развитие на Министерството на отбраната на Съединените щати.

Крадците тичаха по облените в бяла светлина коридори, здраво стиснали автоматите си MP-5SD със заглушители, като тюлените от морската пехота – плътно притиснали към раменете си сгъваемите приклади, впили поглед право през мерника в търсене на мишени.

Та-та-та-та!

Безшумна градушка от куршуми разкъса поредния пазач от военноморския флот, седемнадесетия. Крадците прескочиха трупа му без да забавят ход и се насочиха към бронираната зала. Един от тях прекара картата през електронната ключалка, докато друг отвори огромната хидравлична врата.

Намираха се на третия етаж, след като бяха минали през седем строго охранявани пропуска – пропуска, изискващи четири различни електронни карти и шест различни буквено-цифрови кодове. Бяха проникнали в сградата през подземния служебен вход с микробус, чието пристигане се очакваше. Пазачите на портала загинаха първи. Скоро ги последваха шофьорите на микробуса.

И до третия етаж крадците не бяха спрели нито за миг.

Те влязоха в залата – огромна лаборатория с порцеланови стени, дебели петнадесет сантиметра. Извън тази порцеланова обвивка имаше още една – външна стена с оловна изолация, дебела поне тридесет сантиметра. Служителите на УСВП наричаха тази лаборатория „Гробницата“, при това основателно. През стените ѝ не можеха да преминават радиовълни. Тя бе недосегаема за подслушващи устройства. Това беше най-добре охраняваното помещение в сградата.

Беше най-добре охраняваното помещение в сградата.

Когато влязоха в лабораторията, крадците светкавично се разгърнаха.

Тишина.

Като в утроба.

И после внезапно се заковаха на място.

Пред тях, в средата на залата, бе целта им.

Не бе много голяма, въпреки онова, което можеше да направи.

Висока около метър и осемдесет, тя приличаше на гигантски пясъчен часовник: два конуса, разделени от малък титаниев контейнер, в който се съдържаше същността на оръжието.

Сноп разноцветни жици излизаха от титаниевия контейнер в центъра на устройството и повечето водеха до лаптоп, грубо монтиран на предната му част.

В момента малкият титаниев контейнер беше празен.

В момента.

Крадците не губиха нито минута. Те свалиха цялото устройство от генератора му и бързо го поставиха върху специално приготвена носилка.

После излязоха от залата. По коридора. Наляво, след това надясно. През ярко осветения лабиринт, прескачайки трупове, които бяха оставили на идване. Само след минута и половина отново бяха в подземния гараж и натовариха плячката си в микробуса. Последният от тях тъкмо бе скочил вътре, когато гумите се завъртяха по бетона и машината изчезна в нощта.

Командирът на групата си погледна часовника.

05:59.

Пялата операция беше отнела девет минути.

Нито повече, нито по-малко.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

Понеделник, 4 януари, 09:10

Уилям Рейс закъсняваше за работа. Пак.

Беше се успал, после имаше закъснение на метрото. Сега бе девет и десет и той беше закъснял за сутрешната си лекция. Кабинетът му се намираше на третия етаж на сградата „Делауеър“ в Нюйоркския университет. Старият асансьор от ковано желязо пълзеше като охлюв. Щеше да стигне по-бързо по стълбището.

На тридесет и една години Рейс бе един от най-младите преподаватели във Факултета по древни езици. Беше среден на ръст, около метър седемдесет и пет, и притежаваше изключително непретенциозна красота. Имаше русо-кестенява коса и стройно тяло, очила с телени рамки, сини очи и необичаен белег на лицето – триъгълна кафява бенка точно под лявото око.

Докато тичаше нагоре по стълбището, през ума му минаваха хиляди мисли – сутрешната му лекция за произведенията на римския историк Ливий, глобата за неправилно паркиране от предишния месец, която трябваше да плати, и статията в днешния „Ню Йорк Таймс“, където пишеше, че тъй като осемдесет и пет процента от хората измисляли номерата на кредитните си карти на базата на важни дати като рождени дни и прочее, крадците, откраднали портфейлите им – наред с шофьорските им книжки, в които се посочваше датата на раждане по-лесно прониквали в банковите им сметки. По дяволите, помисли си Рейс, трябваше да смени номера на картата си.

Той стигна до третия етаж и забързано закричи по коридора.

И после спря.

Пътя му препречваха двама души.

Войници.

Носеха пълни бойни униформи – каски, бронирани жилетки, пушки М-16 и т.н. Единият стоеше по средата на коридора, другият – малко по-нататък. От двете страни на кабинета му. Изглеждаха ужасно не на място – войници в университета.

Когато го видяха да се приближава, двамата рязко се насочиха към него. Кой знае защо Рейс неочаквано се почувства някак недостоеен, недисциплиниран – може би заради спортното си сако, джинси и вратовръзка. В изтъквания си сак носеше екип за обедния бейзбол мач.

Когато се приближи до първия войник, той видя памучната зелена барета на главата му и нашивката с форма на полумесец на рамото, на която пишеше: „СПЕЦ ЧАСТИ“.

– Хм, здрасти. Аз съм Уилям Рейс. Аз...

– Всичко е наред, професор Рейс. Заповядайте. Очакват ви.

Рейс продължи нататък по коридора и стигна до втория войник. Той бе по-висок и по-едър от първия. Всъщност беше огромен, цяла планина – поне метър деветдесет и два – с меко красиво лице, тъмна коса и тесни кафяви очи, които не пропусаха нито едно движение. На джоба му пишеше „ВАН ЛЮЪН“. Трите нашивки на рамото показваха, че е сержант.

Уилям погледна към пушката му. От горната страна на цевта бе монтиран модерен лазерен мерник РАС-4С, а отдолу – гранатохвъргачка М-203. Сериозна работа.

Войникът отстъпи настрана и му позволи да влезе в собствения си кабинет.

Д-р Джон Бърнстийн седеше на кожата стол зад бюрото на Рейс и очевидно се чувстваше много неловко. Бърнстийн беше белокоос петдесет и девет годишен мъж. Декан на Факултета за древни езици и шеф на Рейс.

В стаята имаше още трима души.

Двама военни и един цивилен.

Военните бяха облечени и въоръжени като охраната отвън – бойна униформа, каски, пушки М-16 с лазерни мерници – и изглеждаха в блестяща форма. Единият бе малко по-възрастен от другия. Той държеше каската си точно по устав, здраво притисната между лакътя и ребрата му. Имаше късо подстригана черна коса, която едва достигаше челото му. Светлокестенявите кичури на Рейс постоянно падаха в очите му.

Третият непознат в стаята, цивилният, седеше в стола за гости пред Бърнстийн. Той беше едър мъж с широки гърди, само по риза. Имаше чип нос и сурово лице с изострени от възрастта и отговорността черти. И позата му излъчваше спокойната увереност на човек, свикнал да му се подчиняват.

Рейс имаше чувството, че всички чакат в кабинета му от доста време.

Чакаха него.

– Добро утро, Уил – каза Джон Бърнстийн, излезе иззад бюрото и стисна ръката му. – Влизай. Чакай да те представя. Професор Уилям Рейс, полковник Франк Наш.

Едрият цивилен протегна десница. Здраво ръкостискане.

От запаса. Приятно ми е да се запознаем – рече той и измери с поглед Рейс. После посочи към двамата военни. – Това са капитан Скот и ефрейтор Кокрън от спецчастите на въоръжените сили на Съединените щати.

Зелени барети – почтително прошепна Бърнстийн в ухото на Рейс.

После деканът се прокашля.

Полковник... хм, искам да кажа, доктор Наш е от Службата по тактическа техника в Управлението за съвременни военни проучвания. Той се нуждае от нашата помощ.

Франк Наш подаде на Рейс служебната си карта. Уилям видя снимката му под червената емблема на УСВП с цял куп цифри и кодове отдолу. В единия край на картата минаваше магнитна лента. Под снимката се четяха думите: „ФРАНСИС К. НАШ, 03. ПОЛК.“ Доста внушителна карта. Тя сякаш надаваше оглушителен вик: важна личност.

Аха, каза си Рейс.

Беше чувал за УСВП. Това бе основният институт за проучване и разработки на Министерството на отбраната, управлението, изобретило Арпанет, военния предшественик на Интернет. УСВП също беше известно с участието си в свръхсекретния проект от 70-те години, довел до създаването на изтребителя F-117 стелт.

Честно казано, Рейс знаеше малко повече за УСВП поради простата причина, че брат му Мартин бе инженер-проектант в Управлението.

УСВП работеше съвместно с всеки от трите вида въоръжени сили на Съединените щати – сухопътните, военноморския флот и военновъздушните – по разработването на свръхмодерна военна техника: технологията стелт за военновъздушните сили, гъвкави бронирани жилетки за армията. Статутът на УСВП обаче беше такъв, че успехите му често се превръщаха в легенда. Говореше се например, че неотдавна са усъвършенствали J-7 – митичния реактивен носител, който щял да измести парашута – ала тези слухове все още не бяха потвърдени.

А Службата по тактическа техника представляваше връх в арсенала на УСВП, перла в короната. Тя се занимаваше с разработването на сериозните неща. Стратегическо оръжие – проучвания, свързани с огромен риск, но и с изключителна възвръщаемост.

Рейс се зачуди какво би могла да иска от Факултета по древни езици на Нюйоркския университет Службата по тактическа техника на УСВП.

– Имате нужда от нашата помощ, така ли? – когато вдигна поглед

от служебната карта на Наш, попита той.

– Ами всъщност имаме нужда от точно от вас.

От моята помощ, помисли си Рейс. Той четеше лекции по древни езици, главно класически и средновековен латински, както и малко френски, испански и немски. Не се сещаше за абсолютно нищо, с което да помогне на УСВП.

– За каква помощ става дума?

– Превод. Превод на ръкопис. Латински ръкопис отпреди четиристотин години.

– Ръкопис... – проточи Рейс. Такава молба не бе нещо необичайно. Често се обръщаха към него за преводи на средновековни ръкописи. В присъствието на въоръжени командоси обаче молбата определено ставаше необичайна.

Професор Рейс – рече Наш, – спешно се нуждаем от превода на въпросния документ. Самият документ всъщност дори още не е в Съединените щати. Искаме от вас да го получите на летището в Нюарк и да го преведете по пътя до нашата цел.

– По пътя ли? – изненада се Рейс. – Закъде?

– Боя се, че засега не мога да ви кажа.

Уилям се канеше да възрази, когато вратата внезапно се отвори и влезе друг войник. Той носеше радиостанция на гърба си, бързо се приближи до Наш и прошепна нещо в ухото му. Рейс долови думите „... заповед за мобилизация“.

– Кога? – попита полковникът.

– Преди десет минути.

Наш си погледна часовника.

– По дяволите.

Той отново се обърна към Рейс.

– Професор Рейс, нямаме много време, така че ще ви го кажа направо. Операцията е извънредно важна и е свързана с националната сигурност на Съединените щати. Но трябва да действаме незабавно. Само че, за да сме в състояние да го направим, имаме нужда от преводач. Специалист по средновековен латински. От вас.

– Кога?

Отвън ни чака кола.

Рейс мъчително преглътна.

– Не знам...

Усещаше, че всички в стаята са впили поглед в него. Внезапно стана нервен от перспективата за пътуване до неизвестно местоназначение

в компанията на Франк Наш и група зелени барети в пълно бойно снаряжение. Чувстваше се под натиск.

– Ами Ед Девъру от Харвард? – попита Уилям. – Той е много по-добър специалист по средновековен латински от мен. Ще ви преведе документа по-бързо.

– Нямам нужда от най-добрия – отвърна Наш, – нито пък имам време да пътувам до Бостън. Брат ви спомена вашето име. Каза, че сте добър и че сте в Ню Йорк. Повече не ми трябва.

Рейс прехапа устни.

– През цялата операция ще имате лична охрана – продължи полковникът. – След трийсетина минути ще вземем ръкописа от Нюарк и веднага ще се качим на самолет. Ако всичко мине добре, ще сте превели документа докато кацнем. Даже няма да се наложи да слизате от самолета. А ако все пак слезете, ще ви пази отделение зелени барети.

Тези думи накараха Рейс да се намръщи.

– Професор Рейс, вие няма да сте единственият учен в тази операция. С нас ще са Уолтър Чеймбърс от Станфорд, Габриела Лопес от Принстън и Лорън О'Конър от...

Лорън О'Конър, помисли си Уилям.

От години не бе чувал това име.

Рейс я помнеше от следването си. Докато той изучаваше езици, тя караше специализация по теоретична физика. Ходеха заедно, ала връзката им приключи зле. Последната му информация за нея беше, че работи в отдела по ядрена физика в лабораториите „Ливърмор“.

Уилям погледна Наш. Чудеше се какво знае полковникът за тях двамата с Лорън – и дали не е подхвърлил името ѝ нарочно.

Ако беше така, подходът му бе успял.

Освен всичко останало, тя притежаваше невероятен инстинкт за самосъхранение. Нямахше да се включи в такава операция, без да е сигурна в успеха ѝ. Фактът, че се е съгласила да участва в авантюрата на Наш, незабавно и придаваше стабилност.

– Откъсването ви от университета ще бъде щедро компенсирано, професор Рейс.

– Не става дума за...

– Брат ви също участва в операцията – изненада го Наш. – Няма да дойде с нас, но ще работи с техническия екип във Вирджиния.

Марти, помисли си Уилям. Отдавна не го беше виждал – откакто преди девет години родителите им се бяха развели. Но щом и Марти участваше, може би...

– Съжалявам, професор Рейс, но трябва да тръгваме. Веднага. Чакам отговора ви.

– Уил – обади се Джон Бърнстийн, – това може да се окаже страшна възможност за университета...

Рейс намръщено го изгледа и го накара да млъкне. После се обърна към Наш.

– Казвате, че е въпрос на национална сигурност, така ли?

– Точно така.

– И не можете да ми разкриете целта ни.

– Не и докато не се качим на самолета. Тогава ще ви обясня всичко.

„И ще имам охрана – помисли си Уилям. – Човек обикновено се нуждае от охрана, ако някой иска да го убие.“

В стаята цареше тишина.

Рейс виждаше, че всички очакват отговора му. Наш. Бърнстийн. Трите зелени барети.

Той въздъхна. Не можеше да повярва, че ще приеме.

– Добре. Ще дойда.

Все още по сако и вратовръзка, Рейс бързо крачеше след Наш.

В Ню Йорк бе студен и влажен зимен ден и докато вървяха по лабиринта от коридори към най-западния изход на университета, Уилям виждаше през прозорците, че навън вали силен дъжд.

Двамата командоси от кабинета му бяха най-отпред, а другите двама, които пазеха пред вратата му – най-отзад. Всички се движеха бързо. Рейс се чувстваше така, като че ли го влачи могъщо течение.

– Ще мога ли да си облека нещо по-неофициално? – попита полковника той. Носеше в ръка сака си, в който имаше спортни дрехи.

– В самолета – без да спира, отвърна Наш. – Добре, сега ме слушайте внимателно. Онзи младеж зад вас е сержант Лио Ван Люън. Отсега нататък той ще ви е телохранител.

Рейс се озърна назад към едрия като канара командос, когото беше видял по-рано. Ван Люън. Зелената барета отсечено му кимна, докато погледът му продължаваше да шари по коридора наоколо.

– Отсега нататък сте важна личност и това ви прави обект на атаки – продължи Наш. – Той ще е навсякъде с вас. Ето, вземете това.

Полковникът му подаде слушалка с ларингофон. Рейс бе виждал такива само в репортажите за спецчастите по телевизията. Микрофонът се поставяше на гърлото и улавяше вибрациите на ларинкса.

– Сложете си го веднага щом влезем в колата – каза Наш. – Той се активира от гласа, така че трябва само да произнесете нещо и ние ще ви чуем. Ако изпаднете в беда, кажете само една дума и Ван Люън мигновено ще дойде при вас. Разбрахте ли?

– Ясно.

Стигнаха до западния изход на университета. На вратата стояха още двама командоси. Наш и Рейс излязоха навън под проливния дъжд.

И тогава Уилям видя „колата“, за която бе споменал полковникът.

На чакълената отбивка пред него чакаше цяла върволица от машини.

Четири полицейски ескортни мотоциклета – два пред автомобилите, два отзад. Шест обикновени наглед масленозелени седана. И в средата, заобиколени от моторите и седаните – два тежко бронирани джипа, боядисани в черно и с тъмни прозорци.

Наоколо стояха поне петнадесет тежко въоръжени зелени барети. Дъждът трополеше по каските им. Те сякаш изобщо не го забелязваха.

Наш бързо се приближи до втория джип и отвори вратата пред Рейс. Докато Уилям влизаше вътре, полковникът му подаде дебела кафява папка.

– Хвърлете й един поглед. Когато се качим на самолета, ще ви обясня по-подробно.

Колите потеглиха по нийоркските улици.

Беше късно утро, но въпреки това се движеха е изненадваща бързина и на всяко кръстовище хващаха зелен светофар.

Трябва да бяха включили системата за посещенията на президента в Ню Йорк, помисли си Рейс.

Но това не бе президентска процесия. Израженията на минавачите ясно го показваха.

Нямаше лимузини. Нямаше развяващи се знаменца. Само два черни бронирани джипа, заобиколени от маслинозелени седани, които бясно се носеха в проливния дъжд.

Седнал пред телохранителя си и вече с микрофон на гърлото, Рейс гледаше през прозореца.

Малцина можеха да се похвалят, че са минавали без да спират през Ню Йорк точно в сутрешния час пик, помисли си той. Странно преживяване – дори свръхестествено. Чудеше се колко е важна тази операция.

Той разтвори папката, която му бе дал Наш. Първо видя списък с

имена.

ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКА ГРУПА „КУСКО“

ЦИВИЛНИ ЧЛЕНОВЕ

1. НАШ, Франсис К. – УСВП, ръководител на Проекта, ядрена физика.
2. КОУПЛАНД, Трой Б. – УСВП, ядрена физика.
3. О'КОНЪР, Лорън М. – УСВП, теоретична физика.
4. ЧЕЙМБЪРС, Уолтър Дж. – Станфорд, антропология
5. ЛОПЕС, Габриела С. – Принстън, археология.
6. РЕЙС, Уилям Х. – Ню Йорк, лингвистика.

ВОЕННИ ЧЛЕНОВЕ

1. СКОТ, Дуюн Т. – Сухопътни сили на САЩ (Зелени барети), капитан.
2. ВАН ЛЮЪН, Леонардо М. – Сухопътни сили на САЩ (Зелени барети), сержант.
3. КОКРЪН, Джейкъб Р. – Сухопътни сили на САЩ (Зелени барети), ефрейтор.
4. РАЙКАРТ, Джордж П. – Сухопътни сили на САЩ (Зелени барети), ефрейтор.
5. УИЛСЪН, Чарлз Т. – Сухопътни сили на САЩ (Зелени барети), ефрейтор.
6. КЕНЕДИ, Дъглас К. – Сухопътни сили на САЩ (Зелени барети), ефрейтор.

Рейс обърна листа и видя копие на статия от вестник. Заглавието беше на френски: „MASSCRES DES MOINES AU MONASTHRE DU HAUT DELA MONTAGNE“.

Той го преведе. „Монаси, убити в планински манастир“.

После прочете статията. Тя беше от 3 януари 1999 г. – предишния ден – и разказваше за група йезуитски монаси, убити в манастира си високо във френските Пиренеи.

Местните власти смятаха, че ужасното престъпление е дело на ислямски фундаменталисти, протестиращи срещу намесата на Франция в Алжир. Бяха убити общо осемнадесет йезуити, всички застреляни

отблизо по същия начин като в предишни случаи на ислямски тероризъм.

Рейс обърна следващата страница.

Пак статия от вестник, този път от „Лос Анджелис Таймс“, от края на миналата година:

„ФЕДЕРАЛНИ СЛУЖИТЕЛИ, УБИТИ В СКАЛИСТИТЕ ПЛАНИНИ“.

Двама служители от Службата по рибата и дивите животни били открити убити в планината на север от Хелина, Монтана. И двамата били одрани. От ФБР подозирали, че убийството е дело на една от местните парамилитаристични групи, която като че ли изпитвала вродена омраза към всякакви федерални институции. Смятало се, че двамата служители са се натъкнали на членове на групата, които извършвали незаконен лов. Вместо да одерат убитите животни, престъпниците одрали рейнджърите.

Рейс потръпна и прелисти на следващия материал.

Това беше копие от някакво университетско списание. Статията бе на немски – от ноември 1998 г. Авторът се наричаше Алберт Л. Мюлер.

Уилям я прегледа. Разказваше се за метеоритен кратер, открит в перуанските джунгли.

Под статията имаше доклад на полицейски патолог, също на немски. В графата „ИМЕ НА ПОЧИНАЛИЯ“ бе написано: „АЛБЕРТ ЛУДВИГ МЮЛЕР“.

Следваха още няколко листа с различни червени печати – „СТРОГО СЕКРЕТНО“, „ПОВЕРИТЕЛНО“, „САМО ЗА СЛУЖИТЕЛИ НА ВВС НА САЩ“. Рейс набързо ги прегледа. Бяха пълни със сложни математически уравнения, които не му говореха нищо.

След тях откри няколко докладни, адресирани до хора, за които никога не бе чувал. Последната обаче носеше собственото му име:

03.01.99. 22:01. ВЪТРЕШНА МРЕЖА НА СУХОПЪТНИТЕ
СИЛИ НА САЩ

617 5544 88211–05 №139

От: Наш, Франк

До: Всички членове на групата „Куско“

Тема: ОПЕРАЦИЯ „СУПЕРНОВА“

Колкото може по-бързо да се установи връзка с Рейс.

Участието му е важно за успеха на операцията.

Очаквайте утре, 4 януари, в 09:45 на летището в Нюарк да пристигне пратка.

Всички членове да са качили екипировката си на самолета до 09:00.

Колите пристигнаха на летището в Нюарк, минаха през портала и бързо се насочиха към една частна писта.

Чакаше ги огромен товарен самолет, боядисан в камуфлажни цветове. В задната му част беше спуснатата рампа. Когато спряха до него, Рейс видя голям военен камион, който се качваше по рампата и потъваше в самолета.

Воден от сержант Ван Люън, той слезе от джипа. Едва се бе измъкнал от колата обаче, когато чу някъде високо над него да се носи чудовищен рев.

Стар F-15C „Ийгъл“, оцветен в зелено и кафяво и с надпис „BBC“ на опашката, прелетя над тях и кацна на мокрия асфалт.

Докато гледаше как изтребителят обръща и се насочва обратно в неговата посока, Рейс усети, че Франк Наш леко го хваща за ръка.

– Елате – каза полковникът и го поведе към товарния самолет. – Всички останали вече са на борда.

Когато се приближиха, на вратата от тяхната страна се появи жена. Уилям веднага я позна.

– Здравсти, Уил – рече тя.

– Здравей, Лорън.

Лорън О'Конър беше тридесетина годишна, ала човек не можеше да и даде нито ден повече от двадесет и пет. Някога косата ѝ бе дълга, къдрава и тъмнокаестенява. Сега я носеше къса, забеляза Рейс, светла и права. Типично за самия край на деветдесетте.

Големите ѝ кафяви очи обаче си бяха същите, както и свежата ѝ светла кожа. Небрежно облежната на стената, със скръстени ръце, облечена в дебели спортни дрехи в цвят каки, тя изглеждаше както едно време. Висока и секси, гъвкава и атлетична.

– Мина много време – усмихна се Лорън.

– Да, така е.

– Е, Уилям Рейс. Лингвист. Консултант на Управлението за съвременни военни проучвания. Още ли играеш бейзбол, Уил?

– Само за удоволствие – отвърна той. Навремето беше в отбора на колежа. Бе най-дребният, но и най-бързият. – А ти? – попита Рейс и за пръв път забеляза халката на лявата и ръка. Зачуди се за кого се е омъжила.

– Ами, какво да ти кажа. Тази операция страшно ме вълнува. – Очите ѝ проблеснаха. – Не всеки ден ти се случва да търсиш съкровища.

– Това ли било?

Преди Лорън да успее да му отговори, силен вой ги накара да се обърнат.

Изтребителят беше спрял на петдесетина метра от товарния самолет и тъкмо люкът му се бе отворил, когато пилотът скочи на пистата и се затича към тях, наведен напред заради проливния дъжд. В ръката си носеше куфарче.

Той спря при Наш и му подаде куфарчето.

– Доктор Наш – каза летецът. – Ръкописът.

Полковникът взе куфарчето и се запъти към Лорън и Рейс.

– Време е да започваме.

Огромният товарен самолет се понесе по пистата и се издигна в дъждовното небе.

Той бе локхийд С-130Е „Хъркюлиз“ и вътрешността му беше разделена на два отсека, товарен на долното ниво и пътнически – горе. Рейс седеше при другите петима учени от експедицията. Шестимата командоси, които ги придружаваха, бяха в товарния отсек и проверяваха снаряжението си.

Уилям познаваше само двама от петимата си колеги: Франк Наш и Лорън О'Конър.

По-късно ще имате време да се запознаете с другите – започна полковникът, който седеше до Рейс. Той взе куфарчето в скута си. – Най-важното сега е да започнете работа.

Наш отвори ключалките.

– Вече можете ли да ми кажете къде отиваме? – попита Уилям.

– А, да, разбира се. Съжалявам, че не ви казах по-рано, но кабинетът ви не беше обезопасен. Някой можеше да ни подслушва с лазерно устройство. Когато разговаряме в стая като вашата, прозорците вибрират от гласовете ни. Най-модерните офис сгради са обезопасени откъм такива подслушвателни устройства. През стъклата им се излъчват електронни заглушаващи сигнали. Но по-старите здания като вашето не са

сигурни.

– И къде отиваме?

– В Куско, в Перу. Столицата на империята на инките преди присъединяването на испанските конквистадори през хиляда петстотин трийсет и втора – отвърна Наш. – Сега това е просто голям провинциален град с малко развалини от времето на инките, туристически център. Ще пътуваме, без да кацаме. На два пъти ще заредим във въздуха.

Той отвори куфарчето и извади нещо от него.

Може би четиридесетина листа А3. Рейс видя най-горния. Беше копие на илюстрирана корица.

Това бе ръкописът, за който по-рано беше споменал Наш. Или поне така изглеждаше.

Полковникът му подаде листовете и се усмихна.

– Това е причината да сте тук.

Рейс ги пое и отгърна първия.

Естествено, той бе виждал средновековни ръкописи и по-рано – ръкописи, старателно преписани на ръка от усърдни монаси във времето преди печатарската преса. Те се характеризираха с почти непостижимо сложен краснопис: съвършена калиграфия, включително възхитителните заставки (първите букви на новите глави), и красиви миниатюри в полетата, които разкриваха духа на творбата. Слънчеви и весели в приятните книги, тъмни и страшни в по-мрачните. Монасите бяха прекарвали целия си живот във възпроизвеждането на един единствен ръкопис.

Но това, което Рейс виждаше пред себе си, дори на черно-бялото копие, беше нещо съвсем различно.

Истинско вълшебство.

Той запрелиства страниците.

Калиграфията бе прекрасна, точна, сложна, полетата бяха запълнени с възлести извиващи се лози. В долния ъгъл на всяка страница имаше странни каменни сгради, покрити с мъх и сенки. Миниатюрите навяха мрачни, зловещи чувства.

Рейс се върна на корицата. Надписът гласеше:

NARRATIO VERUS PRIESTO IN RURIS INCARIIS:
OPERIS ALBERTO LUIS SANTIAGO
ANNO DOMINI MDLXV

Той го преведе. „Правдив разказ на един монах в земята на инките: ръкопис от Алберто Луис Сантяго“. Годината бе 1565.

Уилям се обърна към Наш.

– Добре. Мисля, че е крайно време да ми обясните каква е тая ваша операция.

И Наш му разказа.

Брат Алберто Сантяго бил млад францискански мисионер, пратен в Перу през 1532 г. заедно с конквистадорите. Докато те грабели страната, монасите като Сантяго трябвало да покръстват местните инки в мъдростта на Светата римска католическа църква.

Макар че е написан през хиляда петстотин шейсет и пета, дълго след завръщането на Сантяго в Европа – каза полковникът, – говори се, че Ръкописът съобщава за случка, станала през хиляда петстотин трийсет и пета година по време на завладяването на Перу от Франсиско Писаро и неговите конквистадори. Според средновековните монаси, които твърдели, че са го чели, ръкописът разкривал удивителна история за това как Ернандо Писаро преследвал местен княз, който по време на обсадата на Куско измъкнал най-почитания идол на инките от града и избягал с него в джунглите в източната част на страната.

Наш се размърда на мястото си.

– Уолтър – рече той и кимна на очилатия плешив мъж, който седеше от отсрещната страна на пътеката, – ела да ми помогнеш. Разказвам на професор Рейс за идола.

Уолтър Чеймбърс се изправи и се настани срещу Уилям. Той беше дребен човек с три четвърти плешива глава и приличаше на книжен плъх.

– Уилям Рейс. Уолтър Чеймбърс – представи ги Наш. Уолтър е антрополог от Станфорд. Специалист по централно – и южноамерикански култури – майте, ацтеките, олмеките и особено инките.

Чеймбърс се усмихна.

– Значи искате да чуете за идола?

– Така изглежда – рече Рейс.

Инките го наричали „Духа на народа“. Бил е от камък, но от някаква странна скална порода, лъскав и черен със съвсем тънки лилави жилки.

Той бил най-ценното нещо за инките. Смятали го за свое сърце и душа. Говоря буквално. За тях Духът на народа бил нещо повече от обикновен символ на тяхното могъщество. Те виждали в него истинския, буквалния източник на това могъщество. И наистина, имало

легенди за неговите вълшебни способности. Можел да успокоява и най-свирепите животни. Или, ако го потопели във вода, той пеел.

– Пеел ли? – изненада се Рейс.

– Да потвърди Чеймбърс. – Пеел.

– Хм, добре. И как изглежда този идол?

– Видът му е описан в много извори, включително в двата най-изчерпателни труда за завладяването на Перу, „Relaciyn“ на Херес и „Кралските бележки“ на де ла Вега². Но описанията се разминават. Някои твърдят, че бил висок трийсетина сантиметра, други – само петнайсетина, едни казват, че бил красиво изсечен и гладък, други че бил груб и с остри ръбове. Всички описания обаче са съгласни за едно – Духът на народа имал форма на озъбена глава на ягуар.

Чеймбърс се наведе напред.

– В мига, в който научил за идола, Ернандо Писаро решил, че трябва да го притежава. Още повече след като прислужниците от светилището в Пачакамак му го измъкнали под носа. Виждате ли, Ернандо Писаро навярно е бил най-безмилостният от братята Писаро, дошли в Перу. Предполагам, че днес биха го нарекли психопат. Според някои данни той подлагал на мъчения населението на цели села – само заради удоволствието. А търсенето на идола му станало мания. Село след село, град след град, където и да отивал, искал да му съобщят къде е идолът. Но колкото и местни да измъчвал, колкото и села да опожарявал, инките не му казали къде е безценният им идол.

Но през хиляда петстотин трийсет и пета година Ернандо някак си открил къде го крият. Пазели го в огромно каменно подземие в Кори-канча, прочутия Храм на слънцето, разположен в центъра на обсадения Куско.

За негово нещастие, Ернандо стигнал до столицата на инките, само за да види, че един млад княз на име Ренко Капак бяга с идола през редиците на испанците и местните жители. Според средновековните монаси, които са го чели, Ръкописът на Сантяго подробно разказва как Ернандо преследвал Ренко – поразителна гонитба из Андите и джунглите на Амазонка.

– Предполага се, че ръкописът също разкрива – обади се Наш, – къде е бил оставен накрая Духът на народа.

Значи търсеха идола, помисли си Рейс.

2. Гарсиласо де ла Вега. Кралски бележки за империята на инките и обща история на Перу. 1609 г. – Б.пр.

Но не каза нищо. Главно защото просто му се струваше глупаво.

Защо армията на Съединените щати прачаше група ядрени физици в Южна Америка по следите на някакъв изчезнал идол на инките? При това на основата на четиристотингодишен латински ръкопис. Спокойно можеха да използват пиратска карта.

– Знам какво си мислите – рече Наш. – Ако някой преди седмица ми беше разказал същата тази история, щях да мисля като вас. Но допреди две седмици никой не знаеше къде е Ръкописът на Сантяго.

– Обаче сега е при вас – отбеляза Рейс.

– Не – рязко отвърна полковникът. – Имаме негово копие. Оригиналът е у някого друго.

– У кого?

Наш кимна към папката в скута на Уилям.

– Прочетохте ли статията за йезуитските монаси, убити в манастира си в Пиренеите?

– Да...

– Осемнайсет монаси. Всички застреляни отблизо с мощно оръжие. На пръв поглед е дело на алжирски терористи. Те често нападат усамотени манастири и обичайният им начин на действие е да убиват жертвите си от упор. Естествено, френската преса представя нещата така. Но – Наш предупредително повдигна показалец, – пресата не знае, че по време на тази касапница един от монасите е успял да избяга. Американски йезуит, командирован във Франция. Скрил се на тавана. След като френската полиция го разпитала, бил предаден на нашето посолство в Париж. Там пак бил разпитван, този път от представител на ЦРУ.

– И?

Наш погледна Рейс право в очите.

– Хората, които нападнали манастира, не били алжирски терористи, професор Рейс. Били командоси. Войници. Бели войници. Носели черни маски и били въоръжени до зъби. И разговаряли помежду си на немски.

По-интересното е обаче каква е била целта им. Командосите явно събрали всички монаси в трапезарията на абатството и ги накарали да коленичат. После хванали един от тях и го попитали къде е Ръкописът на Сантяго. Когато им отговорил, че не знае, те застреляли двама монаси – по един от двете му страни. И пак му задали същия въпрос. Той отново казал, че не знае и командосите застреляли следващите двама монаси. Това можело да продължи докато избиели всички, но някой излязъл напред и заявил, че знае къде е ръкописът.

– Божичко... – ахна Рейс.

Наш извади една снимка от куфарчето си.

– Имаме основания да смятаме, че човекът, виновен за тази жестокост, е Хайнрих Анистазе, майор от източногерманската тайна полиция, ЩАЗИ.

Уилям погледна фотографията. На нея се виждаше мъж, който слиза от автомобил. Той бе висок и широкоплещест, с къса черна коса, вчесана напред, и тесни като цепки очи. Сурови очи, студени очи, очи, които сякаш постоянно се присвиваха. Изглеждаше около четиридесет и пет годишен.

– Обърнете внимание на лявата му ръка – посочи Наш.

Рейс внимателно се вгледа в снимката. Мъжът беше отпуснал лявата си ръка на вратата.

Левият безименен пръст на Хайнрих Анистазе липсваше.

– По време на Студената война Анистазе попаднал в плен на източногерманска мафиотска организация, която ЩАЗИ се опитвала да унищожи. Те го накарали сам да си отреже пръста, за да го пратят по пощата на началниците му. Но после Анистазе избягал и се върнал – с цялата сила на ЩАЗИ. Излишно е да отбелязвам, че организираната престъпност никога повече не е представлявала проблем в комунистическа Източна Германия.

По-важни за нас обаче са неговите методи при други обстоятелства. Разбирате ли, изглежда че Анистазе има особен начин да кара хората да говорят. Известно е, че екзекутирал хората, намиращи се от двете страни на онзи, който не му давал желаната информация.

Последва кратко мълчание.

– Според последните ни разузнавателни сведения – продължи Наш, – след края на Студената война Анистазе работи като неофициален наеман убиец за правителството на обединена Германия.

Значи оригиналният ръкопис е у немците – каза Рейс. – Тогава как се сдобихте с копието?

Полковникът мрачно кимна.

– Монасите дали на немците оригиналния ръкопис. Истинският, неукрасен ръкопис, дело на самия Алберто Сантяго.

Но те не им казали, че през хиляда петстотин деветдесет и девета, трийсет години след смъртта на Сантяго, друг францискански монах започнал да преписва неговото съчинение с намерението да създаде ръкопис, достоен за очите на крале. За съжаление той умрял, преди да завърши работата си, но вторият, недовършен екземпляр от Ръкописа на Сантяго, също се съхранявал в абатството „Сан Себастиан“. И ние имаме

копие от него.

Рейс вдигна ръка.

– Добре, добре – рече той. – Почакайте малко. Защо са всички тия убийства и интриги заради този изчезнал идол на инките? Какво искат правителствата на Съединените щати и Германия от едно четиристотин-годишно парче камък?

Наш мрачно се усмихна.

Разбирате ли, професоре, ние не търсим идола – отвърна той. – А материала, от който е направен.

– Какво искате да кажете?

– Професор Рейс, според нас Духът на народа е бил издялан от метеорит.

– Статията от списанието – каза Рейс.

– Точно така – потвърди Наш. – Написана от Алберт Мюлер от Бонския университет. Преди доста преждевременната си смърт Мюлер е проучвал метеоритен кратер с диаметър километър и половина в джунглите в югоизточната част на Перу. Мястото се намира на осемдесетина километра от Куско. Като съди по големината на кратера и скоростта, с която джунглата го е покрила, Мюлер смята, че между хиляда четиристотин и шейсета и хиляда четиристотин и седемдесета година там е паднал метеорит с голяма плътност и диаметър около шейсет сантиметра.

– Което – прибави Уолтър Чеймбърс, – съвпада с възхода на инките в Южна Америка.

– По-важно за нас обаче е онова – продължи полковникът, – което Мюлер е открил в стените на кратера. Следи от вещество, известно като тирий двеста шейсет и едно.

– Тирий двеста шейсет и едно ли? – повтори Рейс.

– Това е рядък изотоп на обикновения химически елемент тирий – поясни Наш, – и не се среща на Земята. Всъщност тирият е разпространен само във вкаменен вид, вероятно в резултат на астероидни удари в далечното минало. Той произхожда от системата Плеяди, бинарна система, недалеч от Слънчевата. Но тъй като идва от бинарна звездна система, тирият е много по-плътен дори от най-тежките земни елементи.

Сега вече нещата започваха да изглеждат по-логични на Рейс. Особено причината армията да прати група физици в джунглата.

– И какво точно можете да направите с този тирий? – попита той.

– Полковник! – внезапно извика някой.

Наш и Рейс се завъртяха към Трой Коупланд, един от другите учени, който бързо се приближаваше по пътеката от пилотската кабина. Коупланд беше висок, мършав, със слабо, напомнящо на ястреб лице и пронизателни тесни очи. Той работеше в УСВП – ядрен физик, спомни си Уилям – и изглеждаше изключително мрачен човек.

– Имаме проблем, полковник – каза Коупланд.

– Какво става? – попита Наш.

– Току-що получихме спешно съобщение от Феърфакс Драйв.

Рейс бе чувал за Феърфакс Драйв. Това беше съкращение от Северен Феърфакс Драйв 3701, Арлингтън, Вирджиния. Адресът на УСВП.

– За?

Коупланд дълбоко си пое дъх.

– Рано сутринта е имало нападение. Убити са седемнайсет души от охраната. Цялата нощна смяна.

Лицето на Наш стана пепеляво бяло.

– Те не...

Физикът мрачно кимна.

– Откраднали са Супернова.

За миг погледът на полковника се зарея в пространството.

– Не са взели нищо друго – продължи Коупланд. – Знаели са точно къде е. Знаели са кодовете на Гробницата и са имали карти за електронните ключалки. Трябва да приемем, че знаят също кодовете на титаниевия херметичен шлюз на самото устройство и може би как да го взривят.

– Известно ли е кои са били?

– В момента разследват. Според предварителните данни е възможно да става въпрос за парамилитаристична група като Борците за свобода.

– Мамка му – изруга Наш. – Мамка му! Сигурно знаят за идола!

– Много е вероятно.

– Тогава трябва да стигнем там първи.

– Съгласен съм – отвърна Коупланд.

Рейс само следеше разговора като зрител на тенис мач. Значи бяха нападнали централата на УСВП, но той нямаше представа какво са откраднали. Нещо, наречено „Супернова“. И какви бяха тия Борци за свобода?

Наш се изправи.

– С колко време преднина разполагаме? – попита той.

– Може би три часа – каза Коупланд.

Тогава трябва да действаме бързо. – Полковникът се обърна към Уилям. – Професор Рейс, съжалявам, но залозите в тази игра току-що се повишиха. Нямаме повече време. Докато стигнем до Куско, трябва да преведете ръкописа, защото когато кацнем, повярвайте ми, няма да има нито миг за губене.

С тези думи Наш, Коупланд и Чеймбърс оставиха Рейс сам с ръкописа.

Той отново погледна корицата, дълбоко си пое дъх и обърна страницата.

Видя първия ред, написан с красив средновековен калиграфски почерк:

MEUS NOMINUS EST ALBERTO LUIS SANTIAGO ET ILLE
EST MEUM REM...

Рейс започна да превежда.

„Казвам се Алберто Луис Сантяго и това е моята история...“

ПЪРВО ЧЕТЕНЕ

В първия ден от деветия месец на лето Господне 1535-то аз станах предател на своята родина.

Причината: помогнах на един човек да избяга от затвора на моите съотечественици.

Той се казваше Ренко Капак и твърдеше, че е княз на инките, помалък брат на техния върховен владетел Манко Капак, човека, когото те наричаха „сапа инка“.

Князът беше красив мъж, с гладка матова кожа и дълга черна коса. Неговата най-характерна черта обаче бе бенката, разположена точно под лявото му око. Тя приличаше на обърнат наопаки планински връх, неправилен кафяв триъгълник, който изпъкваше на иначе чистото му лице.

За пръв път срещнах Ренко на борда на „Сан Висенте“, кораб затвор, закотвен в средата на река Урубамба на петнадесетина километра от столицата на инките Куско.

„Сан Висенте“ беше най-отвратителният затвор в реките на Нова Испания³ – стар дървен галеон, негоден за презокеанско плаване. Бяха му свалили мачтите и го бяха докарали тук с единствената цел да затварят в него враждебни или опасни индианци.

Както обикновено, въоръжен с моята безценна, подвързана с кожа Библия – ръкописен вариант от триста страници на великата книга, подарена ми от моите родители, когато бях посветен в Светия орден – аз бях дошъл в затвора, за да уча тези езичници на Словото Божие.

И в това си качество на проповедник на нашата Вяра аз се срещнах с младия княз Ренко. За разлика от повечето други на онзи ужасен кораб, мръсни и грозни окаяници, които – благодарение на позорните условия, наложени им от моите съотечественици – повече приличаха на кучета, отколкото на човеци, той говореше изтънчено и образовано. Освен това притежаваше изключителна чувствителност, каквато по-късно не съм виждал у никой човек. Нежен, разбиращ поглед, който проникваше до самото дъно на душата ми.

Ренко бе много интелигентен. Моите съотечественици бяха в Нова

3. Испанско вицецралство (1535–1821), обхващащо Централна Америка на север от Панама, Мексико, Антилските и Бахамските острови, югозападни части на САЩ и Филипините. – Б.пр.

Испания едва от три години, а той вече знаеше нашия език. Искаше да разбере моята Вяра и обичаите на народа ми и аз с радост го учех. Във всеки случай скоро се сприятелихме и често го посещавах.

И един ден той ми разказа за своята задача.

Преди да го пленят, обясни ми Ренко, този княз бил натоварен да отиде в Куско и да вземе някакъв идол. Не обикновен идол обаче, а много почитан, може би най-почитаният от тези индианци. Идол, който според тях възплъщавал техния дух.

Ала по време на пътуването си Ренко бил заловен от засада, устроена от губернатора с помощта на чанките – крайно враждебно племе от северните джунгли, покорено против волята му от инките.

Подобно на много други племена от този район, чайките виждали в пристигането на моите съотечественици начин да се избавят от игото на инките. Те незабавно предложили услугите си на губернатора като доносници и водачи, в замяна на което получили мускети и метални мечове, защото племената в Нова Испания не могат да обработват бронз и желязо.

Докато Ренко ми разказваше за своята задача и как е попаднал в ръцете на губернатора, през рамото му видях един индианец от племето чанка, също затворник на „Сан Висенте“.

Името му беше Кастино, грозен, жесток човек. Висок и космат, брадат и мръсен, той бе съвършено различен от младия изтънчен Ренко. Беше отвратително създание, най-страшното човешко същество, което някога съм имал нещастieto да видя. През кожата на лявата му буза стърчеше остра бяла кост, характерният белег на чанките.

Когато идвах при младия княз, Кастино винаги хвърляли зловни погледи към гърба му.

В деня, в който ми разказа за задачата си да вземе идола, Ренко беше извънредно обезпокоен.

Обектът на пътуването му, каза ми той, бил заключен в подземие то на Кориканча, храмът на слънцето в Куско. Ала в този ден князът дочул разговор между двама пазачи на кораба и научил, че столицата на инките неотдавна паднала и испанците я подложили на грабеж.

Аз също бях чул за превземането на Куско. Говореше се, че грабежите там били най-ужасните от цялото завоевание. Изобилстваха слухове за това как испанците се избивали помежду си в жаждата си за планините от злато, които се криели зад градските стени.

Такива разкази ме изпълваха с ужас. Бях пристигнал в Нова Испания едва преди шест месеца с всичките глупави идеали на невръстен

послушник. Мечтаех да покръстя всички местни езичници в нашата благородна Католическа вяра, да предвождам колона от войници, високо вдигнал разпятието, представях си как Ще строя високи черкви, които ще предизвикат завистта на Европа. Ала тези идеали бързо бяха сринати в праха от безсмислените прояви на жестокост и алчност от страна на моите съотечественици, на които ежедневно присъствах.

Убийства, грабежи, изнасилвания – това не бяха постъпки на хора, които се бият в името Божие. Това бяха постъпки на злодеи. И наистина, в миговете на най-голямо разочарование, например когато един испански войник обезглави местна жена, за да вземе златната и огърлица, аз се питах дали се боря на праведната страна. И изобщо не се изненадах, че испанските войници са започнали да се избиват един друг.

Трябва да прибавя обаче, че вече бях чувал слухове за свещения идол на Ренко.

Всеки знаеше, че Ернандо Писаро, брат и главен лейтенант на губернатора, е предложил цяло състояние за информация, която да му помогне да открие идола. Фактът, че нито един от инките, абсолютно никой, не издаде местонахождението на идола в замяна на баснословната награда на Ернандо, според мен показваше колко много почитат това свещено изображение. Срам ме е да го кажа, но не вярвам, че при подобни обстоятелства моите съотечественици щяха да постъпят по същия начин.

Ала въпреки всички разкази за плякосването на Куско, не бях чул никакой да е открил скъпоценния идол.

А ако го бяха намерили, вестта щеше да литне по-бързо от вятъра. Защото щастливият войник, който го откриеше, незабавно щеше да бъде посветен в рицарски сан. Губернаторът щеше да го направи маркиз и късметлията щеше да прекара остатъка от живота си в пълен разкош.

И все пак нямаше такива слухове.

Което ме караше да смятам, че испанците в Куско още не са го намерили.

– Помогни ми, брат Алберто – с умоляващ поглед каза Ренко. – Помогни ми да избягам от тази плаваща килия, за да мога да изпълня задачата си. Единствено аз съм способен да спася идола на моя народ. А след като испанците са превзели Куско, вече е само въпрос на време да го открият.

Хм.

Не знаех какво да му отговоря. За нищо на света не можех да сторя такова нещо. Не можех да му помогна да избяга. Щях да стана предател

на своята родина. Ако ме хванеха, щях да ме затворят в този адски плаващ зандан. И затова напуснах кораба, без да кажа нито дума.

Ала щях да се върна. И пак щях да приказвам с Ренко. И той пак щеше да ме помоли за помощ – с пламенен глас и умоляващи очи.

И винаги, щом внимателно се замислех над въпроса, умът ми се завръщаше към две неща: моето крайно разочарование от позорното поведение на хората, които наричах свои съотечественици, и обратно – възхищението ми от стоическия отказ на инките да разкрият тайното местонахождение на своя идол пред лицето на такава непреодолима беда.

Наистина, никога не бях виждал такава безрезервна всеотдайност. Завиждах на вратата им. Бях чувал, че Ернандо подлага на мъчения цели села в маниакалното си търсене на идола, бях слушал за извършените от него жестокости. Питях се как бих постъпил, ако избиваха собствения ми народ. При такива обстоятелства щях ли да разкрия къде е Йерусалим?

Да, накрая признах аз и бях двойно засрамен.

И така, въпреки волята си, въпреки моята Вяра и верността ми към моята родина, аз реших да помогна на Ренко.

Напуснах кораба и се върнах по-късно същата нощ, като водех със себе си един млад прислужник, инка на име Тупак, точно както ме беше инструктирал Ренко. Дватама носехме наметала с качулки заради студа и държахме ръцете си скрити в ръкавите.

Отидохме в лагера на пазачите. Тъй като по това време повечето ни сили участваха в плячкосването на Куско, в палатковото селище на брега бе останала съвсем малка група войници. Всъщност само един нощен страж – дебел и мръсен главорез от Мадрид със смърдящ на алкохол дъх и черни нокти – охраняваше моста към затвора.

След като подозрително изгледа Тупак – не беше необичайно млади индианци да прислужват на монаси като мен – стражът шумно се оригна и ни нареди да запишем имената си в книгата за посещения.

Подчиних се. Когато свърших, двамата се качихме на тесния дъсчен мост, водещ към вратата, пробита в корпуса на закотвения по средата на реката кораб.

Току-що бяхме минали покрай мръсния нощен пазач обаче, когато младият Тупак рязко се извъртя, сграбчи го изотзад, изви главата му и за миг му строши врата. Тялото на войника се свлече на стола. Тази

ужасна постъпка ме накара да потръпна, но странно – не изпитвах никакво състрадание към него. Вече бях взел решение, бях прехвърлил своята вяност към врага и нямаше връщане назад.

Моят млад спътник бързо взе оръжието на пазача, неговия *pistallo* – или „пистолет“, както го наричаха някои от съотечествениците ми – и накрая връзката с ключове. След това Тупак завърза камък за крака на убития и хвърли трупа му в реката.

Под бледосинкавата лунна светлина двамата пресякохме клатещия се мост и се качихме на кораба.

Щом влязохме в затвора, вторият пазач скочи на крака, ала Тупак го изпревари и стреля с пистолета в движение. Гърмежът в затвореното пространство беше оглушителен. Затворниците се събудиха от ненадейния ужасяващ екот.

Когато се приближихме до килията му, Ренко вече бе на крака.

Ключът плавно влезе в ключалката и вратата се отвори е лекота. Пленниците наоколо викаха, тропаха по решетките и умоляваха да ги освободим. Очите ми шареха във всички посоки и наред цялата тази врява зърнах гледка, която ме вледени до мозъка на костите ми.

Видях онзи чанка, Кастино. Той стоеше в килията си, стоеше абсолютно неподвижно и втренчено ме наблюдаваше.

Ренко бързо отиде при трупа на убития пазач, взе оръжието му и ми ги подаде.

– Хайде – каза той и думите му ме откъснаха от хипнотизиращия поглед на Кастино. Както беше само по затворнически дрипи, князът бързо съблече мъртвеца и припряно нахлузи кожените му дрехи.

После отново се изправи и отключи още няколко килии. Забелязах, че освобождава само воините инки, а не затворниците от покорените племена като чанките.

После Ренко внезапно се втурна през вратата с пушка в ръка, без да обръща внимание на кръсците на другите пленници и ми извика да го последвам.

Върнахме се по моста с групата бягащи затворници. По това време обаче другите бяха чули глъчката на кораба. На брега се появиха четирима испански конници, стреляха по нас с мускетите си и изстрелите отекнаха като гръмотевици в нощта.

Ренко отвърна на огъня. Боравеше с пушката като опитен испански пехотинец и свали един от испанците от коня му. Другите инки ни изпревариха и се справиха с още двама.

Последният конник пришпори жребца си към мен. За миг видях,

че ме гледа – европеец, помагач на тези езичници. Зърнах гняв в очите му и той насочи мускета си към гърдите ми.

Тъй като нямаше на какво друго да разчитам, бързо вдигнах пистолета си и стрелях. Оръжието изгърмя и можех да се закълна в самата Света Библия, че откатът едва не ми изкълчи ръката. Конникът пред мен полетя назад и се строполи от седлото.

Стоях там зашеметен, стиснал пистолета в длан, вперил поглед в трупа на земята. Полагах всички усилия да се убедя, че не съм сторил зло. Той щеше да ме убие...

– Братко! – внезапно извика Ренко.

Светкавично се обърнах. Той беше яхнал жребеца на един от испанците.

– Хайде! – каза князът. – Вземи коня му! Трябва да отидем в Куско!

Куско се издига в началото на дълга планинска долини, разположена в посока север-юг. Градът се намира между две успоредни реки, Хуатанай и Тулумайо, които играят ролята на крепостни ровове.

Върху хълма на север се извисява най-характерната особеност в долината на Куско. Това е каменната крепост Саксайхуаман, която гледа над града като бог.

Саксайхуаман е сграда, каквато никога не съм виждал по света. Нищо в Испания, дори в цяла Европа, не може да се сравнява с нея по големина и царствено присъствие.

Тази страховита цитадела има приблизително пирамидална форма и се състои от три реда гигантски стени, всяка висока най-малко сто педи⁴, изградени от огромни стотонни блокове.

Тези инки нямат хоросан, ала предостатъчно компенсират липсата му с изключителното си майсторство в каменоделството и зидарството. Вместо да спояват камъните, те строят всичките си крепости, храмове и дворци, като дялат гигантски блокове с правилна форма и ги редят плътно един до друг. Пролуките са толкова тесни, че човек не може да пхне помежду им дори острие на нож.

Тук трябва да кажа, че обсадата на Куско е една от най-странните в историята на съвременното военно дело.

Странността ѝ произтича от следния факт. Нашествениците, моите съотечественици, испанците, бяха зад градските стени, а жителите на града, инките, бяха извън тях.

4. Около 10 м. Б.пр.

С други думи, инките обсаждаха собствения си град.

Това положение беше резултат от дълга и сложна поредица от събития. През 1533 година моите испански съотечественици необезпокоявано влязоха в Куско и отначало се държаха дружески с инките. Едва когато започнаха да осъзнават действителните размери на богатствата в града, те се отказаха от опитите си да се преструват на цивилизовани.

Моите сънародници плячкосваха Куско с безподобна ярост. Местните мъже бяха поробвани. Местните жени бяха изнасилвани. Претопяваха цели каруци злато, поради което инките започнаха да ни наричат „златоядци“. Очевидно смятаха, че неутолимата жажда за злато се дължи на потребността ни да го ядем.

През 1535 година сапа инка, братът на Ренко, Манко Капак, който дотогава се примиряваше със злодействата на моите сънародници, избяга от столицата в планината и събра огромна армия, за да си върне Куско.

Войската на инките, сто хиляди силни мъже, ала въоръжени само с пръчки, тояги и стрели, се спусна към столицата и за един ден превзе Саксайхуаман – гигантската каменна крепост над града. Испанците се скриха зад градските стени.

Така започна обсадата.

Щеше да продължи три месеца.

Нищо на този свят не можеше да ме подготви за гледката, която видях при влизането си през колосалната каменна порта в северния край на долината на Куско.

Беше нощ, ала спокойно можеше да е ден. Навсякъде пламтяха огньовете – и зад градските стени, и извън тях. Приличаше на самия ад.

Долината пред мен бе покрита с невиджано море от хора, които прииждаха от цитаделата на хълма над града. Сто хиляди инки викаха, крещяха, размахваха факли и оръжие. Бяха обсадили града. Зад крепостните стени бушуваха пожари, опустошаващи каменните сгради.

Ренко яздеше пред мен и се насочваше право към кипящите вълни, които се разтваряха пред него също като Червено море пред Мойсей.

И в този момент от инките се надигна оглушителен рев, радостен вик, пламенен и триумфален, от който космите на тила ми настръгнаха.

Сякаш мигновено бяха познали Ренко, въпреки че носеше испански дрехи. Сякаш всеки един от тях знаеше каква е задачата му и бе готов на всичко, за да му помогне да я изпълни.

Двамата с княза вихрено препускахме сред огромната войска, която ни правеше път с ликуващи възгласи.

Скочихме от конете в подножието на могъщата крепост Саксайхуаман. Докато крачехме сред редиците на инките, видях многобройни колове, на които бяха набучени окървавени глави на испански войници. На някои бяха набити цели трупове на пленени испанци. Главите и стъпалата им бяха отсечени. Ускорих ход, за да не изостана от моя приятел Ренко.

После тълпата пред нас ненадейно се раздели и аз се озовах пред един от входовете на гигантската каменна крепост. Там стоеше индианец, облечен във великолепно одежди. Той носеше ослепителен червен плащ, златна огърлица и възхитителна корона с инкрустирани скъпоценни камъни. Заобикаляше го свита от поне двадесет воини и прислужници.

Това беше Манко. Сапа инка.

Манко прегърна Ренко и двамата размениха няколко думи на кечуа, езикът на инките. По-късно Ренко ми ги преведе по следния начин:

– Братко – каза сапа инка. – Тревожехме се къде си. Чухме, че си пленен или още по-страшно, че си убит. А ти си единственият, който има право да влезе в подземието и да спаси...

– Да, братко, знам – отвърна Ренко. – Виж, нямаме време. Трябва още сега да вляза в града. Речният вход използван ли е вече?

– Не, не го използвахме, както ни каза, за да не разкрием съществуването му на златоядците.

– Добре. – Ренко се поколеба, преди да продължи. – Имам още един въпрос.

– Да?

– Басарио. Той в града ли е?

– Басарио ли? – намръщи се Манко. – Ами... не знам...

– Беше ли в града, когато го превзеха?

– Да.

– Къде?

– Ами, в селския затвор – отвърна сапа инка. – Където е от цяла година. Където му е мястото. Защо? За какво ти е злодей като Басарио?

Не се безпокой за това, братко. Защото ако не открия идола, няма да има никакво значение.

В този момент някъде зад нас се разнесе глъчка и двамата с Ренко се обърнахме.

Гледката изпълни сърцето ми с невъобразим ужас: колона от

испански войници, не по-малко от триста на брой, блестящи в кованите си сребърни брони и характерни заострени шлемове, прииждаха в долината от северната порта и стреляха с мускетите си. Конете им бяха покрити с тежки сребърни плочки и испанските конници прорязваха широк път сред редиците на индианските воини.

Докато конквистадорите сечаха и тъпчеха инките, видях двамина, които познавах. Първият беше капитанът, Ернандо Писаро, брат на губернатора и извънредно жесток човек. Неговите характерни черни мустаци и неподдържана къдрава брада се забелязваха чак от мястото, на което стоях, на около четиристотин крачки от него.

Вторият конник бе личност, която не можех да гледам без страх. Сведох очи и после отново ги вдигнах. Ала най-ужасните ми опасения се потвърдиха.

Това беше Кастино.

Жестокият чанка, затворникът от „Сан Висенте“. Само че сега яздеше с нековани ръце до Ернандо.

И тогава внезапно разбрах.

Кастино трябва да бе подслушвал разговорите ми с Ренко...

И водеше Ернандо към подземието на Кориқанча.

Князът също се беше досетил. Той се обърна към брат си.

– Трябва да вървя. Веднага.

– Бързай, братко – отвърна Манко.

Ренко кимна на сапа инка и ми каза на испански:

– Хайде, трябва да побързаме.

Оставихме владетеля на инките и тръгнахме покрай южната градска стена, която беше най-далеч от Саксайхуаман. В това време видях, че Ернандо и неговите конници влизат през северната порта.

– Къде отиваме? – докато минавахме през разгневената тълпа, попитах аз.

– При долната река – само рече спътникът ми.

След известно време стигнахме реката, която течеше успоредно на южната градска стена. Погледнах нагоре и видях на укрепленията испански войници, въоръжени с мускети и мечове, очертани на фона на оранжевата светлина на огньовете, които горяха зад тях.

Ренко решително крачеше към брега и за моя огромна изненада навлезе във водата, както си беше облечен.

– Почакай! – извиках аз. – Къде отиваш?

– Там долу – посочи към реката той.

– Но аз... не мога. Не мога да дойда с теб.

Князът здраво ме хвана за ръка.

– Приятелю Алберто, от душа ти благодаря за онова, което направи. Признателен съм ти, че рискува, за да ми помогнеш да изпълня задачата си. Но сега трябва да бързам, ако искам да успея. Ела с мен, Алберто. Остани с мен. Изпълни задачата заедно с мен. Погледни онези хора. Докато си с мен, ти си герой за тях. Но ако останеш сам, ще си просто поредният златоядец, който трябва да бъде убит. Аз трябва да вървя, не мога да те пазя. Ако останеш тук, няма да съм в състояние да ти помогна. Ела с мен, Алберто. Рисувай, за да останеш жив.

Погледнах войните зад мен. Макар и със своите примитивни тояги, те изглеждаха разярени и опасни. Недалеч зърнах кол с набучена глава на испански войник, широко зяпнал в трагикомична прозявка.

– Май че ще дойда с теб – реших аз, обърнах се и нагазих до кръста.

– Добре тогава. Дълбоко си поеми дъх и ме последвай.

С тези думи Ренко изчезна под водата. Поклатих глава и въпреки волята си, се потопих под повърхността.

Тишина.

Бойните песни и виковете на инките внезапно заглъхнаха.

Заплувах след Ренко към кръгла каменна тръба, вградена в подводната част на крепостната стена.

Беше ми трудно да се промъквам по този подводен цилиндричен тунел. И това като че ли продължи цяла вечност. Ала тъкмо когато ми се струваше, че дробовете ми ще се пръснат, видях края на тясната тръба и вълничките на повърхността и забързах нагоре.

Изплувах в нещо като подземен канал, осветен от факли, закачени на стените. Бях до кръста във вода. Отвсякъде ме заобикаляха влажни каменни стени. В мрака изчезваха квадратни каменни тунели. Миришеше на човешки изпражнения.

Ренко вече се отдалечаваше от мен към едно разклонение в тунелите. Аз припряно го последвах.

И ние продължихме през проходите. Наляво, после надясно, наляво и пак надясно по подземния лабиринт. Ренко нито веднъж не се обърка или усъмни – просто уверено и решително завиваше по всеки следващ тунел.

И изведнъж спря и погледна нагоре към каменния таван.

Аз заставах зад него. Не забелязвах никаква разлика между този

тунел и другите, по които бяхме дошли.

И тогава кой знае защо князът се гмурна в зловонната вода. След няколко секунди отново изплува. В ръката си носеше камък, голям колкото човешки юмрук. Той излезе от канала, застана разкрячен на тесния страничен перваз и удари няколко пъти с камъка по долния край на една от каменните плочи, които образуваха тавана.

Чук-чук. Чук.

Ренко изчака малко, после повтори.

Чук-чук. Чук.

Това беше някакъв код. Той отстъпи назад във водата и двамата мълчаливо се загледахме във влажния каменен таван в очакване да се случи нещо.

Не се случваше нищо.

Продължихме да чакаме. Забелязах малък символ, изсечен в ъгъла на каменната плоча, по която бе почукал князът. Той представляваше кръг с вписано двойно „V“.

И тогава внезапно от отсрещната страна се разнесе приглушен тропот. Някой отговаряше на Ренко.

Той облекчено въздъхна, отново се изправи на перваза и почука с камъка. Този път кодът беше друг.

След няколко секунди голяма квадратна част от тавана със силно скърцане се плъзна настрани и разкри мрачно, напомнящо на пещера пространство.

Ренко незабавно излезе от водата и изчезна в отвора. Аз го последвах.

Озовах се в прекрасно помещение, огромна сводеста зала, пълна с великолепни златни изображения. Четирите ѝ стени бяха от масивни каменни блокове, широки три метра и може би също толкова дебели. Не забелязах врата, освен един по-малък камък, висок само около метър и осемдесет, вграден в една от яките стени.

Това бе подземие на Кориқанча.

Един-единствен запален факел осветяваше гигантската зала. Държеше го едър индиански воин. Други трима стояха зад него и втренчено ме гледаха.

В подземие то обаче имаше още един човек. Възрастна жена, която обръщаше внимание само на Ренко.

Беше красива, със сива коса и набръчкана кожа. Предполагам, че на млади години трябва да е била поразителна хубавица. Носеше прости дрехи – бяла памучна роба и златна коронка с инкрустирани смарагди.

И трябва да кажа, че в тези бели одежди приличаше на ангел, като жрица на някаква...

Бам!

Ненадейният екот ме накара да се обърна. Ренко също се обърна.

Бам!

Като че ли идваше от отсрещната страна. Някой блъскаше по каменната врата.

Вледених се от ужас.

Испанците.

Ернандо.

Опитвах се да влязат.

Жрицата каза нещо на Ренко – на кечуа. Той бързо й отговори, после посочи към мен.

Бам! Бам!

Старицата припряно се обърна към каменния пиедестал зад нея. Върху него се издигаше нещо, покрито с лилава тъкан, напомняща на коприна.

Жрицата го взе, без да сваля покривалото, и въпреки настойчивото блъскане по стените, тържествено го подаде на Ренко. Все още не виждах какво се крие под плата. Имаше големината и формата на човешка глава.

Князът почтително го пое.

Бам! Бам!

Защо се движеше толкова бавно, чудех се аз и очите ми шареха по разтърсващите се каменни стени около нас.

Когато взе тайнствения предмет, Ренко внимателно свали покривалото.

И тогава го видях.

И за миг не можех да направя нищо друго, освен да го зяпна.

Това беше най-красивият и в същото време най-страшният идол, който бях зървал.

Съвършено черен, издялан от изключително необикновен вид камък с квадратна форма. Ръбовете му бяха остри, обработката – груба. От сърцевината на скалата бе изваян свиреп ягуар с широко разтворена пасть. Сякаш обезумял от ярост, звярът беше успял да отскубне главата си от самия камък.

Вертикално по муцуната на ягуара се спускаха тънки, лъскаво лилави жилки и придаваха на изображението още по-страховит вид, ако това изобщо бе възможно.

Ренко отново покри идола. В този момент старата жрица пристъпи напред и постави нещо на шията на княза – тънка кожена каишка с ослепителен зелен смарагд, не по-малък от човешко ухо. Младежът прие дара с тържествен поклон и бързо се обърна към мен.

– Трябва да вървим – каза той.

После пхна идола под мишница и се запъти към отвора на пода. Последвах го. Четиримата яки воини повдигнаха голямата каменна плоча, за да затворят изхода. Старата жрица остана неподвижна.

Ренко се вмъкна в канала и аз се спуснах след него. И тогава забелязах нещо извънредно странно.

В подземиято цареше тишина.

Ударите отвън бяха престанали.

И когато се замислих над това, с ужас осъзнах, че блъскането е спряло доста отдавна.

В този момент входът към подземиято избухна навътре.

Около краищата на каменната врата проблесна бял пламък. Миг по-късно цялата плоча се пръсна на хиляди парчета и засипа подземната зала с камъни, големи колкото юмрук.

Не можех да си го обясня. Толкова голям камък не можеше да се разбие така с таран...

После димът и прахът се разнесоха и на мястото, където допреди секунди стоеше вратата, видях черното дуло на топ.

Ушите ми забучаха.

Бяха взривили входа на подземиято с топ!

– Хайде! – извика от канала под мен Ренко.

Скочих в дупката точно в момента, в който първите испански войници влетяха през облаците прах, като стреляха с мускетите си във всички посоки.

И докато изчезвах през отвора на пода, последното нещо, което зърнах, беше капитанът. Ернандо Писаро влизаше в залата с пистолет в ръка. Очите му бяха безумни и той въртеше глава насам-натам в търсене на идола, за който толкова отдавна копнееше.

В този сетен ужасяващ миг видях, че Ернандо се обръща към мен и ме поглежда право в очите.

Отчаяно газех в мрачните канали и полагах всички усилия да не изоставам от Ренко. Виковете на испанците отекваха в яките каменни стени на тунелите, по ъглите зад нас се проточваха дълги зловещи

сенки.

Князът просто напредваше в мръсната вода, стиснал идола под мишница.

Двамата завивахме ту наляво, ту надясно през каменния лабиринт – обратно към речния изход, към свободата.

След известно време обаче забелязах, че се движим в грешна посока.

Ренко не се насочваше към реката.

– Къде отиваме? – извиках му аз.

– Просто ме следвай! – отвърна младежът.

Завих зад поредния ъгъл, точно когато факелът над главата ми беше избит от стойката си от изстрел на мускет. Обърнах се и видях шестима конквистадори с блестящи от светлината на факлите шлемове.

– Настигат ни! – извиках аз.

– Тогава тичай по-бързо!

Отново отекнаха мускети и почти ме оглушиха. Куршумите се забиха във влажните каменни стени наоколо.

В този момент Ренко скочи на страничния перваз и натисна с рамо една от каменните плочи на тавана – плоча, в чийто ъгъл бе изсечен същият загадъчен символ като преди, кръгът с вписано двойно „V“. Приближих се до него и му помогнах да отмести камъка нагоре. В отвора видях звездното нощно небе.

Ренко пръв се измъкна навън и аз незабавно го последвах. Озовахме се на някаква тясна улица, настлана с паваж. От двете ни страни се издигаха яки сиви стени.

Припряно понечих да избутам каменната плоча на мястото ѝ, когато от дупката излетя куршум и едва не откъсна пръстите ми.

– Остави. Хайде, насам – каза князът и ме задържа след себе си.

Докато тичахме по кривите улички на Куско, следвани по петите от войниците на Ернандо, стените от двете ни страни се сляха в сива мъгла. От време на време зървахме испански отряди, които се насочваха към укрепленията.

Видяхме също – срам ме е да го кажа – колове като онези извън градските стени. Те се издигаха на всички площади, ред след ред, и отгоре им бяха набучени ужасно обезобразени трупове на пленени индиански воители. Ръцете, главите и гениталиите им бяха отсечени.

От един от труповете висеше индиански лък. Ренко го взе наред с колчана, който лежеше на земята до кола, после пак се затича по лабиринта от улички. Аз просто го следвах и не смеех да го изпускам от очи.

След време обаче той рязко зави и влезе в някаква сграда, ниска, изключително яка каменна постройка. Всъщност толкова яка, че приличаше на крепост.

Минахме през няколко външни помещения, преди да се спуснем по каменно стълбище и да стигнем до много просторна подземна зала.

Тя беше разделена на две нива – широк долен етаж и горна площадка, нещо като балкон, който опасваше залата.

Ала вниманието ми привлече долният етаж.

В пода имаше стотина дупки – ями, над които бяха прехвърлени тесни каменни мостове. С ужас осъзнах какво представляват.

Намирахме се в затвор на инките.

Тук отново си спомних, че туземците все още не са открили металургията и затова нямаха решетки. Техният аналог на килиите бяха ями.

Погледнах нагоре към балкона. Той представляваше тясна пътека, по която патрулираха тъмничарите.

Ренко не губи нито миг. Князът изтича по един от каменните мостове и се вгледа в дупките под него. Окаяните, умиращи от глад затворници, зарязани в ямите преди седмица, когато беше започнала обсадата, нададоха немощни викове и стонове.

Той се приближи до един от кладенците. Последвах го на моста и ето какво видях в мръсната дупка.

Самата яма имаше отвесни пръстени стени и трябва да бе дълбока най-малко пет крачки. Бягството беше невъзможно. На дъното седеше среден на ръст мъж, целият мръсен и смърдящ. Макар и мършав, той не изглеждаше отчаян, нито викаше като другите клетки създания в този зандан. Просто седеше, облегал гръб на стената и имаше нехаен, отпуснат вид. От неговото самообладание, от онова небрежно спокойствие на престъпниците по целия свят, ме побиха тръпки. Зачудих се какво иска от такъв човек Ренко.

– Басарио – каза князът.

Престъпникът се усмихна.

– И това ако не е добрият княз Ренко...

– Трябва ми помощта ти – направо започна младият ми спътник.

Това като че ли се стори смешно на затворника.

– Не мога да си представя за какво са му притрябвали на добрия княз моите умения – засмя се той. Какво има, Ренко? Да не си решил да започнеш живот на престъпник, след като царството ти е в развалини?

Ренко се озърна назад към входа на подземната зала, за да види дали не са се появили испанци. Споделях неговата тревога. Прекалено

дълго бяхме останали в този затвор.

– Ще ти го кажа само веднъж, Басарио – твърдо отвърна князът. – Ако решиш да ми помогнеш, ще те измъкна оттук. Ако не се съгласиш, ще те оставя да умреш в тази яма.

– Интересен избор – отбеляза престъпникът.

– Е?

Басарио се изправи.

– Измъкни ме от дупката.

Ренко веднага отиде да донесе дървената стълба, облеганата на отсрещната стена.

Аз от своя страна се безпокоях заради Ернандо и неговите войници. Можеха да се появят всеки момент, а князът се пазареше с някакъв затворник! Бързо се запътих към вратата, през която бяхме влезли. Когато стигнах, надникнах навън...

... и видях мрачната демонична фигура на Ернандо Писаро. Слизаше по стълбището право към мен!

Тази гледка накара кръвта ми да се смрази – безумните кафяви очи, засуканите черни мустаци, рошовата черна брада, небръснатата седмици наред.

Втурнах се обратно вътре.

– Ренко!

Той тъкмо бе спуснал стълбата в ямата на Басарио, когато се обърна и видя първия испански войник да влиза в залата след мен.

Князът светкавично вдигна лъка и опъна тетивата чак до ухото си. Аз се наведох. Стрелата прелетя през залата и се заби точно в челото на войника. Испанецът изгуби равновесие и тежко се строполи на пода.

Затичах се по мрежата от каменни мостове над зловонните затворнически ями.

В помещението влязоха още конквистадори, които стреляха с мускетите си. Ернандо беше с тях.

Басарио вече бе изпълзъл от дупката си и сега двамата с Ренко бягаха към отсрещния край на залата.

– Алберто! Насам! – извика князът и посочи широка каменна врата в дъното на зандана.

Погледнах натам и видях масивен квадратен каменен блок, закачен на подобен на скрипец механизъм над изхода. Две яки въжета го държаха точно над вратата, опънати с каменни тежести. Така застаналите на издигнатия балкон тъмничари лесно можеха да го вдигат и спускат.

Затичах се натам.

В този момент усетих, че върху гърба ми се стоварва ужасна тежест и полетях напред. Тежко се проснах на един от тесните каменни мостове и за своя изненада открих, че един испански войник ме е блъснал изотзад!

Той приклепна до мен, измъкна кинжала си и се канеше да ме пронже с него, когато внезапно в гърдите му се заби стрела. Тя го удари с такава сила, че изби заострения стоманен шлем от главата му и го запрата назад в ямата под нас!

Погледнах надолу. Четирима мръсни затворници едновременно се нахвърлиха отгоре му. Изгубих от очи нещастния испанец, ала след миг чух вик, изпълнен с ужас. Изгладнелите пленници в ямата го ядяха жив.

Вдигнах поглед тъкмо навреме, за да видя, че Ренко се навежда към мен.

– Хайде! – каза той, хвана ме за ръка и ме задърпа.

Изправих се и зърнах Басарио до отсрещния изход.

Наоколо гърмяха мускети и куршумите хвърляха яркооранжеви искри, когато рикошираха от каменния мост под нас.

В този момент случаен изстрел преряза едно от въжетата, които държаха квадратния блок.

Камъкът започна да се спуска надолу.

Басарио ужасено вдигна очи нагоре, после отново погледна Ренко.

– Не – ахна князът.

Вратата – на четиридесет крачки от нас, единственият изход от подземния зандан – се затваряше!

Прецених разстоянието и изчислих скоростта, с която камъкът се спускаше над квадратния отвор.

Нямаше шанс да успеем.

Изходът бе прекалено далеч, каменният блок се спускаше прекалено бързо. След секунди щяхме да сме затворени в подземие, хванати в капан и оставени на милостта на моите кръвожадни съотечественици, които точно в този момент тичаха по мрежата от мостове зад нас и стреляха с мускетите си.

Вече нищо не можеше да ни спаси.

Ренко очевидно не смяташе така.

Въпреки приближаващите войници, младият княз бързо се озърна наоколо и забеляза островръхия шлем на испанеца, който беше паднал в ямата под мен.

Той се хвърли към него, вдигна го и го хвърли странично към бързо затварящата се врата.

Въртейки се около оста си, шлемът се плъзна по мръсния под. Острият му връх хвърляше сребристи отблясъци под светлината на факлите.

Каменният блок продължаваше да се спуска, като стържеше по ръбовете на вратата.

Един метър.

Половин метър.

Тридесет сантиметра.

В този миг шлемът стигна до прага, вклини се между пода и камъка и го спря! Сега тънката плоча висеше на тридесет сантиметра над пода, опряна в острия стоманен ръб!

Смаяно погледнах Ренко.

– Как го направи? – попитах аз.

– Няма значение – отвърна князът. – Да вървим!

Едновременно се затичахме по моста и пресякохме откритото пространство до изхода, където ни чакаш§ Басарио. Разсеяно се зачудих защо престъпникът просто не е избягал, докато Ренко ме спасяваше. Може би смяташе, че с княза има по-голям шанс да оцелее. Или пък имаше друга причина...

Навсякъде в залата кънтяха изстрели от мускети. В същото време Ренко легна по гръб и се измъкна с краката напред през тясната пролука под каменната плоча. Аз го последвах, макар и не толкова грациозно. Тромаво се заизвивах навън. Озовах се в тунел с каменни стени.

Още не се бях изправил, когато младият ми спътник изрита шлема изпод каменния блок и плочата с грохот затвори изхода.

Въздъгнах.

Бяхме в безопасност. Засега.

– Хайде, трябва да побързаме – каза Ренко. – Време е да се сбoguваме с този окаян град.

Отново по лабиринта от улички. Тичахме с всички сили.

Водеше Ренко, следван от Басарио. Аз бях последен. По някое време се натъкнахме на купчина испански оръжия. Престъпникът си избра пък и колчан със стрели, князът взе груба кожена чанта, в която прибра идола, и меч. Аз от своя страна грабнах дълга лъскава сабя. Защото, макар и смирен монах, вашият покорен слуга произхожда от род, дал едни от най-добрите фехтувачи в цяла Европа.

– Насам – каза Ренко и се затича нагоре по каменно стълбище.

Излязохме на покрива. Князът запрескача ниските междинни стени и празните пространства между сградите.

Двамата с Басарио го следвахме, докато накрая Ренко падна на земята. Гърдите му тежко се надигаха и спускаха.

Той погледна над стеничката, зад която се бе скрил. Аз направих същото. И ето какво видях.

Голям павиран площад, на който се бяха събрали около двадесет и пет испански войници. Имаше и много коне.

Някои от тях бяха свободни, други – впрегнати в каруци и фургони.

От отсрещната страна на площада се издигаше висока дървена порта, вградена във външната крепостна стена. Тя обаче не беше направена от инките, а представляваше грозна добавка, приспособена към каменния вход след завладяването на града от моите съотечественици.

Точно пред нея имаше талига с два коня, обърната към вътрешността на града. Върху нея бе качен голям топ, насочен в срещуположната посока.

По-близо до нас, точно под сградата, на чийто покрив се намирахме, стояха тридесетина окаяни индиански пленници. През стоманените окови на китките им минаваше дълго черно въже.

– Какво ще правим сега? – тревожно попитах Ренко.

– Ще напуснем Куско.

– Как?

– Оттам – посочи към дървената порта той.

– Ами каналът? – Това ми се струваше най-очевидният път за бягство.

– Крадците никога не използват два пъти един и същи вход – отвърна Басарио. – Поне докато не го разкрият. Нали така, княже?

Точно така – потвърди Ренко.

Обърнах се към престъпника Басарио. Всъщност той беше доста красив мъж, въпреки мръсния си вид. Очите му блестяха и той широко се усмихваше – усмивка на човек, доволен, че участва в приключение. Не можех да кажа, че споделям радостта му.

Ренко свали колчана от рамото си и отдели онези стрели, чиито върхове бяха увити в плат.

– Добре – каза той, огледа се наоколо и видя запален факел на една недалечна стена. – Отлично.

– Какво ще правиш? – попитах аз.

Князът сякаш не ме чу. Погледът му бе отправен към три безстопанствени коня в отсрещния край на площада.

– Ренко – настойчиво казах аз, – какво си намислил?

В този момент той се обърна към мен и на устните му плъзна крива усмивка.

Излязох на площада, скръстих ръце под мокрото си монашеско наметало, с ниско спусната над очите качулка.

Докато пресичах откритото пространство, нито веднъж не вдигнах глава и бързо отстъпвах настрани, когато покрай мен минаваха групи войници, за да не привлече нечие внимание.

Според Ренко съотечествениците ми на площада още не знаеха, че един преминал на вражеската страна испански монах помага на индианските бегълци. Стига да не забележеха подгизналите ми дрехи, може би щях да успея да се добера до трите безстопанствени коня и да ги отведа на близка уличка, където щяха да ме чакат князът и Басарио.

Ала първо се налагаше да освободя пътя до портата, което означаваше да преместя талигата с топа. Тази задача щеше да е по-трудна. Трябваше „неволно“ да подплаша двата коня. За тази цел носех в ръкава си една от острите стрели на Ренко, готов – да ми прости Бог – да ръгна едно от бедните създания, докато минавам покрай тях.

Бавно пресякох площада, като внимавах да не срещна нечий поглед.

Както и в другите части на града, навсякъде по площада имаше колове с набучени глави. Кръвта им още не бе засъхнала и се стичаше по земята. Изпълваше ме ужасен страх – такава щеше да е и моята участ, ако не успеех скоро да избягам от Куско.

Наближих портата и талигата пред нея. Видях конете и здраво стиснах стрелата в ръкава си. Още две крачки и...

– Хей! Ти! – някъде иззад мен се разнесе груб глас.

Замръзнах. Но не се озърнах.

Пред мен се появи едър войник с голямо шкембе и пресече пътя ми към двата коня.

– Какво правиш тук? – строго попита той.

– Съжалявам, ужасно съжалявам... – запелтечих аз. Бях хванат в капан в града и...

– Връщай се в квартирата си. Тук е опасно. В града има индианци. Според нас търсят идола на капитана.

Не можех да повярвам. Бях толкова близо до целта си, а сега трябваше да се върна! Неохотно понечих да си тръгна, когато внезапно на рамото ми се стовари тежка ръка.

– Я почакай, монахо... – започна войникът, ала замълча, усетил, че

наметалото ми е мокро. – По дяволите...

В този момент силно свистене разсече въздуха край мен и в носа на испанеца се заби стрела. Шурна струя кръв, която оплиска цялото ми лице.

Войникът се строполи като камък. Другите на площада го видяха и се заоглеждаха наоколо в търсене на врага.

Изведнъж отново се разнесе свистене и този път от един от мрачните покриви полетя пламтяща стрела, която улучи дървената порта.

Испанците с викове откриха огън по скрития стрелец.

Аз обаче гледах в съвсем друга посока.

Гледах топа върху талигата или по-точно фитила, който стърчеше от задната му част.

Фитилът гореше.

Пламтящата стрела – тогава не го знаех, но сега разбирам, че я е изстрелял Басарио – бе толкова точно насочена, че беше запалила фитила на топа!

Не чаках да видя какво ще се случи. Просто с всички сили се втурнах към трите безстопанствени коня. Тъкмо бях стигнал до тях и топът изгърмя.

Никога през живота си не бях чувал такъв грохот. Чудовищен тътен, който разтърси земята под краката ми.

От дулото изригна облак дим и голямата дървена порта се строши като вейка. Когато въздухът се проясни, в долната ѝ половина зееше триметрова дупка.

Впрегнатите в талигата коне се подплашиха, изправиха се на задните си крака и препуснаха по улиците на Куско, откривайки пътя към свободата.

Трите коня, които трябваше да хвана, също се изправиха на задни крака и единият успя да избяга, но другите два бързо се успокоиха, докато аз здраво ги държах за юздите.

Испанските войници продължаваха да стрелят насляпо по околните покриви. Вперих поглед в мрака. Ренко и Басарио не се виждаха никъде...

– Монахо! – ненадейно извика някой зад мен.

Обърнах се и видях Басарио да се приближава тичешком с лъка си в ръка.

– Направи всичко възможно да объркаш нещата, а? – усмихнато рече той и се метна върху седлото на един от моите коне. – А само трябваше да подплашиш ония животни.

– Къде е Ренко? – попитах аз.

– Идва.

В този момент над площада отекнаха остри, гневни викове и аз светкавично се обърнах. Окованите индиански пленници едновременно се бяха хвърлили срещу испанците. Инките бяха свободни и дългото черно въже вече не ги държеше завързани един за друг!

После внезапно чух предсмъртен писък и видях Ренко, застанал на един от покривите над паднал конквистадор. Князът припряно взимаше пистолета му, докато шестима други испанци тичаха нагоре по стълбището отстрани на сградата.

Ренко погледна надолу към мен.

– Алберто! Басарио! – извика той. – Към портата! Тръгвайте към портата!

– Ами ти? – попитах аз.

– Идвам след вас! – И князът се наведе, за да се скрие от куршумите на мускетите. – Тръгвайте! Бързо!

Скочих върху седлото на втория кон.

– Хайде! – каза Басарио и пришпори своя.

Аз го последвах и насочих животното към портата.

После се обърнах на седлото и видях удивителна гледка.

Видях стрела – остра стрела, не пламтяща – която летеше над площада. Зад нея като змия се виеше дълго въже, черно въже – въжето, с което допреди малко бяха завързани индианските пленници!

Стрелата изсвири над главата ми и с пронизителен звук се заби в горната половина на дървената порта. В следващия миг въжето се опъна.

И тогава зърнах Ренко в другия му край – широко разкрячен на един от покривите, прехвърлил през дясното си рамо кожената чанта. Той праметна през въжето кожения колан на испанския си панталон и го стисна с една ръка. После скочи от покрива и се залюля, не, плъзна се по въжето над целия площад.

Неколцина испански войници откриха огън по него, ала младият княз извади пистолета от пояса си със свободната си ръка и стреля по тях, продължавайки с невероятна скорост да се носи във въздуха!

Пришпорих кобилата и препуснах под въжето на Ренко, точно когато той стигна до вратата. Младежът пусна колана и плавно скочи върху задницата на коня.

Пред нас Басарио мина като опитен ездач през портата. Обсипвани с дъжд от куршуми, двамата с Ренко го последвахме.

Озовахме се в студената нощ навън и пресякохме масивната каменна плоча, която играеше ролята на мост над северния ров на града. Първото нещо, което чух, бе триумфалният рев на индианските воители в долината пред нас.

– Как върви? – внезапно попита някой.

Рейс вдигна очи от ръкописа и за миг изгуби ориентация. Той погледна през малкия илюминатор от дясната си страна и видя море от покрити със сняг планини и безкрайни ясни сини простори.

После поклати глава. Толкова бе потънал в историята, че беше забравил къде се намира.

Пред него стоеше Трой Коупланд, един от хората на Наш от УСВП, ядреният физик с ястребово лице.

– Е, как върви? – повтори Коупланд и кимна към листовите в skutа му. – Открихте ли къде е идолът?

– Ами, открих идола – отвърна Рейс и прелисти остатъка от ръкописа. – Струва ми се, че скоро ще науча къде са го занесли.

Добре. – Коупланд се обърна. – Дръжте ни в течение.

– Хей – спря го Уилям. – Може ли да ви попитам нещо?

– Естествено.

– За какво се използва тирий двеста шейсет и едно?

Физикът се намръщи.

– Мисля, че имам право да знам – настоя Рейс.

Коупланд бавно кимна.

– Да... да, предполагам, че сте прав. – Той си пое дъх. – Както, струва ми се, вече са ви казали, тирий двеста шейсет и едно не е земен химически елемент. Той идва от една бинарна звездна система, наречена Плеяди, която не е много далеч от нашата.

Сигурно се досещате, че върху планетите в бинарните звездни системи оказват въздействие всевъзможни сили. Заради двойните слънца, фотосинтезата е удвоена, гравитационните ефекти, както и съпротивлението на гравитацията, са огромни. Ето защо елементите на тези планети обикновено са по-тежки и по-плътни, отколкото тези на Земята. Тирий двеста шейсет и едно е точно такъв елемент.

За пръв път е открит във вкаменен вид в стените на един метеоритен кратер в Аризона през хиляда деветстотин седемдесет и втора. И въпреки че е бил инертен в продължение на милиони години, неговият потенциал направо разтърси физическата общност.

– Защо?

– Ами, разбирате Ли, на молекулярно равнище тирият поразително прилича на земните елементи уран и плутоний. Но тежи много повече от тях. И е по-плътен от нашите два най-мощни ядрени елемента, взети заедно. Което значи, че е безкрайно по-мощен.

Рейс започваше да изпитва страх. Докъде щеше да стигне с тези обяснения Коупланд?

– Но както казах, на Земята тирият се среща единствено във вкаменен вид. От седемдесет и втора насам са открити само още две проби, но те са най-малко на четирийсет милиона години. А това ги прави безполезни, защото вкамененият тирий е инертен, химически мъртъв.

През последните двама и седем години всички очакваме откриването на „жив“ тирий, образец, който все още е активен на молекулярно равнище. И сега смятаме, че сме го намерили в метеорит, който преди петстотин години е паднал в перуанските джунгли.

– И какво прави тирият? – попита Рейс.

– Много неща – отвърна Коупланд. – Адски много. Потенциалът му като енергиен източник е астрономически. Според най-предпазливите преценки един внимателно построен тириев реактор ще произвежда електрическа енергия със скорост шестстотин пъти по-голяма от тази на всички ядрени електроцентрали в Съединените щати, взети заедно.

Но има още нещо. За разлика от нашите земни ядрени елементи, когато се използва в ядрен реактор, тирият се разпада със стопроцентова ефикасност. С други думи, от него не остават странични радиоактивни продукти. Но това той се различава от всички други енергийни източници на Земята. Урановите отпадъци трябва да се изхвърлят в специални хранилища. По дяволите, даже от бензина се получава въглероден моноксид. Но тирият е чист. Той е съвършен източник на енергия. Толкова е чист, че според нашите предположения от него ще се излъчва съвсем незначителна пасивна радиация.

Рейс вдигна ръка.

– Добре, добре. Всичко това звучи страхотно, но доколкото ми е известно, УСВП не се занимаваше с електроцентрали. Какво друго прави тирият?

Коупланд се усмихна. Бяха го хванали натясно.

– Професор Рейс, през последните десет години Службата по тактическа техника в УСВП разработва ново оръжие, оръжие, което се различава от всички други, създавани досега. Това устройство носи кодовото име „Супернова“.

Едва физикът бе произнесъл тази дума, когато нещо в главата на Рейс прещрака. Спомни си разговора между Коупланд и Наш. Те бяха споменали за нападение на Феърфакс Драйв и за кражба на устройство, наречено Супернова.

– Какво точно е тази Супернова?

– С две думи – отвърна физикът, – Супернова е най-мощното оръжие в историята на човечеството. Ние го наричаме „планетоубиец“.

– Какво?

– Планетоубиец. Ядрено устройство, толкова мощно, че може да унищожи близо една трета от масата на Земята. Ако липсва една трета от масата ѝ, орбитата на Земята около слънцето ще се промени. Нашата планета бързо ще се отдалечи от слънцето. Само за минути земната повърхност или поне онова, което е оцеляло от нея, ще стане прекалено студена, за да поддържа човешки живот. Супернова, професор Рейс, е първото създадено от човека устройство, способно да унищожи живота – такъв, какъвто го познаваме. Оттук и името му, име на експлодираща звезда.

Рейс мъчително преглътна. Чувстваше се слаб.

Милиони въпроси прииждаха в главата му.

Например защо са създали такова устройство? Поради каква причина са построили оръжие, способно да убие всичко на планетата, включително собствените си създатели? И защо го е направила точно неговата страна?

– Въпросът, професор Рейс, е, че Супернова е прототип, празен корпус – продължи Коупланд. – Това устройство, устройството, което снощи е било откраднато от УСВП, е безполезно. Поради простата причина, че за да действа, Супернова се нуждае от още нещо. От тирий.

„О, Господи...“ – помисли си Рейс.

– В това отношение – каза ядреният физик, – Супернова не се различава много от неутронната бомба. Тя действа на принципа на делене на тириевия атом. Две конвенционални термоядрени бойни глави разделят субкритична маса тирий и предизвикват мега експлозия.

– Добре, чакайте малко – прекъсна го Уилям. – Вие сте изобретили оръжие, способно да унищожи планетата, действащо с елемент, който все още не притежавате, така ли?

– Точно така.

– Но защо? Защо Америка създава оръжие, което може да прави всичко това?

Коупланд кимна.

– Този въпрос винаги е бил най-тежкият. Искам да кажа...

– Има две причини – внезапно иззад Рейс се разнесе по-плътен глас.

Беше Франк Наш.

Той кимна към ръкописа в скута на Уилям.

– Успяхте ли да откриете къде е идолът?

– Не още.

– Тогава бързо ще ви обясня, за да можете да продължите работата си. На първо място, това, което ще ви кажа, е абсолютна тайна. Знаят я само шестнайсет души в страната и петима от тях са на този самолет. Ако споменете за нея пред някого след края на операцията, ще прекарате следващите седемдесет и пет години в затвора. Разбирате ли ме, професор Рейс?

– Аха.

– Добре. Две неща оправдават създаването на Супернова. Първата причина е следната. Преди осемнайсетина месеца беше установено, че финансирани от държавата немски учени тайно са започнали да работят по Супернова. Нашата реакция беше проста: щом те щяха да притежават такова оръжие, ние също нямаше да останем по-назад.

– Страхотна логика – подметна Рейс.

– Това е абсолютно същата логика, с която Опенхаймер е оправдал създаването на атомната бомба.

– Божичко, вие висите на гърба на колоси, господин полковник – сухо отвърна Рейс. – Ами втората причина?

– Професоре – каза Наш, – някога чували ли сте за човек на име Дитрих фон Холтиц?

– Не.

– Генерал Дитрих фон Холтиц е командвал германските сили в Париж по време на отстъплението от Франция през август четирийсет и четвърта. След като станало ясно, че Съюзниците ще превземат френската столица. Хитлер пратил на Холтиц заповед, преди да напусне Париж да постави хиляди запалителни устройства из целия град... и после да го взриви.

За негова чест, фон Холтиц не се подчинил на заповедта. Той не искал да остане в историята като човека, унищожил Париж. Но в случая е важна логиката, на която се основава заповедта на Хитлер. Щом той не можел да владее Париж, никой друг нямало да го притежава.

– Какво искате да кажете? – предпазливо попита Рейс.

– Професоре, Супернова е крачка напред в развитието на строго

секретен стратегически план, който се осъществява вече петдесет години в американската външна политика. Планът „Холтиц“. Известно ли ви е, че през цялата Студена война флотът на Съединените щати имаше заповед в определени стратегически точки по света постоянно да бъдат разположени определен брой подводници с ядрени балистични ракети? Знаете ли каква беше целта на тези подводници?

– Каква?

– Капитаните им имаха съвсем проста заповед. В случай че Съветският съюз победи Съединените щати в неочакван или непредвиден сблъсък, те трябваше да обсипят с град от ядрени ракети не само съветски обекти, но и всички големи градове в Европа и Америка.

– Какво!

– Планът „Холтиц“, професор Рейс. Щом ние не можем да ги владеем, няма да ги притежава никой друг.

– Но това е в глобален мащаб... – смаяно промълви Уилям.

– Точно така. Вие сте абсолютно прав. И това е причината за създаването на Супернова. Съединените щати са най-силната държава на тази земя. Ако някой се опита да промени положението, ние ще го информираме, че имаме Супернова. Ако предприемат по-нататъшни стъпки и последва конфликт, в който Съединените щати бъдат победени или още по-зле, парализирани, ние ще взривим устройството.

Стомахът на Рейс се сви.

Дали всичко това беше истина? Дали ставаше въпрос за политика? Щом не можеше да контролира света, Америка щеше да го унищожи?

– Как сте могли да създадете такова нещо?

– Ами ако Китай реши да обяви война на Съединените щати, професор Рейс? Ами ако китайците спечелят? Искате ли в Америка да се установи китайски режим?

– Но вие предпочитате да умрете, така ли?

– Да.

– И да отнесете със себе си останалата част от света – прибави Рейс. – Вие трябва да сте най-ужасните губещи на земята.

– Даже да е така – промени тона си Наш, – в този случай действа законът за непреднамерените последствия. Новината за създаването на устройство, способно да унищожи планетата, изкара на повърхността други заинтересовани страни, страни, за които такова оръжие ще е силен коз за постигането на собствените им цели.

– Какви страни?

– Някои терористични групи. Хора, които ще държат света за

заложник, ако се докопат до работеща Супернова.

– Ясно – рече Рейс. – И сега вашата Супернова е открадната, навярно от терористи.

– Точно така.

– Вие сте отворили кутията на Пандора, нали, доктор Наш?

– Да. Да, боя се, че имате право. И тъкмо затова трябва да намерим идола преди всички останали.

С тези думи Наш и Коупланд отново оставиха Рейс сам е ръкописа.

Той се опита да събере мислите си. В главата му цареше хаос. Супернова. Глобално унищожение. Терористични групи. Не можеше да се съсредоточи.

Уилям се отърси от това състояние, насили се да се концентрира и откри докъде е стигнал – мястото, в което Ренко и Алберто Сантяго току-що бяха избягали от обсадения Куско.

Рейс дълбоко си пое дъх, намести очилата си и за втори път потъна в света на инките.

ВТОРО ЧЕТЕНЕ

Ние се носехме в нощта – аз, Ренко и Басарио – пришпорвахме конете си и ги карахме да препускат по-бързо отвсякога. Защото испанците бяха по петите ни – Ернандо И неговите конници, които ни преследваха като псета.

След като излязохме през северната порта на долината на Куско, ние завихме надясно и се насочихме на североизток. Стигнахме до Урубамба, същата река, в която бе закотвен плаващият затвор на Ренко, и я пресякохме недалеч от град Писак.

И така започна нашето пътуване, нашето отчаяно бягство през пустошта.

Няма да те занимавам, скъпи читателю, с всички незначителни подробности на нашето тежко изпитание, защото то продължи много дни и беше изпълнено със събития. Ще спомена само онези от тях, които са важни за моя разказ.

Бяхме се насочили към едно село, наречено Вилкафор, както ми съобщиха Ренко. Чичо му бил негов старейшина. Селото се намирало в подножието на голямата планина далеч на север – там, където склоновете се срещали с източните джунгли.

Вилкафор очевидно представляваше цитадела, добре укрепена и защитена, поддържана от знатните инки за кризисни времена. Неговото местонахождение бе грижливо пазена тайна и можеше да се открие, само като се следва поредица от каменни тотеми, разположени на определени разстояния в джунглата – при това, единствено ако човек знаеше как да намери самите тотеми. Ала за да стигнем до джунглата, първо трябваше да прекосим планината.

И така, ние се заизкачвахме по планината – изумителните скални монолити, които господстват над Нова Испания. Не съм в състояние да ви опиша величието на планините в тази страна. Техните стръмни скални склонове и високи остри върхове, целогодишно покрити със сняг, се виждаха от стотици километри, дори от гъстата джунгла в низините.

След няколко дни оставихме конете си, защото предпочитяхме да се изкачваме по опасните планински пътеки пеш. После предпазливо поехме по хлъзгавите просеки, изсечени в стръмните стени на планинските клисури. Бавно пресичахме дълги въжени мостове, висящи високо над могъщи планински реки.

И през цялото време чувахме ехото от виковете и стъпките на испанците.

Минахме през няколко индиански села, разположени в прелестните планински долини. Всички те носеха имената на старейшините си – Румак, Сипо и Хуанко.

Местните ни даваха храна, водачи и ламы. Щедростта на тези хора бе невероятна. Сякаш всеки селянин знаеше за Ренко и неговата задача и правеше всичко възможно, за да ни помогне. Когато имахме време, князът им показваше черния каменен идол и те безмълвно му се кланяха.

Ала рядко имахме време за това.

Испанците упорито ни преследваха.

След като напуснахме град Окую, разположен в началото на широка долина, едва бяхме успели да прехвърлим хребета на първия хълм, когато чух зад нас гърмежи от едрокалибрен мускет. Обърнах се и погледнах надолу.

Гледката ме изпълни с ужас.

Видях войниците на Ернандо, безкрайна колона от поне сто души, които навлизаха пеш в отсрещния край на долината. От двете им страни яздеха конници, които първи стигнаха до града, стреляйки по невъоръжените инки.

По-късно Ернандо раздели хората си на три групи от по тридесет войници. Докато двете групи почиваха, третата напредваше. И обратно. В резултат капитанът разполагаше с постоянно движещи се, постоянно преследващи ни сили.

И през цялото това време ние с Ренко и Басарио бягахме през скалистата пустош, като се борехме с пълната изнемога.

Бях сигурен, че испанците ще ни хванат. Неизвестно оставаше само кога.

И все пак продължавахме да упорстваме.

В един момент от нашето пътуване – и трябва да отбележа, момент, в който моите съотечественици бяха толкова близо до нас, че чувахме гласовете им да кълтят в каньоните – спряхме в село, наречено Колко, разположено на бреговете на планинската река Паукартамбо.

Именно там започнах да разбирам защо Ренко е взел с нас престъпника Басарио.

Защото в Колко има каменни кариери. А както вече казах, тези индианци са блестящи каменоделци. Всичките им сгради са построени от прецизно издялани камъни, някои високи колкото шестима мъже и

тежащи повече от сто тона. Такива камъни идват от огромните кариери в села като Колко.

След като разговаря със старейшината, местните придружиха Ренко до кариерата – гигантска дупка, изкопана в планинския склон. Скоро той се върна с кози мях в ръка. Под кожата изпъкваха острите ръбове на камъни. Князът подаде меха на Басарио и ние отново се метнахме на седлата.

Не знаех какво има вътре, но когато нощем спирахме да Почиваме, Басарио се уединяваше в края на бивака ни и там запалваше втори огън. Той сядаше по турски на земята и правеше нещо, обърнат с гръб към нас с Ренко.

На единадесетия ден от това ужасно пътуване най-после слязохме от планината и пред нас се разкри величествена гледка, каквато никога не бях виждал.

Това беше джунглата, плътен зелен килим, който стигаше до далечния хоризонт. Нарушаваха го единствено платата – обширните, плоски образувания, които бележеха постепенния преход от планинските чукари към зелената речна низина и приличаха на стъпала – и широките кафяви ивици на могъщите реки, които се виеха през гъстата джунгла.

И така, ние навлязохме в джунглата.

С други думи в самия ад.

Дни наред пътувахме във вечния сумрак. Тук бе влажно и, Господи, много опасно. От дърветата висяха отвратително тлъсти змии, в краката ни се щураха гризачи, а една нощ – бях сигурен в това – видях замъгления силует на пантера, сянка, едва открояваща се на фона на мрака, която безшумно пълзеше по един недалечен клон.

И после, разбира се, идваха реките, в които се спотайваше най-голямата опасност.

Алигаторите.

Дори само техните зъбати триъгълни глави бяха достатъчни, за да смразят кръвта на човек, а телата им, черни, тежки и покрити с броня, бяха дълги най-малко шест крачки. Очите им постоянно ни наблюдаваха – немигачи, противни очи на влечуги.

Плавахме по реките с тръстикови канута, които ни подариха в крайречните села Паксу, Тупра и Роя – лодки, изглеждащи смешно малки в сравнение с гигантските влечуги във водата около нас – после се спускахме по стръмните скали на платата с помощта на опитни

индиански водачи.

Вечер на светлината на огъня Ренко ме учеше на своя език – кечуа. В замяна аз му предавах тънкостите на фехтовката с двете лъскави испански саби, които бяхме откраднали от Куско.

Докато двамата с Ренко тренирахме, ако не се уединяваше в някой ъгъл на бивака ни, Басарио често се упражняваше с лъка си. Тогава разбрах, че очевидно преди да го хвърлят в затвора (не знаех за какво престъпление), той е бил един от най-добрите стрелци в империята на инките. Една вечер Басарио подхвърли някакъв плод високо във въздуха и миг по-късно го прониза със стрела, толкова голямо беше майсторството му.

След време обаче ни стана ясно, че пресеченият терен на джунглата малко е забавил нашите преследвачи. Звучите от мечовете на Ернандо и неговите хора, които след нас сечаха клоните в гората, постепенно все повече заглъхваха. Дори в един момент реших, че капитанът се е отказал да ни гони.

Но не. Всеки ден ни настигаха куриери от селата, през които бяхме минали, и ни съобщаваха за плякосването на родните им места. Ернандо и неговите войници все още бяха по петите ни.

И ние продължавахме напред.

Един ден, скоро след като бяхме напуснали село Роя, докато вървях начело на малката ни група, аз отместих настрани тежък клон и се озовах точно пред озъбено, напомнящо котка създание.

С вик политнах назад и се проснах в калта.

В следващия момент чух Басарио тихо да се смее.

Вдигнах поглед и видях, че съм се уплашил от голям каменен тотем. Озъбената котка беше просто каменна статуя. Ала по камъка се стичаше вода и неподготвеният пътник оставаше с впечатлението за живо същество.

Когато се вгледах по-внимателно обаче, забелязах, че изображеният звяр прилича на идола, причина за нашето безумно пътуване. Това бе някакъв вид ягуар с дълги кучешки зъби, надаващ рев към непредпазливия пътник, който случайно се натъкнеше на него.

Оттогава неведнъж съм се чудил на страстта на инките към големите котки.

Те почитат тези зверове, смятат ги за божества. Всъщност воините, които проявяват котешка координираност на движенията, са най-уважаваните в тяхната войска. Смята се за огромно майсторство да успееш да се приземиш на крака и незабавно да се хвърлиш в боя. Инките казват,

че такъв воин притежавал „джинга“.

Вечерта преди толкова срамно да се уплаша от каменния тотем, Ренко ми беше разказал, че най-страшното създание в тяхната митология е голяма черна котка, известна като „тити“ на агмара или „рапа“ на кечуа. Това животно било черно като нощта и високо почти колкото човек, макар и застанало на четири лапи. И убивало с невероятна свирепост. Всъщност, каза ми Ренко, този див звяр убивал просто за удоволствие.

– Браво, брат Алберто – рече князът, докато лежах в калта и зяпах тотема. – Ти откри първия от тотемите, които ще ни отведат във Вилкафор.

– Как ще ни отведат там? – попитах аз и се изправих.

Ренко отвърна:

– Има един код, известен само на най-висшите благородници на инките...

– Но ако ти го разкрие, ще трябва да те убие – грубо захилен се обади Басарио.

Князът снизходително му се усмихна.

– Вярно е – каза той. – Но в случай че умра, някой трябва да изпълни задачата ми. И за тази цел трябва да знае кода на тотемите. – Ренко се обърна към мен. – Надявам се, че си готов да приемеш тази отговорност, Алберто.

– Аз ли? – мъчително преглътнах.

– Да, ти. Алберто, виждам у теб качествата на герой, макар че ти не го усещаш. Ти си много по-честен и смел от средния човек. Не бих се поколебал да поверя съдбата ни моя народ в твоите ръце, в случай че ме сполети най-страшното. Ако си съгласен, разбира се.

Аз сведох глава и кимнах.

– Добре – зарадва се Ренко. – Ти, от друга страна – кисело се усмихна на Басарио той, – би ме накарал сериозно да се съмнявам. Остави ни сами.

Когато престъпникът се отдалечи, князът се наведе към мен и посочи към каменното изображение.

– Кодът е прост: следвай опашката на рапа.

– Следвай опашката на рапа... – повторих аз и се вгледах в тотема. Естествено, от задната му част стърчеше тънка опашка, която сочеше на север.

– Но – внезапно повдигна показалец Ренко, – не всеки тотем трябва да се разбира по този начин. Това правило е известно само на най-

висшите благородници. Всъщност аз го научих от върховната жрица на Корижанча, едва когато отидохме да вземем идола.

– Какво е това правило? – попитах аз.

– Всеки втори тотем е за заблуда. В тези случаи следвай тотема в посоката на Слънчевия знак.

– На Слънчевия знак ли?

– Белег, който прилича на този тук – отвърна Ренко и посочи малката триъгълна бенка под лявото си око, тъмнокафявото петно, което приличаше на обърната наопаки планина. – При всеки втори тотем не трябва да се ръководим опашката на рапа, а от посоката на Слънчевия знак.

– А какво ще стане, ако последваме опашката на рапа? След като не открият други тотемите, накрая враговете ни няма ли да разберат, че се движат в грешната посока?

Ренко се усмихна.

– О, не, Алберто. Даже да тръгне в грешната посока, човек ще намери други тотемите. Но те само ще отведат измамения пътник още по-надалеч от цитаделата.

И така, ние последвахме тотемите през джунглата.

Те бяха на различни разстояния един от друг, някои само на няколко крачки от предишния, други – на няколко километра, така че трябваше да внимаваме. Често ни помагаша реките, защото понякога тотемите се намираха на брега.

Пътувахме на север и пресякохме обширната низина на джунглата. Стигнахме до друго плато, което водеше към планината.

То се простираше от север на юг, чак докъдето ни стигаше погледът – гигантско плато, покрито с буйна растителност, стъпало, създадено от Господ Бог наш, за да му помогне да пристъпи от джунглата в подножието на планината. По цялата си дължина то бе осяяно с водопади. Пред нас се разкриваше наистина величествена гледка.

Покатерихме се по стръмния му и скалист източен склон, като мъкнехме с нас тръстиките канута и веслата. Тогава намерихме последния тотем и той ни упъти срещу течението на реката към гигантската покрита със сняг планина, която се извисяваше над джунглата.

Отново заплавахме под проливния следобеден дъжд. Скоро обаче той сирия и се вдигна мъгла, която придаде на джунглата зловещ вид. Светът странно се смълча и горските звуци кой знае защо стихнаха.

Не пееха птици. Из хрусталаците не шумоляха гризачи.

Обзе ме страх.

Тук нещо не беше наред.

Ренко и Басарио също трябва да го бяха усетили, защото загребах по-бавно. Те безшумно потапяха веслата си в гладката водна повърхност, сякаш не смееха да нарушат неестествената тишина.

Реката направи завой и после изведнъж видяхме на брега град, сгъстен в полите на огромната планина. Сред няколко колиби гордо се издигаше внушителна каменна сграда и цялото селище бе заобиколено от широк крепостен ров.

Цитаделата Вилкафор.

Ала никой от нас не се интересуваше от голямата цитадела. Нито пък обръщаме внимание на разрушеното селище около нея, от което все още се вдигаше пушек.

Не. Ние виждахме единствено трупове, десетките трупове, които лежах по главната улица на града.

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

Понеделник, 4 януари, 15:40

Рейс прелисти страницата и потърси следващата глава, ала нея я нямаше. Изглежда че ръкописът свършваше дотук.

По дяволите, помисли си той.

Уилям погледна през илюминатора на локхийда и видя двигателите, монтирани на боядисаното в зелено крило, видя заснежените върхове на Андите, които сияеха под тях.

После се обърна към Наш, който седеше от отсрещната страна на пътеката и работеше на лаптопа си.

– Това ли е всичко? – попита той.

– Моля? – намръщи се полковникът.

– Ръкописът. Това ли е всичко, с което разполагаме?

– Искате да кажете, че вече сте го превели?

– Аха.

– Открихте ли къде е идолът?

– Ами, горе-долу. – Рейс сведе очи към бележките, които си водеше.

- НАПУСКАНЕ НА КУСКО – ИЗКАЧВАНЕ НА ПЛАНИНАТА.

- СЕЛА: РУМАК, СИПО, ХУАНКО, ОКУЮ.

- КОЛКО – РЕКА ПАУКАРТАМБО – КАМЕННА КАРИЕРА.

- 11 ДНИ ДО ДЖУНГЛАТА.

- КРАЙРЕЧНИ СЕЛА: ПАКСУ, ТУПРА, РОЯ.

- КАМЕННИ ТОТЕМИ – ИЗСЕЧЕНИ ВЪВ ФОРМАТА НА ГОЛЕМИ КОТКИ – ВОДЯТ ДО ЦИТАДЕЛАТА ВИЛКАФОР.

- КОД НА ТОТЕМИТЕ – СЛЕДВАЙ ОПАШКАТА НА ПЪРВИТЕ ТОТЕМИ.

- ВСЕКИ ВТОРИ ТОТЕМ – СЛЕДВАЙ „СЛЪНЧЕВИЯ ЗНАК“.

- ТОТЕМИТЕ СОЧАТ НА СЕВЕР ПРЕЗ ДЖУНГЛАТА КЪМ ПЛАТО, КОЕТО ВОДИ КЪМ ПОДНОЖИЕТО НА ПЛАНИНАТА.

• СЛЕД ПОСЛЕДНИЯ ТОТЕМ – СРЕЩУ ТЕЧЕНИЕТО НА РЕКАТА КЪМ ПЛАНИНАТА – ЦИТАДЕЛАТА РАЗРУШЕНА.

– Какво искате да кажете с това „горе-долу“? – попита Наш.

– Ами, – отвърна Рейс. – Ръкописът свършва, когато стигат до Вилкафор. Очевидно има още, но следващата част липсва. – Той не прибави, че историята го е заинтригувала и няма търпение да разбере какво се е случило по-нататък. – Сигурен ли сте, че няма повече страници?

– Боя се, че няма. Не забравяйте, че това не е оригиналният ръкопис, а недовършеният му препис от друг монах, направен много години след смъртта на Сантяго, Това е всичко, което вторият монах е успял да препише от оригинала.

Наш се намръщи.

– Надявахме се, че в него е посочено точното местонахождение на идола, но щом го няма, трябва да ми кажете някои по-обща неща: откъде да започнем търсенето. Ако знаем това, разполагаме с техниката, за да го намерим. А ми се струва, че сте научили достатъчно, за да ме упътите.

Рейс прочете записките си на Наш, разказа му историята на Ренко Капак и неговото бягство от Куско. Той му обясни, че Ренко е стигнал до целта си – крепост в подножието на Андите, известна като Вилкафор. И накрая отбеляза, че след като знаят един конкретен факт, ръкописът посочва как да стигнат до цитаделата.

– И какъв е този факт? – попита полковникът.

– Ако приемем, че каменните тотемите още са си по местата – отвърна Уилям, – трябва да знаете какво представлява „Слънчевият знак“. В противен случай не можете да разберете кода на тотемите.

Наш намръщено се обърна към Уолтър Чеймбърс, антропологът, специалист по инките, който седеше на няколко седалки от тях.

– Уолтър, чувал ли си за някакъв „Слънчев знак“?

– За Слънчевия знак ли? Ами, да, разбира се.

– И какво представлява?

Чеймбърс сви рамене и се премести при тях.

– Въщност това е бенка. Нещо като бенката на професор Рейс. – Той кимна с брадичка към очилата на Уилям, за да посочи тъмното триъгълно петно под лявото му око. Рейс потръпна. Още от малък мразеше тази бенка. Смяташе, че прилича на размазано петно от кафе.

– Инките вярвали, че бенките са отличителни белези – започна антропологът. – Знаци от самите богове. Слънчевият знак е особен вид

бенка – точно под лявото око. Особен е, защото според инките бил пратен от тяхното най-могъщо божество – бога на слънцето. Смятало се за огромна чест детето ти да носи такъв белег. Слънчевият знак показвал, че това дете е специално, че му е предопределена велика съдба.

– Значи ако е казано да следваме някоя статуя по посока на Слънчевия знак – попита Рейс, – трябва да тръгнем наляво от нея, така ли?

– Да – колебливо отвърна Чеймбърс. – Поне така ми се струва.

– Какво искаш да кажеш? – свъси вежди Наш.

– Ами, разбирате ли, през последните десет години сред антрополозите се водят разгорещени спорове за това дали Слънчевият знак е от лявата или от дясната страна на лицето. Всички релефи и пиктограми на инките го изобразяват под лявото око на хората и животните. Проблемът обаче е, че според испанските текстове като „Relaciun“ и „Кралските бележки“ Ренко Капак и Тупак Амару имали такива бенки под дясното си око. Така че в това отношение мненията тотално се разминават.

– А ти как смяташ?

– Според мен е отляво, категорично.

– И в такъв случай би трябвало да намерим пътя до цитаделата, нали? – загрижено попита Наш.

– Можеш да се довериш на преценката ми, полковник – уверено отвърна Чеймбърс. – Ако вървим наляво от всяка статуя, ще открием простота.

В този момент някъде наблизко прозвуча сигнал.

Звукът идваше от лаптопа на Наш – току-що трябва да се беше получил имейл. Полковникът се върна на мястото си, за да го отвори.

Чеймбърс се обърна към Уилям.

– Тази експедиция е адски вълнуваща, нали?

– Аз не бих използвал точно думата „вълнуваща“. – Рейс просто се радваше, че е превел ръкописа, преди да кацнат в Куско. Ако Наш искаше да навлезе в джунглата по следите на идола, Уилям нямаше желание да участва в тази авантюра.

Той си погледна часовника.

16:35. Ставаше късно.

Наш се върна при него.

– Професоре – рече той, – ако сте съгласен, бих искал да дойдете с нас във Вилкафор.

Нещо в гласа му накара Рейс да се поколебае. Думите му звучаха

като заповед, а не като въпрос.

– Струва ми се, обещахте, че ако преведа ръкописа преди да кацнем, дори няма да се наложи да слеза от самолета.

– Казах, че има такава вероятност. Както сигурно си спомняте, също така отбелязах, че ако все пак се наложи да останете, ще ви охранява отделение зелени барети. И сега положението е точно такава.

– Защо?

– Уредих в Куско да ни чакат два хеликоптера. С тях ще минем по пътя на Сантяго по въздух. За съжаление смятах, че ръкописът ще ни даде точното местонахождение на идола. Сега обаче ще имаме нужда от вас по време на пътуването до Вилкафор, в случай че съществуват несъответствия между текста и действителния терен.

Това не се харесваше на Рейс. Смяташе, че е изпълнил своята част от сделката и мисълта за пътуване в амазонската джунгла определено го безпокоеше.

Отгоре на всичко тонът на Наш го изпълваше с още повече опасения. Имаше усещането, че след като вече е на борда на самолета и лети за Куско, правото му на избор е крайно ограничено. Чувстваше се хванат в капан, принуден да отиде някъде, където не искаше. За такава нещо изобщо не бе ставало дума.

– Не може ли просто да остана в Куско? – колебливо попита той. – И оттам да поддържам връзка с вас?

– Не – отсече полковникът. – Категорично не. Защото на връщане няма да минем през Куско. Този самолет и американските войници, които ни чакат там, ще напуснат града, веднага след като отлетим с хеликоптерите. Съжалявам, професоре, но се нуждаем от вас. Трябва да ми помогнете да стигна до Вилкафор.

Рейс прехапа устни. За Бога...

– Хм... добре – неохотно отстъпи той.

– Чудесно. – Наш се изправи. – Струва ми се, по-рано споменахте, че имате по-спортни дрехи в сака си, нали.

– Да.

– В такъв случай ви съветвам да се преоблечете. Отиваме в джунглата.

Локхийдът летеше над планината.

Рейс излезе от тоалетната в долния отсек на самолета, вече по бяла тениска, дънки и черни маратонки – дрехите, които си беше взел за

обедния бейзболен мач. Носеше и шапка – орфана синя бейзболна шапка с емблемата на „Ню Йорк Янкис“.

Зелените барети в товарния отсек подготвиха и чистеха оръжието си за предстоящата операция. Един от командосите, червенокос по-възрастен ефрейтор на име Джейк „Бъз“ Кокрън, разпалено говореше, докато почистваше своята М-16.

– Казвам ви, момчета, адски е готина. Страхотно парче е тая Дорийн. Помнете ми думите, тя е най-страхотната курва в цяла Южна Каролина...

В този момент Кокрън забеляза Рейс, който слушаше от вратата на тоалетната, и млъкна.

Всички други зелени барети се обърнаха и Рейс се засрами.

Чувстваше се аутсайдер. Той не бе член на тяхното братство. Мястото му не беше тук.

Уилям видя своя телохранил, високия сержант Ван Люън, и му се усмихна.

– Здравсти.

Ван Люън отговори на усмивката му.

– Как е?

– Добре. Много добре – неубедително отвърна Рейс.

Той мина покрай утихналата група, командоси и стигна до стълбището, което водеше към пътническия отсек.

Когато се заизкачва обаче, чу Кокрън да измърморва нещо зад гърба му.

Знаеше, че това не е предназначено за неговите уши ала все пак го чу.

„Скапан педераст“ – бяха думите на ефрейтора.

Докато вървеше по пътеката между седалките, по аудиоуредбата се разнесе глас.

– Започваме спускане. Кацане в Куско след двайсет минути.

По пътя за мястото си Рейс мина покрай Уолтър Чеймбърс. Дребният очилат учен държеше бележките на Уилям наред с друг лист хартия. Това беше карта, маркирана с флумастер.

Чеймбърс вдигна очи и го погледна.

– А, професоре – каза той. – Тъкмо теб търсех. Става въпрос за едно уточнение. Тези села тук, Паксу, Тупра и Роя – посочи към записките на Рейс антропологът. – Те са в правилен ред, нали? Искам да кажа в реда, в който е минал през тях Ренко.

– Записал съм ги така, както се появяват в ръкописа.

– Добре, ясно.

– Хей, Уолтър. – Рейс седна до него. – Искам да те попитам нещо.

– Да?

– В ръкописа Ренко споменава за същество, наречено „тити“ или „рапа“. За какво точно става дума?

– А, рапа – кимна Чеймбърс. – Хмм, да, да. Всъщност не е в моята област, но знам нещичко за това.

– И?

– Подобно на много други южноамерикански култури, инките са проявявали необикновена почит към големите котки. Правели им статуи, понякога ги изсичали на огромни барелефи по планинските скали. Хм, даже самият Куско е бил построен във формата на пума.

Тази почит към големите котки обаче е доста странно явление, тъй като е известно, че в Южна Америка няма много такива. Единствените местни котки са ягуарът, пантерата и пумата, които не са от най-едрите представители на това семейство. Изобщо не могат да се сравняват с тигъра, който е най-големият им роднина.

Чеймбърс се размърда на седалката си.

– Рапа обаче е съвсем друг въпрос. Той е нещо като

южноамерикански вариант на снежния човек или чудовището от Лох Нес. Легендарно създание, огромна черна котка.

И също като с Йети и Неси, на всеки няколко години някой съобщава, че го е видял – фермерите в Бразилия се оплакват, че нещо осакатявало добитъка им, туристи в Перу твърдят, че виждали нощем големи котки, местни жители били откривани жестоко убити в колумбийските низини. Но няма нито едно доказателство. Съществуват една-две снимки, обаче не са достоверни – просто мъгляви нефокусирани фотографии, които могат да показват всичко – от обикновена стара пантера до очилата мечка.

– Значи е мит – рече Рейс. – Мит за гигантска котка.

– Не отхвърляй толкова бързо митовете за гигантски котки, професоре – отвърна Чеймбърс. – Те са много разпространени по света. В Индия. Южна Африка. Сибир. Може би ще се изненадаш, ако ти кажа, че най-непоколебимо вярват в митовете за гигантски котки в Англия.

– В Англия ли?

– Звярът от Ексмур, звярът от Бан. Гигантски котки, които нощем изпълзват от блатата. Никога не ги хващат. Никога не ги снимат. Но често откриват отпечатъците от стъпките им в калта. Божичко, ако твърденията са верни, има вероятност Баскервилското куче всъщност да е било гигантска котка.

Рейс се засмя, остави Чеймбърс да си върши работата и се върна на мястото си. Тъкмо се бе настанил обаче, когато усети, че някой сяда до него. Беше Лорън.

– А, шапката, която ти носи късмет – погледна към: орфаната синя шапка на „Ню Йорк Янкис“ тя. – Не знам дали някога съм ти го казвала, но винаги съм мразила тая проклета шапка.

Казвала си ми го – отвърна Рейс.

– И въпреки това още я носиш.

– Харесва ми.

Погледът на Лорън се плъзна по тениската, дънките и маратонките му. Уилям забеляза, че тя носи дебела риза в цвят каки с навити нагоре ръкави, панталони в същия цвят и здрави наглед туристически обувки.

– Добре си се екипирал – каза Лорън, преди той да, успее да изрече същите думи.

– Какво да ти отговоря? Когато днес тръгнах за работа, не очаквах да замина за джунглата.

Тя отметна глава назад и се засмя. Със същия онзи смях, който Рейс си спомняше от едно време. Абсолютно театрален и с крайно

съмнителна искреност.

– Забравила съм, че си толкова кисел.

Рейс леко се усмихна и наведе глава.

– Как я караш, Уил? – внимателно попита Лорън.

– Добре – излъга той. – Ами ти? Явно се справяш чудесно. Искам да кажа, божичко, УСВП...

– Животът е хубав. Животът е прекрасен. Виж, Уил... И това беше всичко. – Преходът. Лорън винаги знаеше как да премине към деловите въпроси. – ... Просто исках да си поговорим, преди да кацнем. Да ти кажа, че не желая случилото се помежду ни да ни пречи на работата. Никога не съм мислила да те наранявам...

– Не си ме наранила – навярно малко прекалено бързо я прекъсна Рейс. Той заби поглед във връзките на маратонките си. – Е, поне раната не беше чак толкова тежка, че да не заздравее бързо.

Което не бе съвсем вярно.

Беше минало много време, докато забрави Лорън О'Конър.

Връзката им бе от класически тип: типичното американско студентско разминаване. Рейс беше умен, ала нямаше пари. Лорън бе блестяща и семейството ѝ тънеше в богатства. Уилям постъпи в университета с половин спортна стипендия. Срещу участието му в бейзболния отбор те му плащаха половината от следването. Събираше другата част, като работеше вечер на бара в местния нощен клуб. Родителите на Лорън предварително бяха платили цялото ѝ следване.

Ходиха заедно две години. Спортистът с прилични, но не и изключителни оценки по езици и високата красива специализантка по физика, която изпъкваше във всичко.

На Рейс му харесваше. Откриваше у Лорън всичко, за което беше мечтал – интелигентна, общителна, иронично забавна. На купоните на бейзболния отбор тя сияеше като слънце в облачен ден. И когато му се усмихваше, той се разтапяше.

Бе влюбен в нея.

И тогава Лорън спечели едногодишна стипендия за Масачузетския технологичен институт. Тя замина. Той я чакаше. Връзката им се превърна в класическа телефонна любов. Рейс живееше само за ежеседмичния им разговор.

После тя се върна.

Той я чакаше на летището. Носеше пръстен в джоба си. Хиляди

пъти беше упражнявал речта си – как ще падне на едно коляно точно в подходящия момент и ще ѝ предложи.

Ала когато излезе през портала, Лорън вече носеше диамантен пръстен на безименния си пръст.

– Съжалявам, Уил – тогава му каза тя. – Хм... срещнах друг човек.

Рейс дори не успя да извади пръстена от джоба си.

Прекара остатъка от следването си заробен в книгите, категорично сам и невъобразимо нещастен.

Завърши четвърти в курса по древни езици и за своя огромна изненада получи предложение да чете лекции в Нюйоркския университет. Тъй като не искаше да прави нищо друго, освен може би да си пререже вените, той прие.

И сега, сега беше скромен професор и работеше в стар кабинет в Ню Йорк, докато тя бе специалистка по теоретична физика и работеше в най-модерния и уважаван институт за военни проучвания в Съединените щати. Хммм.

Никога не беше очаквал отново да я види. Нито пък, помисли си той, бе искал. Но когато сутринта Франк Наш спомена името ѝ, нещо у него прещрака. Любопитстваше да разбере какво е постигнала.

Е, вече всичко му бе ясно – тя беше успяла много повече от него.

Рейс запремигва с клепачи и се откъсна от унеса си.

Върна се в настоящето и откри, че се е втренчил във венчалната ѝ халка.

„Господи, я се стегни“ – помисли си той.

– Франк каза, че си свършил добра работа по ръкописа – рече Лорън.

Уилям се изкашля и прочисти гърлото и ума си.

– Доколкото е по силите ми. Искам да кажа, хм, това не е теоретична физика, но... е, това ми е професията.

– Трябва да се гордеш със себе си – отвърна тя. И му се усмихна. – Радвам се да те видя, Уил.

Рейс положи всички усилия да отговори на усмивката ѝ.

Лорън се изправи и се озърна наоколо.

Трябва да се връщам. Изглежда че скоро ще кацнем.

Когато транспортният самолет тежко се приземи на прашната частна писта в края на долината на Куско, вече беше късен следобед.

Групата се прехвърли на военния камион, докаран в товарния отсек на локхийда. Той се спусна по задната рампа и незабавно потегли на север по зле павиран път към река Урубамба.

Рейс седеше в дъното на камиона до своя телохранилтел сержант Ван Люън.

Другите членове на експедицията – тримата служители от УСВП, Наш, Лорън и физикът с ястребовото лице Коупланд, антропологът Чеймбърс и археоложката Габи Лопес, поразително млада латиноамериканка – също имаха лични телохранители.

По някое време камионът се изкачи на ниско възвишение и Рейс видя под тях цялата долина на Куско.

Отляво върху покрит със зелена трева хълм, бяха развалините на Саксайхуаман, могъщата крепост, за която се споменава в ръкописа. Нейните три реда гигантски стени все още се забелязваха, ала времето ги беше лишило от някогашната им величественост. Внушителната преди четиристотин години цитадела, достойна за царски очи, сега представляваше жалки руини, интересни само за туристите.

Надясно Рейс видя море от покриви – съвременният град Куско. Древната крепостна стена отдавна я нямаше. Зад града се издигаха голите южни планини на Перу – кафяви и сурови, също толкова пусти, колкото бяха величествени заснежените върхове на Андите.

След десет минути камионът стигна до Урубамба, където го чакаше тридесетина годишен мъж в бял ленен костюм и кремава панамена шапка. Казваше се Нейтън Себастиън и беше лейтенант от сухопътните сили на САЩ.

Край дългия Т-образен кей в реката лениво се поклашаха два военни хеликоптера.

Те бяха Бел Текстрън UH-1N – „Хюи“. Само че тези машини бяха малко модифицирани. На мястото на колесниците им бяха монтирани ски за кацане във вода. Под жабешкия нос на единия Рейс видя сложни наглед електронни уреди.

Военият камион спря близо до кея и всички слезоха.

Лейтенант Себастиън се приближи до Наш.

– Хеликоптерите са готови, господин полковник, точно както поискахте.

– Браво, лейтенант. Ами нашите конкуренти?

– Преди десет минути беше направено сателитно сканиране. В момента Романо и хората му летят над Колумбия на път за Куско.

– Господи, вече са над Колумбия – прехапа устни Наш.

– Настигат ни.

– Вероятно ще пристигнат в Куско след три часа, господин полковник.

Наш си погледна часовника. Беше точно 17:00.

– Тогава нямаме много време. Хайде да натоварим хеликоптерите и да потегляме.

Докато Наш говореше, зелените барети вече слагаха шест големи куфара в хюитата. Когато свършиха, дванадесетчленната група се раздели на две и се качи на вертолетите.

Те се издигнаха над реката и оставиха Нейтън Себастиън да стои на кея, хванал с ръка глупавата си шапка.

Двете хюита се носеха над заснежените върхове.

Рейс седеше в дъното на втория хеликоптер и с възхита гледаше величествените планински клисури, над които летяха.

– Смятам, че ни остават около два часа дневна светлина – разнесе се в слушалките гласът на Наш. – Искам максимално да ги използваме. Трябва да намерим първия тотем. Уолтър? Габи?

Чеймбърс и Габи Лопес пътуваха с полковника в първия хеликоптер. Двете хюита летяха над планината към трите крайречни села, споменати в Ръкописа на Сантяго: Паксу, Тупра и Роя.

Според ръкописа щяха да открият първия тотем близо до последното селище, Роя. Антропологът Чеймбърс и археоложката Лопес трябваше да установят точното местонахождение на съвременното село.

И така, помисли си Рейс, пътуването, отнело на Ренко Капак и Алберто Сантяго единадесет дни, сега щеше, да продължи петдесет минути. След като близо час се носиха над острите върхове на Андите, изведнъж планината остана зад тях и Уилям видя обширна зелена равнина, която се простираше до хоризонта. Началото на огромната низина на Амазонка.

Продължиха на североизток ниско над джунглата. Витлата на двата хеликоптера разкъсваха смълчания следобеден въздух.

Минаха над няколко реки, дълги кафяви ленти, кои то се извиваха през гъстата гора. От време на време виждаха по бреговете останки от древни села, някои с каменни руини в средата на площадите, други просто обрали с бурени.

Накрая Рейс зърна бледо електрическо сияние на смрачаващия се хоризонт.

– Златната мина „Мадре Де Диос“ – поясни Лорън и се наведе към него, за да погледне навън. – Една от най-големите открити мини в света, както и една от най-усамотените. В този район няма други следи от цивилизация. Мината представлява просто огромна конична яма. Чух, че миналата година била изоставена. Сигурно пак са я откри...

В този момент по радиостанцията се разнесоха възбудени гласове. Чеймбърс и Лопес разпалено говореха за селото точно под двете хюита.

Следващия глас, който чу Рейс, принадлежеше на Франк Наш. Полковникът нареждаше на хеликоптерите да кацнат.

Хюитата се приземиха на пуста поляна край речния бряг и перките им накараха високата трева да полегне. Наш, Чеймбърс и Лопес слязоха от хеликоптера.

В центъра на поляната се издигаха покрити с мъх каменни блокове. След като няколко минути ги разглеждаха и сравняваха с бележниците си, антропологът и археоложката стигнаха до заключението, че това почти със сигурност е древната Роя.

Рейс и останалите от групата също слязоха от вертолетите и се пръснаха в джунглата. Десет минути по-късно Лорън намери първия каменен тотем – на около петстотин метра на североизток от селището.

Уилям благоговейно стоеше пред гигантската каменна статуя.

В действителност тя изглеждаше много по-страшна, отколкото си я представяше.

Беше висока около два и седемдесет, цялата вандалски покрита с кръстове и християнски символи, надраскани по камъка от богобоязливите конквистадори преди четиристотин години.

Ала Рейс никога не бе виждал нещо, подобно на каменното изображение на рапа. Фигурата вдъхваше ужас.

От нея капеше вода. И този пласт влага, който я покриваше, имаше изключително странен ефект – каменната статуя наистина изглеждаше жива.

Застанал пред древната скулптура, той мъчително преглътна.

– Господи.

След като откриха първия тотем, те бързо се върнаха в хеликоптерите и излетяха.

Водеше групата на Наш. Хюитата се носеха ниско над джунглата в

посоката, в която сочеше опашката на рапа.

Рейс чу в слушалката си гласа на полковника:

– ... включи магнитомера. Когато засечем втория тотем, ще минем на прожектори...

– Ясно...

Уилям се намръщи. Искаше да попита някого какво е магнитомер, но не му се щеше да изглежда още по-невеж пред Лорън.

– Археолозите използват такива уреди, за да откриват останки под земята – сухо му се усмихна тя.

По дяволите, помисли си Рейс.

– Освен това масово се използват за търсене на нефт и уранова руда – прибави тя.

– Как действат?

– Цезиевият магнитомер като нашия показва всички промени в магнитното поле на Земята – промени, предизвикани от обекти, които спират потока на полето. Археолозите в Мексико от години си служат с магнитомери, за да откриват заровени руини на ацтеките. Ние ще го използваме, за да намерим следващия тотем.

– Но тотемите са на повърхността – отбеляза Рейс. – Магнитомерът не засича ли също дърветата и животните?

– Това действително може да е проблем, но не и тук – отвърна Лорън. – Наш е настроил уреда така, че да регистрира само обекти с определена плътност. Плътността на дърветата е само няколко хиляди мегабара, а тази на животните е още по-ниска. Камъкът обаче е около пет пъти по-плътен от най-дебелите дървета в джунглата...

– Засякохме нещо – внезапно я прекъсна гласът на полковника. – Точно пред нас. Ефрейтор, прожекторът!

И се започна.

През следващия час, докато слънчевата светлина отслабваше и сенките на планините ставаха все по-дълги и студени, Рейс слушаше разговорите на Наш, Чеймбърс и Лопес, които откриваха тотем след тотем. Когато магнитомерът засечеше каменна статуя, те снишаваха хеликоптера си и я осветяваха с ослепително белия си прожектор. После, в зависимост от поредността на тотема, се отправяха или по посока на опашката на рапа, или наляво, според Слънчевия знак.

Двете хюита летяха на север край гигантското стъпаловидно плато, което разделяше планината от джунглата.

Точно на свечеряване Рейс отново чу гласа на Наш.

– Добре, приближаваме се до платото. Виждам голям водопад...

Уилям се изправи от мястото си и отиде да погледне през предното стъкло на вертолета. Хюито на Наш се издигаше над величествен водопад, който се спускаше в края на платото.

– Сега поемаме по реката...

Мракът се съгъстяваше и скоро Рейс видя червените задни светлини на първия хеликоптер, който зави и се понесе над широката черна лента под тях. Лъчът на прожектора му играеше по вълничките. Вече се насочваха на запад към планината, която се извисяваше над джунглата.

Изведнъж хюито на Наш рязко зави надясно над обрасъл с гъста гора завой на реката.

– Чакайте! – каза полковникът.

Рейс впери очи напред. Другият хеликоптер спря във въздуха над речния бряг.

– Чакайте... виждам поляна. Като че ли са обрасли с трева и мъх, но... Да, ето ги. Добре, виждам ги. Различавам развалините на голяма пирамидална сграда... Прилича на цитаделата. Готови за кацане.

Точно в момента, в който хюитата на Наш се приземяваха във Вилкафор, три военни самолета пристигаха на летището в Куско.

Два изребителя F-14 ескортираха гигантски товарен C-17 „Глоубмастър“. Те спряха в края на пистата, където ги очакваха три хеликоптера SN-53E „Сюпър Сталиън“, кацнали само преди минути. Хеликоптерите представляваха внушителна гледка – големи и здрави, те бяха най-бързите и най-мощните тежки вертолети в света. Прекачането стана със светкавична скорост. Три тъмни човешки фигури незабавно изскочиха от глоубмастъра и се затичаха по асфалта към хеликоптерите. Единият – чернокож, по-дребен от спътниците си, с очила със златни рамки – носеше под мишница нещо, което приличаше на голяма, подвързана с кожа книга.

Тримата се качиха на борда на един от вертолетите, които веднага се издигнаха във въздуха и полетяха на север.

Ала не останаха незабелязани.

Отдалечен на известно разстояние от летището, с мощен бинокъл ги наблюдаваше човек, облечен в бял ленен костюм с кремава панамена шапка.

Лейтенант Нейтън Себастиън.

Двете хюита на Франк Наш леко кацнаха в реката край развалините

на Вилкафор под проливен субтропичен дъжд.

Пилотите приближиха хеликоптерите до брега, така че ските им да стъпят върху меката кал.

Зелените барети първи скочиха на земята, насочили напред автоматичните си пушки. Цивилните членове на експедицията ги последваха. Рейс слезе последен и се изправи на речния бряг – невъоръжен – вперил благоговееен поглед в руините на цитаделата.

Селището се състоеше от обрасла с трева главна улица, която минаваше на стотина метра от реката, От двете ѝ страни се издигаха каменни колиби без покриви, полускрити от бурени и мъх. Цялото село тънеше в растителност – сякаш джунглата бе оживяла и го беше погълнала.

В отсамния край на улицата бяха реката и развалините от стар дървен кей. В отсрещния – надвиснали над селището като дух-закрилник – се издигаха останките от огромната пирамидална крепост.

Всъщност цитаделата не бе по-голяма от двуетажна къща. Но беше построена от най-яките наглед камъни, които Рейс бе виждал – абсолютно същият градеж, който се описваше в ръкописа. Гигантски квадратни блокове, издялани от индианските каменоделци и наредени плътно един до друг. Нямаше нужда от хоросан.

Крепостта бе е двойна кръгла стена. По-високото равнище беше с по-малък диаметър, вписано в по-ниското.

Цитаделата обаче изглеждаше порутена. Някога заплашителните каменни стени бяха осяяни със зелени лиани и мрежа от раздвояващи се пукнатини. Горното равнище се намиреше в ужасно състояние. Долното бе почти непокътнато, ала цялото обрасло в бурени. Голяма каменна плоча бе поставена под странен ъгъл на главния вход на сградата.

Селището беше защитено с голям пресъхнал крепостен ров в подковообразна форма, който го заобикаляше от всички страни, освен откъм реката. Две високи каменни диги не позволяваха на водата да го залее.

Трябва да бе четири и половина метра широк и също толкова дълбок. На дъното му растяха гъсти трънаци. Два стари моста от дървени трупи минаваха над него от двете страни на селото. Също като всичко останало, те бяха полускрити от напредващата джунгла. По трупите висяха дълги зелени лиани.

Рейс стоеше неподвижно в края на улицата и дъждът се стичаше по козирката на шапката му.

Чувстваше се така, сякаш навлизаше в друг свят.

Древен свят.

Опасен свят.

– Не стой дълго край водата – посъветва го Лорън, която минаваше край него.

Той се обърна, без да разбира. Лорън включи фенерчето си и го насочи към реката.

Рейс мигновено ги видя. Те блестяха под лъча на фенерчето.

Очи.

Не по-малко от петдесет чифта очи, които се издигаха над мастиле-ночерната вода и го наблюдаваха.

Той бързо се насочи към Лорън.

– Алигатори?

– Не – отговори му Уолтър Чеймбърс, който се приближи до тях. – *Melanosuchus niger*. Черни каймани. Най-големите крокодили на континента. Някои твърдят, че или най-големи в целия свят. По-едри са от алигаторите и биологически повече приличат на крокодили. Всъщност черният кайман е близък роднина на *Crocodylus porosus*, гигантският австралийски соленоводен крокодил.

– Колко са дълги? – попита Рейс. Виждаше само зловещото съзвездие от очи пред себе си. Нямахше представа колко, са дълги тези влечуги.

– Около седем метра – весело отвърна антропологът.

– Седем метра! А колко тежат?

– Около хиляда килограма.

Хиляда килограма, помисли си Уилям.

Страхотно.

Кайманите в тъмната река започнаха да се издигат на повърхността и той видя бронираните им крокодилски гърбове, заострените плочки на опашките им.

Приличаха на черни хълмове, които просто плаваха във водата. Огромни хълмове.

– Няма да излязат, нали?

– Възможно е – каза Чеймбърс. – Но сигурно няма. Повечето крокодили предпочитат да изненадват жертвите си на самия бряг под прикритието на водата. И макар че са нощни ловци, черните каймани рядко се отдалечават от водата поради простата причина, че нощем е прекалено студено. Подобно на всички влечуги, те трябва да следят телесната си температура.

Рейс се отдръпна от брега.

– Черни каймани – измърмори той. – Чудесно.

Скръстил ръце на гърдите си, Франк Наш стоеше сам в края на главната улица на Вилкафор. И напрегнато се взираше в порутеното селище пред себе си.

До него се приближи Трой Коупланд.

– Обади се Себастиън. Романо току-що е кацнал в Куско с глоуб-мастър, ескортиран от два F-14. После се прехвърлил на хеликоптери и се е отправил насам.

– Какви хеликоптери?

– „Сюпър Сталиън“. Три.

– Господи – въздъхна Наш. – Един СН-53Е „Сюпър Сталиън“ можеше да носи до петдесет и пет войници с пълно бойно снаряжение. А вертолетите бяха три. Значи Романо идваше с огромна огнева мощ.

Колко време продължи полетът ни от Куско? – бързо попита полковникът.

Около два часа и четирийсет минути.

Наш си погледна часовника.

19:45.

– Техните хеликоптери са по-мощни – каза той. – Ако следват вярно тотемите, ще пристигнат по-бързо. Трябва да се задействаме. Имаме около два часа.

Зелените барети започнаха да разтоварват големите куфари от хюитата. Оставиха ги на главната улица.

Наш, Лорън и Коупланд незабавно ги отвориха. Вътре имаше различна свръхмодерна техника – лаптопи „Хексиъм“, инфрачервени бинокли и някакви много футуристични наглед стоманени кутии.

Двамата учени, Чеймбърс и Лопес, нетърпеливо проучваха цитаделата и околните сгради.

Облякъл зелено военно яке заради дъжда, Рейс отиде да помогне на командосите при разтоварването на хеликоптерите.

На брега откри Бъз Кокрън, който разговаряше с най-младия член на групата, ефрейтор на име Дъглас Кенеди. Сержант Ван Люън и командирът на баретите капитан Скот не се виждаха наоколо.

– Искам да кажа, честно, Дъги, тя е тъкмо за тебе – казваше Кокрън.

– Мисля, че той трябва да я покани – обади се един от другите командоси.

- Страхотна идея – отвърна Бъз и се обърна към Кенеди.
- Млъквайте, момчета – със силен южняшки акцент рече Дъг.
- Не, сериозно, Дъгс, защо не я поканиш?
- Казах да млъквате – повтори Кенеди и свали един тежък контей-

нер от хеликоптера.

Дъглас Кенеди бе на двадесет и три, строен и по момчешки красив, със сериозни зелени очи и бръсната глава. Прякорът му „Дъги“ идваше от открития, честен характер на главния герой от стария телевизионен сериал „Доктор Дъги Хаузър“ – твърдяха, че Кенеди имал много общи черти с него. Това малко „трмаво“ име загатваше за невинност и го правеше още по-подходящо. Дъглас бе особено срамежлив и се чувстваше изключително неловко, когато общуваше с жените.

- Какво става? – попита Рейс, когато се приближи до тях.

Кокрън го изгледа от глава до пети, после се извърна и рече:

– А, преди малко сварихме Дъги да зяпа оная хубава млада археоложка и просто приятелски се майтапим.

Рейс хвърли поглед към Габи Лопес, която стоеше при цитаделата с Уолтър Чеймбърс.

Тя наистина беше красавица. Имаше тъмна коса, прекрасен латиноамерикански тен и дребно, заоблено тяло. На двадесет и седем години, както бе чул Уилям, Лопес беше най-младата доцентка във Факултета по археология в Принстън. Една изключително интелигентна млада жена.

Той мислено сви рамене. Дъги Кенеди можеше и да е много по-зле.

Кокрън добродушно шляпна младия ефрейтор по тила и изплю тютюна, който дъвчеше.

– Не се бой, синко. Ще те направим човек. Искам да кажа, я виж младия Чъки. – Той посочи към следващия по възраст войник, едър двадесет и три годишен ефрейтор с лице като месечина на име Чарлз Уилсън. – Ами че Чъки едва миналата седмица стана пълноправен член на Клуба на осемдесетте.

- Какъв е тоя „Клуб на осемдесетте“? – озадачи се Дъги.

– Страхотен е, ето какъв – отвърна Кокрън и облиза устните си. – Нали така, Чъки?

- Естествено, Бъз.

– Супер, приятел – ухили се опитният командос.

- Супер – усмихнато рече Чъки.

Докато двамата се смееха, Рейс внимателно погледна Кокрън. Мислеше си за думите му в самолета.

Ефрейтор Бъз Кокрън изглеждаше четиридесетина годишен. Косата и веждите му бяха рижи. Имаше набръчкано лице и груба небръсната брадичка. И той беше едър с широки гърди и яки ръце.

Дори само външният му вид изпълваше Рейс с неприязън.

У него просто изпъкваше нещо злобно, нещо от не особено интелигентния училищен побойник, който само заради ръста си тормозеше другите деца. От онези мъжаги, които постъпваха в армията, защото там имаше почва за хора като тях. Нищо чудно, че на четиридесет още бе ефрейтор.

– Абе, Дъги – неочаквано попита Кокрън, – какво ще кажеш да отида при оная готина дребна археоложка и да ѝ обясня, че тук е един тъп млад войник, който иска да я покани на бургер и на кино...

– Не! – искрено уплашен, възкликна Кенеди.

Останалите зелени барети избухнаха в смях.

Дъги се изчерви.

– И не ми викай „тъп“ – измърмори той. – Не съм тъп.

В този момент Ван Люън и Скот се върнаха от другия хеликоптер. Войниците мигновено спряха да се смеят.

Рейс видя, че Ван Люън поглежда Дъги и после другите – както голям брат се мръщи на мъчителите на малкото си братче. Имаше впечатлението, че именно присъствието на сержанта, а не на капитана, ги е накарало да млъкнат.

– Как напредвате? – обърна се към Кокрън Скот.

– Няма никакви проблеми, господин капитан.

– Тогава си вземете нещата и отидете в селото. Готвят се да започват.

Рейс и войниците влязоха в селището. Дъждът продължаваше да се лее като из ведро.

Докато вървеше по калната улица, Уилям видя, че Лорън и Трой Коупланд стоят при най-големия от куфарите.

Той беше черен, висок поне метър и половина, и Коупланд разгъваше страничните му плоскости, превръщайки го в преносима работна маса.

Слабият учен отвори капака. Вътре имаше висок до кръста пулт с копчета, клавиатура и компютърен екран. Междувременно Лорън монтираше върху пулта сребрист пръчковиден предмет, който приличаше на микрофон.

– Готов ли си? – попита тя.

– Да – отвърна Коупланд.

Лорън натисна едно от копчетата отстрани на куфара и по пулта замигаха зелени и червени лампички. Другият физик от УСВП веднага се зае да пише на изолираната срещу всякакъв климат клавиатура.

– Това е скенер за ядрен резонанс – преди Рейс да успее да попита, каза Лорън. – С негова помощ можем да установим местонахождението на всякаква ядрена материя в района, като измерваме резонанса във въздуха.

– С други думи?

Тя въздъхна.

Всяко радиоактивно вещество, независимо дали е уран, плутоний или тирий, реагира с кислорода на молекулярно равнище. Радиоактивните елементи карат въздуха около тях да вибрира или да резонира. Този уред засича резонанса във въздуха и ни насочва към веществото.

След няколко секунди Коупланд престана да пише и] се обърна към Наш.

– Скенерът е готов.

– Действай – каза полковникът.

Коупланд натисна един от клавишите и сребърната пръчка върху уреда бавно се завъртя.

Рейс се огледа наоколо и забеляза, че Лопес и Чеймбърс са се върнали. Сега двамата напрегнато се взираха в скенера. Той се озърна към останалите от групата. Всички наблюдаваха уреда.

И тогава внезапно се сети.

От това зависеше всичко.

Ако скенерът не засечеше идола някъде в непосредствена близост, просто си бяха изгубили времето с идването си тук...

Пръчката престана да се върти.

– Открихме нещо – без да откъсва очи от компютърния екран, каза Лорън.

Наш бе затаил дъх и сега шумно въздъхна.

– Къде?

– Един момент... – Тя написа нещо на клавиатурата.

Пръчката сочеше срещу течението на реката – към, планините, към мястото, където джунглата се срещаше със стръмния склон на недалечното скално плато.

– Сигналът е слаб, защото ъгълът не е прав – каза Лорън. – Но засичам нещо. Ще се опитам да настроя вектора...

Тя продължи да чука на клавишите и пръчката бавно се наклони нагоре. Тя застана под ъгъл от тридесет градуса, когато очите на Лорън

проблеснаха.

– Имаме силен сигнал. Резонанс с много висока честота. На двеста и седемдесет градуса на север. Вертикалният ъгъл е двацет и девет градуса петдесет и осем минути. Разстояние... седемстотин деветдесет и три метра.

Тя погледна към мрачния планински склон, който се издигаше над дърветата на запад. Приличаше на някакво плато, брулено от проливния дъжд.

– Някъде там е – рече Лорън. – Някъде горе в планината.

Наш се обърна към Скот.

– Свържи се по радиостанцията с Панама. Съобщи им, че предварителната група е установила наличието на радиоактивната материя. Но също им кажи, че според разузнавателните ни данни в момента вражеските сили се придвижват насам. Колкото може по-скоро да пратят хора да ни измъкнат.

Полковникът погледна останалите членове на експедицията.

– Добре, приятели, да вървим да търсим идола.

Всички започнаха да се приготвят.

Зелените барети прегледаха пушките си. Учените от УСВП взеха компаси и различна компютърна техника.

Рейс видя, че Лорън и Трой Коупланд влизат в един от хеликоптерите, навярно за да вземат някакъв уред. Той забърза след тях да им помогне – и междувременно да попита Лорън какво е искал да каже Наш с това, че вражеските сили са на път за Вилкафор.

– Хей... – когато стигна до вратата, започна той.

Двамата се прегръщаха и целуваха като тинейджъри.

Неочакваната поява на Рейс ги накара мигновено да се отдръпнат един от друг. Лорън се изчерви. Коупланд се намръщи.

– Аз... ужасно съжалявам – измърмори Уилям. – Не исках да...

– Няма нищо – каза Лорън, като оправяше косата си. – Просто моментът е адски вълнуващ.

Рейс кимна, обърна се и закрачи обратно към селото.

Очевидно.

Ала докато се връщаше при другите, пред очите му продължаваше да е Лорън, прокарала пръсти през косата на Коупланд. Ясно беше видял венчалната ѝ халка.

Коупланд, от друга страна, не носеше такава.

Групата тръгна по почти заличена кална пътека, която минаваше успоредно на реката. Насочваха се към скалното плато. Наоколо се разнасяха звуците на нощната джунгла. Морето от листа се вълнуваше под тежестта на силния дъжд.

Вече беше тъмно и лъчите на фенерчетата им играеха по гората. Тук-там през мрачните буреносни облаци над тях се процеждаха странни снопове яркосиня лунна светлина, която се отразяваше в реката край тях. От време на време в далечината проблесваха ослепителни светкавици. Наближаваше буря.

Лорън и Коупланд крачеха първи. Тя държеше пред себе си дигитален компас. Притиснал пушката към гърдите си, до нея вървеше Бъз Кокрън.

Наш, Чеймбърс, Лопес и Рейс плътно ги следваха.

Най-отзад бяха Скот, Ван Люън и още един войник, якият ефрейтор Чъки Уилсън.

Последните двама командоси, Дъги Кенеди и ефрейтор Джордж „Текс“ Райкарт, бяха останали да пазят в селото.

Защо армията още отначало не прати достатъчно войници? – попита полковника Рейс. – Щом този идол е толкова важен, защо разчитат само на предварителната група?

Наш сви рамене.

– Някои на върха смятаха, че операцията е изключително несигурна – да търсим идол от тирий, като се водим по указанията на един четирисотингодишен ръкопис. Затова не ни дадоха пълно бойно подразделение. Но след като вече знаем, че идолът е тук, ще получим подкрепление. Извинете ме, моля.

С тези думи полковникът избърза напред и настигна Лорън и Коупланд.

Рейс остана сам. Все повече се чувстваше излишен – непознат, който няма работа тук.

Докато крачеше по пътеката, той държеше под око повърхността на реката и забеляза, че някои каймани плуват успоредно с тях.

След известно време Лорън и Коупланд стигнаха до подножието на скалното плато – гигантска стена от влажна скала, която се разпростираше далеч на север и на юг. Уилям предполагаше, че са се отдалечили на около шестстотин метра от селото.

От скалите на отсрещния бряг се изливаше водопад.

На отсамния в масивната скала се връзваше тясна цепнатина.

Тя бе широка едва около два и половина метра, но много висока – невероятно висока, поне сто метра. Стените ѝ бяха абсолютно вертикални. От нея изтичаше плитко до глезените поточе и се вливаше в малък вир, който на свой ред беше свързан с реката.

Това беше естествен проход. Резултат, предполагаше Рейс, на слабо земетресение в миналото, леко изместило в посока изток-запад скалния склон, иначе минаващ в посока север-юг.

Лорън, Коупланд и Наш влязоха във вирчето на входа на цепнатината.

Уилям се обърна и видя, че кайманите в реката вече не преследват групата им. Те бяха спрели на петдесетина метра от тях и заплашително чакаха в по-дълбоките речни води.

„Това ме устройва“ – помисли си той.

После внезапно спря и се обърна.

„Нещо тук не е наред.“

И не само поведението на кайманите. Нещо в целия район около прохода...

И тогава Рейс разбра.

Звучите на джунглата бяха заглъхнали.

Освен трополенето на дъждовните капки по листата, цареше пълна тишина. Нито свирене на цикади, нито птичи песни, нито шумолене на клони.

Нищо.

Сякаш се бяха озовали в район, в който горските шумове просто стихваха. Район, в който животните се страхуваха да навлизат.

Лорън, Коупланд и Наш като че ли не забелязваха тишината. Просто осветяваха вътрешността на прохода с фенерчета и надничаха в него.

– Като че ли стига чак до другата страна – каза Коупланд.

Лорън се обърна към полковника.

– И е в правилната посока.

– Да вървим – рече Наш.

Десетчленната група газеше до глезен във водата на тесния скален проход. Бяха в колона по един, водени от Бъз Кокрън. Монтираното на цевта на пушката му малко фенерче осветяваше пътя пред тях.

Тунелът бе почти прав с малък зиг-заг в средата и продължаваше шестдесетина метра.

Докато вървеше след другите, Рейс вдигна поглед нагоре. Скалите от двете страни се издигаха високо в небето. Бяха невероятно високи за толкова тясна цепнатина. По лицето му се сипеше лек дъжд.

Внезапно проходът свърши и Уилям се озова на открито.

Гледката го накара да затаи дъх.

Намираше се на дъното на широк цилиндричен кратер с диаметър поне сто метра.

Пред него лунната светлина играеше по сребриста водна повърхност. Цепнатината, през която бяха минали, изглежда беше единственият вход към това място. В отсрещната част на кратера имаше водопад, висок цели сто и двадесет метра, който се изливаше в плиткото езеро.

Ала вниманието на всички бе приковано от онова, което се виждаше в средата на кратера.

В самия му център от водата се издигаше огромно скално образувание.

Гигантска естествена скална кула, широка около двадесет и пет и висока най-малко сто и двадесет метра – колкото средно висок небостъргач – която се извисяваше над огряното от луната езеро. На фона на лекия ношен дъжд масивният черен монолит изглеждаше невъобразимо величествен.

И десетимата членове на експедицията бяха вперили смаяни погледи в кулата.

– Мили Боже... – ахна Бъз Кокрън.

Лорън показа на Наш дигиталния си компас.

– Тук сме точно на шестстотин метра от селото. Ако вземем пред вид по-голямата височина, според мен определено е възможно нашият идол да е на върха на скалната кула.

– Хей – отляво се обади Коупланд.

Всички се обърнаха към него. Високият слаб учен стоеше пред пътека, изсечена в облата външна стена на кратера.

Пътеката стръмно се издигаше по спирала нагоре и опасваше вътрешната страна на цилиндъра. Тя обикаляше около скалната кула, ала от нея я разделяше празно пространство с широчина поне тридесет метра.

Лорън и Наш нагазиха във водата на дъното на кратера и се заизкачваха по пътеката.

Останалите ги последваха.

Тук не валеше толкова силно и разкъсаните облаци над кратера

пропускаха снопове синкава лунна светлина.

Те вървяха по тясната пътека, всички благоговейно загледани в царствената скала пред тях.

Самите размери на кулата бяха невероятни. Тя бе огромна. Ала имаше странна форма: малко по-широка на върха, отколкото в основата. Цялото образуване постепенно се стесняваше към езерото на дъното на кратера.

Докато се изкачваха, Рейс постепенно започна да различава върха на кулата. Той беше заоблен като купол и изцяло потънал в гъста зеленина. Несмушавани от шеметната бездна под тях, от краищата му висяха възлести мокри клони.

Вече приближаваха върха на кратера, когато стигнаха до мост – или по-скоро останки от него, който свързваше пътеката със скалната кула.

Той бе точно под горния край на скалата, недалеч от водопада в западната част на кратера. От двете страни на бездната имаше два плоски каменни перваза, раздалечени на тридесет метра един от друг. Върху всеки от тях се издигаха по две каменни подпори, навярно основите, на които някога беше висял въжен мост.

Подпорите откъм страната на Рейс бяха целите на дупки, ала изглеждаха невероятно яки. И древни. Невероятно древни. Уилям не се съмняваше, че са останали от времената на инките.

И тогава видя самия въжен мост.

Той висеше от двете подпори от отсрещната страна на бездната, плътно прилепен към стената на кулата. За долния му край обаче бе завързано дълго жълто въже, което описваше широка дъга над празното пространство и стигаше до една от подпорите до пътеката.

Уолтър Чеймбърс внимателно го разгледа.

– Въже, оплетено от суха трева. Типична за инките плетка. Известно е, че населението на цял един град е можело да направи въжен мост за три дни. Жените късали трева и плетели тънки въжета. Мъжете ги сплитали на по-дебели снопове, точно като тези.

– Но такъв въжен мост не може да е оцелял в продължение на четиристотин години – отбеляза Рейс.

– Не... Не, не може – съгласи се антропологът.

– Което значи, че някой друг е направил този мост – заключи Лорън. – При това наскоро.

– Но защо е тази сложна система? – Рейс посочи към въжето. – Защо са завързали моста и са го спуснали от другата страна?

– Не знам – отвърна Чеймбърс. – Аз щях да постъпя така, ако не

исках нещо да избяга от върха на кулата...

Наш се обърна към Лорън.

– Какво мислиш?

Тя се втренчи в кулата, отчасти забулена от лекия дъжд.

– Достатъчно е висока, за да отговаря на ъгъла на скенера. – Лорън погледна дигиталния си компас. – Тук сме на шестстотин трийсет и два метра по права линия от селото. Като отчетем наклона, смятам, че има голяма вероятност идолът да е там.

Ван Люън и Кокрън изтеглиха въжения мост и закачиха краищата му на двете каменни подпори. Сега той свързваше кулата с пътеката.

Дъждът продължаваше да вали.

– Сержант – каза капитан Скот. – Обезопасяващо въже.

Ван Люън незабавно извади от раницата си странен наглед предмет – лъскава сребриста кука с намотано черно найлоново въже.

Високият сержант бързо монтира дръжката на куката в гранатомета М-203 от долната страна на автоматичната му пушка. После се прицели и стреля.

Разнесе се хидравлично съскане и куката описа изиячна дъга над бездната. Острите ѝ сребристи челюсти се разтвориха в движение. Черното въже се размотаваше след нея.

Тя улучи върха на скалната кула и се заби в основата на едно дебело дърво. Ван Люън опъна въжетото над моста и завърза края му за една от каменните подпори.

Докато пресичате моста, се дръжте с една ръка за обезопасяващото въже – каза Скот. – Ако мостът се скъса, то ще ви спаси.

Ван Люън забеляза, че Рейс е пребледнял.

– Всичко ще бъде наред. Само се дръжте за въжетото и няма да има проблеми.

Един по един най-напред минаха зелените барети.

Тесният въжен мост се люлееше под тежестта им, но издържа. Останалите ги последваха под постоянния субтропичен дъжд.

Рейс пресече бездната последен и толкова силно стискаше найлоновото въже, че кокалчетата на пръстите му побеляха. Движеше се по-бавно от другите. Когато стъпи на първаза от отсрещната страна, те вече се бяха отдалечили. Пред себе си Уилям видя мокро каменно стълбище, което водеше към гъсталака. Той побърза да настигне групата.

От двете му страни шумоляха влажни зелени листа и шибах

лицето му. След около половинминутно изкачване Рейс стигна до малка площадка.

Всички други вече бяха там и стояха неподвижно. В първия момент той не разбра какво ги е накарало да спрат, ала после забеляза, че са насочили фенерчетата си нагоре и наляво.

Погледът му проследи лъчите.

– Мили Боже! – ахна Рейс.

Върху най-високото място на скалната кула, цялата в кал и мъх, отвсякъде обгърната от бурени, лъщяща под неспирния дъжд, се издигаше каменна сграда.

Тя тънеше в сянка, но беше ясно, че съзнателно е била построена да излъчва заплашителност и могъщество. Сграда, която нямаше друга цел, освен да вдъхва страх и благоговение.

Това бе храм.

Рейс впери поглед в мрачния каменен храм и мъчително преглътна. Изглеждаше зловещ.

Студен, жесток и зловещ.

Самата постройка не бе голяма. Всъщност имаше само един етаж. Ала той знаеше, че външността лъже.

Предполагаше, че онова, което вижда, е само покривът на храма, върхът на айсберга. Защото руините, които се разкриваха пред очите им, свършваха прекалено внезапно. Просто потъваха в калта под краката им.

По-голямата част от зданието навярно се криеше под влажната пръст, натрупвана в продължение на четиристотин години.

Но и стърчащите на повърхността останки бяха достатъчно ужасяващи.

Храмът имаше приблизително пирамидална форма. Две широки каменни стъпала водеха нагоре към малка кубична постройка, не по-голяма от среден гараж. Уилям не се сещаше какво представлява тя. Може би някакво светилище, свещено помещение, подобно на онези върху пирамидите на ацтеките и майте.

По стените ѝ имаше страховити пиктограми – озъбени чудовища с котешки глави и дълги като коси нокти, умиращи хора, надаващи мъчителни викове. Камъните бяха напукани от изминалите столетия. Безкрайният субтропичен дъжд се стичаше на ручейчета по релефите и съживяваше героите на ужасните сцени – той предизвикваше същия ефект

като течащата вода по каменния тотем.

В центъра на светилището обаче се намираше най-интригуващото в цялата сграда. Някакъв вход. Квадратен портал.

Ала този портал беше затворен. По някое време в далечното минало някой го бе запушил с огромен камък. Рейс предположи, че е трябвало поне десет души да го избутат до входа.

– Определено датират отпреди инките – като разглеждаше релефите, отбеляза Чеймбърс.

– Да, категорично – съгласи се Лопес.

– Откъде знаете? – попита Наш.

– Пиктограмите са разположени прекалено близо една до друга – отвърна антропологът.

– И са прекалено детайлни – прибави Лопес.

Полковникът се обърна към Скот.

– Свържете се с Райкарт в селото.

– Слушам. – Капитанът отстъпи от кръга и извади портативна радиостанция от раницата си.

Лопес и Чеймбърс продължаваха да обсъждат.

– Какво мислиш? – попита археоложката. – Чачапоя?

Възможно е – отвърна той. – А може да е и моче⁵. Виж котешките изображения.

Габи Лопес скептично наклони глава.

– В такъв случай този храм е на близо хиляда години.

– Ами пътеката около кратера и стълбището на кулата? – попита Чеймбърс.

– Да... да, знам. Много странно.

– Радвам се, че сте заинтригувани – прекъсна ги Наш, – но за какво говорите, по дяволите?

– Ами, изглежда че тук има някакво противоречие, полковник – отвърна антропологът.

– Какво искаш да кажеш?

Разбираш ли, пътеката около кратера и стълбището към този храм несъмнено са дело на инките. Те са строили всевъзможни пътища из Андите и методите им са добре документирани. Тези два примера носят всички особености на строителството на инките.

– С други думи?

5. Чачапоя – доминираща цивилизация в североизточната част на днешно Перу, завладяна от инките през 1475–1480 г. Моче, Мочика – култура по северното крайбрежие на днешно Перу (I-VIII в.). – Б.пр.

– С други думи, пътеката и стълбището датират приблизително от преди четиристотин години. Този храм от друга страна, е бил построен много по-рано.

– И какво от това? – раздразнено попита Наш.

– Ами, това е противоречието – рече Чеймбърс. – Защо инките са прокарали пътека до храм, който не са построили те?

– И не забравяй въжения мост – прибави Лопес.

– Точно така – съгласи се антропологът. – Точно така.

– Дребният учен плахо погледна нагоре към ръба на кратера. – Предлагам да побързаме.

– Защо? – попита Наш.

– Защото, полковник, съществува голяма вероятност в този район да живее местно племе, което няма много да се зарадва, че сме нахлули в неговото светилище.

– Откъде знаеш, че тук има местни?

– Защото те са направили въжения мост – отвърна Чеймбърс.

– Както по-рано отбеляза професор Рейс – поясни той, – въжените мостове са много нетрайни. Ако е въже, сплетено от трева, ще се разпадне, да речем, за няколко години. Мостът, по който преди малко ми нахмее, не може да е съществувал преди четири века. Изграден е наскоро от някой, който познава строителните методи на инките – по всяка вероятност примитивно племе, предавало това познание от поколение на поколение.

Наш високо изпъшка.

– Примитивно племе – безизразно повтори Рейс. – Тук. Сега ли?

– Това не е чак толкова невероятно – отвърна Габи Лопес. – В долината на Амазонка постоянно се откриват неизвестни племена. През осемдесет и седма братята Вилас Боас установиха контакт с изчезналото племе Крин Акроте в бразилската джунгла. По дяволите, бразилското правителство даже редовно праща изследователи, за да търсят племена, живеещи като през каменната епоха.

Както можете да се досетите обаче, много от тези примитивни туземци са крайно враждебно настроени към европейците. Не е изолиран случай изследователите да се връщат у дома на парчета. Някои, като известния перуански антрополог доктор Мигел Морос Маркес, изобщо не се завръщат...

– Хей! – внезапно каза застаналата до портала Лорън.

Всички се обърнаха към нея.

– Тук е написано нещо – рече тя.

Рейс и другите се приближиха. Лорън почисти пръстта от камъка, който запушваше входа, и Уилям видя надписа.

Появи се буквата „N“.

– Какво е това, по дяволите?... – възкликна Наш.

Постепенно се образуваха думи.

„No entrare...“

Рейс знаеше тези думи.

На испански „No entrare“ означаваше „Не влизай“.

Лорън почисти целия надпис, изсечен в средата на камъка. Той гласеше:

No entrare absoluto. Muerte asomarse dentro. AS

Уилям мислено го преведе. И мъчително преглътна.

– Какво пише? – попита Наш.

Рейс се обърна към него, помълча малко и накрая отвърна:

– „Не влизай в никакъв случай. Вътре те очаква смърт“.

– Какво значи „AS“? – попита Лорън.

– Предполагам, че е съкращение от Алберто Сантяго.

Дъги Кенеди нервно подритваше камъните в краката си. Вече беше тъмно, дъждът продължаваше да вали и той бе ядосан, че са го оставили в селото. Ужасно му се искаше да е горе в планината с другите.

– Какво има, Дъгс? – попита дългнестият ефрейтор Джордж „Текс“ Райкарт, който стоеше край рова от източната страна на селището. Той произхождаше от Остин и беше типичен каубой – откъдето идваше и прякорът му. – Липсва ти действието, а?

– Нищо ми няма – отвърна Дъги. – Просто предпочитам да съм в оная планина и да откривам онова, за което сме дошли, вместо да вися в туй скапано село.

Райкард скришом се подсмихна. Дъги бе добро хлапе. Малко смотано, ама иначе хитро.

Текс обаче не знаеше, че зад провинциалния южняшки акцент на Кенеди се крие изключителна интелигентност.

Предварителните изпити във Форт Бенинг бяха показали, че Дъги има коефициент за интелигентност 161 – нещо много странно, защото

едва беше завършил гимназия.

Скоро се установи, че през ученическите години на Дъглас Кенеди в Литъл Рок, Арканзас, кроткият му богобоязлив баща, по професия счетоводител, всяка вечер го е биел до безсъзнание с кожен камшик.

Счетоводителят също бе отказвал да му купува учебници и почти всяка нощ беше затварял момчето в тъмен килер с размери метър на метър и двадесет – наказание за много сериозни провинения, например за това, че прекалено силно е затръшнало вратата или е прегорило пържолата на баща си. Дъги никога не бе успявал да си пише домашните и завърши гимназия, благодарение единствено на невероятната си способност да запомня всичко казано от учителите.

Той постъпи в армията в деня, в който приключи с училището, и никога нямаше да се завърне у дома. Училищните администратори бяха виждали у него просто поредното плахо хлапе, едва додрапало до последния клас, ала един стар сержант от наборната комисия откри у Дъги решителен и блестящ ум.

Кенеди все още бе срамежлив, ала благодарение на интелигентността си, силната си воля и подкрепата, която получаваше в армията, скоро стана страхотен войник. Прехвърлиха го в десантните войски, получи отличие за точна стрелба. Последваха зелените барети и Форт Браг.

Абе май ме сърбят ръцете за истинско действие – призна Дъги, докато се приближаваше до Райкарт, който поставяше сензор АС-7V „Ийгъл Ай“ до източния ров.

– Не храни прекалено големи надежди – отвърна Текс и включи термосканиращата система на активирация се от движение сензор. – Тая операция едва ли ще е много вълнуваща...

В този момент от сензора се разнесе сигнал.

Дъги и Райкарт светкавично се спогледаха.

После и двамата се обърнаха към гъстата джунгла.

Там нямаше нищо.

Само гъсталак от преплетени папрати. Някъде наблизко запя птица.

Дъги насочи напред пушката си, предпазливо пресече моста към източния бряг на рова и се насочи към подозрителния участък от гората.

Стигна до края на джунглата, включи фенерчето...

... и я видя.

Видя лъскавото петнисто тяло на огромна змия, която лениво пълзеше по възлестите клони на амазонско дърво.

Беше толкова грамадна, помисли си той, че трябва да бе активирала

сензора за движение.

– Какво има? – приближи се до него Райкарт.

– Нищо – отвърна Дъги. – Просто една зми...

Кенеди рязко се извърна към змията.

Тя не може да е активирала сензора. Беше студенокръвна, а той регистрираше телесна топлина...

Дъги вдигна оръжието си и насочи лъча на фенерчето към гората.

И се вцепени.

Във влажните храсталаци пред него имаше човек.

Мъжът лежеше по корем на няма и десет метра от него и го гледаше през черна хокейна маска. Маскировката му бе толкова добра, че едва се различаваше от тъмния листак наоколо.

Ала Дъги не обърна никакво внимание на маскировката му.

Очите му бяха вперени в дулото на автомата МР-5 с монтиран заглушител, насочено право към лицето му.

Маскираният мъж бавно вдигна показалец към устните си. В този момент Кенеди забеляза още един, облечен по същия начин, скрит в храстите до първия, после трети, четвърти и пети.

Джунглата гъмжеше от черни призраци.

Мама му стара... – ахна Райкарт, когато видя командосите, и незабавно посегна към пушката си. Ала поредица високи изщраквания от сваляне на двадесетина предпазителя в мрака го накара да се откаже.

Дъги стисна клепачи.

В гъсталациите пред тях се криеха най-малко двадесет души.

Той тъжно поклати глава.

С Райкарт току-що бяха изгубили селото.

– „Вътре те очаква смърт“. – Наш намръщено гледате камъка, който запушваше входа на храма.

Рейс стоеше до него и се взираше в изображенията по каменните стени – ужасяващи сцени на чудовищни котки и умиращи хора.

– Всъщност точният превод е малко по-различен – каза той и се обърна. – „Asomag“ може да се преведе и като „дебне“. „Вътре дебне смърт“.

– И го е написал Сантяго, така ли? – попита полковникът.

– Така изглежда.

В този момент капитан Скот се върна при Наш.

Имаме проблем, господин полковник. Не мога да се свържа с

Райкарт.

Наш просто продължаваше да гледа портала.

Смущения от планините?

Сигналтът е силен. Райкарт не отговаря. Нещо се е случило.

Полковникът отново свъси вежди.

– Те са тук... – въздъхна той.

– Романо ли? – попита Скот.

По дяволите. Как са стигнали толкова бързо?

– Какво ще правим?

– Ако са в селото, вече знаят къде сме. – Наш бързо се обърна към капитана. – Свържи се с базата в Панама. Кажим им, че трябва да преминем към План Б и да се оттеглим в планината. Да инструктират пилотите на втората група да се насочат по портативните ни предаватели. Действай. Трябва да побързаме.

Лорън, Коупланд и две зелени барети припряно започнаха да прикрепват взрив С–2 към камъка на портала.

Състав–2 е вид пластичен експлозив, използван от археолозите по целия свят за взривяване на препятствия, без да унищожава самите древни постройки.

Докато другите си вършеха работата, Наш реши да проучи района зад храма, в случай че има и друг вход. Рейс нямаше какво друго да прави и отиде с него.

Двамата заобиколиха ниската кубична сграда по равна каменна пътека, която опасваше светилището като балкон без парапет.

Отзад видяха стръмен пръстен перваз, който се спускаше до самия ръб на скалната кула.

Застанал на върха му, Рейс погледна надолу към наредените плътно един до друг правоъгълни блокове, които образуваха пътеката.

Сред тях се открояваше един изключително странен наглед камък.

Кръгъл камък.

Наш също го видя и двамата се наведоха да го разгледат поотблизо.

Диаметърът му беше около седемдесет сантиметра, приблизително колкото раменете на широкоплещест мъж, и като че ли бе поставен в цилиндричен отвор, изсечен в квадратните блокове наоколо.

– Чудя се за какво са го използвали – рече Наш.

– Кой е Романо? – попита Рейс и свари полковника абсолютно

неподготвен.

По-рано Наш му беше разказал за групата немски командоси, убили монасите от йезуитския манастир в Пиренеите, и му бе показал на снимка техния командир, човек на име Хайнрих Анистазе.

Ала полковникът не беше споменал нито дума за Романо. Кой бе той и какво правеше в селото? И по-важно, защо бягаха от него?

Наш остро го изгледа и изражението му стана мрачно.

– Професоре, моля ви...

– Кой е Романо?

– Извинете ме – каза Наш, грубо мина покрай него и се запъти обратно към предната страна на храма.

Рейс само поклати глава и го последва от разстояние. Когато излезе отпред, той седна на широките каменни стъпала.

Чувстваше се страшно уморен. Вече минаваше девет и след близо дванадесетчасовото пътуване беше капнал от изнемога.

Уилям се излегна върху камъка и плътно се уви в якето си. Изведнъж го обзе непреодолимо изтощение. Той отпусна глава и затвори очи.

В този момент обаче чу някакъв шум.

Особен шум. Силно стържене, бързо и настойчиво, почти нетърпеливо, но странно приглушено. Сякаш идваше изпод каменните стъпала под главата му.

Рейс се намръщи.

Сякаш нокти драскаха по камък.

Той незабавно се поизправи и хвърли поглед към Наш и другите.

Понечи да им каже за шума, ала не успя да го стори, защото в този миг, точно в този миг, два напомнящи на ястреби хеликоптера с ревящи витла и бълващи огън картечници изплуваха от дъждовната пелена над скалната кула и осветиха върха ѝ с мощните лъчи на прожекторите си.

Навсякъде около Рейс започна оглушителна автоматична стрелба и в каменната стена на сантиметри над главата му се появи редица дупки от куршуми.

Той се хвърли зад ъгъла на храма и надзърна навън тъкмо в мига, когато от дърветата в края на площадката се появи малка армия от тъмни фигури, черни призраци в нощта, които бързо напредваха и стреляха в движение.

ТРЕТО ДЕЙСТВИЕ

Понеделник, 4 януари, 21:10

В стената до него се забиха нови куршуми и Рейс бързо се отдръпна назад.

После внезапно някъде над главата му отекна нова стрелба. Някъде съвсем наблизко.

Той отвори очи, погледна нагоре и се озова точно под прожектора на един от хеликоптерите. Уилям стисна клепачи и от ослепителния лъч пред него заплуваха бели петна.

Рейс заслони очи с ръка и зрението му постепенно се възвърна. И тогава осъзна, че някой се е изправил над проснатото му тяло и стреля към източника на светлина.

Ван Люън. Неговият телохранилел.

Защитаваше го с автоматичната си пушка.

В този момент един от хеликоптерите изрева – от витлата му се носеше мощен грохот, прожекторът му играеше по върха на кулата – и обсипа калната земя пред сержанта с куршуми от страничните си картечници. Невероятният им екот заглуши тракането на автоматичните оръжия.

В слушалката на Рейс се носеха отчаяни викове:

– ... Не виждам къде...

– ... прекалено са много!

Изведнъж прозвуча гласът на Наш:

– Ван Люън! Не стреляй! Не стреляй!

РАЙОНЪТ НА ВИЛКАФОР

Миг по-късно сержантът преустанови стрелбата и в последвалата злокобна неподвижност под бялата светлина на двата хеликоптера,

които кръжаха над върха, Рейс видя, че групата им е обградена от поне двадесет души – всички облечени в черно и въоръжени с автомати.

Двата хеликоптера се появиха над площадката пред храма и го осветиха с мощните си прожектори. Те бяха АН-64 „Апачи“ американско производство – стройни, зловещи нападателни машини.

Тъмните фигури бавно започнаха да се приближават откъм дърветата по краищата на скалния връх.

Всички бяха въоръжени до зъби. Някои носеха компактни германски автомати МР-5, други – свръхмодерни шайер AUG.

Рейс се изненада от себе си, изненада се от познанията си за различните видове оръжие.

За това всъщност бе виновен Марти.

Освен че работеше в УСВП и беше най-досадният почитател на Елвис Пресли на света (номерата на кредитните му карти и всичките му компютърни пароли бяха едни и същи – 53310761, военният сериен номер на Краля), брат му бе и жива оръжейна енциклопедия.

До последната им среща преди девет години, винаги когато влизаха в спортен магазин, Марти посочваше на по-малкия си брат всеки модел, марка и производител на стоките в отдела за оръжие. Странното беше, че благодарение на постоянните обяснения на Марти, сега Рейс неочаквано откри, че и той е в състояние да ги разпознава.

Уилям запремигва с клепащи, върна се в настоящето и погледна фалангата от командоси.

Всички бяха с мастиленочерни бойни униформи, колани, ръкавици и кубинки.

Ала най-поразителни бяха лицата им. Войниците носеха порцеланови хоккейни маски – еднообразни, черни безлични маски, които скриваха всичко друго, освен очите им. Това им придаваше студен, нечовешки вид – почти като на роботи.

В този момент един от тях бързо се приближи до Ван Люън и взе пушката и другите му оръжия.

После се наведе към Рейс и се усмихна под страшната си черна маска.

– Добър вечер – каза той и грубо го изправи на крака.

Дъждът продължаваше да вали.

Наш, Коупланд и Лорън стояха до портала с ръце на тила. С тях бяха разоръжените зелени барети.

Уолтър Чеймбърс зяпаше с ококорени очи заобикалящите ги маскирани командоси. Габи Лопес просто ги наблюдаваше студено.

Ван Люън и Рейс бяха натирени при другите.

Уилям плахо гледаше облечените в черно войници. И преди бе виждал такива маски. Южноамериканските полицаи от групите за борба с масови безредици ги използваша по време на особено бурни демонстрации, за да предпазват лицата си от камъни и други хвърлени предмети.

Той преброи общо двадесетина командоси.

В мрака зад техния кръг обаче стоеше друга група мъже и жени. Те не носеха униформи и маски. Бяха в цивилни спортни дрехи, подобни на тези на Лорън.

Учени, помисли си Рейс. Немски учени, дошли да търсят тириевия идол.

Той хвърли поглед към портала, към големия камък, който запушваше входа. От всичките му страни стърчаха жици – експлозивите С-2.

Един от командосите пристъпи напред и вдигна ръка, за да свали черната си хоккейна маска.

Рейс се напрегна в очакване да види суровото студено лице на Хайнрих Анистазе, бившият агент на ЩАЗИ, предвождал немските убийци в манастира.

Войникът свали маската си.

Уилям се намръщи. Не го познаваше.

Това не беше Анистазе.

А едър, по-възрастен мъж с кръгло набръчкано лице и гъсти сиви мустаци.

Рейс не бе сигурен дали да се чувства облекчен или ужасен.

Без да каже нито дума, командирът на немците грубо блъсна Уилям и приклепна пред портала.

Той разгледа жиците и изсумтя. После се изправи и отиде при Франк Наш.

Надменният му поглед преценяващо се плъзна по бившия полковник.

След това рязко се обърна и излая заповед на войниците си:

– Feldwebel Dietrich, bringen Sie sie in das Dorf und sperren Sie sie ein! Hauptmann von Dirksen, bereiten Sie alles vor, um den Tempel zu öffnen.

Рейс мислено преведе думите: „Сержант Дитрих, отведете ги в селото и ги заключете. Капитан фон Дирксен, пригответе се да отворите

храма“.

Водени от немския сержант на име Дитрих и придружавани от шестима маскирани командоси, десетимата американци пресякоха възжения мост и заслizaха по пътеката.

Когато стигнаха долу, минаха през тясната цепнатина в платото. След двадесетина минути отново бяха в селото.

Ала тук всичко се бе променило.

Два големи халогенни прожектора силно осветяваха главната улица. Двата хеликоптера „Апачи“, които бяха видели на върха на кулата, сега бяха кацнали в средата на улицата. Край реката стояха десетина немски войници.

Рейс проследи погледите им и видя очуканите хюита до брега. В сравнение с лъскавите „Апачи“, те изглеждаха стари и тромави.

Очите на немците обаче бяха насочени към нещо друго.

Нещо, което се поклащаше върху водната повърхност, полузабулено от безспирно лееция се дъжд.

Хидроплан.

Само че не бе обикновен хидроплан. Крилете му трябва да бяха широки поне шестдесет метра. А корпусът му беше невероятно огромен, много по-голям от транспортния самолет, докарал американската група в Перу. Под гигантските му криле имаше четири турбореактивни двигатели.

Това бе Ан-111 „Албатрос“, най-големият хидроплан на света.

Самолетът бавно се въртеше върху речната повърхност и се насочваше към брега.

Когато се приближи до калната почва, от задната му страна се спусна товарна рампа.

От вътрешността му се появиха две машини – осемколесен бронетранспортър, който приличаше на танк с гуми, и брониран джип.

Колите спряха по средата на главната улица. Американците бяха отведени при тях. Рейс видя други двама немски командоси, които бутаха пред себе си Текс Райкарт и Дъги Кенеди.

– Господа – обърна се на немски към войниците Дитрих, – вкарайте войниците и военните служители в БТР-а, а цивилните – в джила и ги заключете ги вътре.

Наш, Коупланд и зелените барети бяха натикани в големия БТР, а

Рейс, Лорън, Лопес и Чеймбърс – затворени в джипа.

Един от немските командоси вдигна предния капак и се надвеси над двигателя. Той натисна някакъв ключ под радиатора и вратите и прозорците с изщракване се заключиха.

Подвижен затвор, помисли си Рейс.

Страхотно.

Междувременно на върха на скалната кула кипеше оживена дейност.

Всички немските войници бяха от Fallschirmjager, парашутисти от групата за бързо действие на германската армия, и действаха бързо и ефикасно.

Техният командир, генерал Гюнтер С. Колб, мъжът със сивите мустаци, който студено беше изгледал Франк Наш, им лаеше заповеди на немски:

– Бързо! Бързо! Бързо! Хайде! Нямаме много време!

Докато хората му тичаха във всички посоки, Колб проучваше района наоколо.

Експлозивите С–2 на входа бяха извадени и заменени с въжета, групата за влизане бе готова и пред портала беше монтирана дигитална камера, която щеше да документира отварянето на храма.

Колб доволно кимна.

Бяха готови.

Дъждът глухо трополеше по покрива на джипа.

Рейс унило седеше зад волана. До него бе Уолтър Чеймбърс. Лорън и Габи Лопес стояха отзад.

Уилям виждаше през предното стъкло, че немците в селото са се събрали около телевизионен монитор и напрегнато гледат нещо.

Той се намръщи.

После забеляза, че на таблото на джипа също има малък екран – на мястото на радиото в обикновените коли. Рейс се зачуди дали двигателят, който войникът беше изключил, е свързан с електрическата система. И натисна бутона на миниатюрния телевизор, за да провери.

На екрана бавно се появи образ.

Немците в храма, които се бяха струпали около портала. По тонколоните се чуваха гласовете им:

– Ich kann nicht glauben, dass sie Sprengstoff verwenden wollten. Es

konnte das gesammte Gebaude zum Einsturz gebracht haben. Machen Sie die Seile fest...

– Какво казват? – попита Лорън.

– Махат експлозивите, които поставихте около камъка – отвърна Рейс. – Смятат, че взривът ще разруши цялата сграда. Вместо това ще използват въжета.

Разнесе се женски глас, който бързо говореше на немски.

Рейс им преведе думите:

– Опитайте се да се свържете с щаба. Кажете им, че сме пристигнали в храма и че сме се пленили американски войници. Очакваме заповеди...

После жената каза още нещо.

– ... Was ist mit dem anderen amerikanischen Team? Wo sind die jetzt?⁶

Какво ставаше, по дяволите, помисли си Рейс.

„Das andere amerikanische Team?“⁷ Отначало реши, че не я е чул правилно.

Но беше сигурен, че не е така.

Само че това просто нямаше...

Рейс не преведе изречението на другите.

Немците на екрана опасваха с въжета камъка на портала.

– Alles klar, macht Euch fertig...

– Добре, пригответе се.

Войниците опънаха въжетата.

– Zieht an!

– Дърпайте!

Въжетата се опънаха и камъкът бавно се задвижи, издавайки силен стържещ звук.

Осем командоси теглеха въжетата и повдигаха плочата от мястото, на което бе лежала в продължение на четиристотин години.

Зад нея се разкри мрачен тунел.

Гюнтер Колб пристъпи напред и се втренчи в тъмната вътрешност на храма.

Видя широко каменно стълбище, което се спускаше надолу към огромната подземна сграда.

6. Какво става с другия американски екип? Къде са те сега? – Б.пр.

7. Другият американски екип? – Б.пр.

– Добре – каза на немски той. – Групата за влизане. Ваш ред е.

В джипа Рейс се обърна към Лорън.

– Влизат.

Петима командоси в пълно снаряжение се приближиха до входа.

Водени от жилест млад капитан на име Курт фон Дирксен, те спряха при Колб.

– Не усложнявайте нещата – каза на Дирксен генералът. – Намерете идола и веднага се връщайте...

В този момент във въздуха наоколо ненадейно се разнесе пронизително свистене.

Нещо дълго и остро се заби в мъха на стената точно до главата на Колб!

Той смаяно го погледна.

Беше стрела.

От тонколониите на миниатюрния телевизор заехтяха викове. Събраните се около храма немски войници бяха обсипани с дъжд от стрели.

– Was zum Teufel!⁸

– Duckt Euch! Duckt Euch!⁹

– Какво става? – Лорън се наведе напред.

Удивен, Рейс се обърна към нея.

– Изглежда, че ги нападат.

Оглушителен грохот на автоматичен огън отново обгърна върха на кулата.

Всички немски командоси стояха около отворения портал на храма с лице навън и се целеха в източника на смъртоносните стрели – ръба на огромния кратер.

Гюнтер Колб се взираше в мрака под прикритието на стените на входа и търсеше врага.

И го видя.

Видя тъмни фигури, скупчени в края на кратера.

Бяха петдесетина – слаби мъже, които изстрелваха примитивни дървени стрели срещу немските войници.

„Какво е това, по дяволите?“ – помисли си генералът.

Рейс смаяно слушаше гласовете, които се носеха от тонколониите на

8. Какво става, по дяволите! – Б.пр.

9. Залегнете! – Б.пр.

телевизора.

– Първа група! Какво става при вас?

– Атакуват ни! Повтарям, атакуват ни!

– Кой?

– Приличат на индианци! Повтарям. Индианци. Туземци. Обстрелват ни от горния край на кратера! Но като че ли вече ги отблъскваме... Чакайте. Не, чакайте малко. Те се връщат. Връщат се.

След миг тракането на автоматите утихна и настъпи тишина.

Нищо.

Пълно мълчание.

Немците на екрана предпазливо се озъртаха, оръжията им димяха.

Рейс и Чеймбърс се спогледаха.

– Местно племе в района – каза Уилям.

Гюнтер Колб издаваше заповеди.

– Хорген! Отведи хората горе и обкръжи ръба на кратера! – Той се обърна към фон Дирксен. – Добре, капитане. Можете да влезете в храма.

Петимата от групата на младия капитан се събраха пред отворения портал.

Той зееше пред тях, мрачен и заплашителен.

Капитан фон Дирксен предпазливо пристъпи с автомат в ръка и застана на прага пред широкото каменно стълбище, което водеше във вътрешността на храма.

– Виждам каменни стъпала – каза по ларингофона си той. – Слизам...

– ... по стълбището – разнесе се по тонколоните в джипа гласът на фон Дирксен.

Рейс напрегнато се вираше в петимата командоси, които един по един изчезнаха под нивото на пода. После не се виждаше нищо друго, освен пустият каменен портал.

– Докладвайте, капитане – нареди по микрофона Колб, когато младият немски капитан стигна до края на стълбището.

Фон Дирксен стоеше в тесен каменен тунел, който завиваше надясно и стръмно се спускаше по спирала в мрака на храма. В стените имаше малки ниши.

– Стигнахме до края на стълбището – отвърна той. – Виждам

заоблен тунел. Продължавам по него.

Групата предпазливо заслиза по прохода. Лъчите на фенерчетата им играеха по влажните стени. Някъде отдолу се чуваше звук от капеща вода.

Група, тук Първи – каза фон Дирксен. – Обадете се.

Останалите бързо отговориха:

– Тук Втори.

– Трети.

– Четвърти.

– Пети.

Немските войници продължиха навътре в тунела.

Рейс и другите мълчаливо се взираха в екрана и слушаха приглушените гласове на немците. Уилям превеждаше.

– ... тук е адски влажно, навсякъде има вода...

– ... бъдете нащрек. Внимавайте къде стъпвате... В този момент от тонколониите се разнесе силно прашене.

– Какво е това? – сепнато попита фон Дирксен – Група, обадете се.

– Тук Втори.

– Трети.

– Четвърти.

И после нищо.

Рейс чакаше да се обади последният войник. Ала тонколониите мълчаха.

Фон Дирксен се обърна.

– Фридрих – прошепна той и закрачи назад покрай другите.

Спускаха се по стръмния тунел и наоколо им цареше мрак, нарушаван само от светлината на фенерчетата.

Зад себе си виждаха бледосинкава лунна светлина, която сочеше пътя към повърхността.

Капитанът впери поглед нагоре.

– Фридрих! – отново прошепна в мрака той. – Фридрих! Къде си?

Фон Дирксен чу някъде зад себе си свистене.

Когато се обърна, видя само двама от хората си. Третият го нямаше.

Той тъкмо се канеше да каже нещо по микрофона си, но внезапно зърна необикновено голяма сянка да се плъзга покрай завоя на тунела и

онемя.

Тя се очертаваше на фона на лунната светлина зад нея.

И изглеждаше ужасяващо.

Меките синкави лъчи на луната лъщяха по мускулисти черни хълбоци. Фенерчето на фон Дирксен осветяваше дълги остри зъби.

Немският капитан просто зяпаше смаяно създанието.

То бе огромно.

Изведнъж към него се присъедини второ, също такова същество.

Трябва да се бяха крили в нишите, помисли си фон Дирксен.

Бяха ги изчакали да минат покрай тях, за да им отрежат пътя за бягство.

И тогава първото чудовище скочи. Капитанът нямаше никакъв шанс. То се движеше невероятно бързо за толкова голям звяр и след миг зиналата му паст изпълни полезрението на фон Дирксен. Немецът успя само да извика.

От тонколониите се носеха викове и крясъци.

Рейс и другите ужасено гледаха екрана.

Письците на последните трима от групата на фон Дирксен разцепваха въздуха в храма. Чу се автоматична стрелба, ала тя заглъхна след секунди и отново се възцари тишина.

Безкрайна тишина.

Уилям не откъсваше очи от екрана, който показваше отворения портал.

– Фон Дирксен, Фридрих, Нилсон. Докладвайте.

Отговор не последва.

Рейс хвърли поглед към Лорън.

И изведнъж от тонколониите изкънтя нов глас.

Задъхан и уплашен.

– Господин генерал! Тук Нилсон! Повтарям, тук Нилсон! Господи... Бог да ни е на помощ. Бягайте оттук, господин генерал! Бягайте оттук докато още мо...

Тряс!

Прозвуча като някакъв сблъсък.

Като нещо голямо, стоварило се върху мъжа на име Нилсон.

Разнесе се шум от боричкане, последвано от смразяващ крясък. И друг, безкрайно по-ужасен звук.

Рев, зловещ рев, мощен и гърлен, като на лъв.

Само че по-дълбок, по-свиреп.

Рейс отново погледна телевизора и се вцепени.

Видя го да изплува от мрака на портала.

От входа на храма се появи гигантско черно създание. Стомахът на Уилям се сви.

Защото в този момент разбра, че въпреки цялата си модерна техника, въпреки всичките си оръжия и егоистични желания да открият нов, фантастичен източник на енергия, хората на тази скална кула са нарушили един далеч по-прост закон на човешката еволюция.

Някои врати просто трябва да останат затворени.

Гюнтер Колб и другите десетина немци на върха на кулата просто благоговейно зяпаха звяра, застанал на портала.

Той бе великолепен.

Беше висок метър и половина, макар и застанал на четири лапи. Абсолютно черен, мастиленочерен от главата до опашката.

Приличаше на някакъв вид ягуар.

Гигантски черен ягуар.

Жълтите очи на огромната котка блестяха под лунната светлина и с косматите си гневни вежди, мускулести хълбоци и остри като камии зъби тя наистина приличаше на самия дявол.

И тогава меката синкава светлина, която огряваше входа на храма, се замени с бял проблясък на светкавица и в последвалия оглушителен грохот на гръмотевица грамадният звяр изрева.

Ревът му спокойно можеше да е сигнал.

Защото в този момент, точно в този момент, от мрака на храма изскочиха още десетина черни котки и се нахвърлиха върху немците.

Въпреки че бяха въоръжени с автомати, командосите нямаха никакъв шанс.

Котките бяха прекалено бързи. Прекалено гъвкави. Прекалено силни. Те нападнаха смаяните войници и учени с поразителна свирепост.

Неколцина войници успяха да стрелят и едно от чудовищата се стовари на земята, като се разтърсваше в силни гърчове.

Ала това не промени нищо. Другите котки дори не забелязваха куршумите, които свистяха наоколо им, и след секунди впиваха зъби в гърлата на стрелците и ги задушаваша в мощните си челюсти.

Ужасяващи викове разцепиха нощта.

Генерал Гюнтер Колб бягаше.

Мокри папратови листа шибаха лицето му, докато се спускаше по каменното стълбище, което водеше към висияция мост.

Ако успееше да мине по моста, мислеше си той, и го отвържеше от подпорите от отсрещната страна, котките щяха да останат на скалната кула.

Колб тичаше по влажните каменни плочи. Ушите му пищяха. Нещо голямо трополеше след него. Още малко...

Там!

Той го видя.

Въженият мост!

Видя дори неколцина от хората си, които бягаха по него от кървавия ужас на върха.

Генералът прескочи последните няколко стъпала и стъпи на перваза.

Беше успял!

И тогава върху гърба му се стовари огромна тежест и Колб се строполи по очи.

Силно се удари в студената влажна повърхност на перваза и отчаяно задращи с ръце в опит да се изправи, когато изведнъж гигантска черна лапа блъсна китката му и я прикова към земята.

Колб ужасено погледна нагоре.

Една от котките.

И бе стъпила отгоре му!

Дяволският черен звяр напрегнато се вираше в него и любопитно разглеждаше това странно дребно създание, което толкова глупаво се беше опитало да му избяга.

Генералът плахо впери поглед в злоещите жълти очи. В този момент главата на грамадното животно със смразяващ рев се наведе към него. Колб стисна клепачи и зачака края.

В селото цареше тишина.

Дванадесетте немски командоси край монитора просто смаяно се споглеждаха.

Другарите им на върха на кулата бягаха във всички посоки. От време на време някой от тях откриваше огън, само за да бъде нападнат миг по-късно от огромна котешка фигура.

– Хаселдорф, Крайгер – рязко каза сержант Дитрих. – Вдигнете

западния мост. – Двама от войниците незабавно напуснаха кръга.

Дитрих се обърна към младия радист.

– Успя ли да се свържеш с някого горе?

– Опитвам, но никой не отговаря – отвърна радистът.

– Продължавай.

Рейс наблюдаваше Дитрих и командосите през мокрите прозорци на джипа, когато ненадейно чу вик. Той светкавично се обърна.

И видя един от немците от кулата, който тичаше откъм крайречната пътека.

Войникът бясно размахваше ръце и крещеше:

– Schnell, zum Flugzeug! Schnell, zum Flugzeug! Sie kommen!

„Бързо на самолета! Бързо на самолета! Те идват!“ Ослепителна светкавица освети пътеката зад него и Рейс зърна нещо, което подскачаше по петите му.

– Господи...

Гигантска котка – също като онази, която само преди минути беше излязла от храма.

Ала образът на малкия екран в джипа не можеше да се сравнява с истинския лик на звяра.

Той бе абсолютно ужасяващ.

Тичаше с ниско наведена глава и острите му уши бяха прилепнали назад. Могъщите му мускулисти хълбоци го тласкаха към бягащата му плячка.

Движеше се с възхитителна котешка грация – онова поразително съчетание от равновесие, сила и бързина, типично за котките по целия свят.

Немският командос полагаше всички усилия, но нямаше шанс да се спаси. Той се опита да промени посоката си, да се скрие зад дърветата край пътеката. Ала котката беше прекалено гъвкава. Приличаше на бягаш леопард – копираше съвършено движенията на жертвата, завиваше наляво, отклоняваше се надясно, държеше ниско центъра на тежестта си и нито за миг не губеше равновесие.

Тя настигна нещастния немец, скочи отгоре му и... В този момент светкавицата угасна и пътеката потъна в пълен мрак.

Мрак.

Тишина.

И Рейс чу вик.

После нова светкавица освети речния бряг и когато видя сцената пред себе си, Рейс усети, че кръвта му се вледенява.

Гигантската черна котка беше възседнала тялото на командоса, навела масивната си глава над шията му. Тя рязко повдигна челюсти и с отвратителен разкъсващ звук изтръгна гръкляна на клетника.

При следващата ослепителна светкавица звярът триумфално изрева.

В продължение на цяла минута никой в джипа не каза нищо.

Накрая Уолтър Чеймбърс наруши мълчанието.

– Ние също не сме в безопасност.

И имаше право. Защото в този момент, в този страшен момент, от гъсталака край речния бряг изскочиха останалите черни котки и нападнаха всички хора наоколо.

Зверовете атакуваха от всички страни и напълно изненадаха Дитрих и хората му, глупаво събрани край монитора в средата на селото.

Котките изпълниха главната улица като прилепи, излитащи от ада, нахвърляха се върху войниците, събаряха ги на земята, преди те да успеят да реагират, и впиვაха зъби в гърлата им.

Рейс не беше сигурен колко са тези чудовища. Отначало преброи десет, после дванадесет... петнадесет...

Господи.

Внезапно чу изстрели и се обърна. Двамата командоси, които Дитрих бе пратил да вдигнат западния мост, Хаселдорф и Крайгер, отчаяно стреляха по връхлитащите зверове.

Успяха да повалят две от страховитите котки, преди Другите просто да скочат отгоре им и да ги разкъсат.

Едно от животните стъпи върху гърба на Хаселдорф и изтръгна гръбначния му стълб. Друго захапа гърлото на Крайгер и му строши врата с отвратително хрущане.

В селото цареше хаос. Немците тичаха във всички посоки – към двата хеликоптера, към колибите, към реката – в отчаян опит да избягат от разярените котки.

– Качвайте се на хеликоптерите! – извика някой. – Качвайте се на...

Изрева двигател и Рейс се обърна. Витлата на вертолетите бавно се завъртяха.

Войниците се втурнаха към хеликоптерите, но те бяха прекалено

малки – имаше място само за пилот и стрелец.

Първият „Апачи“ се издигна във въздуха, тъкмо когато един ужасен командос скочи на ската му и отвори вратата. Ала преди да успее да се покатери вътре, една от котките се хвърли след него, изблъска го и се вмъкна в кабината, размахвайки дългата си опашка.

След миг от прозорците плисна кръв и увисналият на три метра над земята хеликоптер сякаш полудя.

Той рязко се наклони надясно към другия „Апачи“ и шестцевната картечница под носа му внезапно обсипа селото с автоматичен огън.

Навсякъде полетяха трасиращи куршуми.

Предното стъкло на джипа се покри с паяжина от пукнатини.

Рейс инстинктивно се наведе. В този момент обаче видя, че от задната част на един от хюитата, завързан на речния бряг, избухват оранжеви искри от рикошети.

И тогава от ракетния отсек на обезумелия немски хеликоптер като фойерверки в небето се стрелнаха две ракети „Хелфайър“.

Едната улучи близка каменна колиба и я взриви, докато другата просто полетя по главната улица на Вилкафор, насочи се право към огромния хидроплан Ан-111 и изчезна през спуснатата товарна рампа.

Следващата секунда не се случи нищо.

И после гигантската машина избухна. Експлозията беше чудовищна. Стените на хидроплана се пръснаха. Той рязко се наклони наляво и започна да потъва в реката, като бавно се отдалечаваше по течението.

Междувременно хеликоптерът, който всяваше целия този хаос, продължаваше да се приближава към своя близък. Вторият „Апачи“ отчаяно се опитваше да избяга, ала бе прекалено късно. Перките на първия се блъснаха в бързо въртящото се витло на втория и въздухът се изпълни с пронизително металическо стържене.

Перките на първия „Апачи“ кой знае как пробиха горивните резервоари на втория и двата хеликоптера бяха обгърнати от огромно оранжево огнено кълбо, което се понесе по главната улица на Вилкафор.

Рейс извърна очи от ужасната сцена и погледна Уолтър Чеймбърс, който седеше до него.

– Господи, Уолтър, видя ли това?

Антропологът не му отговори.

Рейс се намръщи.

– Уолтър? Какво...

Мъррр.

Уилям се вцепени.

После по-внимателно се вгледа в лицето на Чеймбърс. Очите на дребния учен бяха разширени и той като че ли беше затаил дъх.

И освен това се вираше в нещо над рамото на Рейс.

Уилям бавно, съвсем бавно се обърна.

До прозореца стоеше една от котките.

Точно до прозореца!

Черната ѝ глава бе огромна и закриваше целия прозорец. Гигантското същество просто гледаше Рейс с тесните си жълти очи.

И пак измърка. Гърлено, вибриращо ръмжене.

Мъррр.

Уилям видя издигащите се и спадащи гърди, видя дългите бели кучешки зъби, които стърчаха над долната устна на звяра. Изведнъж животното изсумтя и едва не накара Рейс да припадне от ужас. В следващия момент целият джип под него се разтърси.

Той се обърна.

Друга котка току-що беше скочила върху предния капак!

Тя стоеше с широко разкрасени предни лапи, разярените ѝ жълти очи се вираха в Рейс и Чеймбърс и сякаш проникваха в самата им душа.

Уилям докосна ларингофона си.

– Хм, Ван Люън. Там ли си?

Никакъв отговор.

Черната котка на капака бавно и зловещо пристъпи напред. Ноктите ѝ дращеха по стоманата. В същото време звярът от лявата страна на джипа побутна вратата с нос, сякаш за да провери здравината ѝ.

Рейс отново почука по микрофона си.

– Ван Люън!

– Виждам ви, професоре – разнесе се в слушалката му гласът на сержанта. – Виждам ви.

Уилям се озърна и видя БТР-а съвсем близо на главната улица.

И точно в този момент черната котка на предния капак строши напуканото стъкло на колата!

Гигантската лява лапа на звяра спря само на пет сантиметра от козирката на шапката на Рейс.

– Ван Люън!

– Добре! Добре! Бързо! Погледнете под таблото! – каза сержантът.
– До педала за газта. Потърсете черен гумен бутон.

Рейс се наведе.

И го откри.

– За какво е?

– Просто го натиснете!

Уилям натисна копчето и двигателят на джипа изрева.

Вече не бяха безпомощно приковани тук! Рейс не знаеше как е станала тази магия и не го интересуваеше, стига моторът да не спираше.

Той бързо се изправи изпод волана и се озова право пред широко разтворената паст на черната котка!

Чудовището му изръмжа – диво, яростно. Беше толкова близо, че горещият му зловонен дъх обливаше лицето на Рейс. Голямата котка се извиваше и се опитваше да се промъкне през дупката, която бе пробила в стъклото, за да се добере до човешката плът в колата.

Уилям прилепи гръб до облегалката, колкото може по-надалеч от страховитите зъби на животното. Той се обърна наляво и видя ужасните челюсти на другата котка, които се приближаваха към него с поразяваща скорост!

Второто чудовище се блъсна в прозореца и джипът се разтърси под тежестта му. По стъклото бързо плъзнаха пукнатини.

Ала двигателят продължаваше да работи и нищо друго нямаше значение. Откъснат от вцепенението си, Рейс светкавично хвана скоростния лост, превключи на някаква предавка – не знаеше коя – и настъпи газта до дупка.

Джипът се стрелна назад по калната главна улица на Вилкафор.

Господи! Беше попаднал на задната!

Докато големият джип бясно подскачаше по неравната повърхност, котката на капака сякаш не забелязваше движението. Демоничният звяр просто изви глава от стъклото и пхна вътре лапа в опит да достигне Рейс.

Той от своя страна се притискаше колкото може по-назад на седалката и не вдигаше крак от педала.

Колата попадна в дупка, подскочи във въздуха и отново се стовари на земята. Котката все още бе на капака и продължаваше да протяга нокти към Рейс, докато бронираният джип неовладяемо летеше назад по мократа улица.

– Уил! Внимавай! – извика Лорън.

– Какво има?

– Зад нас!

Ала Рейс не гледаше назад.

Следеше адското изчадие, което се мъчеше да го изкорми.

Уил! Спри! Ще паднем в реката!

Той се сепна.

В реката ли?

Уилям хвърли поглед към огледалото и зърна черната вода зад тях, зърна един от американските хеликоптери в плитчината точно на техния път!

Рейс завъртя волана, ала нямаше смисъл. В опитите си да се избави от котката, отдавна беше изгубил управлението на джипа.

Той удари спирачки, но колелата просто престанаха да се въртят и се плъзнаха по калта. И преди да осъзнае какво става, колата изхвърча от брега.

Джипът описа висока изиячна дъга във въздуха и тежко се заби със задната си част в стъклената кабина на хюито. Котката се изплъзна от предния капак и със силен плясък падна във водата.

След секунди кайманите бяха отгоре й.

Като надаваше отчаян рев, звярът се мъчеше да се съпротивява, докато накрая те надделяха и го замъкнаха на дъното.

Край брега остана странен хибрид между джип и хеликоптер, който се носеше полупотънал в реката на пет-шест метра от брега.

Цялата предна част на кабината на хюито беше разбита и бронираната кола смешно стърчеше от нея. Витлото и опашката на вертолета обаче не бяха засегнати от сблъсъка. Двете перки се издигаха високо – неподвижни, ала невредими.

Рейс полагаше всички усилия да запази самообладание.

Мазна зеленикава вода блискаше в стъклото отляво и през пукнатините се процеждаха капки. Самият прозорец приличаше на един от онези аквариуми, в които се вижда и над, и под повърхността.

Само че този аквариум сякаш беше от самия ад.

Уилям видя коремите на не по-малко от пет огромни каймана, които плуваха право към него, размахвайки опашки зад себе си.

И не бе само това. През голямата дупка на предното стъкло шуртеше силна струя вода, лееше се върху дънките му и образуваше дълбока локва в краката му.

Уолтър Чеймбърс учестено дишаше.

– Господи, Боже мой! О, божичко!

Габи Лопес имаше кървава рана над лявото око. Навярно си беше

ударил главата при сблъсъка с хеликоптера.

– Трябва да се махнем оттук! – извика Лорън.

– Мислиш ли? – попита Рейс. В същия момент през дупката пред него се плъзна голяма сребриста риба с остри зъби и падна в скута му.

Някъде отляво се разнесе силен удар. Джипът рязко се наклони настрани и Уилям едва не изхвърча от седалката.

Той се обърна и видя до левия прозорец огромното тяло на черен кайман, който свирепо го гледеше през напуканото стъкло!

– О, не! – изпъшка Рейс.

Гигантското влечуго се отдръпна назад.

– О, не...

– Какво става? Какво става? – уплашено попита Уолтър Чеймбърс.

– Кайманът ще се блъсне в нас! – извика Рейс и припряно започна да се прехвърля на задната седалка. – Бързо, Уолтър! Бързо!

Антропологът незабавно последва примера му и в същия момент кайманът се стрелна напред. След миг предният ляв прозорец избухна навътре и стъклата полетяха във всички посоки.

Дъждът от остри парченца светкавично беше последван от люспестото тяло на влечугото, което се вмъкна през дупката в предната част на джипа заедно с нахлулата вътре вода.

Кайманът изпълни цялото пространство. Рейс изтегли краката си на задната седалка само секунда преди зъбатите челюсти да се затворят.

Уолтър Чеймбърс нямаше този късмет. Той не успя да се отдръпне навреме. Чудовището силно се блъсна в краката му и ги прикова към предната дясна врата.

Антропологът изкрещя. Кайманът се извиваше и сумтеше, мъчеше се да го захапе.

От задната седалка Рейс виждаше само грамадния брониран гръб и дългата опашка, която яростно се размахваше насам-натам.

После неочаквано – и толкова бързо, че Уилям ужасено ахна гигантският кайман измъкна Чеймбърс през прозореца, през който бе влязъл.

– Нееее! – извика нещастният учен, докато изчезваше под повърхността на реката.

Рейс и Лорън се спогледаха.

– Какво ще правим сега? – извика тя.

„Откъде да знам, по дяволите?“ – помисли си Уилям, докато се озърташе наоколо.

Предната част на колата бързо се пълнеше с вода. Джипът се накланяше наляво и постепенно потъваше в реката.

– Трябва да се измъкнем оттук, преди да се удавим! – каза той. Бързо! Отвори прозореца! Мисля, че вече не сме заключени!

Водата започна да прелива отзад и Лорън отвори прозореца си. Дясната половина на колата бе по-нависоко и отвън нахлу само студен нощен въздух.

После през предния ляв прозорец внезапно се плъзна втори кайман и се стовари във водата, събрала се в предната половина на джипа.

– Бягай! – извика Рейс. – Качи се на покрива!

Лорън го послуша. Тя светкавично се измъкна навън и се покатери върху колата. Замаяната археоложка я последва. Лорън я дърпаше отгоре, а Уилям я буташе отзад.

Кайманът се гърчеше и сумтеше в търсене на плячката си.

Водата заливаше предната седалка. Отзад вече стигаше до кръста.

В този момент в задния ляв прозорец се блъсна друго влечуго и джипът се разтърси. Рейс се обърна и видя, че лявата половина на колата е потънала под речната повърхност!

Габи Лопес почти се беше измъкнала през десния прозорец. Вътре оставаше само Уилям.

Докато отчаяно ѝ помагаше да излезе обаче, чу ужасяващо металическо скърцане.

Целият джип рязко се наклони надясно.

Отначало си помисли, че просто ги е блъснал друг кайман. Но не. Не, този път колата се бе обърнала странично. И се движеше. Движеше се...

По течението.

Господи, помисли си той.

Речното течение ги отнасяше!

– Сигурно сънувам – изпъшка Рейс.

В този момент усети ново, по-познато разтърсване. Един от кайманите пак се беше блъснал в левия прозорец.

– Хайде, Габи! – изкрещя Уилям.

Кайманът в предната част на джипа вече очевидно бе разбрал къде са жертвите му и тронаво се заизмъкна назад, за да може да се прехвърли на задната седалка.

– Габи!

– Още малко... – разнесе се приглушеният отговор на археоложката.

– Побързай!

Изведнъж краката ѝ изчезнаха и Лорън извика:

– Тя е при мен, Уил!

Рейс се хвърли към прозореца, провря главата си навън и видя, че двете жени стоят на покрива над него.

Те бързо се наведоха, хванаха го за ръце и го изтеглиха при себе си – по-малко от секунда преди кайманът да се промъкне отзад и да затвори челюсти само на милиметри от краката на Уилям.

Наш, Коупланд и шестимата американски войници седяха оковани в белезници в напълно безопасния БТР и наблюдаваха кошмара навън, когато плъзгащата се странична врата ненадейно се отвори и вътре нахлува вятърът и дъждът.

Двама мокри до кости немци се вмъкнаха в машината и изведнъж в БТР-а отново настъпи тишина.

Наш и другите просто ги гледаха.

Мъж и жена.

И двамата подгизнали, и двамата покрити от глава до пети в кал. Носеха цивилни дрехи, дънки и бели тениски, но на хълбоците им висяха черни кобури от изкуствена кожа с компактни пистолети Глок–18.

Мъжът беше едър, силен наглед и широкоплещест, жената – дребна, но атлетична, с къса изрусена коса.

Без да губи време, немецът отиде при американците и започна да отключва белезниците им.

– Вече не сте пленници – каза на английски той. – Сега всички сме в едно и също положение. Хайде, трябва да спасим колкото можем повече от другите.

Рейс, Лорън и Лопес стояха на покрива на джипа, докато течението бавно отнасяше заклезената в хеликоптера кола.

В този момент Уилям видя паянтовия дървен кей на десетина метра от тях. Като че ли щяха да минат точно край него.

Това беше единственият им шанс.

Джипът и хюито отново се наклониха и още повече потънаха във водата. Покривът бе на тридесетина сантиметра над повърхността, хеликоптерът – малко по-високо. Ала с всеки изминат метър потъваха с по няколко сантиметра.

Опасността беше реална.

Съвсем реална.

Още един метър.

Кайманите започнаха да се приближават.

Осем метра преди кея водата заля покрива на джипа под краката им. Тримата се прехвърлиха върху хюито.

Пет метра.

Бързо потъваха.

Рейс погледна към брега.

Сега селото пустееше. Тук-там по главната улица се плъзгаха кошечки сенки. Нямаше и следа от хора.

И тогава забеляза, че бронетранспортърът е изчезнал.

Осемколесната подобна на танк машина с Наш, Коупланд и зелените барети не се виждаше никъде.

Ван Люън! – каза по микрофона си Рейс. – Къде сте?

– Тук съм, професоре.

– Къде?

– Двама немци отвориха БТР-а и ни свалиха безлезиците. В момента обикаляме селото и прибираме всички оцелели.

– Защо междуременно не се отбиейте до кея? След трийсетина секунди?

Ясно, професоре. Идваме.

До кея оставаха три метра и водата вече напълно покриваше покрива на джипа.

Макар че стояха върху хеликоптера, щеше да им се наложи да стъпят върху колата, за да скочат на кея.

– Хайде, миличка, не потъвай – каза Уилям.

Два метра.

Покривът на джипа беше на петнадесет сантиметра под водата.

Един метър.

Тридесет сантиметра под повърхността.

Лорън прегърна през раменете замаяната Габи.

– Добре, слушайте – рече тя. – Първи сме ние с Габи. Уил, ти ни последвай. Съгласен?

– Съгласен.

Плаващият хибрид се приближи до кея.

В този момент двете жени скочиха от хеликоптера върху потопения покрив на колата и потънаха до коленете.

Две крачки и Лорън избута археоложката върху кея.

После се покатери и тя. Успя да изтегли краката си, само мигове преди два огромни каймана да се понесат във водата след нея, свирепо раззинали челюсти.

– Хайде, Уил! – извика тя.

Рейс се приготви да скочи върху покрива на джипа. Трябва да представяше невероятна гледка – по дънки, тениска и бейзболна шапка, изправен върху полупотопен боен хеликоптер наред гъмжаща от каймани южноамериканска река.

„Как се озовах тук, по дяволите?“ – помисли си той.

После хюито и джипът рязко се наклониха и потънаха още по-надълбоко.

Уилям изгуби равновесие и едва не падна. Когато вдигна поглед, установи, че положението сериозно се е влошило.

Покривът на колата вече беше най-малко на метър под водата.

Даже да успееше да скочи отгоре му, кайманите щяха да го разкъсат, преди да се добере до кея.

Покривът на хеликоптера също бе на повече от два сантиметра под повърхността.

Рейс отчаяно се озърна наоколо. Над водата стърчаха само перките.

Той хвърли поглед към брега. БТР-ът тъкмо спираше до кея. Плъзгащата се странична врата на бронираната машина се отвори и вътре видя Ван Люън и Скот. Лорън понесе Габи натам.

– Хайде, Уил! – извика през рамо Лорън. – Скачай!

Хюито пак се наклони и маратонките на Рейс потънаха под водата.

Уилям погледна към перките.

Може би щеше да успее...

Не.

Бе прекалено тежък и те щяха да се огънат под него.

Той пак се обърна към сушата. Три големи каймана плуваха между него и стария дървен кей.

Може би...

Рейс се пресегна и се хвана за една от десетметровите перки. После с всички сили я натисна и я завъртя около оста ѝ.

Потъналият хеликоптер продължаваше бавно да се носи по течението.

Перката се завъртя и краят ѝ стигна почти до кея като тесен мост, свързващ хюито с брега.

Вертолетът пак се разтърси и потъна с още пет сантиметра. В този момент от водата до Уилям изригна гигантско черно тяло и той инстинктивно се разкрачи колкото може повече. Кайманът се стрелна между краката му, болезнено ожули вътрешната страна на прасците му и се стовари в реката от другата страна на хюито.

„Последен шанс! – мислено извика Рейс. – Побързай!“

Той още веднъж погледна към широката четвърт метър перка, увиснала на тридесет сантиметра над водата.

„Давай!“

И Рейс скочи.

Три крачки и видя кея на шест метра пред себе си. Кеят, спасението...

... по средата на пътя усети, че перката се огъва под него, спуска се към водата и...

... се опира върху гърбовете на трите каймана между хеликоптера и кея!

Рейс се затича по тесния мост, закрепен върху люспестите туловища!

Стигна до края на перката и се хвърли напред, полетя във въздуха и се блъсна с гърди в ръба на кея.

„Изтегли си краката от водата!“ – помисли си той, когато усети, че маратонките му потъват в мастиленочерната течност под него.

Мигновено сви крака нагоре и се претърколи по дървения кей.

Уилям задъхано преглътна. Не можеше да повярва.

Беше ус...

– Професор Рейс! Побързайте! – извика в ухото му металическият глас на Ван Люън.

Той вдигна очи и видя отворената врата на БТР-а.

В следващия момент обаче вниманието му привлече някакво движение над бронираната машина и Уилям зърна една от грамадните черни котки, която прескачаше БТР-а със зинала паст и оголени зъби.

Звярът се стовари върху кея само на метър и половина от Рейс. И се закова на място, ниско приклепнал, с прилепнали назад уши, отворена уста, напрегнати за последен скок мускули...

И тогава паянтовият кей хлътна под него.

Без скърцане. Без предупреждение.

Гнилото дърво се разпадна и голямото черно животно със смаяно ръмжене полетя във водата.

– Беше крайно време да извадя малко късмет – измърмори Рейс.

Кайманите не губиха нито миг.

Две тъмни грамади се понесоха към котката и скоро реката наоколо закипя.

Уилям използва възможността, прескочи дупката в кея и се затича към БТР-а.

Когато влезе вътре и Ван Люън затвори тежката стоманена врата. Рейс се озърна назад към брега.

Гледката го изуми.

Котката, същата черна котка, която само преди секунди се канеше да го разкъса, бавно се измъкваше от реката. От ноктите ѝ капеше кръв, от зъбите ѝ висяха парчета месо, от лъскавите ѝ хълбоци се стичаше вода.

Гърдите ѝ тежко се надигаха. Изглеждаше напълно изтощена от току-що завършилата битка.

Ала беше жива.

Бе победила.

Беше оцеляла при сблъсъка с двата гигантски каймана!

Останал без сили, Рейс се свлече на пода, опря глава на студената метална стена и затвори очи.

В този момент обаче чу шум.

Сумтене и ръмжене на котки някъде наблизо.

Лапите им цапаха в локвите. Костите на убитите немски командоси хрущяха. Някой нададе предсмъртен вик.

Уилям се унасяше, но преди да заспи, през главата му мина една последна ужасяваща мисъл.

„Как ще се измъкна жив оттук, по дяволите?“

ЧЕТВЪРТО ДЕЙСТВИЕ

Вторник, 5 януари, 09:30

Специален агент Джон-Пол Демонако бавно крачеше по обления в бяла светлина коридор, като внимаваше да не настъпва чувалите с трупове.

Беше девет и половина сутринта, 5 януари, и Демонако току-що бе пристигнал на Северен Феърфакс Драйв 3701 по заповед на самия директор на ФБР.

Също като останалата част от света, той не знаеше нищо за нападението в УСВП. Бе му известно само, че в 03:30 един адмирал се е обадил на директора от Овалния кабинет и го е помолил колкото може по-бързо да прати най-добрия си специалист по контрагерористични операции на Феърфакс Драйв.

Най-добрият му специалист беше Джон-Пол Демонако.

Той бе на петдесет и две, разведен и с малко шкембе. Кестенявата му коса оредяваше и носеше очила с рогови рамки. Смачканият му сив полиестерен костюм беше купен от „Дж. С. Пени“¹⁰ през 1994-та за сто долара, а вратовръзката на Версаче – за триста долара, при това едва миналата година. Получи я за рождения си ден от най-малката си дъщеря – явно бе модерна.

Въпреки лошия си вкус, Демонако бе главен специален агент и ръководеше контрагерористичния отдел на ФБР – пост, който заемаше вече четвърта година, главно защото знаеше за американския тероризъм повече от всеки друг.

Докато вървеше по коридора, Демонако видя на пода още един чувал. На стената над него имаше кърваво петно. Той прибави и този труп към сметката. Вече ставаха десет.

Какво се беше случило тук?

Той зави зад ъгъла и се озова пред малка група хора, застанали на входа на лабораторията в дъното на коридора.

Повечето от присъстващите, видя агентът, носеха съвършено колосани тъмносини флотски униформи.

Към него се приближи двадесетина годишен лейтенант.

10. Верига универсални магазини и фирма за каталожна търговия. – Б.пр.

– Специален агент Демонако?

В отговор той показа служебната си карта.

– Насам, моля. Капитан-лейтенант Мичъл ви очаква.

Младият лейтенант го въведе в лабораторията. Когато влезе, Демонако мислено отбеляза монтираните на стените камери, дебелите хидравлични врати и електронните ключалки.

Господи, това си беше истинска гробница.

– Специален агент Демонако? – попита иззад него мъжки глас. Той се обърна и видя красив офицер на около тридесет и пет години, висок, със сини очи и къса пясъчноруса коса. Сякаш направо слязъл от наборните плакати на флота, и кой знае защо му се стори странно познат.

– Да, аз съм Демонако.

– Капитан-лейтенант Том Мичъл. Криминална следствена служба на военноморския флот.

КСС на ВМФ, помисли си агентът. Интересно.

Когато пристигна на Феърфакс Драйв, той не обърна никакво внимание на патрулите от флота, които пазеха на входа. Въоръжените сили често охраняваха някои федерални сгради във Вашингтон. Например охраната на Форт Мийд, централата на У НС¹¹, бе поверена на армията, а тази на Белия дом – на морската пехота. Нямаше да се изненада, ако УСВП се пазеше от флота. Което би могло да обясни флотските униформи.

Но не. Присъствието на КСС означаваше нещо съвсем друго. Нещо, което надхвърляше обикновените проблеми с охраната на федерална сграда. Нещо вътрешно...

– Не знам дали ме помните – каза Мичъл, – но преди около шест месеца слушах вашия семинар в Куонтико. „Втората поправка¹² и разрастването на парамилитаристичните групи“.

Ето къде го беше виждал.

На всеки три месеца Демонако провеждаше семинар в Куонтико за терористичните организации в Съединените щати. Лекциите му очертаваха структурата, методите и философията на по-организираните парамилитаристични групи в страната като Патриотите, Бялата арийска съпротива и Тексаската републиканска армия.

След атентата в Оклахома сити и кървавата обсада на базата за ядрено оръжие в Амарило, Тексас, семинарите на Демонако придобиха

11. Управление за национална сигурност. – Б.пр.

12. Допълнение към Закона за правата в американската конституция, отнасящо се до щатските опълчения и правото на гражданите да притежават оръжие. Б.пр.

изключително значение. Особено във въоръжените сили, тъй като техните бази и сградите, които охраняваха, често ставаха мишени на терористични действия.

– С какво мога да ви помогна, капитан Мичъл? – попита агентът.

– Ами, на първо място, всичко, което видите и чуете в тази стая, е строго секрет...

– Какво искате от мен? – Демонако бе известен с нетърпимостта си към глупости.

Мичъл дълбоко си пое дъх.

– Както виждате, през по-предишната нощ тук е имало... хм... инцидент. Убити са седемнайсет души от охраната и е откраднато извънредно важно оръжие. Имаме основание да смятаме, че е замесена американска терористична организация, поради което ви повикахме...

– Той ли е? Той ли е? – някъде наблизко се разнесе дрезгав глас.

Демонако се обърна и видя капитан със сурово лице, сиви мустаци и сива къса коса, който бързо се приближаваше към тях.

Капитанът стрелна Мичъл с гневен поглед.

– Казах ти, че това е грешка, Том. Проблемът е вътрешен. Няма нужда да намесваме ФБР.

– Специален агент Демонако – рече Мичъл, – това е капитан Върнън Еърнсън. Капитан Еърнсън ръководи следствието...

– Обаче изглежда, че капитан-лейтенант Мичъл явно е от ония, които искат случаят да се разреши по-бавно, отколкото трябва – прекъсна го Еърнсън.

Демонако прецени, че Върнън Еърнсън е няколко години по-възрастен и поне едно десетилетие по-циничен от своя подчинен.

– Нямах избор, господин капитан – отвърна Мичъл. – Президентът настоя...

– Президентът настоял... – изсумтя Еърнсън.

– Каза, че не искам да се повтори инцидентът на балтиморската магистрала.

Аха, помисли си Демонако. Значи това беше.

На Коледа през 1997-ма необозначен товарен камион на УСВП, пътуващ от Ню Йорк за Вирджиния, бе ограбен на балтиморската околоръстна магистрала. Бяха откраднати шестнадесет реактивни носители J-7 и четиридесет и осем прототипа експлозивни заряди – тръбички от хром и пластмаса, които приличаха на обикновени лабораторни епруветки.

Ала това не бяха обикновени заряди. Официално се наричаха

изотопни експлозивни М–22, но в УСВП бяха известни като „джобното динамо“.

Просто казано, джобното динамо представляваше крачка напред в еволюцията на високотемпературната химическа технология. Резултат от тринадесетгодишни разработки, ръководени от ВС на САЩ и отдела за артилерийска техника на УСВП, М–22 използваше лабораторно създадени изотопи на елемента хлор и създаваше концентрирана взривна вълна с такава невероятна мощност, че буквално изпаряваше всичко в радиус от двеста метра от центъра на експлозията. Бяха предназначени за малки саботажни бойни групи, след чиито операции не трябваше да остават абсолютно никакви следи. Изотопната експлозия на М–22 отгъпяваше по сила единствено на термоядрения взрив, но без вторични радиоактивни ефекти.

Демонако обаче знаеше също, че армията не е допуснала в разследването на случая външно участие.

Два дни след дръзкия грабеж военните следователи бяха получили информация за местонахождението на откраднатото оръжие и без да се посъветват с ФБР или ЦРУ, бяха пратили взвод зелени барети със заповед да атакуват щаба на нелегална парамилитаристична група в северната част на Айдахо. Загинаха десет души, имаше дванадесет ранени. Оказа се, че са сбъркали адреса. Нещо повече, това бе една от най-безобидните организации в района, по-скоро клуб на любители на оръжията, отколкото терористична група. В сградата не бяха открити изотопни експлозивни. АСГП и НОА¹³ бяха вдигнали вой до Бога.

Реактивните носители и зарядите така и не бяха открити.

Напълно очевидно, помисли си Демонако, президентът не искаше същото да се случи и сега. И тъкмо затова го бяха повикали.

– Е, какво искате да видя? – попита той.

– Ето това – отвърна Мичъл, извади нещо от джоба си и му го подаде.

Прозрачна найлонова торбичка за веществени доказателства.

В нея имаше окървавен куршум.

Демонако седна на една от масите и го разгледа.

– Откъде е изваден, от трупа на някой от охраната ли?

13. АСГП Американски съюз за граждански права. НОА Национална оръжейна асоциация. Б.пр.

– Не – каза Мичъл. – От шофьора на микробуса, с който са влезли. Единственият, когото са убили с пистолет.

След като са го използвали, за да ги преведе през охраната на гаража – прибави капитан Еърънсън, – те са го застреляли от упор в главата.

– Визитна картичка – рече Демонако.

– Аха.

– Изглежда, че е с волфрамово ядро... – замислено каза агентът.

– И ние така смятахме – отвърна Еърънсън. – И доколкото ни е известно, само една терористична организация в Съединените щати използва такива патрони. Борците за свобода от Оклахома.

Демонако продължи да върти в ръцете си куршума.

– Вярно е, но Борците за свобода...

– ... действат по този начин – прекъсна го капитанът. – Проникват в обектите като спецотряди, прострелват жертвите си в главата, крадат модерна военна техника.

– Явно и вие сте посещавали семинарите ми, капитан Еърънсън – отбеляза Демонако.

– Така е – потвърди Еърънсън, – но се смятам за специалист в тази област. Занимавал съм се с подобни групи в рамките на разузнавателните програми на флота. Трябва да държим под око тия хора, нали разбирате.

– Тогава знаете, че в момента Борците за свобода водят война за територия с тексасците – каза агентът.

Еърънсън намръщено прехапа устни. Очевидно нямаше представа. Узвнен от завоалираното ужилване, той сърдито го изгледа.

Демонако погледна двамата морски офицери през очилата си. Струваше му се, че не му казват всичко.

– Какво се е случило тук, господо?

Еърънсън и Мичъл се спогледаха.

– Какво искате да кажете? – попита Мичъл.

– Не мога да ви помогна, ако не знам точно какво се е случило тук. Например като начало какво е откраднато.

Еърънсън сбърчи лице.

– Целта им е било устройство, наречено Супернова. Знаели са къде е и как да стигнат до него. Знаели са всички кодове и са имали електронни карти. Движили са се прецизно и бързо като отлично координирана десантна част.

– Ударният отряд на Борците за свобода е добър, но не чак толкова, че да превземе такава сграда – каза Демонако. – Прекалено е малък,

може би най-много двама-трима души. Ето защо атакуват по-уязвими цели – компютърни лаборатории, не особено важни държавни служби места, от които могат да откраднат техническа информация като електрически схеми или данни за орбитиращите сателити. Но най-важното е, че нападат само обекти, които са слабо охранявани. А не крепости като тази. Те са техноманиаци, не боен отряд.

– Но все пак са единствената група, която използва волфрамови патрони – настоя Еърънсън.

– Вярно е.

– Така че може да са преминали към по-мощни операции – уверено заяви капитанът. – Вероятно се опитват да влязат в редовете на големите играчи.

– Възможно е.

– Възможно било – изсумтя офицерът. – Специален агент Демонако, сигурно не съм ви изяснил нещо. Откраднатото от тази сграда устройство е от изключително значение за бъдещата отбрана на Съединените щати. Ако попадне в лоши ръце, то може да доведе до катастрофални резултати. Вижте, в момента три взвода тюлени са готови да превземат три вероятни обекта на Борците за свобода. Но шефовете ми искат да са сигурни. Страх ги е от нов Балтимор. От вас чакаме само да потвърдите, че този грабеж може да е извършен единствено от тях.

– Ами... – започна Демонако.

Всичко зависеше от волфрамовите патрони. Но кой знае защо се колебаеше, използването им тук го смущаваше...

– Агент Демонако – рече Еърънсън, – ще ви задам въпроса по-просто. Доколкото ви е известно, в Съединените щати има ли друга парамилитаристична група освен Борците за свобода, която използва боеприпаси с волфрамово ядро?

– Не – отвърна Демонако.

– Чудесно. Благодаря.

С тези думи Еърънсън хвърли смразяващ поглед на Демонако и Мичъл и се запъти към близкия телефон. Той набра някакъв номер и каза:

– Обажда се Еърънсън. Започнете операциите. Повтарям. Започнете операциите. Справете се с ония копелета.

В джунглата се развидели.

Рейс се събуди облегнат на стената на бронетранспортъора. Болеше

го главата и дрехите му още бяха влажни.

Плъзгащата се врата беше отворена. Отвън се чуваха гласове.

– ... какво правите тук?

– ... казвам се Марк Граф и съм лейтенант от Fallschirmjager...

Рейс се изправи и излезе от бронираната машина.

Вече бе утро и над селото се стелеше ниска мъгла. БТР-ът стоеше в средата на главната улица и когато се измъкна навън, на Уилям му трябваша няколко секунди, за да се приспособи към обгръщащата го сива стена. Постепенно обаче започна да различава главната улица на Вилкафор.

И се вцепени.

Наоколо нямаше жива душа.

Всички трупове от снощната битка бяха изчезнали. Виждаха се само големи кални локви.

Котките, забеляза той, също ги нямаше.

Наш, Лорън и Коупланд стояха край цитаделата. Там бяха зелените барети и Габи Лопес.

Пред тях обаче Рейс видя петима непознати.

Четирима мъже и една жена.

Оцелелите немци, предположи той.

Уилям забеляза, че само двама от тях са във военна униформа. Останалите носеха цивилни дрехи. Един от мъжете и жената приличаха на цивилни ченгета. Всички бяха обезоръжени.

До него се приближи Ван Люън.

– Как е главата? – попита той.

– Ужасно. Какво става тук?

Сержантът посочи към петимата немци.

– Те са единствените оцелели от снощи. Двама влязоха в БТР-а при нас и ни свалиха безлезиците. Преди да дойдем при кея, успяхме да спасим още трима.

Рейс кимна.

После рязко се обърна към телохранителя си.

– Искам да ви попитам нещо.

– Да?

– Откъде, знаехте за гумения бутон в джипа, онзи, който запали двигателя, след като немците го бяха изключили?

Ван Люън се усмихна.

– Ако ви кажа, ще трябва да ви убия.

– Нищо, казвайте.

Тези думи накараха сержанта да се засмее.

– Въоръжените сили по целия свят използват бойни машини – джипове и бронетранспортъори – за подвижни затвори. Просто вкарваш пленниците вътре и изключваш двигателя.

Съединените щати обаче са водещ доставчик. Джиповете например се произвеждат от „Ей Ем Дженеръл“ в Саут Бенд, Индиана.

Малцина знаят, че американските бойни машини са снабдени с резервен бутон, който позволява колата да се запали, след като двигателят е бил изключен. По този начин американски машини не могат да се използват за затвор на наши военни. Затова и за тези резервни бутони са информирани само служителите на армията на Съединените щати.

С тези думи Ван Люън се усмихна и се запъти към другите при цитаделата. Рейс побърза да го последва.

Когато се приближиха, Франк Наш разпитваше един от разоръжените немски командоси – мъжът, представил се като Марк Граф, лейтенант от Fallschirmjager.

– Значи и вие сте тук за идола, така ли? – попита полковникът.

Граф поклати глава.

– Подробностите не са ми известни – отвърна на английски той. – Аз съм обикновен лейтенант, нямам право да знам всичко за операцията.

Немецът кимна с брадичка към един от сънародниците си, якия наглед мъж с черен кобур.

– Струва ми се, че е по-добре да попитате моя колега господин Карл Шрьодер. Господин Шрьодер е специален агент от Bundeskriminalamt. Това е съвместна операция на Бундесвера и БКА.

– БКА ли? – озадачи се Наш.

Bundeskriminalamt, германското ФБР, имаше пословична репутация. Мнозина твърдяха, че е най-доброто федерално бюро за разследване в света. Ала беше предимно полицейска организация, поради което полковникът бе изненадан. Нямахше причина БКА да търси тайнствен идол в Перу.

– За какво му е на БКА един изчезнал идол на инките? – попита той.

Шрьодер се замисли за миг, сякаш се чудеше какво да разкрие на

Наш. После въздъхна – след снощния кошмар вече нямаше значение.

– Не е каквото си мислите – отвърна той.

– Какво искате да кажете?

– Идолът не ни трябва, за да го използваме като оръжие – просто рече Шрьодер. – Всъщност моята страна дори не притежава Супернова, макар че сигурно няма да ми повярвате.

– Тогава за какво ви е идолът?

– Няма нищо сложно. Искаме да го вземем, преди да са го направили други.

– Кои? – попита Наш.

Същите хора, които са виновни за убийството на монасите в Пиренеите – каза Шрьодер. – Същите хора, които са виновни за отвличането и убийството на учения Алберт Мюлер, след като в края на миналата година публикува статията за метеоритния кратер в Перу.

– И кои са те?

– Терористична организация, която се нарича Schutz Staffeln Totenkopfverbände – Отряд „Мъртвешка глава“ на СС. Те носят името на най-жестоките бойни части от Хитлеровия СС, които охраняваха нацистките концлагери през Втората световна война. Освен това се наричат „щурмоваци“¹⁴

– Щурмоваци ли? – попита Лорън.

– Те са елитна парамилитаристична сила от немски емигранти. Базата им се намира в нацистка крепост в Чили, наречена Колония Алемания. Създадена е в края на Втората световна война от бивш лейтенант от Аушвиц на име Одило Ерхарт.

Според оцелелите от концлагера Ерхарт бил психопат човек с биволско телосложение, който изпитвал удоволствие да убива. Комендантът на Аушвиц Рудолф Хьос явно го харесвал и през последните години от войната го протежирал. На двайсет и две годишна възраст Ерхарт бил повишен в оберщурмфюрер от СС, което се равнява на лейтенант. От този момент нататък, ако Хьос посочел някого, нещастникът мигновено се озовавал пред дулото на пистолета на Ерхарт.

Рейс мъчително преглътна.

– Според нашите данни – продължи Шрьодер, – сега Ерхарт трябва да е на седемдесет и пет години. Но неговата дума е закон за

14. Sturmabteilung нацистка милиция, създадена около 1923 г., също известна като „Кафявите ризи“. – Б.пр.

щурмоваците. Той носи най-високия чин в СС, оберштрупенфюрер. Генерал.

Щурмоваците са особено отвратителна организация. Те се обявяват за унищожаване на всички негри и евреи, на демокрацията в целия свят, за възстановяване на нацисткото управление на обединена Германия и за налагане на властта на Негenvolk, „господарската раса“, над всички народи.

– Възстановяване на нацисткото управление на Германия? Налагане на властта на господарската раса над всички народи? – смаяно възкликна Коупланд.

– Чакайте малко – каза Рейс. – Вие говорите за нацисти. През деветдесетте години.

– Да – отвърна Шрьодер. – Нацисти. Съвременни нацисти.

– Колония Алемания отдавна се смята за сигурно убежище на бивши нацистки офицери – потвърди Франк Наш. – През шейсетте там за кратко пребиваваше Айхман¹⁵.

Немецът кимна.

– Моравите, езерата и къщите в баварски стил на Колония Алемания са заобиколени с ограда от бодлива тел и стражеви кули. И денонощно се охраняват от въоръжени патрули и доберман пинчери.

Говори се, че по време на режима на Пиночет, Ерхарт позволил на диктатора да използва Колония Алемания като неофициален център за мъчения. Пращаните там хора просто „изчезвали“. И под закрилата на военния режим Ерхарт и неговата нацистка колония били неуязвими за служби като БКА.

– Добре – каза Наш, – тогава каква е ролята им в тази игра?

Виждате ли, хер Наш, точно това е проблемът – отвърна Шрьодер. – Щурмоваците имат Супернова.

– Щурмоваците имат Супернова? – безизразно повтори Наш.

– Да.

– Господи...

– Моля ви, хер Наш. Трябва да разберете. За двайсет години контртерористична дейност никога не съм се сблъсквал с група като щурмоваците. Те са добре финансирани, отлично организирани, имат строга йерархия и са абсолютно безпощадни.

15. Карл Адолф Айхман (1906–1962) – оберщурмбанфюрер от СС, отговорен за депортирането на милиони евреи в нацистките концлагери. През 1960 г. заловен от израелските тайни служби в Аржентина и отвлечен в Израел, впоследствие осъден на смърт и екзекутиран. – Б.пр.

Сред тях има войници и учени. Щурмоваците набират главно опитни войници, често дисциплинарно уволнени от бившата източногерманска армия или Бундесфера заради склонност към насилие. Хора като Хайнрих Анистазе, които владеят изкуството на терора, мъченията и убийството.

– Значи Анистазе е щурмовак? – учуди се Наш. – Бях останал с впечатлението, че работи в германското разуз...

– Вече не – горчиво отвърна Шрьодер. – След разпадането на източния блок го използвахме само за отделни „проблеми“. Но изглежда, че не сме го държали достатъчно здраво.

Анистазе е наемник, наемен убиец. Наскоро някой му предложи повече, отколкото му плащахме ние, и той предаде двама от офицерите си на врага.

Не се изненадахме, когато малко след този случай характерните му методи на убеждение започнаха да се срещат в инциденти, свързани с щурмоваците. Явно бързо се беше издигнал в йерархията им. Според нас вече е обергрупенфюрер. Генерал-лейтенант. Втори след самия Ерхарт.

– Копеле...

– Що се отнася до учените – сви рамене Шрьодер, – за тях се отнася същото. Щурмоваците примамват мнозина високообразовани специалисти, които работят по проекти, поддържащи колективното чувство за вина на съвременна Германия.

Например след падането на Берлинската стена източногерманските учени, които разработваха гранати с азотна киселина, предназначени да нанасят ужасни поражения, но не и да убиват жертвите, скоро си намериха нова работа. Щурмоваците постоянно търсят такива хора и са готови щедро да плащат за услугите им.

– Как? – попита Коупланд. – Как могат да си го позволят?

– Съвременното нацистко движение никога не е страдало от недостиг на средства, доктор Коупланд. – През деветдесет и четвърта БКА тайно провери една сметка в швейцарска банка, за която подозирахме, че е на нацистите. Според нашите изчисления щурмоваците разполагат с повече от половин милиард долара от продажби на безценни художествени произведения, откраднати по време на Втората световна война.

Половин милиард долара – ахна Рейс.

– Господа – каза Шрьодер, – щурмоваците не отвличат самолети. Не убиват държавни служители, нито взривяват федерални сгради. Те се стремят към по-големи победи – победи, които ще променят порядъка в

целия свят.

– И смятате, че имат Супернова, така ли? – попита Наш.

– Допреди три дни само го подозирахме – отвърна немецът. – Но сега сме убедени в това. Преди шест месеца агентите на БКА в Чили снимаха мъж, който се разхождал в Колония Алемания със самия Одило Ерхарт. По-късно го идентифицирахме като доктор Фриц Вебер. Предполагам, че знаете кой е доктор Вебер, хер Наш.

– Да, но... – Полковникът замълча и се намръщи. – Фриц Вебер е бил немски учен през Втората световна война, ядрен физик, почти гений, но и почти социопат. Той бил един от първите, заявили, че е възможно да се разработи устройство, което да унищожи планетата. През четирийсет и четвърта, едва трийсетгодишен, Вебер участвал в нацисткия проект за създаване на атомна бомба. Но се твърди, че преди това взел участие в зловещи известни нацистки експерименти – те хвърляли човек в ледена вода и засичали за колко време ще умре. Само че смятах, че Вебер е бил екзекутиран след войната...

Шрьодер кимна.

– Така е. През октомври четиридесет и пета доктор Фриц Вебер е бил осъден на смърт в Нюрнберг за престъпления срещу човечеството. Официално е екзекутиран на двайсет и втори ноември четиридесет и пета в Карлсбургския затвор. От много години се спори дали екзекутираният наистина е бил той. През десетилетията многократно са го виждали хора, които твърдят, че са били измъчвани от него – в Ирландия, Бразилия и Русия.

– Ние смятаме – сериозно заяви Шрьодер, – че Съветският съюз е отвлякъл Вебер от Карлсбург през нощта преди екзекуцията и го е заменил с друг. Руснаците са използвали невероятните му способности в собствената си програма за ядрено оръжие. Но когато след разпадането на Съветския съюз през деветдесет и първа БКА започна да го издирва, от Вебер нямаше и следа. Беше изчезнал от земята.

– Само за да се завърне осем години по-късно в щаба на една нацистка терористична организация – прибави Наш.

– Точно така. Ето защо доскоро мислехме, че нацистите разработват конвенционално ядрено устройство. Но шурмоваците нападнаха онзи манастир във Франция след като стана ясно, че в библиотеката му се пази легендарният Ръкопис на Сантяго – каза Шрьодер. – Когато свързахме убийството на Алберт Мюлер, открития от него метеоритен кратер в Перу и предполагаемия разказ в Ръкописа на Сантяго за идол с изключително странни особености, изведнъж подозренията ни се

оправдаха. Може би под ръководството на Вебер шурмоваците правеха нещо повече от обикновена ядрена бомба. Може би бяха успели да създадат Супернова и търсеха тирий.

И после, преди три дни, в деня на нападението на френския манастир, агентите ни в Чили засякоха ето това.

Немецът извади от джоба на гърдите си сгънат лист хартия и го подаде на Наш.

– Това е транскрипция на телефонен разговор, проведен между мобифон някъде в Перу и главната лаборатория в Колония Алемания.

Наш показа листа на Рейс, който го преведе на глас:

ГЛАС 1: ... перативната база е установена... останалите... ще са... мината...

ГЛАС 2: ... за устройството?... готово?...

ГЛАС 1: ... на пясъчен часовник на базата на американския модел... два термоядрени детонатора, монтирани над и под вършен контейнер от титаниева сплав. Опитите показват, че... устройство... действа. Сега се нуждаем само от тирия.

ГЛАС 2: ... безпокой. Грижата за това е поел Анистазе...

ГЛАС 1: Ами съобщението?

ГЛАС 2: ... пратено веднага щом вземем идола... до всеки министър председател и президент в Европейския съюз и президента на Съединените щати... откупът ще е сто милиарда щатски долара... иначе ще взривим устройството...

Наш смаяно гледаше транскрипцията.

Всички мълчаха.

Рейс се взираше в думите „сто милиарда щатски долара, иначе ще взривим устройството“.

Господи.

Полковникът се обърна към Шрьодер.

– И как реагирахте вие?

– Съставихме двоен план – отвърна немецът. – Две отделни операции, които гарантират крайния успех, в случай че едната се провали.

Първата операция се състоеше в това да вземем тириевия идол преди нацистите. За тази цел си осигурихме копие на Ръкописа на Сантяго и с негова помощ стигнахме дотук. Успяхме да изпреварим шурмоваците – но изобщо не очаквахме ония зверове в храма.

Нещо в думите на Шрьодер се стори странно на Рейс, нещо, което

не му харесваше. Той се отърси от мислите си.

– Ами втората операция? – попита Наш.

– Да превземем Колония Алемания. След като преди три дни засякохме този телефонен разговор, отправихме настойчива молба към новото чилийско правителство да позволи на агентите на БКА да претърсят Колония Алемания заедно с местните власти.

– И?

– Получихме разрешение. Ако всичко е минало според плана, в момента нашите хора и чилийската национална гвардия нахлуват в нацистката крепост, където би трябвало да е Суперновата на щурмоваците. Надявам се всеки момент да ми се обадят по радиостанцията.

Точно в този момент почти на хиляда километра от там един камион на чилийската национална гвардия се блъсна в портала на Колония Алемания и го разби.

Изад него се втурнаха тъмнокожи чилийски войници, последвани от десетина немски агенти със сини каски и пълно бойно снаряжение.

Колония Алемания беше голямо имение с площ най-малко двадесет хектара. Нейните зелени морави рязко контрастираха на голите кафяви чилийски хълмове. Къщите в баварски стил и идиличните сини езера бяха странно спокойна гледка на фона на иначе суровата и суха земя.

Войниците разбиваха врати и прозорци и влизаха във всички сгради. Главната им цел бе Казармата – голяма, подобна на хангар постройка в центъра на имението.

След няколко минути вратите на Казармата бяха отворени и гвардейците и агентите от БКА нахлуха вътре.

И се заковаха на място.

По цялата дължина на огромното помещение се виждаха безкрайни редици празни легла. Всички бяха старателно оправени. Като във войнишка казарма.

Само че тук нямаше никой.

Другите групи откриха същото в целия лагер.

Колония Алемания беше абсолютно празна.

В една от лабораториите до Казармата двама немски агенти размахваха пред себе си малки броячи и измерваха радиоактивността. От уредите им се носеше пиукане.

Те влязоха в главната лаборатория и гайгерите им незабавно

светнаха в червено.

– До всички, тук лабораторна група. Засичаме следи от големи количества уран и плутоний в главната лаборатория...

Първият агент стигна до врата, която водеше към офис със стъклени стени.

Той насочи гайгера си към нея...

... и уредът полуля.

Агентът се спогледа с партньора си. После отвори вратата и задейства детонатора.

Експлозията в Колония Алемания бе опустошителна.

Тя разтърси света.

Буквално във всички посоки се стрелна ослепително бяла светлина и унищожи всичко по пътя си – цели плевници мигновено се превръщаха в милиарди трески, бетонни силози се пръскаха на парчета, всичко в радиус от петстотин метра от Казармата беше изпарено, включително сто и петдесетте войници от чилийската национална гвардия и дванадесетте агенти от БКА.

Когато през следващите дни ги разпитваха, жителите на околните села казаха, че взривът приличал на внезапен проблясък на светкавица, последван от огромен облак черен дим, който се издигнал високо в небето във формата на гигантска гъба.

Ала те бяха прости хора, селяни.

Не знаеха, че описват термоядрена експлозия.

Наш нареди на зелените барети да донесат на главната улица сателитната радиотехника на немците.

– Да видим какво ще ни съобщят вашите хора в Чили – каза на Шрьодер той.

Специалният агент отвори капака на портативния радиопулт и бързо започна да пише нещо. Наш, Скот и зелените барети се събраха около него и напрегнато се загледаха в екрана.

Рейс стоеше извън кръга, отново изключен от групата.

– Как се чувстваш? – внезапно попита иззад него женски глас.

Той се обърна. Очакваше да види Лорън, но вместо нея зърна паразително сините очи на немкинята.

Тя бе дребна – и невероятно привлекателна. Стоеше с лениво отпуснати върху хълбоците ръце. Усмивката ѝ напълно разоръжи Рейс.

Жената имаше мъничко носле и къса руса коса. Лицето, тениската и дънките ѝ бяха покрити с кал. Носеше бронирана жилетка и черен кобур от изкуствена кожа – същия като на Шрьодер. И също празен.

– Как ти е главата? – попита тя. Говореше със слаб немски акцент. На Рейс му хареса.

– Боли ме.

– Нормално. – Немкинята се приближи и докосна челото му. – Предполагам, че когато джипът ви се заби в хеликоптера, си получил слабо мозъчно сътресение. Всичките ти героични действия след това трябва да са се дължали само на адреналина ти.

– Искаш да кажеш, че не съм герой, така ли? Че всъщност съм действал под влиянието на адреналина?

Тя прелестно му се усмихна.

– Почакай тук. В аптечката имам малко кодеин. Ще ти излекува главата.

Жената се запъти към БТР-а.

– Хей... – спря я Рейс. – Как се казваш?

Тя отново се усмихна. С онази съблазнителна като на нимфа усмивка.

– Рене Бекер. И съм специален агент от БКА.

– Свързах се – внезапно каза Шрьодер.

Рейс се приближи към малката група до радиопулта.

Той надзърна над рамото на Наш и видя на екрана списък:

САТЕЛИТНА ВРЪЗКА 44–76/БКА32

№	ДАТА	ЧАС	ИЗТОЧНИК	ОБОБЩЕНИЕ
1	4.1.99	19:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
2	4.1.99	19:50	ВЪНШЕН	СИГНАЛ UNF
3	4.1.99	22:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
4	5.1.99	01:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
5	5.1.99	04:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
6	5.1.99	07:16	ПОЛЕВИ (ЧИЛИ)	ПРИСТИГАНЕ В САНТЯГО, ЗАМИНАВАНЕ ЗА КОЛОНИЯ АЛЕМАНИЯ

7	5.1.99	07:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
8	5.1.99	09:58	ПОЛЕВИ (ЧИЛИ)	ПРИСТИГАНЕ В КОЛОНИЯ АЛЕМАНИЯ
9	5.1.99	10:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
10	5.1.99	10:37	ПОЛЕВИ (ЧИЛИ)	СИГНАЛ ЗА ИЗВЪНРЕДНА СИТУАЦИЯ, ГРУПА В ЧИЛИ; СИГНАЛ ЗА ИЗВЪНРЕДНА СИТУАЦИЯ, ГРУПА В ЧИЛИ
11	5.1.99	10:51	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, НЕЗАБАВНО ДОКЛАДВАЙТЕ

Рей се намръщи.

Това беше списък на всички комуникационни сигнали, приети от перуанската група на БКА.

Както изглеждаше, от седем и половина предишната Сутрин те през три часа бяха получавали искания за докладване на ситуацията и от време на време – съобщения от колегите им в Чили.

Вниманието му обаче привлече десетото съобщение.

Шрьодер също го видя.

Той бързо го избра и натисна „ENTER“.

Екранът се промени.

СЪОБЩЕНИЕ №: 050199–010

ДАТА: 5 ЯНУАРИ 1999

ПОЛУЧЕНО В: 10:37 (ПЕРУАНСКО ВРЕМЕ)

ПОЛУЧЕНО ОТ: ПОЛЕВА ГРУПА (ЧИЛИ)

ТЕМА: СИГНАЛ ЗА ИЗВЪНРЕДНА СИТУАЦИЯ, ГРУПА В ЧИЛИ; СИГНАЛ ЗА ИЗВЪНРЕДНА СИТУАЦИЯ, ГРУПА В ЧИЛИ

ВНИМАНИЕ, ГРУПА В ПЕРУ.

ТУК ВТОРА ГРУПА В ЧИЛИ. ПОВТАРЯМ. ТУК ВТОРА ГРУПА В ЧИЛИ. ПЪРВА ГРУПА УНИЩОЖЕНА. ПОВТАРЯМ. ПЪРВА ГРУПА УНИЩОЖЕНА.

ПРЕДИ 15 МИНУТИ ПЪРВА ГРУПА ВЛЕЗЕ В КОЛОНИЯ АЛЕМАНИЯ ЗАЕДНО С ЧИЛИЙСКАТА НАЦИОНАЛНА

ГВАРДИЯ. ДОКЛАДВАХА, ЧЕ ЛАГЕРЪТ Е ПУСТ.
ПОВТАРЯМ. ЦЕЛИЯТ ЛАГЕР Е ПУСТ.

ПРЕДВАРИТЕЛНАТА ПРОВЕРКА УСТАНОВИ СЛЕДИ
ОТ ГОЛЕМИ КОЛИЧЕСТВА УРАН И ПЛУТОНИЙ, НО ПРЕДИ
ДА УСПЕЕМ ДА ПОЛУЧИМ ПОВЕЧЕ ИНФОРМАЦИЯ,
ЛАГЕРЪТ СЕ ВЗРИВИ.

ЕКСПЛОЗИЯТА ОЧЕВИДНО Е ЯДРЕНА. ПОВТАРЯМ.
ЕКСПЛОЗИЯТА ОЧЕВИДНО Е ЯДРЕНА.

ЦЯЛАТА ПЪРВА ГРУПА Е УНИЩОЖЕНА. ПОВТАРЯМ.
ЦЯЛАТА ПЪРВА ГРУПА Е УНИЩОЖЕНА.

ТРЯБВА ДА ПРИЕМЕМ. ЧЕ ЩУРМОВАЦИТЕ ВЕЧЕ
ПЪТУВАТ ЗА ПЕРУ.

Рейс ужасено вдигна поглед от екрана.

Агентите от БКА не бяха открили никого в Колония Алемания. И
се бяха натъкнали на капан.

По гърба го полазиха тръпки и той отново прочете последното из-
речение от съобщението:

ТРЯБВА ДА ПРИЕМЕМ, ЧЕ ЩУРМОВАЦИТЕ ВЕЧЕ
ПЪТУВАТ ЗА ПЕРУ.

Рейс си погледна часовника.

11:05.

– За колко време ще пристигнат тук? – попита немеца Наш.

– Не мога да кажа – отвърна Шрьодер. – Не знам кога са напуснали
лагера. Може да са тръгнали преди два часа или преди два дни. Така или
иначе, пътуването от Чили дотук не е дълго. Трябва да приемем, че са
съвсем близо.

Полковникът се обърна към Скот.

– Капитане, свържете се с Панама и вижте кога ще се появи прокле-
тото подкрепление. Нуждаем се от огнева мощ, при това незабавно.

– Слушам. – Скот кимна на Дъги, който се затича към
радиостанцията.

– Кокрън – каза Наш. – Какво е състоянието на втория хеликоптер?

Ефрейторът поклати глава.

– За нищо не става. По време на нападението на котките единият
„Апачи“ се блъсна в него. Освен това опасното витло и двигателят са
повредени от куршуми.

– Колко време ви трябва, за да го поправите?

– С инструментите, с които разполагаме тук, можем да ремонтираме двигателя, но ще се забавим. Що се отнася до витлото, не зная с какво да го сменим. Сигурно можем да използваме поддържащите системи, обаче ни трябва нова ос, а тук няма откъде да вземем.

– Ефрейтор, искам този хеликоптер отново да е годен за полети. Каквото и да ви струва.

– Слушам.

Кокрън напусна кръга и отведе със себе си Текс Райкард.

Последва дълго мълчание.

– Значи сме приковани тук... – накрая каза Лорън.

– И очакваме появата на група терористи... – прибави Габи Лопес.

– Освен ако не решим да си тръгнем пеш – предложи Рейс.

Капитан Скот се обърна към Наш.

– Ако останем, ще загинем.

– А ако си тръгнем, нацистите ще вземат идола – отвърна Коупланд.

– И ще разполагат със Супернова – рече Лорън.

– Нямаме избор – твърдо заяви Наш. – Можем да направим само едно нещо.

– Какво?

– Да вземем идола преди пристигането на нацистите.

Тримата войници предпазливо вървяха по крайречната пътека под проливния субтропичен дъжд.

Водоха капитан Скот и ефрейтор Чъки Уилсън, насочили пушките си към гъстия листак надясно. Въоръжен с американска М-16, немският командос Граф ги следваше.

Всички носеха отстриани на каските си малки фиброоптични камери, които излъчваха картина при другите в селото.

След известно време войниците стигнаха до цепнатината в склона на платото, която водеше до скалната кула и храма.

Скот кимна на Уилсън и младият ефрейтор влезе в тесния проход.

Рейс и другите наблюдаваха на монитора Скот, Уилсън и Граф, които бавно напредваха в цепнатината. Излъчваните от камерите им призрачни черно-бели образи заемаха отделни правоъгълници на монитора.

Планът бе прост.

Докато тримата влизаха в храма и взимаха идола, останалите

зелени барети и немският командос, редник на име Молке, трябваше да поправят оцелелия хеликоптер. После всички щяха да излетят от Вилкафор преди пристигането на нацистките терористи.

– Хм, не забравяме ли нещо? – обади се Рейс.

– Какво? – попита Наш.

– Например котките. Нали тъкмо те бяха причината за цялата тая каша? Нали?

– По изгрев слънце котките напуснаха селото – на ясен и правилен английски каза някой зад тях.

Рейс се обърна и видя четвъртия, последен член на немската група, който стоеше зад него и се усмихваше.

Той напълно се различаваше от другите трима немци Шрьодер, Граф и Молке. Докато те бяха яки и в чудесна форма, този човек беше по-възрастен, много по-възрастен, поне на петдесет и определено неатлетичен. Най-характерната му особеност бе дългата сива брада. Рейс не го хареса още от пръв поглед. От позата и вида му се излъчваше надутост и арогантност.

– Призори котките се насочиха към платото – високомерно заяви мъжът. – Сигурно са се върнали в леговището си в храма. – Той сухо се усмихна. – Предполагам, че тъй като последните няколко поколения от вида им са прекарвали почти четиристотин години в пълен мрак, те не се чувстват добре на светло.

Брадатият отсечено – типично по немски – протегна ръка.

Аз съм доктор Йохан Краус, зоолог и криптозоолог от Хамбургския университет. Участвам в операцията заради някои зоологически въпроси, повдигнати в ръкописа.

– Какво е криптозоолог? – попита Рейс.

– Човек, който се занимава с митични животни – отвърна Краус.

Митични животни...

– Да. Йети, чудовището от Лох Нес, големите котки от английските блата и разбира се – прибави той, – южноамериканските рапа.

– Значи знаете за тези котки – каза Уилям.

– Само онова, което ми е известно от местните легенди, двусмислените йероглифи и непотвърдените случаи на срещи с тях. Но тъкмо това й е хубавото на криптозоологията. Тя изучава животни, които не подлежат на изучаване, защото никой не може да докаже тяхното съществуване.

– Значи смятате, че ни е нападнала глутница митични животни – рече Рейс. – На мен не ми изглеждаха много митични.

– През петдесетина години в този район на амазонската джунгла се съобщава за голям брой необичайни изчезвания. Местните, които напускат селата си през нощта, просто повече не се появяват. В редки случаи на сутринта ги откриват с изтръгнати гръкляни или гръбнаци.

Туземците наричат звяра, който нощем убива безмилостно всичко живо, рапа, – име, предавано от поколение на поколение.

Краус внимателно се вгледа в Рейс.

– Трябва да се отнасяме към този местен фолклор с изключително внимание, защото може да ни е много полезен.

– За какво?

– Ами, от него можем да научим някои неща за котките.

– Например?

– На първо място спокойно можем да приемем, че рапа е нощно животно. Останките от туземците са откривани само на сутринта. И от собствен опит ни е известно, че тези котки бягат от дневната светлина. Следователно са нощни животни. Ловуват единствено нощем.

– Ако векове наред са били затворени в храма, как са оцелели? – попита Рейс. – С какво са се хранили?

Не знам. – Краус сериозно се намръщи, сякаш решаваше сложно математическо уравнение.

Уилям погледна към платото, където се намираше тайнственият храм. Източният му склон бе забулен от пелената на дъжда.

– А какво правят сега? – попита той.

– Спят, предполагам – отвърна зоологът. – И тъкмо затова сега е най-подходящият момент да пратим нашите хора за идола.

Скот, Уилсън и Граф излязоха от тесния проход и нагазиха в плиткия басейн на дъното на кратера.

Тук цареше необикновен мрак. Дъждовните облаци спираха слънчевите лъчи, клоните на дърветата надвисваха над ръба на кратера. Всички цепнатини в стените тънеха в сенки.

Американците тръгнаха първи. Тънки лъчи се стрелнаха от фенерчетата, монтирани на автоматичните им пушки.

– Добре... – каза в ларингофона си Скот.

– ... качваме се по пътеката – разнесе се от тонколоните на монитора гласът му.

Рейс напрегнато наблюдаваше тримата войници, които излязоха от

водата и закрачиха по тясната пътека, изсечена във външната стена на кратера.

– Не бива обаче да забравяме, че нашите врагове са котки – каза Йохан Краус. – Те разсъждават като котки, действат като котки.

– С други думи?

– С други думи само един вид големи котки, леопардите, преследват плячката си.

– А как ловуват другите?

– По няколко начина. Индийските тигри лежат покрити с листа понякога часове наред в очакване да се появи плячката им. Когато е достатъчно близо, те се хвърлят отгоре ѝ.

От друга страна африканските лъвове използват доста сложни методи за групов лов. Например лъвицата минава пред стадо газели, докато лъвовете се промъкват изотзад. Тази тактика е много находчива и резултатна. Но също е изключително необичайна.

– Защо? – попита Рейс.

– Защото говори за някакъв вид общуване между лъвовете.

Уилям отново се обърна към монитора.

Тримата войници вече бяха на около три метра над езерото на дъното на кратера, когато някакво движение в езерото привлече вниманието на Рейс.

Вълнички – вдигнати от нещо, точно под самата повърхност.

– Уилсън – Рейс се наведе към микрофона, – погледни надясно към водата.

Граф и Скот също го чуа и трите камери се насочиха натам.

– Не виждам нищо... – каза Скот.

– Там! – Уилям посочи към нови вълнички, сякаш вдигнати от размахване на опашка. Опашка на животно, което се приближаваше към войниците.

– Какво е това, по дяволите? – възкликна Скот.

Вълничките бързо се носеха право към тях.

Капитанът свъси вежди. После предпазливо пристъпи и се вгледа във водата на три метра под него.

И видя три черни котки, които пълзяха по отвесната каменна стена!

Скот бързо вдигна пушката си, ала точно в този момент от тъмната цепнатина в скалата зад него изскочи огромна черна сянка, блъсна се в гърба му и го запрати в езерото, където мигновено го заобиколиха други

такива черни силуети.

Рейс смаяно наблюдаваше на монитора ужасната сцена, предавана от гледната точка на Скот. Виждаха се само остри като бръсначи зъби и размахващи се човешки ръце. От тонколоните се носеха мъчителни викове.

След миг камерата потъна под водата. Екранът помръкна и внезапно се възцари мълчание.

Немският войник Граф натисна спуська на пушката си и грохотът на изстрелите разцепи неестествената тишина.

Но тъкмо от дулото му блъвнаха огнени езици, когато отгоре му се стовари котка, скочила от скалата високо над него!

Чъки Уилсън рязко се обърна към Граф. Немецът отчаяно се бореше, ала след секунди звярът изтръгна гръкляна му и тялото на войника се свлече на земята.

Уилсън пребледня.

– Мамка му!

Застанала над трупа на Граф, котката бавно вдигна поглед към него и се втренчи в очите му.

Уилсън се вцепени. Звярът зловещо пристъпи напред, прекрачи неподвижното тяло на Граф и се запъти към него.

Чъки се обърна.

Само за да види друга огромна черна котка на пътеката зад себе си.

Нямаше къде да избяга.

Нямаше къде да се скрие.

Уилсън пак се извърна, зърна цепнатините в скалната стена и си помисли, че може да се вмъкне в някоя от тях. Впери очи в една от тъмните пукнатини...

... и различни ухилената муцуна на една от котките.

И тогава челюстите на чудовището с ужасяваща бързина се понесоха към него. След миг всичко свърши.

Безмълвно гледаха монитора.

– О, Господи – ахна Габи Лопес.

– Мамка му – изруга Лорън.

Останалите зелени барети не откъсваха очи от екрана.

Рейс се обърна към Краус.

– Значи излизали само нощем, а?

– Ами – наежи се немският зоолог, – явно тъмнината на дъното на кратера им позволява да прекарват там по-голямата част от деня...

– Кенеди – прекъсна го Наш, – какво става с подкреплението?

– Не мога да се свържа с Панама, господин полковник – отвърна от радиостанцията Дъги. – Сигналът постоянно отслабва.

– Продължавай да опитваш. – Наш си погледна часовника.

11:30.

– Мамка му.

Чудеше се какво се е случило с Романо и хората му. Според последната му информация те бяха излетели от Куско в 19:45 предишната вечер. Вече трябваше да са пристигнали. Какво бе станало с тях? Дали нацистите ги бяха свалили? Или просто тотемите ги бяха заблудили?

Така или иначе, ако все още бяха живи, те все някога щяха да намерят селото.

Което означаваше, че към Вилкафор се приближават две групи врагове.

– Мамка му – отново изруга полковникът.

Дъги се приближи до него.

– Подкреплението е излетяло от Панама преди час. Три хеликоптера, два „Команчи“ и един „Блак Хоук“. Смятат, че ще пристигнат късно следобед, около седемнайсет часа. Излъчвам сигнал, за да ни открият по-лесно.

Докато Кенеди докладваше на Наш, на Рейс му хрумна нещо странно. Защо армията не ги изтегляше през Куско? Защо пращаха хеликоптери от Панама?

Най-лесният начин да се измъкнат оттук определено бе да се върнат по същия път, по който бяха дошли.

И в този момент си спомни едно изречение от Ръкописа на Сантяго. „Крадците никога не използват два пъти един и същ вход.“

Полковникът се обърна към Ван Люън.

– Имаме ли достъп до МСАН?

– Тъй вярно.

– Включи се. Провери централната и източната част на Перу. Искам да знам точно къде са ония нацистки копелета. Кокрън.

– Слушам.

– Дай ми сателитен образ на Вилкафор. Трябва да заемем отбранителни позиции.

– Слушам.

– Какво е МСАН? – попита Габи Лопес.

Отговори й Трой Коупланд.

– Това е съкращение на Мрежа за сателитно аерокосмическо наблюдение. Въздушният еквивалент на хидрофоните, с които американският флот засича вражески подводници в северния Атлантик.

Просто казано, МСАН е система от петдесет и шест сателита в геосинхронна орбита, които следят въздушното и космическото пространство.

– Ако това е простото обяснение – кисело рече Рейс, – изобщо не искам да чуж сложното.

Коупланд не му обърна внимание.

– Всеки самолет има седем вида подлежащи на проследяване характеристики – радарно, инфрачервено, акустично и електромагнитно излъчване, видим образ, кондензационна следа и дим от двигателя. Сателитите от МСАН ги засичат и определят вида и местоположението на всеки самолет по света – военен или цивилен.

Полковник Наш иска сателитна снимка на централната и източната част на Перу с всички самолети в района – особено самолетите извън редовните пътнически въздушни коридори. С помощта на тези снимки ще видим къде са нашите нацистки приятели и сигурно ще можем да изчислим кога ще пристигнат тук.

Рейс хвърли поглед към Наш.

Полковникът изглеждаше потънал в размисъл – както можеше да се очаква от командир, току-що изгубил трима от най-добрите си войници.

– За какво мислите? – попита го Уилям.

– Трябва да вземем идола – отвърна Наш, – при това бързо. Нацистите ще се появят всеки момент. Но не можем да минем покрай котките. И няма откъде да разберем как да минем покрай тях.

Рейс вирна брадичка.

– Един човек обаче е знаел.

– Кой?

– Алберто Сантяго.

– Какво?

– Спомняте ли си камъка, който запушваше входа на храма?

– Да...

– На него имаше предупреждение: „Не влизай в никакъв случай. Вътре дебне смърт“. И отдолу бяха изсечени инициалите АС. Тъй като не съм прочел целия ръкопис, мога само да предполагам, че Сантяго и Ренко са се натъкнали на същия проблем – преди да пристигнат във

Вилкафор, някой е отворил храма и е пуснал рапите.

Но Сантяго някак е открил как да върне котките вътре. После е написал предупреждението на камъка.

Ние намерихме това село с помощта на ръкописа и си мислехме, че няма за какво друго да го използваме. Само че копието, което прочетох аз, не беше довършено. Залагам живота си, че ключът за преодоляването на котките се крие в останалата част от Ръкописа на Сантяго.

– Но ние имаме само недовършеното копие – отбеляза Наш.

– Басирам се, че те имат целия ръкопис – кимна към четиримата немци Рейс.

Шрьодер утвърдително мигна с клепащи.

– Басирам се също, че сте го превели само до момента на пристигането във Вилкафор, нали?

– Да – отвърна Шрьодер.

На лицето на полковника се изписа решително изражение. Той се обърна към агента.

– Донесете ръкописа. Веднага.

След няколко минути Шрьодер подаде на Рейс дебела изтъркана картонена папка. Листовете вътре бяха повече, отколкото в копието на американците.

Пълният ръкопис.

– Предполагам, че нито един от четирима ви не е преводачът на групата ви, нали? – попита Наш.

Шрьодер поклати глава.

– Не. Нашият преводач беше убит от котките на скалната кула.

Полковникът се обърна към Рейс.

– Тогава изглежда, че всичко е във вашите ръце, професоре. Добре че настоях да дойдете с нас.

Рейс се върна в бронетранспортъора, за да прочете новото копие на ръкописа.

Когато седна в голямата бронирана машина, той разтвори папката и видя преснетата корица.

Изглеждаше странно – определено различно от прекалено орнаментираната корица на предишното копие. Тя бе сякаш съзнателно опростена.

Заглавието „Правдив разказ на един монах в земята на инките“ беше написано с неравен почерк. Изяществото и красотата очевидно бяха

последното нещо, за което бе мислил авторът.

И тогава разбра.

Това беше копие на истинския, оригиналния Ръкопис на Сантяго.

Копие на документа, написан от самия Алберто Сантяго.

Рейс прелисти текста. Пред него се разкриваха страница след страница, изписани с груб почерк.

Скоро намери мястото, докъдето бе стигнал – моментът, в който Ренко, Сантяго и престъпникът Басарио бяха стигнали във Вилкафор, само за да го открият в развалини, само за да видят окървавените трупове на жителите му, проснати по главната улица...

ТРЕТО ЧЕТЕНЕ

Тримата с Ренко и Басарио крачихме по пустата главна улица на Вилкафор.

Тишината изпълваше сърцето ми със страх. Никога не бях си представял джунглата така смълчана.

Прекрачих един окървавен труп. Главата му беше изскубната от тялото.

Видях още тела, видях лица с разширени от ужас очи. Ръцете и краката на някои бяха извадени от ставите. Гръклянците на мнозина бяха изтръгнати от някаква невъобразима сила.

– Ернандо? – шепнешком попитах Ренко аз.

– Невъзможно – отвърна моят храбър спътник. – Той не може да е пристигнал тук преди нас.

Когато продължихме напред по главната улица, забелязах големия сух ров, който обграждаше селото. Два плоски дървени моста, направени от няколко наредени един до друг дънера, бяха прехвърлени от двете страни на селището. Изглежда бързо можеха да се вдигнат и да превърнат мястото в непревземаема крепост. Очевидно нападателите бяха изненадали Вилкафор.

Стигнахме до цитаделата. Тя представляваше огромна каменна постройка с два реда стени и пирамидална форма, но кръгла, а не квадратна.

Ренко удари по голямата каменна врата в основата ѝ, извика името Вилкафор и заяви, че той, Ренко, е донесъл идола.

След известно време каменната плоча се плъзна настрана и се появи неколцина воители, следвани от самия Вилкафор, старец със сива коса и кухи очи. Носеше червен плащ, ала изглеждаше толкова царствен, колкото и всеки просяк по мадридските улици.

– Ренко! – когато видя спътника ми, възкликна той.

– Чичо – рече Ренко.

И тогава Вилкафор ме забеляза.

Предполагам, че съм очаквал на лицето му да се изпише изненада при вида на испанец, придружаващ племенника му в неговата геройска задача, ала се излъгах. Вилкафор просто се обърна към Ренко и каза:

– Това ли е златоядецът, за когото толкова много ми разказвахте моите пратеници? Онзи, който ти е помогнал да избягаш от затвора, онзи,

който е напуснал Куско заедно с теб?

– Да, чичо – потвърди князът.

Разговаряха на кечуа, но Ренко вече бе обогатил беглите ми познания по този извънредно странен език и аз разбирах повечето от думите им.

– Благороден златоядец... – изсумтя Вилкафор, – ... хм... не знаех, че съществува такова животно. Но щом е твой приятел, племеннико, той е добре дошъл при нас.

Старейшината отново се обърна и този път видя престъпника Басарио, застанал зад Ренко с дяволита усмивка на лицето. Вилкафор веднага го позна и стрелна княза с разярен поглед.

– Какво прави този тук?...

– Той пътува с мен, чичо. Имам си причина. – Ренко замълча за миг. – Какво се е случило, чичо? Испанците ли...

– Не, племеннико. Не бяха златоядците. Не, това беше хиляди пъти по-страшно зло.

– Какво е станало?

Вилкафор сведе глава.

– Племеннико, тук не е безопасно убежище...

– Защо?

– Не... не, изобщо не е безопасно.

– Чичо – рязко попита Ренко, – какво си направил?

Старейшината го погледна, после погледът му се отправи към огромното скално плато, което се извисяваше над селото.

– Бързо, племеннико, влез в цитаделата. Скоро ще се спусне нощ и те ще излязат с мрака. Хайде, в крепостта ще си в безопасност.

– Какво става тук, чичо?

– Аз съм виновен, племеннико. За всичко съм виновен аз.

Тежката каменна врата на цитаделата с глух екот се затвори зад нас.

В двуетажната пирамида цареше сумрак. Светеха само няколко факли, които пламтяха в ръцете на воините. Видях десетина уплашени лица – жени, притискащи към себе си деца, ранени мъже. Предполагам, че всички бяха роднини на Вилкафор, щастливците, които са били в крепостта по време на кошмарната касапница.

Освен това забелязах квадратен отвор в каменния под в него час по час влизаха или излизаха хора. Изглежда долу имаше някакъв проход.

– Това е кенко – прошепна в ухото ми Басарио.

– Какво?

– Лабиринт. Мрежа от тунели, изсечени в скалата под селището. Недалеч от Куско има един такъв прочут кенко. Първоначално проходите са били път за бягство на управляващия елит – единствено царското семейство на даден град е знаело как да се ориентира в объркващия лабиринт.

Днес обаче тунелите се използват главно за развлечение и залагане по време на големи празници. В лабиринта влизат двама воители. После пускат вътре пет възрастни ягуара. Печели воинът, който успешно излезе от кенко и избегне ягуарите. Предполагам обаче, че лабиринтът в това село се използва по първоначалното му предназначение – като тунел, по който да бягат знатните.

Вилкафор ни отведе в един от ъглите на цитаделата, където гореше огън, и ни покани да седнем върху разстланото сено. Неколцина слуги ни донесоха вода.

– Е, Ренко, носиш ли идола? – попита старейшината.

– Да. – Князът извади каменната скулптура от кожената си чанта. Той свали великолепно копринено покривало от лъскавото черно-лилаво изображение и малката група наоколо ахна.

Струва ми се, че под мъждукащата оранжева светлина озъбената котешка муцуна на идола придоби още по-зловещ вид, – ако това изобщо беше възможно.

– Ти наистина си Избраникът, племеннико – каза Вилкафор. – Човекът, предопределен да спаси нашия идол от онези, които искат да ни го отнемат. Гордея се с теб.

– И аз с теб, чичо – отвърна Ренко, макар че интонацията му показваше друго. – Каж ми какво се е случило тук.

Старейшината кимна.

И после рече следното:

– Чух за светотатствата на златоядците в нашата земя. Те нахлуват в селищата и в планините, и в горите. Отдавна смятам, че е само въпрос на време да открият тази тайна крепост.

Ето защо преди две луни заповядах да бъде направена нова пътека, която да води дълбоко в планината, надалеч от онези жадни за злато варвари. Но този път ще е особен – щом веднъж се използва, може да бъде унищожен. И заради терена в тези краища, на двайсет дни път от тук няма да има друг вход към планината. Преследвачите ще изгубят седмици в опити да ни настигнат и дотогава ние отдавна ще сме

изчезнали.

– Продължавай – каза Ренко.

– Моите строители избраха съвършеното място за пътеката, извънредно чудноват каньон недалеч оттук. Той е широк, кръгъл и в средата му стърчи огромна скала, която прилича на човешки пръст.

Стените на този каньон бяха подходящи за нашия нов път и аз наредих незабавно да започне работа. Всичко вървеше добре до деня, в който моите строители стигнаха до върха на каньона. Защото в този ден я видяха.

– Какво са видели, чичо?

– Видели някаква сграда, сграда, построена от човек на върха на гигантския скален пръст.

Ренко тревожно хвърли поглед към мен.

– Веднага заповядах да направят въжен мост и после, придружен от строителите, разгледах сградата на върха.

Князът мълчаливо слушаше.

– Тя не е построена от инки. Прилича на някаква религиозна постройка, храм или светилище, подобно на много други, които често се срещат наоколо. Храмове, издигнати от загадъчна империя, обитавала тези земи много години преди нас.

Но в този храм имаше нещо изключително странно. Входът му беше затворен с голям камък. И на камъка бяха изсечени образи и знаци, които даже нашите най-свети мъже не успяха да разчетат.

– Какво стана после, чичо?

Вилкафор сведе очи.

– Някой предположи, че това е легендарният Храм на Солон. В такъв случай вътре щяхме да намерим огромно съкровище от смарагди и нефрит.

– И ти какво направи, чичо? – сериозно попита Ренко.

– Заповядах да отворят храма – без да вдига глава, отвърна старейшината. – И пуснах навън зло, каквото никога не бях виждал. Пуснах навън рапа.

Настана нощ и двамата с Ренко се качихме на покрива на цитаделата, за да видим животното, което наричат рапа.

Както обикновено, Басарио се оттегли в един тъмен ъгъл на голямата каменна крепост и седна с гръб към стаята.

От покрива аз плъзнах поглед към селото.

Трябва да отбележа, че след пътуването ни през джунглата вече бях свикнал със звуците на нощната гора. С крякането на жабите, жуженето на насекомите, шумоленето на високите клони, по които скачаха маймуни.

Ала тук не се чуваха такива звуци.

В гората около Вилкафор цареше пълна тишина.

Нямаше никакви шумове. Нищо не помръдваше.

Погледнах надолу към трупове на убитите по главната улица.

– Какво се е случило тук? – тихо попитах Ренко.

Той дълго мълча и накрая каза:

– На свобода е пуснато страшно зло, приятелю мой. Страшно зло.

– Какво искаше да каже чичо ти с това, че може да са открили Храма на Солон? Кой е този Солон?

И Ренко отговори:

– В продължение на хиляди години по тези земи са съществували много велики империи. Не знаем много за тях, само онова, което сме научили от сградите им и от легендите на местните племена.

Едно от племената в този район разказва за странна империя на хора, които се наричали Моксе или Моче. Те били блестящи строители и според туземците боготворели рапа. Някои твърдят, че дори били опитомили рапа, но това е спорно.

Така или иначе, най-любимата легенда на местните племена е за мъж на име Солон. Според нея той притежавал изключителен ум, бил велик мислител и затова скоро станал главен съветник на императора на Моче.

Когато остарял, императорът го наградил за върнатата му служба с баснословни богатства и заповядал да построят храм в негова чест. Владетелят му позволил сам да избере мястото и формата на храма.

Ренко впери очи в мрака.

– Казват, че Солон поискал да построят храма му на тайно място, за да скрие вътре всичките си богатства. После наредил на най-ловките императорски ловци да хванат глутница рапи и да ги затворят при съкровището.

– Затворил е глутница рапи в храма, така ли? – смаях се аз.

– Да. Но за да разбереш защо го е сторил, трябва да знаеш какво е искал да постигне Солон. Искал неговият храм да е изпитание за човешкото поведение.

Той знаел, че вестта за богатствата в храма бързо ще се разпространи. Знаел, че алчността ще накара мнозина да потърсят съкровището.

И затова направил своя храм изпитание. Изпитание за избора между баснословно богатство и сигурна смърт. Изпитание, целящо да провери дали човек е способен да контролира грешната си алчност.

Ренко ме погледна.

– Човекът, който победи алчността си и не отвори храма, остава жив. Онзи, който се поддаде на изкушението и влезе вътре да търси съкровището, ще бъде убит от рапите.

– Храмът, за който ни разказа Вилкафор – попитах аз, – онзи на върха на гигантския каменен пръст, според теб наистина ли е храмът на Солон?

Князът въздъхна.

– Ако е той, сърцето ми се изпълва със скръб.

– Защо?

– Защото това означава, че сме изминали дълъг път, само за да умрем.

Известно време с Ренко останахме на покрива на цитаделата, загледани в дъжда.

Изтече час.

От гората не се появяваше нищо.

Още един час. Пак нищо.

Тогава князът ми каза да слеза долу и да поспя. С радост изпълних нареждането му, толкова бях изтощен от дългото пътуване.

И така, аз се върнах в крепостта, където легнах върху настланото сено. В ъглите на помещението горяха два малки огъня.

Отпуснах глава, но тъкмо бях затворил очи, когато някой настойчиво ме потупа по рамото. Вдигнах клепачи и се озовах пред най-грозното лице, което съм виждал през целия си живот.

До мен беше приклекнал старец и ми се усмихваше с беззъбата си уста. От веждите, носа и ушите му стърчаха отвратителни снопчета сиви косми.

– Поздрави, златоядецо – каза той. – Чух какво си направил за младия княз – че си му помогнал да избяга от затвора. Искам да изразя най-дълбоката си благодарност.

Озърнах се наоколо. Огньовете бяха угаснали, всички спяха. Всъщност трябва да съм задрямал, поне за кратко.

– О – рекох аз. – Хм... моля.

Старецът насочи костеливия си показалец към гърдите ми и мъдро

кимна.

– Внимавай, златоядецо. Ренко не е единственият, чиято съдба е обвързана с идола.

– Не те разбирам.

– Искам да кажа, че ролята на Ренко като пазител на Духа на народа бе предсказана направо от пророчицата в Пачакамак. – Той пак ми се усмихна с беззъбата си усмивка. – Твоята също.

Бях чувал за пачакамакската пророчица. Тя беше уважавана старица, жрица в храма светилище. Традиционната пазителка на Духа на народа.

– Защо? – попитах аз. – Какво е казала за мен пророчицата?

– Скоро след като златоядците стъпиха на нашите брегове, пророчицата съобщи, че нашата империя ще загине. Ала също предсказа, че докато Духът на народа остане в наши ръце, душите ни ще продължат да живеят. Но ясно даде да се разбере, че един-единствен човек може да спаси идола.

– Ренко.

– Точно така. Пълните й думи обаче бяха:

Ще настъпи време, когато ще дойде той,
човек, герой, носещ Слънчевия знак.
Той ще има смелостта да се бие с големите гущери,
той ще има джинга,
той ще се радва на помощта на сърцати мъже,
мъже, които ще дадат живота си
за неговата благородна кауза,
и той ще падне от небето, за да спаси нашия дух.
Той е Избраникът.

– Избраникът ли? – попитах аз.

– Да.

Зачудих се дали спадам към категорията на „сърцатите мъже“, които ще дадат живота си, за да помогнат на Ренко. Реших, че не съм от тях.

После се замислих над думата „джинга“. Инките извънредно ценяха това качество, рядко срещано съчетание от равновесие, сила и бързина, способността на човек да се движи като котка.

Спомних си как по време на дръзкото ни бягство от Куско Ренко с лекота беше скачал от покрив на покрив и как се бе плъзнал по въжетото.

Дали се беше движил с уверената грация на котка? Несъмнено.

– Какво означава това, че Избраникът ще има смелостта да се бие с големите гушери? – попитах аз.

– Когато Ренко бил на тринайсет години – отвърна старецът, – един алигатор захапал майка му, когато наливала вода на брега на местния поток. Младият Ренко бил с нея и щом видял, че чудовището завлича майка му в реката, той се хвърлил след нея и се борил с грозния звяр, докато я измъкнал от зъбите му. Малцина ще скочат във водата да се бият с такова страшно създание. Още по-малко едно тринайсетгодишно момче.

Преглътнах.

Не бях чувал за тази геройска постъпка на Ренко. Знаех, че е храбър мъж, но чак толкова? Е, аз не бях способен на такова нещо.

Старецът прочете мислите ми. Той отново насочи дългия си костелив показалец към гърдите ми.

– Не пренебрегвай собственото си смело сърце, млади златоядецо. Ти също си проявил огромен кураж, когато си помогнал на нашия млад княз да избяга от испанския затвор. Някои дори биха казали, че си проявил най-голямата смелост – смелостта да застанеш на правата страна.

Скромно наведох глава.

Старецът доближи уста към ухото ми.

– Не вярвам, че такива геройства трябва да останат невъзнаградени. Не, като награда за храбростта ти искам да ти подаря ето това.

Той ми протегна мехур от някакво малко животно. Вътре имаше течност.

Взех го.

– Какво е това? – попитах аз.

– Маймунска урина – отвърна старецът.

– Маймунска урина – безизразно повторих аз.

– Тя ще те пази от рапа – поясни той. – Запомни, рапа е котка и също като всичките си събратя е извънредно суетно създание. Според племената в този район рапа не може да понесе някои течности. Ако намажеш тялото си с тях, тя няма да те докосне.

Усмихнах се. В края на краищата за пръв път ми подаряваха в знак на благодарност екскременти от диво животно.

– Благодаря ти – казах аз. – Такъв... прекрасен... подарък.

Старецът ужасно се зарадва.

– Тогава ще ти намеря още.

Положих усилия да отклоня щедростта му – за да не ми даде екскременти и от друго животно. Но вторият му подарък не беше материален.

Искам да споделя с теб една тайна – рече той.

– Каква?

Ако някога се наложи да избягаш от това село, влез в кенко и тръгни по третия тунел отлясно. После завивай ту наляво, ту надясно във всеки следващ проход, който видиш, но първо завий наляво. Лабиринтът ще те отведе до водопада при джунглата. Тайната на кенко е проста, само трябва да знаеш откъде да започнеш. Повярвай ми, млади златоядецо, и използвай моите дарове. Те могат да ти спасят живота.

Освежен от дрямката, аз отново се качих на покрива на цитаделата.

Там заварих Ренко, който продължаваше да бди. Трябва да беше крайно изтощен, но с нищо не издаваше слабостта си. Просто напрегнато се взираше в главната улица, без да обръща внимание на дъжда. Аз безмълвно заставах до него и проследих погледа му.

Освен дъждовните капки нищо не помръдваше.

Не се чуваше нито звук.

Ренко заговори, без да се обръща към мен.

– Вилкафор казва, че е отворил храма през деня. После пратил петима от най-добрите си воители да търсят съкровището на Солон. Те не се завърнали. Рапите се появили едва по залез слънце.

Сега пак ли са навън? – плахо попитах аз.

– Не. Поне аз не съм ги видял.

Погледнах Ренко. Очите му бяха зачервени и под тях висяха издути торбички.

– Приятелю мой – внимателно казах аз, – трябва да поспиш. Трябва да постиш силите си, особено ако моите съотечественици открият това село. Поспи сега, аз ще остана на пост и ще те събудя, ако забележа нещо.

Той бавно кимна.

– Както обикновено си прав, Алберто. Благодаря ти.

С тези думи той слезе долу и аз останах сам на покрива на цитаделата.

В селото под мен не помръдваше нищо.

Случи се след около час.

Бях се загледал във вълничките на реката, които хвърляха сребристи отблясъци под лунната светлина, когато внезапно видях малък сал. Отгоре му стояха три фигури, три тъмни сенки в нощта.

Кръвта ми изстина.

Хората на Ернандо...

Тъкмо се канех да изтичам при Ренко и салът спря на дървения кей на селото. Пътниците му слязоха. Тогава успях да ги разгледам по-добре.

Раменете ми се отпуснаха от облекчение.

Не бяха конквистадори.

Бяха инки.

Мъж в традиционното облекло на воин и жена с малко дете, покрити с плащове с качулки срещу дъжда.

Тримата бавно тръгнаха по главната улица, смаяно озъртайки се към проснатите наоколо трупове.

И тогава ги видях.

Отначало си помислих, че е сянка на клатещ се клон, падаща върху една от колибите от двете страни на улицата. Ала после тя се плъзна по стената и мястото ѝ зае втора сянка.

Видях тъмния силует на голяма котка – видях черната котешка глава, извития нагоре нос, острите върхове на ушите. Видях разтворената ѝ в безшумно очакване на плячката уста.

Не можех да повярвам на очите си. Този звяр беше огромен...

Изведнъж животното изчезна и остана само стената на колибата, гола и огряна от лунните лъчи.

Тримата инки бяха на двадесетина крачки от цитаделата.

– Насам! – високо им прошепнах на кечуа. – Елате бързо! Бързо!

Отначало като че ли не разбраха какво им казвам.

И тогава първият звяр бавно излезе на улицата зад тях.

– Бягайте! – извиках аз. – Те са зад вас!

Мъжът се обърна и видя гигантската котка.

Втурнах се към отворената врата, която водеше към долния етаж.

– Ренко! Отворете портала! Навън има хора!

Побързах да се върна на ръба на покрива и стигнах тъкмо навреме, за да видя, че жената вече е до самата цитадела. Тя носеше детето на ръце. След секунди мъжът бе до нея.

Двете котки се приближаваха.

Долу не се чуваше никой да отваря вратата.

Жената ме погледна с уплашени очи – и за миг красотата ѝ ме

хипнотизира. Никога не бях срещал такава хубавица...

Светкавично взех решение.

Смъкнах плаща си и спуснах единия му край през ръба.

– Дръжте се за плаща ми! – извиках аз. – Ще ви изтегля!

Мъжът го хвана и го подаде на жената.

– Хайде!

Задърпах с всички сили.

Тя едва се беше отделила от земята, когато видях, че една от котките се хвърля върху воина долу. Тялото му се блъсна във външната стена на цитаделата. Той закрещя, когато звярът започна да го яде жив.

Напрегнах се да изтегля жената и детето при себе си.

Те стигнаха до ръба на покрива. Жената се хвана за един от каменните бойници и в същото време се опита да ми подаде детето. Момченцето ме гледаше с големите си уплашени кафяви очи.

Трябваше едновременно да държа три неща – жената, детето и плаща си. Междувременно на главната улица се бяха появили още няколко котки.

В този миг един от огромните зверове под нас скочи от калта към висящите стъпала на жената. Ала тя реагира бързо, вдигна крака в последния момент и зъбите на чудовището захапах само въздуха.

– Помогни ми!

– Ще те спася – брулен от силния дъжд, отвърнах аз.

Котката отново скочи, заби дългите си нокти в края на наметалото ѝ и за свой абсолютен ужас видях, че то се опъва под тежестта ѝ.

– Не! – извика жената, когато усети, че животното я тегли надолу.

– О, Господи – ахнах аз.

Звярът рязко дръпна плаща и жената се вкопчи в мократа ми ръка. Ала напразно. Огромната котка бе прекалено тежка, прекалено силна.

Последен вик. Пръстите на жената се изплъзнаха от дланта ми и с детето на ръце тя се скри от погледа ми.

И тогава направих невероятното.

Хвърлих се долу след нея.

И до ден днешен не знам защо го сторих.

Може би ме подтикна начинът, по който притискаше към себе си момченцето. Или ужасът, изписан на прекрасното ѝ лице.

Или пък просто прекрасното ѝ лице.

Нямам представа.

Приземих се доста комично в една от калните локви пред цитаделата. В този момент по лицето ми се разплиска кафеникава течност и ме ослепи.

Избърсах калта от челото си.

И видях не по-малко от седем рапи, застанали в тесен полукръг наоколо и впили в мен студените си жълти очи.

Сърцето ми къртеше в ушите ми. Не знаех какво да правя.

Жената и момчето бяха точно до мен. Пристъпих пред тях и яростно извиках на чудовищата.

– Махайте се! Махайте се!

Извадих стрела от колчана на гърба си и я размахах пред муцуните на котките.

Рапите като че ли не обърнаха внимание на смехотворната ми проява на смелост.

Те се приближаваха.

Трябва да кажа, че ако ми бяха изглеждали граматни от покрива, отблизо тези дяволски изчадия определено бяха гигантски. Черни, свирепи и силни.

После първият звяр ненадейно замахна с предната си лапа и строши острия връх на стрелата ми. Създанието наведе глава и изръмжа, напрегна се, пригответи се за скок и...

Нещо цопна в калната локва от дясната ми страна.

Обърнах се да видя какво е. И се намръщих.

Идолът.

Идолът на Ренко.

Мислите ми запрепускаха. Какво правеше тук идолът на Ренко? Защо го бяха хвърлили в калта в такъв момент?

Вдигнах поглед и видях самия княз, надвесен над покрива. Именно той ми бе хвърлил идола.

И тогава се случи.

Вцепених се.

Никога през живота си не бях чувал такъв звук.

Беше невероятно пронизителен. Той разцепваше въздуха като нож и заглушаваше дори трополенето на дъжда.

Като екот на камбана. Някакво ужасно силно вибриране.

Ммммммммм.

Рапите също го чува. Онази, която само допреди секунди се

гоत्वеше да ме нападне, сега просто стоеше пред нас и зяпаше в тъпа почуда идола, полупотънал в кафявата локва до мен.

В този момент едновременно започнаха да се случват изключително странни неща.

Глутницата котки около нас бавно заотстъпва назад. Зверовете бягаха от идола.

– Алберто – прошепна Ренко. – Движи се съвсем бавно, чуваш ли ме? Съвсем бавно. Вдигни идола и иди до входа. Ще накарам някой да ви пусне вътре.

Подчиних се на заповедта му до последната дума.

Извадих идола от водата и плътно притиснали гърбове до стената на цитаделата, заедно с жената и детето бавно се приближихме към портала.

Рапите от своя страна просто предпазливо ни следваха от разстояние, хипнотизирани от мелодичната песен на мокрия камък.

Ала не ни нападнаха.

Голямата каменна плоча внезапно се плъзна настрани, ние се вмъкнахме в крепостта и когато вратата зад нас се затвори, аз се строполих на пода, задъхан, подгизнал, разтреперан и крайно удивен, че съм останал жив.

Ренко слезе от покрива да ни посрещне.

– Лена! – познал жената, извика той. – И Мани! – Князът грабна момчето на ръце.

Аз просто лежах изтощен настрани от цялото това щастие.

Срам ме е да го призная, но в момента наистина изпитвах ревност към моя приятел Ренко. Тази смайващо красива жена несъмнено му беше съпруга – както можеше да се очаква от толкова възхитителен човек като княза.

– Чичо Ренко! – възкликна момченцето.

Чичо ли?

– Брат Алберто – приближи се до мен Ренко, – не знам какво възнамеряваше да направиш навън, но моят народ има една поговорка: „Не е толкова важен подаръкът, колкото намерението“. Благодаря ти. Благодаря ти, че спаси сестра ми и нейния син.

– Сестра ти? – ахнах аз и погледнах жената, която свали мокрия си плащ и остана по къса долна туника, прилепнала към тялото ѝ от влагата.

Гледката ме накара да преглътна.

Тя беше по-красива, отколкото отначало ми се струваше – ако това изобщо бе възможно. Двадесетина годишна, с меки кафяви очи, гладка матова кожа и чуплива тъмна коса. Имаше дълги стройни крака, пищната ѝ гръд прозираше през мократа туника и за свой срам аз виждах щръкналите ѝ зърна.

Ренко я наметна със сухо одеяло и тя ми се усмихна. Усетих, че коленете ми омекват.

– Брат Алберто Сантяго – официално каза князът. – Позволи ми да ти представя сестра си Лена, първа княгиня на империята на инките.

Лена пристъпи напред и пое ръцете ми в своите.

– За мен е удоволствие да се запозная с теб – усмихнато рече тя. – И ти благодаря за смелата ти постъпка.

– А, това... не беше нищо – изчервих се аз.

– Благодаря ти също, че си спасил брат ми от затвора.

Забелязала изненадата ми, Лена прибави:

– О, уверявам те, храбрецо мой, вестта за благородното ти дело се е разпространила в цялата империя.

Скромно наведох глава. Харесваше ми, че ме наричаше „храбрецо мой“.

В този момент ми хрумна нещо и аз се обърнах към Ренко.

– Каж ми откъде знаеше, че идолът ще въздейства така на рапите?

Князът ме погледна с дяволита усмивка.

– Всъщност не знаех.

– Какво! – извиках аз.

Ренко се засмя.

– Алберто, не аз скочих от напълно безопасния покрив, за да спася жена и дете, които дори не познавам!

Той ме прегърна през раменете.

– Говори се, че Духът на народа притежава способността да укротява свирепите зверове. Никога не го бях виждал, но бях чувал, че потопен във вода, идолът успокоява дори най-разяреното животно. Когато виковете ти ме събудиха и видях, че рапите са ви обкръжили, реших, че моментът е подходящ да проверя тази теория.

Смаяно поклатих глава.

– Ренко – пристъпи напред Лена, – нося ти съобщение.

– Да?

– Испанците превзеха Роя. Но не могат да разчетат тотемите. Затова когато стигат до всеки следващ, пращат по дирите ви следотърсачи

чанки. След като златоядците обсадиха Паксу и Тупра, трябваше да дой- да при теб и да ти обясня положението, тъй като съм една от малкото, които знаят кода на тотемите. После научих, че са изгорили Роя из осно- ви. По петите ти са, Ренко. И скоро ще бъдат тук.

– Кога?

Лицето ѝ помръкна.

– Движат се бързо, братко. Много бързо. Ако продължат с досегаш- ната скорост, предполагам, че ще пристигнат до изгрев слънце.

– Открихте ли нещо? – внезапно попита иззад Рейс полковник Наш.

Уилям вдигна очи и видя, че Наш, Лорън, Габи и Краус стоят на вратата на БТР-а. Беше късно следобед и покритото с буреносни облаци небе вече тъмнееше.

Рейс си погледна часовника.

16:55.

По дяволите.

Нямаше представа, че е чел толкова дълго.

Скоро щеше да е нощ. И с мрака щяха да дойдат рапите.

– Е? Успяхте ли да откриете нещо? – повтори полковникът.

– Хм... – започна Рейс. Толкова дълбоко бе потънал в ръкописа, че почти беше забравил защо го чете – за да научи как да победят котките и да ги върнат обратно в храма.

– Е?

– Тук пише, че те излизат само нощем или когато е много тъмно.

– Това обяснява активността им в кратера – обади се Крас – Там бе- ше толкова тъмно, даже през деня, че те бяха...

– Рапите също явно знаят, че в селото могат да намерят храна – прекъсна го Рейс, преди зоологът да успее да оправдае предишната си грешка – грешка, довела до смъртта на трима добри войници. – В ръко- писа го нападат два пъти.

– Пише ли как изобщо са се озовали в храма?

– Да. Били затворени вътре от велик мислител, който искал да пре- върне храма в изпитание за човешката алчност. – Рейс подчертано изг- леда Наш. – Предполагам, че сме се провалили.

– Храмът на Солон... – ахна Габи Лопес.

– Пише ли как можем да ги победим? – попита полковникът.

– Да, споменава се нещо за това. Всъщност две неща. Първо, с май- мунска урина. Явно всички котки не могат да я понесат. Намазваш се с

нея и рапите бягат от теб.

– Ами вторият начин? – рече Лорън.

– Хм, това е доста странно. Точно когато котките са се готвели да нападнат Сантяго, индианският княз хвърлил идола в една локва. Щом попаднал в контакт с водата, камъкът издал странен вибриращ звук, който очевидно спрял животните.

Тези думи накараха Наш да се намръщи.

– Звукът наистина бил много особен – продължи Рейс. Сантяго го описва като екот на камбана и изглежда принципът е същият като при свирките за кучета – някакво високочестотно вибриране, което въздейства върху котките, но не и върху хората.

И най-странното е, че инките знаели за това. В ръкописа на няколко пъти се казва, че според тях при потапяне във вода идолът укротявал дори най-свирепия звяр.

Наш погледна Лорън.

– Може да е резонанс – предположи тя. – Контактът с концентрираните кислородни молекули във водата кара тирия да резонира по същия начин, по който реагират с кислорода във въздуха други ядрени вещества.

– Но тук става въпрос за много по-големи мащаби... – рече Наш.

– И сигурно тъкмо поради това монахът е чул еката – отвърна Лорън. – Хората не могат да чуват резонанса, предизвикан, да речем, от плутоний и кислород, честотата е прекалено ниска. Но тъй като тирият е невъобразимо по-плътен от плутония, възможно е при контакт с вода резонансът да е толкова силен, че да се чува от човешко ухо.

– И щом го е чул монахът, за котките трябва да е било два пъти по-зле – отбеляза Краус.

Всички се обърнаха към него.

– Спомнете си, че котешкият слух е приблизително десет пъти по-остър от човешкия. Те чуват неща, които ние физически не сме способни да усетим, и общуват на честота, която е извън нашия слухов обсег.

– Общуват ли? – попита Лорън.

– Да – потвърди зоологът. – Отдавна е установено, че големите котки общуват със сумтене и гърлени вибрации, които са недоловими за хората. Въпросът обаче е, че онова, което е чул монахът, сигурно е било само една десета от онова, което е достигнало до котките. Екотът трябва да ги е влудил и това ги е накарало да спрат.

– В ръкописа има нещо повече – каза Рейс. – Звукът не само ги е спрял. Изглежда, котките са последвали идола, след като е бил хвърлен

във водата. Като че ли ги е привличал или дори ги е хипнотизирал.

– Пише ли как идолът се е озовал в храма? – попита Наш.

– Не – отвърна Уилям. – Поне засега. Кой знае, Ренко и Сантяго може да са го намокрили и с негова помощ да са отвели котките в храма. Както и да са постъпили, те са успели да ги примамят обратно вътре и в същото време са занесли идола. – Той замълча за миг. – Всъщност е доста логично. Като са го оставили там, те просто са допълнили Солоното изпитание на човешката алчност.

– Тези котки – рече полковникът. – Сантяго пише, че са нощни животни, нали така?

– Пише, че обичат всякакъв мрак – и нощен, и дневен.

– Но всяка нощ са слизали в селото за храна, нали?

– Да.

Наш присви очи.

– Тогава можем ли да приемем, че всяка нощ напускат кратера, за да ловуват?

– Ако се съди по ръкописа, да.

– Добре – каза Наш и се обърна.

– Защо?

– Защото, когато довечера котките излязат, ние ще отидем в храма и ще вземем идола.

Мракът с всяка минута се сгъстяваше.

В небето тътнеха черни буреносни облаци и в студения късен следобед над селото се стелеше гъста сива мъгла. Сипеше се ситен дъжд.

Рейс седеше до Лорън, която опаковаше някаква техника, за да я внесе в цитаделата преди нощните им действия.

– Как е семейният живот? – колкото може по-небрежно попита той.

Тя кисело се подсмихна.

– Зависи за кой говориш.

– Колко пъти си се омъжвала?

– Първият ми брак се провали. Мъжът ми не споделяше професионалните ми амбиции. Разведохме се преди около пет години.

– О.

– Но наскоро пак се омъжих. И е страхотно. Адски готин човек. Впрочем точно като теб. И с огромни възможности.

– Кога?

– Преди година и половина.

– Чудесно – любезно рече Рейс. Всъщност си мислеше за сцената, на която по-рано беше присъствал – Лорън и Трой Коупланд, които страстно се целуваха в хеликоптера. Коупланд нямаше венчална халка. Дали Лорън имаше връзка с него? Или той просто не носеше пръстена си...

– Ти женен ли си, Уил? – откъсна го от унеса му Лорън.

– Не – тихо отвърна той. – Не съм.

Получаваме данните от МСАН – каза от компютърния терминал на стената на бронетранспортъора Ван Люън.

Той, Кокрън, Райкарт, Наш, Рейс и двамата агенти от БКА – Шрьодер и русокосата Рене Бекер стояха в осемколесната бронирана машина, паркирана близо до реката, в очакване на нощния поход до храма.

Лорън и Йохан Краус вече бяха отишли в цитаделата.

Бъз Кокрън бе донесъл в БТР-а шепа светлокафява каша, която изпълни затвореното пространство с отвратителна миризма.

– Не успях да намеря нито една маймуна наоколо, за да взема пикнята ѝ – каза той. – Сигурно са избягали преди падането на нощта. – Кокрън протегна шепата си. – Обаче намерих това. Маймунско лайно. Предполагам, че ще свърши същата работа.

Зловонието накара Рейс да потръпне.

Кокрън го забеляза.

– Какво? Не искате ли да се намажете с лайна, професоре? – Той погледна Рене и се ухили. – Добре че професорът няма да ходи там, нали?

Ефрейторът започна да маже униформата си с маймунските изпращания. Райкарт и Ван Люън последваха примера му. После намазаха и ръбовете на тесните прозорци на бронетранспортъора.

Докато Рейс беше чел ръкописа, по заповед на Наш другите цивилни бяха устроили оперативна база в цитаделата. В това време четирите останали зелени барети бяха работили върху хеликоптера. За съжаление бяха успели да поправят само двигателя. Перката на опашката се оказа повредена по-сериозно, отколкото предполагаше Кокрън. Бяха възникнали усложнения и тя все още; не се въртеше, а хюито не можеше да леги без нея.

Със спускането на мрака Наш реши да се заеме с идола. Той повика командосите при БТР-а, където Рейс накратко им предаде разказания в ръкописа случай със странния камък.

Междувременно полковникът нареди на Габи, Коупланд, Дъги и младия немски редник Молке да останат в цитаделата.

Той им обясни плана си. Когато котките дойдеха в селото, по-голямата част от групата трябваше да е в крепостта, а той и зелените барети – в БТР-а, по-близо до крайречната пътека.

Рейс, който тъкмо бе свършил с разказа си, трябваше веднага да се присъедини към другите цивилни в цитаделата.

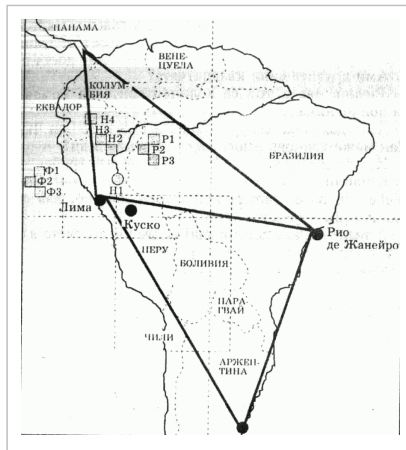
– Получаваме данните от МСАН – каза от компютърния терминал Ван Люън. – Всеки момент трябва да пристигнат и сателитните снимки.

– Какво пише? – попита Наш.

– Вижте сам. – Сержантът се отдръпна настрана.

Наш погледна екрана. Виждаше се карта на северната половина на Южна Америка:

НАЦИОНАЛНА РАЗУЗНАВАТЕЛНА СЛУЖБА
 ЕКСПЕД. ЗАДАЧА № 040199–6754
 ПРЕДВАРИТЕЛНО ПРОУЧВАНЕ НА МСАН
 ПАРАМЕТРИ: 82,00°W–30,00°W; 15,00°N–37,00°S
 ДАТА: 5 ЯНУАРИ 1999; 16:59 (ПЕРУАНСКО ВРЕМЕ)

– Какво е това, по дяволите? – намръщи се Наш.

– Поне непосредственият район е съвсем чист... – рече Ван Люън.

– Какво показва тази карта?

– Правите линии са петте главни пътнически въздушни коридора в Южна Америка – поясни сержантът. – Panama играе ролята на врата на

континента и търговските полети обикновено отиват оттам направо в Лима и Рио де Жанейро, а от тези два града – до Буенос Айрес. Сивите квадратчета са самолетите в нашия район извън редовните пътнически въздушни коридори.

Рейс погледна екрана и видя трите групи сиви квадрати над северо-западната четвъртина на континента.

– Какво означават буквите и цифрите?

– Сивият кръг точно над Куско – отвърна Ван Люън, – под който е написано Н-едно, сме ние. Съкращението означава „Наш-едно“, нашата група в селото. Наш-две, три и четири са хеликоптерите, които летят от Панама за Вилкафор. Но изглежда, че им остава още доста път.

– Ами другите сиви квадратчета?

– Р-едно, две и три са хеликоптерите на Романо – каза полковникът.

– Но са далеч на север – обърна се към него Ван Люън.

– Как може толкова много да са се отклонили?

– Изгубили са се – рече Наш. – Тотемите трябва да са ги заблудили.

Рейс отново се запита кой е този Романо, ала само прехапа език и не каза нищо.

– А тези? – Рене посочи към трите квадратчета в океана в крайния ляв ъгъл на екрана.

– Р-едно, две и три са сигнатури на американския флот – каза Ван Люън. – Някъде там трябва да има самолетonosач.

– И нито следа от шурмоваците, така ли? – попита Шрьодер.

– Не – мрачно отвърна Наш.

Часовникът на Рейс показваше пет. Черните буреносни облаци съвсем покриха небето и в късния следобед се спусна необичаен мрак. Като че ли бе нощ.

Наш се обърна към Ван Люън.

– Какво става със сателитните образи?

Трябва да пристигнат след около минута.

– Снимки или в реално време?

– Инфрачервено сканиране в реално време.

– Добре. Така ще получим ясна картина на котките в момента, в който излизат от кратера и се насочват към селото. Готови ли сте?

Ван Люън се изправи. До него Бъз Кокрън и Текс Райкарт вдигнаха пушките си.

– Тъй вярно – отвърна Кокрън и намигна на Рене. – Готови сме за

купона.

Рейс потръпна.

Кокрън похотливо и с грубиянска самоувереност зяпаше дребната немкиня. Като че ли оръжието му – снабдено с лазерен мерник, гранатохвъргачка М-203, изстрелваща се кука и фенерче – и бойната му униформа го правеха неотразим.

В този момент Уилям го мразеше.

– Получаваме сателитна картина – съобщи Ван Люън.

На стената на БТР-а оживя втори компютърен екран.

Образът беше черно-бял и зърнист. Отначало Рейс не можеше да различи нищо.

Лявата страна на екрана бе напълно черна. Фонът надясно от нея беше сивкав. Още по-надясно се виждаше нещо, което приличаше на подкова, с квадратчета в средата и голям кръг в края.

В долната част на монитора минаваше широка тъмносива ивица. До нея имаше малък правоъгълен обект. Две бели точки се отдалечаваха от него по посока на големия кръг в края на подковата.

И тогава разбра.

Това бе Вилкафор.

Подковата беше ровът около селото, квадратчетата и кръгът вътре – колибите и цитаделата. Черният участък отляво бе скалното плато с храма, сивият фон – джунглата между платото и селото. А тъмносивата ивица беше самата река.

Малкият правоъгълен обект до реката, досети се Рейс, бе бронетранспортърът, спрял до западния мост.

Той погледна двете точки на екрана, които бързо се приближаваха към крепостта. После се обърна, надникна през вратата и видя Лорън и Краус да тичат към цитаделата.

О, Господи, помисли си Уилям.

Това беше образ на Вилкафор, излъчван от сателит на стотици километри над земята – в реално време.

Сега.

– Лорън – каза по ларингофона си Наш, – тук всичко е готово. Влязохте ли в крепостта?

– Още малко – разнесе се в слушалките им гласът на Лорън.

Двете бели точки на екрана изчезнаха в кръга на цитаделата.

– Вътре сме. Ще пратите ли Уил?

– Веднага – отвърна полковникът. – Професор Рейс, най-добре да тръгвате за крепостта, преди да стане съвсем тъмно.

– Добре. – Уилям се запъти към вратата.
– Един момент... – внезапно го спря Ван Люън.

Всички се вцепениха.

– Какво става? – попита Наш.

– Имаме си компания.

Сержантът кимна към екрана.

Рейс се обърна.

И ги видя.

Бяха в сивата джунгла наляво от подковата – между селото и платото.

Шестнадесетина.

Приближаваха се.

Шестнадесет зловещи бели точки с дълги опашки се промъкваха през гъсталаците към Вилкафор.

Рапите.

Дебелата стоманена врата на БТР-а се затвори с металически трясък.

– Подранили са – каза полковникът.

– Заради буреносните облаци е – разнесе се от тонколоните гласът на Краус. – Нощните животни нямат часовници, доктор Наш. Те се ръководят само по светлината. Ако е достатъчно тъмно, излизат от бърлогите си...

– Няма значение – прекъсна го Наш. – Важно е, че са навън. – Той се обърна към Рейс. – Съжалявам, професоре. Изглежда ще се наложи да останете с нас. Лорън, затвори цитаделата.

Лорън и Коупланд натиснаха високата метър и осемдесет плоча и я забутаха по изсечения в пода жлеб.

Плочата имаше приблизително правоъгълна форма, но заоблената ѝ основа позволяваше лесно да се плъзга по жлеба. Тъй като беше от вътрешната страна на стената, враговете навън не можеха да я поместят.

Камъкът прилепна на мястото си – макар че Лорън и Коупланд нарочно оставиха малка пролука. Според плана котките трябваше да усетят присъствието им в цитаделата.

В края на краищата те бяха примамката.

Всички в БТР-а напрегнато се взираха в сателитната картина на екрана.

Котките се разделиха на две „групи“. Едната вървеше на запад от

платото, другата заобикаляше от север.

По гърба на Рейс пълзяха тръпки, докато гледаше телата им – яркочерни петна с дълги опашки, които бавно се свиваха и отпусаха.

Поведението им го смущаваше. Беше прекалено координирано за глутница животни.

Котките пресякоха рова от различни страни. Някои минаха по западния мост, други просто скачаха по повалените дънери на дъното и изпълзяваха от отсрещната страна.

И навлязоха в селото.

Повечето рапи, видя Рейс, се насочиха право към цитаделата, привлечени от миризмата на хората вътре.

В този момент обаче той забеляза едно самотно бяло петно, което се приближи до неподвижния БТР.

Уилям мигновено се обърна надясно – и зърна дългите черни мустаци на звяра точно пред прозорчето до себе си!

Усетило зловонието на маймунските екскременти, животното изсумтя. После се отдалечи, за да се присъедини към другите при крепостта.

– Добре, всички котки отиват при цитаделата – каза Наш. – Лорън, какво става при вас?

– Те са навсякъде. Искат да влязат, но вратата е затворена. Засега сме в безопасност. Можете вече да пратите момчетата.

Полковникът се обърна към зелените барети.

– Готови ли сте?

Войниците кимнаха.

– Тогава тръгвайте.

С тези думи той отвори задния люк на БТР-а и Кокрън, Ван Люън и Райкарт, целите намазани с вонящите кафяви маймунски лайна, изскочиха навън. Наш бързо затвори след тях.

– Кенеди – попита по микрофона си той, – някаква промяна на положението в района?

– Според сателита в радиус от сто и петдесет километра няма нищо, господин полковник – отговори от цитаделата Дъги.

Докато Наш разговаряше, Рейс напрегнато следеше сателитния образ на селото.

Котките предпазливо се събираха около крепостта. В същото време обаче в долната част на екрана се появиха още три точки, които се отдалечаваха от бронетранспортъора и бързо се придвижваха на запад по моста, после към тъмното скално плато.

Кокрън, Ван Люън и Райкарт.
Отиваха за идола.

Зелените барети изскочиха от мъглявата пелена, която покриваше крайречната пътека и се затичаха към цепнатината. Движеха се бързо и дишаха тежко. На каските им бяха монтирани камери.

Стигнаха до прохода.

Той тънеше в гъста сива мъгла. Без да забавят ход, войниците продължиха напред.

Наш, Шрьодер и Рене не откъсваха очи от мониторите и следяха напредването на командосите.

Рейс стоеше на няколко крачки от екраните. Не искаше да им пречи.

Наш и двамата немци обаче наблюдаваха само картината от цепнатината. Те просто не обръщаха внимание на сателитния образ.

Уилям погледна другия монитор.

И се намръщи.

– Хей, какво е това, по дяволите? – попита той.

Полковникът разсеяно се озърна към него. Ала когато видя излъчваната от сателита картина, рязко се изправи.

– Мамка му...

В дясната част на екрана – от източната страна на селото – се виждаше сивота, която представляваше гората, водеща към края на платото и долината на Амазонка.

Доскоро там не бе имало нищо.

Но сега положението се беше променило.

Целият участък гъмжеше от бели петна – поне тридесет – които бързо се приближаваха към селото.

Кръвта на Рейс се вледени.

Това определено бяха хора и очевидно – всичките въоръжени.

Те безшумно излязоха от джунглата, притиснали прикладите на автоматите към раменете си и готови за стрелба.

Рейс и другите ги наблюдаваха през прозорците на БТР-а.

Носеха черни керамични бронирани жилетки и се движеха прецизно и бързо, като се прикриваха един друг.

Когато усетиха новия си враг, рапите при цитаделата едновременно

се обърнаха. Те се напрегнаха, готови да скочат, после...

Останаха неподвижни.

Кой знае защо котките не нападнаха новодошлите. Просто ги гледаха.

И в този момент, точно в този момент, един от войниците откри огън с автомат, който в очите на Рейс приличаше на оръжие от „Междувъздушни войни“.

От правоъгълното дуло изригна невероятно количество куршуми, които разкъсаха на парчета главата на първата котка. Тя просто избухна и наоколо полетяха пръски кръв и късчета плът.

Същата участ сполетя още един от зверовете и рапите се пръснаха във всички посоки.

Рейс надничаше през прозореца и се опитваше да разгледа по-добре оръжието в ръцете на непознатия.

Изглеждаше невероятно, като нещо от космическата ера.

Имаше правоъгълна форма и нито една негова част не приличаше на цев. Тя трябва да бе скрита някъде в дългото правоъгълно тяло.

Уилям и преди беше виждал такива оръжия, но само на снимка, никога на живо.

Това бяха „Хеклер & Кох“ G-11.

Според брат му Марти, „Хеклер & Кох“ G-11 бяха най-модерните автомати в света.

Разработени и създадени през 1989-та – преди десет години – те все още бяха с две десетилетия пред другите.

Това бяха единствените оръжия, които се зареждаха направо с куршуми. А също и единствените с микропроцесори – главно защото никой друг автомат на Земята не бе толкова сложен, че да се нуждае от такъв.

Поради факта, че не използваха патрони, G-11 не само изстрелваха две хиляди и триста „парчета“ в минута, но и побираха сто и петдесет куршума – пет пъти повече от пълнителя на обикновена автоматична пушка като M-16. А бяха два пъти по-малки от нея.

Само парите спираха масовото им приложение. В края на 1989-та политически съображения бяха принудили германското правителство да анулира договора си с „Хеклер & Кох“ за доставка на G-11 за бундесвера.

В резултат бяха произведени само четиристотин такива оръжия. Колкото и да е странно обаче, ревизията в компанията по време на

поглъщането ѝ от британската „Роял Орднънс“ установи наличието едва на десет автомата от тази първа партида.

Другите триста и деветдесет просто бяха изчезнали.

„Струва ми се, че току-що ги открихме“ – помисли си Рейс, докато гледаше как рапите бягат от ужасяващата канонада.

– Това са шурмоваците – каза Шрьодер.

Двама шурмоваци обсипваха селото с опустошителен огън.

Паднаха още две котки.

Другите от глутницата се скриха в джунглата наоколо и скоро на главната улица останаха само тежко въоръжените войници.

– По дяволите, как са успели да се промъкнат, без да ги засече сателитът? – попита Наш.

– И защо котките не ги нападат? – прибави Рейс.

Досега рапите безмилостно се бяха нахвърляли на всяко човешко същество, ала кой знае защо нито бяха усетили, нито бяха атакували немците.

В този момент през прозорците на бронетранспортъора проникна характерната миризма на амоняк. На урина. Маймунска урина. Нацистите също бяха чели ръкописа.

Внезапно по аудиоуредбата се разнесе гласът на Ван Люън.

Стигнахме до въжения мост.

Рейс и Наш се обърнаха едновременно към монитора, който показваше картината от камерите на тримата войници в кратера.

Ван Люън вече тичаше по висящия мост към храма.

– Кокрън! Ван Люън! Побързайте! – нареди по микрофона Наш. – В селото има враж...

В този момент от тонколониите запищя пронизителен звук и радиосъобщенията замлъкна.

– Имат електронни заглушители – каза Шрьодер.

– Какво? – попита Рейс.

Заглушават ни.

Какво ще правим? – рече Рене.

Трябва да съобщим на Ван Люън, Райкарт и Кокрън да не се връщат тук – отвърна Наш. – Да вземат идола и да го отнесат колкото може по-надалеч. После да влязат във връзка с хеликоптерите и да уговорят среща някъде в планината.

– Само че как, щом шурмоваците ни заглушават? – попита Рейс.

– Налага се някой от нас да отиде при храма и да им каже.

Последва кратко мълчание.

– Аз ще отида – накрая наруши тишината Шрьодер.

Чудесна идея, помисли си Рейс. След зелените барети немският агент бе в най-добра форма.

– Не – решително отсече Наш. – Вие имате опит с огнестрелно оръжие. Трябвате ни тук, освен това познавате нацистите по-добре от нас.

Оставаха полковникът, Рене и... Рейс.

О, божичко, мислено изпъшка Уилям.

После каза:

– Аз ще отида.

– Но... – понечи да възрази Шрьодер.

– Навремето бях най-бърз в студентския бейзболен отбор. Ще успея.

– Ами рапите? – попита Рене.

– Ще успея.

– Добре тогава, отива Рейс – реши Наш и се приближи до задния люк на БТР-а. – Вземете. – Той подаде на Уилям автоматична пушка М-16 с всички екстри. – Това може да ви помогне да не станете храна на котките. А сега вървете. Вървете!

Рейс пристъпи към люка, бавно си пое дъх и хвърли последен поглед към полковника, Шрьодер и Рене.

После изпусна въздуха, подаде глава навън...

... и се озова в друг свят.

Навсякъде кънтеше автоматична стрелба, куршумите се врязваха в листата, разцепваха на трески дънерите. Тук се чуваше много по-силно, всичко изглеждаше много по-реално. И по-смъртоносно.

Сърцето му се разгуптя и отекна в ушите му.

„Какво правя тук с тая пушка в ръце, по дяволите?

Правиш се на герой, ето какво, тъпако!“

Той отново дълбоко си Пое дъх.

Добре...

Рейс изскочи от бронетранспортъора, пресече западния мост и се затича по крайречната пътека. Наоколо се стелеше гъста сива мъгла. Възлестите клони на дърветата стърчаха от двете му страни като кинжали.

Пушката тежеше в ръката му и той неловко я притискаше към

гърдите си. Стъпките му вдигаха пръски вода.

Внезапно от мъглата надясно се появи гигантска котка, изправи се в целия си ръст пред него и...

Бум!

Главата ѝ се пръсна и тя се строполи като камък. Краката ѝ диво подритваха в калта.

Без да забавя ход, Рейс прескочи животното и обърна глава. Видя Шрьодер, застанал на отворения люк на БТР-а и притиснал към рамото си М-16.

Продължи да тича.

След минута от мъглата изплува цепнатината в платото. И в този момент зад него се разнесоха викове на немски.

– Achtung!¹⁶

– Schnell! Schnell!¹⁷

Изведнъж някъде зад себе си чу гласа на Наш.

– Бързо, Рейс! Зад вас са! Насочват се към храма!

Уилям се вмъкна в цепнатината.

Влажните каменни стени се понесоха от двете му страни.

И внезапно се озова в огромния кратер, в средата на който се издигаше високата колкото небостъргач скална кула. Основата ѝ беше обвината в призрачна сивкава мъгла.

Без да губи нито миг, той се затича по извитата пътека.

Рене Бекер плахо надзърташе през тесните прозорци на бронетранспортъора.

В селото имаше тридесетина нацисти. Всички носеха супермодерни бойни униформи – керамични бронирани жилетки, леки тактически каски и, разбира се, черни маски. И се движеха решително като отлично обучена десантна група.

Един от тях застана в средата на главната улица и си свали каската. После смъкна черната си маска и се огледа наоколо.

Очите на Рене се разшириха.

Макар че хиляди пъти бе виждала снимката му, когато го зърна от плът и кръв, кожата ѝ настръхна.

Тя веднага позна сресаната напред коса и тесните като цепки очи;

16. Внимание! Б.пр.

17. Бързо! Бързо! Б.пр.

И лявата длан с липсващ безименен пръст.

Хайнрих Анистазе.

Без да каже нито дума, Анистазе посочи с два пръста към БТР-а.

Десетина от хората му вече бяха притичали покрай бронираната машина, за да се отправят по пътеката към цепнатината и храма.

Сега натам се насочиха още шестима войници, докато останалите дванадесет заеха отбранителни позиции около селото.

Двама мъже останаха настрани да пазят заглушаващото устройство на нацистите.

Големият колкото раница уред се наричаше „импулсен генератор“ и заглушаваше радиосигналите, като излъчваше контролиран електромагнитен импулс – ЕМИ.

Електромагнитните импулси смущаваха всички уреди с процесори – компютри, телевизори, комуникационни системи. Те се наричаха „неконтролирани“ ЕМИ. Като контролираха честотата на импулса обаче и като използваша друга честота за собствените си радиостанции, нацистите можеха да заглушават радиосистемите на врага си.

И в момента правеха тъкмо това.

Когато шестимата нацисти стигнаха при бронетранспортъора, всички люкове и прозорци бяха затворени.

Затаили дъх, Наш, Шрьодер и Рене седяха свити в ъглите.

Щурмоваците не губиха време.

Те прилекнаха под голямата бронирана машина и започнаха да поставят експлозиви.

Рейс тичаше по пътеката.

Мускулите му се напрягаха, сърцето му бясно туптеше.

Стигна до въжения мост. Прекоси го. Продължи по каменното стълбище, което водеше към храма.

Промъкна се през папратовите листа и внезапно се озова на площадката пред портала.

Нямаше никого.

Не се виждаше нито животно, нито човек.

Обгърната в мъгла, вратата зееше отворена. Стъпалата, които се спускаха надолу, тънеха в мрак.

„Не влизай в никакъв случай.“

Вътре дебне смърт.“

Рейс вдигна пред себе си пушката, включи монтираното на цевта фенерче и предпазливо се приближи до портала. Застана на прага – заобиколен от ужасните релефи на рапи и надаващи предсмъртни викове хора – и впери очи в тъмнината.

– Ван Люън! – прошепна той. – Ван Люън! Там ли сте?

Никакъв отговор.

Несръчно насочвайки оръжието напред, Рейс заслиза по стъпалата.

И тогава чу отговора.

Бавно, протяжно ръмжено някъде от самата вътрешност на храма.

Той още по-здраво стисна пушката, затаи дъх и продължи надолу.

Десет стъпала и се озова в мрачен каменен проход, които описваше широк завой надясно.

В стената видя малка ниша и насочи лъча на фенерчето си натам.

От нишата се зъбеше скелет.

Задната половина на черепа му бе смачкана навътре, една от ръцете му липсваше и челюстите му бяха разтворени, сякаш в замръзнал ужасен вик. По него висяха останките от стара кожена дреха.

Рейс уплашено отстъпи назад.

И тогава забеляза онова, което висеше на шията му. Трябваше да се наведе напред, за да може да го види по-добре.

Кожена огърлица.

Той докосна тънката каишка и иззад шийните прешлени на скелета проблесна ослепителен зелен смарагд.

Сърцето му се разтуптя. Знаеше какво е това.

Смарагдът на Ренко.

Смарагдът, който му бе дала върховната жрица в Кориканча.

Рейс впери ужасен поглед в скелета.

Ренко.

Той свали смарагда от шията на княза.

За миг си помисли за Ренко – и после изведнъж си спомни нещо, което неотдавна беше казал на Франк Наш.

„Ренко и Сантяго са успели да примамят котките в храма и в същото време са оставили там идола.“

Уилям мъчително преглътна. Дали Ренко беше довел котките в храма?

И ето каква участ го бе сполетяла.

Ето каква участ очакваше героите.

Рейс тържествено постави смарагда на Собствената си шия.

– Пази се, Ренко – каза той.

В този момент силен бял лъч освети лицето му и Уилям се обърна – с разширени очи като животно, попаднало под автомобилни фарове. И се озова пред Кокрън, Ван Люън и Райкарт, които излизаха от мрачната вътрешност на храма.

Райкарт носеше нещо увито в дрипав лилав плат.

Кокрън грубо блъсна настрани пушката на Рейс.

– Я разкарай това нещо, преди да си убил някого.

Текс Райкарт спря пред Уилям и усмихнато повдигна предмета, който носеше.

– Взехме го – каза той.

Райкарт бързо свали плата и Рейс за пръв път го видя.

Идолът.

Духът на народа.

Подобно на каменния тотем от джунглата, Духът на народа изглеждаше безкрайно по-зловещ, отколкото си го представяше.

Беше тридесетина сантиметра висок и приблизително с форма на кутия за обувки. Предната част на правоъгълния – камък обаче бе изсечена като глава на рапа – най-разярената, най-свирепа рапа, която Рейс беше виждал.

Широко разтворената му паст разкриваше остри зъби, готови да разкъсват и убиват.

Ала най-много го поразиха че изображението наистина изглеждаше като живо. Сякаш котката бе затворена в лъскавия черен камък и отчаяно се опитваше да се освободи от него.

Камъкът, замисли се Уилям, загледан в тънките лилави жилки, които се спускаха по муцуната на звяра и му придаваха още по-ужасен вид.

Тирий.

Ако инките бяха знаели какво ще се случи, когато бяха издялали този идол...

Райкарт отново го покри и четиримата забързаха нагоре към портала на храма.

Какво правиш тук, мама му стара – изсумтя Кокрън, когато стигнаха.

– Наш ме прати да ви кажа, че нацистите са в селото. Заглушаваха

радиостанцията ни и изгубихме връзка с вас. Неколцина от хората им идват насам. Наш нареди да не се връщате във Вилкафор, а да се отдалечите оттук, да влезете в контакт с хеликоптерите и да се уговорите да ви вземат от планината...

В този момент в стените на портала се забиха куршуми. Четиримата бързо приклегнаха под опустошителния огън. Каменните блокове се трошаха, сякаш бяха мазилка.

Рейс се обърна и видя дванадесетина нацистки командоси, които ги обстрелваха от дърветата в края на площадката.

Кокрън отвърна на огъня от прикритието на портала. Ван Люън направи същото. Изстрелите на пушките им почти не се чуваха от безпощадния грохот на свръхмодерните G-11.

Уилям също се опита да се включи в стрелбата, но когато натисна спусъка на своята M-16, не се случи нищо.

Кокрън го забеляза, пресегна се и дръпна назад T-образната ръчка отстрани на оръжието му.

Господи, ти си също толкова безполезен, колкото поп в бардак – изръмжа ефрейторът.

Рейс отново натисна спусъка и този път от дулото изригнаха куршуми. Откатът едва не извади ръката му от раменната става.

– Какво ще правим? – надвика грохота Райкарт.

– Не можем да останем тук! – отвърна Ван Люън. – Трябва да се върнем при въжения...

В този момент някъде над главите им се разнесе резониращ екот.

Рейс вдигна очи и видя черен хеликоптер „Москито“ MD-500, който изплува от мъглата и се понесе над върха на скалната кула.

Макар и много по-малък от „Апачи“ и „Команчи“, той компенсираше по-скромната огнева мощ с бързина и маневреност.

Името му идваше от външното му сходство с някои представители на насекомите¹⁸. Той имаше заоблена стъклена кабина, която приличаше на широките полусферични очи на пчела, и дълги колесници като крака на комар.

Вертолетът над кулата изстреля оглушителен откос със странични-те си картечници и описа дълги непрекъснати линии в калта пред храма.

– Положението се влошава! – извика Рейс.

Експлозивите, които нацистите бяха заредили под БТР-а,

18. Mosquito (англ.) комар. Б.пр.

избухнаха.

Изпод голямата осемколесна машина изригна огнено кълбо, което я повдигна на три метра над земята и я завъртя във въздуха. Бронетранспортърът тежко се стовари на едната си страна.

Светът вътре полудя.

Когато разбраха какво ги очаква, Наш, Рене и Шрьодер бяха закопчили предпазните ремъци на седалките си и се бяха приготвили за взрива.

И сега висяха перпендикулярно на земята.

Ала най-важното бе, че БТР-ът беше издържал.

Засега.

Дъги Кенеди боязливо надникна от покрива на цитаделата.

На равни разстояния един от друг в сивкавата мъгла стояха десетки нацистки командоси, насочили напред своите G-11.

Той бе видял взривяването на бронетранспортъра и благодареше на Господ, че нацистите не знаят за хората в крепостта. Стените ѝ нямаше да устоят на такава страшна експлозия.

После внезапно чу викове – някой лаеше заповеди на немски.

Дъги не знаеше много немски и не разбра повечето думи. После обаче долови нещо, което му беше познато: „das Sprengkommando“.

Той се вцепени. И рязко се обърна, за да види, че четирима нацистки командоси тичат по посока на реката в отговор на заповедта.

Въпреки скромните си познания по този език, по време на службата си в едно ракетно поделение на НАТО край Хамбург бе усвоил поне най-често използваните немски военни термини.

Един от тях беше „das Sprengkommando“.

Група за унищожаване.

От прикритието на портала Ван Люън стреля с гранатохвъргачката си. Секунда по-късно сред дърветата край позициите на нацистите се разнесе взрив и наоколо се посипаха листа и кал.

Сержант! – извика Кокрън.

Какво?

Ако продължаваме така, ще ни очистят! Те са много повече! Ще изчакаат, докато ни свършат боеприпасите, и тогава ще попаднем в капан! Трябва да бягаме!

– Какво предлагаш? – попита Ван Люън.

– Ти си сержантът, не аз – отвърна Кокрън.

– Добре тогава. – Ван Люън се намръщи и се замисли за миг. –

Единственият начин да се измъкнем оттук е да минем по въжения мост, нали така?

Да.

Тогава някак трябва да стигнем дотам... Да.

– Предлагам да заобиколим зад храма и да се спуснем до ръба на кулата. После ще се промъкнем през гъсталака до моста. Когато минем оттатък, ще отвържем моста и ще оставим копелетата на върха.

– Звучи добре – каза Райкарт.

– Тогава да действаме – рече Ван Люън.

Зелените барети се приготвиха да напуснат входа на храма. Рейс реши просто неотлъчно да ги следва – каквото и да правеха.

– Добре... – провлачи Ван Люън. – Хайде!

Четиримата се втурнаха под дъжда, като обсипаха враговете си с дъжд от куршуми.

Нацистите залегнаха сред дърветата.

Сержантът и Райкарт първи завиха зад ъгъла.

Секунди по-късно заобиколиха задния ъгъл и се озоваха на познатата на Рейс каменна пътека със странния кръгъл камък.

Разкаляният склон под тях стръмно се спускаше на петнадесетина метра и завършваше с тесен скален перваз, който образуваше ръба на кулата – и който гледаше над сто метровата бездна. Наляво обаче имаше група дебели дървета. И тъкмо в тази посока се намираще въженият мост.

Кокрън и Рейс последваха другите. Двамата веднага видяха стръмния склон.

– Май ще се окаже по-трудно, отколкото очаквахме – каза на Ван Люън ефрейторът.

В този момент, като акула, изплувала от океанските глъбини, от мъглата под скалния перваз се издигна немският хеликоптер и спря точно пред четиримата американци. Страничните му картечници оглушително тракаха.

Всички се хвърлиха на земята.

Текс Райкарт обаче закъсня. Куршумите безмилостно го прерязаха през гърдите и го задържаха изправен дълго след като умря. По мократа каменна стена зад него разцъфнаха кървави петна с форма на звезди.

Получил две рани в крака, Бъз Кокрън мъчително извика. Рейс

тежко падна в калта – невредим – и запуши ушите си с длани, полуоглушал от грохота на картечниците. Ван Люън просто безстрашно откри огън по хеликоптера, докато накрая пилотът рязко зави и тялото на Райкарт се строполи по очи на земята.

За нещастие идолът бе в ръцете му.

Правоъгълният камък се изхлузи от пръстите му и заподскача по стръмния склон... към ръба.

Рейс пръв го видя.

– Не! – ахна той, хвърли се напред, падна по корем и се запързала по калта след него.

– Професоре! – извика Ван Люън. – Чакайте, не... Ала Уилям вече стремглаво се носеше след идола.

Три метра.

Два метра.

Един метър.

Внезапно хеликоптерът се завърна, отново откри огън и в калта между Рейс и идола се появиха дупки от куршуми.

Уилям светкавично реагира. Като заслони очи от хвърчащата във всички посоки кал, той премести тежестта си и полетя надолу по склона.

Скалният перваз се приближаваше към него. Рейс видя бездната, видя черния вертолет, ала се спускаше прекалено бързо. Още преди да разбере какво става, той се озова във въздуха на сто метра над дъното на кратера.

В последния момент протегна ръка и се хвана за ръба на перваза.

Полетът му рязко спря и той увисна над пропастта!

Въздушното течение от перките на хеликоптера притисна надолу бейзболната му шапка. Рейс прехвърли върху перваза свободната си ръка, ръката, в която все още държеше автоматичната си пушка, и започна да се изтегля нагоре.

„Каквото и да правиш, Уил, не поглеждай надолу.“

Той погледна надолу.

Отвесната стена на кулата изчезваше в мрака под него. Дъждът сякаш се вливаше в нея, потъвайки в гъстата сива мъгла.

С тежко пъшкане Рейс опря лакти върху ръба на перваза, покатери се върху него и вдигна очи, за да види Ван Люън – праметнал през рамо Кокрън – който бързаше към дърветата надясно.

Видя и нацистите, две групи от по шест души – всички въоръжени с G-11 – от двете страни на храма.

Те забелязаха идола, който лежеше по средата на стръмния кален склон.

Войниците бързо се разгърнаха и заеха отбранителни позиции, а един от тях предпазливо се запуска странично надолу, за да вземе камъка.

Нацистът стигна до идола. И го вдигна.

Рейс може би щеше да изругае.

Ала нямаше такава възможност. Защото точно в този момент един от немците го видя – полуувиснал на перваза и вперил в тях уплашените си очи.

Те едновременно насочиха автоматите си към него и преди да натиснат спусъците, Рейс направи единственото пешо, което му хрумна.

Пусна се.

Падаше.

Бързо.

Покрай стената на скалната кула.

Неравната каменна повърхност летеше край него с невероятна скорост. Той погледна нагоре и видя смалващия се в сивото небе перваз.

Мислите му препускаха.

„Не мога да повярвам, че го направих! Спокойно, спокойно, направи го, защото знаеше, че можеш да се спасиш.

Точно така.“

Докато падаше, той светкавично завъртя пушката си в ръце.

„Няма да умреш.

Няма да умреш.“

Опита се да си спомни как Ван Люън бе изстрелял куката си над бездната. Беше натиснал втори спусък, разположен под цевта на оръжието.

Продължаваше да пада.

Рейс отчаяно потърси втория...

Ето го!

Бързо вдигна пушката и се прицели в отдалечаващия се връх на кулата. После натисна втория спусък.

Сребрилата кука с пронизително съскане излетя от гранатохвъргачката и челюстите ѝ с остро изщракване се разтвориха.

Уилям стремглаво падаше в пропастта.

Куката прелетя над ръба на перваза.

Той с всички сили стисна пушката си, затвори очи и зачака – зачака въжето да се опъне или да падне в езерото на дъното на кратера.

Въжето се опъна.

Рейс рязко спря.

Чувстваше се така, като че ли ръцете му току-що са били изтръгнати от ставите, ала някак успя да задържи пушката.

И отвори очи.

Висеше на тридесетина метра под върха на скалната кула.

Той остана неподвижен в продължение на половин минута, като дишаше тежко и клатеше глава. Горе не се виждаха нацисти. Трябва да бяха напуснали склона, веднага щом го бяха видели да пада.

Уилям облекчено въздъхна. После се зае със задачата да се изтегли горе.

Използвайки войнишкия си нож като мачете, Ван Люън си пробиваше път през гъсталака.

Преди секунди бе видял нацистите да взимат идола и сега отчаяно се опитваше да стигне до въжения мост преди тях.

Той се намираще в южния край на кулата. Двамата с ранения Кокърън се насочваха натам, като заобикаляха откъм югозапад.

Немците минаваха направо през площадката и по каменното стълбище.

Сержантът отмести последния клон и видя моста, величествено увиснал над бездната между кулата и пътеката в стената на кратера.

До него оставаха петнадесетина метра. И в този момент десетината нацистки войници, които ги бяха нападнали при портала, вече го пресичаха.

По дяволите, помисли си Ван Люън, бяха го изпреварили!

Той погледна един от немците, който тъкмо стъпваше на пътеката от отсрещната страна на пропастта. В ръцете му имаше нещо – нещо увито в дрипав лилав плат.

Идолът.

Мамка му.

И тогава нацистите направиха онова, от което най-много се страхуваше Ван Люън – онова, което бе възнамерявал да направи самият той,

ако беше стигнал пръв.

Отвързаха моста и го оставиха да падне.

Големият въжен мост се прилепи към стената на скалната кула. Въжето, с което можеше да се изтегли обратно, изчезваше в гъстата мъгла под него.

Сержантът безпомощно проследи с поглед войниците, които се спускаха по пътеката от отсрещната страна на бездната.

Бяха взели идола.

И той не можеше да ги спре.

Хайнрих Анистазе стоеше с ръце на хълбоците в центъра на Вилкафор. Беше доволен от развоя на събитията.

Импулсният генератор бе свършил чудесна работа, прекъсвайки радиовръзките на врага. Американците в БТР-а бяха неутрализирани с локота. И сега току-що беше научил, че хората му са взели идола от храма.

Разнесе се вик и Анистазе се обърна. Групата от кулата се връщаше по крайречната пътека.

Командирът ѝ незабавно дойде при него и му подаде завит с плат предмет.

– Хер обергрупенфюрер – тържествено каза той. – Идолът.

Анистазе се усмихна.

След като се изкатери по въжето на куката, Рейс се втурна към площадката пред храма да търси на зелените барети. Ако някой от тях бе оцелял.

Откри Ван Люън и Кокрън на скалния перваз, където доскоро беше висял въженият мост.

– Копелета – изруга той, когато видя зейналата бездна пред тях. – Отрязали са моста.

– Няма как да минем оттатък – отвърна Ван Люън.

В този момент покрай тях отново прелетя черният хеликоптер. Дулата на страничните му картечници бълваха огън. Нацистите трябва да го бяха оставили, за да довърши работата.

Рейс и другите незабавно се прикриха в хралалака. Над главите им се сипеха листа, дънерите на дърветата се цепеха на трески.

– Мамка му! – надвика грохота Кокрън.

Уилям погледна хеликоптера над пропастта. Дългите му колесници висяха под тялото му.

„Колесниците...“ – помисли си той.

Нещо в главата му прещрака – някаква яростна решителност, каквато никога не бе знаел, че притежава.

– Ван Люън! – извика Рейс.

– Да?

– Прикривайте ме!

– Защо?

– Просто накарайте хеликоптера да се издигне малко по-нависоко!

Но не и да отлети!

– Какво ще правите?

– Ще се махна от тая скала!

Това беше достатъчно за сержанта. Секунда по-късно той изскочи от гъсталака и откри огън.

В отговор черният хеликоптер се издигна малко и отвърна на стрелбата.

Междувременно Рейс трескаво размотаваше въжето на куката си. Той вдигна очи към вертолета.

– Още по-нависоко! Много е ниско!

Уилям прецени разстоянието до хеликоптера. Бе прекалено близо, за да изстреля куката. Трябваше да я хвърли.

Рейс размота въжето още малко, като внимаваше да не го оплита.

– Кокрън! – извика той. – Можеш ли да се движиш с тоя твой ранен крак?

– Ти как мислиш, Айнщайн?

– Тогава не ми трябваш! Оставаш тук. Ван Люън! Прикривай ме!

С тези думи Рейс изскочи от храстите и плавно хвърли куката към левия колесник на хеликоптера.

И още в мига, в който я пусна, разбра, че точно е пресметнал разстоянието.

Куката описа дъга и два пъти се уви около колесника.

– Добре, Ван Люън! Хайде!

Сержантът изстреля последен откос по вертолета и се затича към Рейс на ръба на перваза.

– Хващай се! – подаде му пушката си Уилям. Тя беше завързана за края на въжето.

Ван Люън го погледна.

– Знаеш ли, ти си много по-смел, отколкото те смятат хората.

– Благодаря.

С тези думи двамата се оттласнаха от перваза и полетяха във въздуха над тридесетметровата бездна.

– Скапаняк... – изсумтя Бъз Кокрън, докато ги следеше с поглед.

Рейс и Ван Люън скочиха на пътеката от отсрещната страна. Уилям

бързо освободи въжето от пушката си и го пусна.

Нацистите като че ли не разбраха къде са изчезнали. Хеликоптерът просто продължи да кръжи над пропастта, безцелно стреляйки с картечниците си, а Рейс и Ван Люън се затичаха надолу към селото.

Хайнрих Анистазе взе загърнатия в плат предмет и със затаен дъх го разви.

– Да – когато видя лъскавия черен идол, каза той. – Да...

После рязко се завъртя на токове и закричи към източния мост.

– Sprengkommando – извика немецът, – готови ли са хлорните заряди?

– Още три минути, хер обергрупенфюрер – отвърна откъм очукания бронетранспортър един от хората му.

– Значи закъснявате с три минути – излая Анистазе. – Чакаме ви при реката.

– Слушам, хер обергрупенфюрер.

Анистазе включи радиостанцията си.

– Хер оберстгрупенфюрер? Чувате ли ме? – Оберстгрупенфюрер бе най-високият ранг в СС – генерал.

– Да.

– Взехме го.

– Донесете ми го.

– Слушам, хер оберстгрупенфюрер. Веднага. – Анистазе пресече източния мост и навлезе в джунглата.

Рейс и Ван Люън тичаха надолу по пътеката.

Стигнаха до дъното на кратера, вмъкнаха се в цепнатината и продължиха край реката, насочили пушките си напред. Гъстата мъгла обгръщаше всичко.

Докато Рейс тичаше, в слушалката му внезапно се разнесоха гласове.

– ... ан Люън, докладвайте. Кокрън, Райкарт, Ван Люън, докладвайте...

Беше Наш. Радиостанциите им отново работеха. Нацистите трябва да бяха изключили заглушаващата си система или поне бяха излезли извън обхвата ѝ.

– Полковник, тук Ван Люън – без да спира, отговори сержантът. – Изгубихме Райкарт, Кокрън е ранен. Но нацистите взеха идола.

Повтарям. Нацистите взеха идола. С мен е професор Рейс. В момента се приближаваме към селото.

– Изгубили сте идола?!

– Да.

– Върнете го – бе единствената заповед на Наш.

Рейс и Ван Люън стигнаха до западния мост и предпазливо го прекосиха.

Потънало в мъгла, селото пустееше. Не се виждаха нито нацисти, нито рапи.

Непосредствено пред тях бе тъмният силует на преобърнатия БТР. Наляво се издигаха сградите на Вилкафор.

Сержантът се приближи до бронетранспортъора.

– Полковник?...

Отговори му автоматичен огън – от тримата немци, които поставяха хлорните заряди.

Рейс се хвърли наляво, Ван Люън – надясно. Двамата вдигнаха пушките си, ала напразно. Мъглата скриваше всичко.

Уилям се изправи и в този момент видя един нацистки командос да се появява иззад БТР-а.

После някъде зад Рейс отекна изстрел и главата на немеца отскочи назад сред кървави пръски. Уилям зяпна смаяно, когато войникът се строполи на земята.

– Какво става, по дяволите?... – Той се обърна по посока на изстрела.

Внезапно от мъглата точно пред него се появи рапа, оголи зъби и скочи към гърлото му... Бум!

Улучен в главата, големият звяр се плъзна по земята и спря на сантиметри от Рейс.

Какво ставаше, по дяволите?

– Професоре! – разнесе се гласът на Дъги. – Насам! Бързо! Прикривам ви!

Той впери очи и различи покрива на цитаделата. Там се очертаваше силуетът на Дъги Кенеди, притиснал снайперистка пушка към рамото си.

От покрива на огромната каменна крепост се разкриваше цялото село.

През термичния мерник на своята М-82А1А Дъги можеше да вижда всичко долу сякаш е ден: фигурите на Рейс, Ван Люън и двамата останали нацисти от групата за унищожение, трапецовидните, но студени очертания на БТР-а и зловещите четириноги силуети на котките.

Котките.

С изчезването на нацистките войници те вече можеха да се върнат в селото.

И сега търсеха кръв.

Рейс се обърна И видя Ван Люън до преобърнатия бронетранспортъор.

Бягайте оттам, професоре! – извика сержантът. – Дъги ще ви прикрива! Аз трябва да върна тази машина в нормално положение!

Нямаше нужда да му повтарят. Уилям незабавно се затича към цитаделата. В този момент обаче чу бързо шляпане на стъпки в сивата мъгла зад себе си.

Приближаваше се.

Настигаше го.

И изведнъж... Бум! Туп! Пляс!

Поредният изстрел на Кенеди, последван от глухото забиване на куршума в тялото на един от нацистите, който веднага се строполи в калта.

Рейс не можеше да повярва.

Все едно се луташе из лабиринт, пазен от ангел-хранител. Можеше само да продължава да тича напред, докато Дъги се справяше с опасностите наоколо – опасности, които самият той не виждаше.

Разнесоха се нови стъпки, този път по-тежки. Стъпки на четириногото създание.

Бум.

Туп.

Пляс.

Дъги изруга.

Патроните му бяха свършили. Той се наведе и бясно започна да презарежда.

Ван Люън се намираще от долната страна на преобърнатия БТР и дърпаше с всички сили, като ясно съзнаваше, че в мъглата зад него е

пълно с рапи.

– Преместете се по-нависоко! – каза на Наш и другите в бронетранспортъора той. – Трябва да го обърнем!

Те незабавно се подчиниха и БТР-ът започна да се накланя.

Ван Люън бързо отскочи назад и осемколесната машина застана на гумите си. Сержантът се втурна към страничната врата.

Рейс все още тичаше, когато внезапно видя цитаделата.

Чу изшракване от сваляне на предпазител и замръзна. После бавно се обърна. Последният нацистки командос стоеше зад него и се целеше право в главата му.

Уилям зачака вече познатия звук на снайперистката пушка на Дъги. Ала наоколо цареше тишина.

Защо Кенеди не стреляше?

Изведнъж се разнесе могъщ рев и на Рейс му се стори, че е някоя от котките.

Но не бе котка.

Беше рев на двигател.

От мъглата ненадейно изскочи БТР-ът и блъсна нациста отзад.

Немецът падна, смазан под тежестта на бронетранспортъора и дори Уилям трябваше да отскочи настрана. Бронираната машина мина с тътен покрай него и спря пред крепостта – така, че лявата странична врата да е точно пред входа.

Миг по-късно люкът се отвори и Ван Люън надникна навън.

– Хей, професоре, идвате ли?

Рейс се хвърли с главата напред и едва се бе озовал вътре, когато сержантът затръшна стоманения люк.

– Те взеха идола – каза Ван Люън, седнал на пода в цитаделата и заобиколен от другите на слабата светлина на фенерчетата.

– Мамка му – изруга Лорън. – Ако заредят Суперновата е тирий, ние сме изгубени...

– Какво ще правим? – попита Йохан Краус.

– Ще си го върнем – безизразно отвърна Наш.

– Как? – рече Трой Коупланд.

– Трябва да тръгнем след тях – каза Ван Люън. – Сега са най-уязвими. Най-слабото място на такива операции е моментът на връщане от целта.

– А къде е базата им?

– Трябва да е наблизно – твърдо заяви Рейс и изненада всички с увереността си, включително и себе си. – Ако се съди по бързината, с която дойдоха.

– И как точно са пристигнали тук, професоре? – скептично попита Коупланд.

– Не съм сигурен, но мисля, че мога да се досетя. Първо, придвижването им не беше засечено от вашата супермодерна сателитна мрежа, значи не са дошли по въздух. Второ, какъв е най-бързият начин група от трийсетина души да мине през джунглата, освен по въздух и пеш?

– По дяволите, защо не се сетихме за това... – промълви Лорън.

– За какво? – раздражено попита Коупланд.

– За реките.

– Точно така – каза Рейс. – Дошли са по вода. Което означава, че оперативната им база не може да е много далече... – Той замълча.

– Къде е тогава? – рече Наш. – Къде е оперативната им база?

Ала Уилям не го слушаше. В главата му току-що бе прещракало нещо.

Оперативна база...

Къде беше чувал тези думи?

– Професор Рейс?

Не, почакай. Всъщност не ги бе чул.

Беше ги прочел.

И тогава се сети.

– Лорън, оная телефонна транскрипция още ли е у вас? От телефонния разговор между между мобифон някъде в Перу и Колония Алемания?

Тя се обърна и затършува из багажа.

– Намерих я. – Лорън му подаде лист хартия и Рейс го погледна.

ГЛАС 1: ... перативната база е установена... останалите...
ще са... мината...

ГЛАС 2: ... за устройството?... готово?...

ГЛАС 1: ... на пясъчен часовник на базата на американския модел... два термоядрени детонатора, монтирани над и под вършен контейнер от титаниева сплав. Опитите показват, че... устройство... действия. Сега се нуждаем само от тирия.

ГЛАС 2: ... безпокои. Грижата за това е поел Анистазе...

ГЛАС 1: Ами съобщението?

ГЛАС 2: ... пратено веднага щом вземем идола... до всеки министър председател и президент в Европейския съюз и президента на Съединените щати... откупът ще е сто милиарда щатски долара... иначе ще взривим устройството...

Вниманието му приковаха първите думи:

ГЛАС 1: ... перативната база е установена... останалите... ще са... мината...

– Ще са в мината – прочете той. – Мината... Рейс се обърна към Лорън.

– Как се казваше онази изоставена златна мина, която видяхме на идване от хюито? Онази, която беше осветена. И изобщо не изглеждаше изоставена.

– „Мадре де Диос“.

На реката ли е разположена?

– Да, на Алто Пурус. Почти всички открити мини в района на Амазонка са на реки, защото единственият начин за транспортиране на златото са хидропланите и корабите.

– На какво разстояние е оттук?

– Не знам. Сто, сто и десет километра.

Рейс се обърна към Наш.

– Ето къде отиват, полковник. В златната мина „Мадре де Диос“. По реката.

Хайнрих Анистазе крачеше на изток през гъсталака и когато отмести последния клон, пред очите му се разкри възхитителна гледка.

Амазонската джунгла приличаше на зелен килим, който се простираше чак до хоризонта.

Немецът стоеше на върха на отвесна, покрита с растителност скала, която гледаше към джунглата. Непосредствено надясно бе величественият шестдесетметров водопад, който се изливаше над платото и черпеше водите си от гъмжащата с каймани река, течаща край Вилкафор.

Анистазе не обърна внимание на водопада.

Интересуваше го онова, което лежеше под него в този разширен участък от реката.

Той се усмихна.

Да...

После с идола под мишница бързо се спусна по въжетата, които висяха по скалата и водеха до реката.

– И как ще хванем тия копелета? – попита Коупланд.

Те имат петнайсет минути преднина и в случай че сте забравили, наоколо дебнат рапи...

– Ако лодките им са където си мисля, има и друг път дотам – отвърна Рейс. – Път, по който ще избегнем рапите.

Уилям застана на колене и започна да мете с ръце пода на цитаделата.

– Какво правите? – попита Наш.

– Търся нещо.

– Какво?

Той внимателно се вираше в пода. Според ръкописа трябваше да е някъде тук. Единственият въпрос бе дали инките са го отбелязали с някакъв символ...

– Ето го – каза Рейс. Под тънкия пласт кал се показва каменна плоча. В ъгъла ѝ имаше кръг с вписано двойно „V“.

– Помогнете ми.

Ван Люън и Дъги се приближиха, хванаха плочата и я повдигнаха.

Тя бавно се плъзна настрани и под нея се показва мастиленочерна дупка.

– Това е кенко – каза Рейс.

– Какво? – попита Наш.

– Прочетох за него в ръкописа. Това е лабиринт, изкопан в скалата под селото, път за бягство, система от тунели, които водят към водопада в края на платото – ако знаете ключа за лабиринта.

– А вие знаете ли го?

– Да.

– Откъде? – подигравателно рече Трой Коупланд.

– От ръкописа.

– Кой ще отиде? – попита Лорън.

– Ван Люън и Кенеди – каза Наш. – И всеки, който може да носи оръжие – прибави той и погледна двамата агенти от БКА и немския командос. Рене, Шрьодер и Молке кимнаха.

Полковникът се обърна към Коупланд.

– Ами ти, Трой?

– Никога през живота си не съм държал оръжие.

– Добре тогава. Изглежда, че само вие петимата...
– И аз мога да боравя с... – обади се Рейс.
– Какво? – възкликна Лорън.
– Вие? – изгледа го Коупланд.
– Е, поне с някои оръжия – сви рамене Уилям. – Брат ми постоянно мъкнеше разни жезла вкъщи. Не съм добър с всички, но...
– Професор Рейс отлично се справи горе на кулата – пристъпи напред Ван Люън, размени поглед с Уилям и му подаде пистолет „Зиг-Зауър“.

Той се обърна към Наш.

Това ли е всичко, господин полковник?

Наш кимна.

– На всяка цена вземете идола. Хеликоптерите всеки момент трябва да са тук. Веднага щом пристигнат, ще ги пратя да ви помогнат. Ако успеете да вземете идола и известно време да задържите нацистките копелета, хеликоптерите ще ви измъкнат оттам. Разбрахте ли?

Ясно – отвърна сержантът и стисна автоматичната си пушка. – Да вървим.

Ван Люън вървеше пръв по тесните каменни проходи на лабиринта под Вилкафор.

Той притискаше пушката към рамото си и осветяваше тунела пред тях с монтираното на цевта фенерче.

Рейс, Кенеди, Молке и двамата агенти от БКА плътно го следваха. Дъги и тримата немци също носеха М-16. Уилям бе въоръжен само със сребристия „Зиг-Зауър“.

Макар че не го признаваше, Рейс беше уплашен до смърт. Но не там, където искаше да е – с Ван Люън, Дъги и немците, търсеше идола, преследваше нацистите. Вършеше нещо.

Лабиринтът обаче не го успокояваше.

Приличаше на някакъв ужасен зандан – кошмарен хаос от подземни тунели с каменни стени и хлъзгав разкалян под.

В ъглите висяха огромни космати паяци, отвратително дебели змии пълзяха в лепкавата кал. И беше тясно, клаустрофобично тясно –ходите бяха широки по-малко от метър.

Ван Люън тичаше начело на малката им група.

– Завий по третия тунел надясно – каза иззад него Рейс. – И после продължавай по зиг-заг. Първо наляво.

Докато Рейс и другите бяха в лабиринта, Хайнрих Анистазе се спусна в подножието на платото.

Той отиде на речния бряг и се качи на гумена моторна лодка „Зодиак“.

– Sprengkommando – каза по микрофона си Анистазе. Докладвайте. Не получи отговор.

Шестимата тичаха в тунелите.

Тичаха с всички сили, завиваха наляво, после надясно, разкъсваха паяжини, препъваха се в дванадесетметрови змии, залитаха по хлъзгавите, покрити с мъх проходи на ужасния подземен кенко.

– Хей, Ван Люън – задъхано рече Рейс, когато влязоха в дълъг прав тунел.

– Да?

– Какъв е тоя „Клуб на осемдесетте“?

– Клуба на осемдесетте ли?

– Снощи Кокрън спомена за него, докато вие разтоварвахте хеликоптерите, но не ми обясни какъв е. Искам да разбера, преди да умра.

Сержантът изсумтя.

– Мога да ти кажа, обаче е доста, хм, гадно.

– Опитай.

– Ами добре... За да станеш член на Клуба на осемдесетте, трябва да си правил секс с момиче, родено през осемдесетте години.

– Божичко! – потръпна Рейс.

– Казах ти, че е гадно.

Продължиха да тичат.

Вече бяха от около седем минути в лабиринта, когато Ван Люън внезапно зави зад поредния ъгъл и се блъсна в каменна стена.

Само че изобщо не бе стена.

А изход.

Каменна плоча, също като онази на входа на цитаделата квадратна и със заоблена основа, така че лесно да бъде избутана настрани, но не и отвън.

Рейс и Ван Люън я преместиха...

... и незабавно чуха рева на могъщ водопад.

На няма и три метра пред тях падаше плътна водна завеса.

Уилям се огледа наоколо.

Бяха на някаква пътека, пътека на инките, изсечена в скалата зад водопада.

Вече бяха стигнали до края на платото.

Ревът на падащата от огромна височина вода бе невероятен. Той заглушаваше всички други звуци. Ван Люън трябваше да извика, за да го чуят.

Насам! – Сержантът се затича наляво.

Скалната пътека беше влажна и хлъзгава, ала Рейс и другите бързо се придвижиха зад водопада.

Ван Люън първи стъпи на здрава земя и спря на калния речен бряг.

Мамка му – изпъшка той.

– Какво има? – попита Рейс. Той застана до него и погледна към реката.

И видя малката моторна лодка на Хайнрих Анистазе, която се отда-лечаваше от тях.

– За какво говориш?

После забеляза корабите.

– Мамка му.

Приличаха на истинска армада.

Трябва да бяха поне двадесет. Кораби с всякаква форма и големина.

Пет дълги плоскодънни десантни катера обикаляха около флотилията. Това бяха „Риджид Рейдър“ – лъскави, открити съдове с алуминиев корпус, масово използвани от американските десантни части.

Край някои от по-големите кораби в центъра на армадата плаваха четири военни речни патрулни катера от епохата на Виетнам. Това бяха бързоходни десетметрови бронирани съдове с двадесетмилиметрови картечници и странични торпедни апарати. Обезсмъртени в холивудския филм „Апокалипсис сега“.

Десантните катери обграждаха три големи хеликоптерни понтона. На площадките на два от тях бяха кацнали хеликоптери „Москито“. Вертолетът, който по-рано бе обстрелвал върха на скалната кула, в момента се спускаше към третия.

Зад средния понтон се носеше очукан наглед малък хидроплан, който изглеждаше абсолютно не на място на фона на трите свръхмодерни „Москито“.

„Груман“ JRF-5, компактен двумоторен речен хидроплан от годините на Втората световна война.

„Груман“ бе много специфична машина с класически дизайн. Гледана отстрани, носът ѝ приличаше на муцуна на лабрадор – къса и с плосък покрив, но заоблена на ватерлинията. От лявата ѝ страна бе монтирана двуцветна двадесетмилиметрова лека картеница „Катлинг“.

В самия център на нацистката армада имаше огромен бял катамаран.

Командният кораб.

Изглеждаше великолепен, дълъг най-малко четиридесет и пет метра. Двата му масивни корпуса бяха боядисани в снежнобяло, а полегатите прозорци – мастиленочерни. На покрива му се въртяха сонари. На хеликоптерната площадка на кърмата на кораба беше кацнал ослепително бял „Бел Джет Рейнджър“.

Завързана за големия катамаран, във водата се поклащаше най-зловещата наглед моторница, която бе виждал Рейс. И тя беше бяла, също като командния кораб и хеликоптера. Издълженият ѝ корпус завършваше с остър нос. Отстрани бе написано „Скарабей“.

Около тази разнородна флотилия обикаляха шест малки „Джет Рейндър“ – едноместни десантни машини, които приличаха на обикновени джетове.

Само че бяха по-дълги от нормалните – може би около два и седемдесет. И по-бързи, по-зловещи. Имаха носове, напомнящи на куршум, и докато се движеха във водата, само задната им половина докосваше повърхността.

Пред погледите на Рейс и другите зодиакът на Анистазе стигна до командния кораб и известният нацистки полеви командир се качи на борда му. Огромният бял катамаран незабавно потегли, последван от цялата флотилия.

– Тръгват! – извика Дъги.

– Натам! – Ван Люън посочи към три изоставени джета на речния бряг, недалеч от водопада – несъмнено принадлежали на групата за унищожение.

– Хайде – каза сержантът.

Шестимата се затичаха към брега.

Водата под тях кипеше.

Трите откраднати джета вдигаха бели пръски след себе си, докато се носеха след нацистката армада.

Рейс седеше пред Ван Люън и караше. Сержантът го бе прегърнал

през кръста, а в другата си ръка държеше автоматичната си пушка, готов да открие огън.

Дъги Кенеди и немският командос Молке бяха от дясната им страна, а Рене и Шрьодер – от лявата.

Нацистките кораби се движеха на около триста метра пред тях и бързо напредваха по широката кафява река – истинска бойна група с големия команден катамаран в центъра, заобиколен от многобройни катери.

Трите хеликоптерни понтона плаваха накрая, а малките джетове се провираха между по-големите съдове – бяха като мухи около купчина боклук.

Вятърът и водните пръски шибаха лицето на Рейс. С периферното си зрение забелязваше дърветата по речния бряг, които летяха покрай него като зелена мъгла. После видя странния дънер във водата.

„Не се блъскай в дънерите, Уил. Не се блъскай в дънерите...“

И тогава разбра.

Това не бяха дънери.

А каймани.

„Не се блъскай в кайманите, Уил. Не се блъскай в кайманите...“

– Ван Люън! – надвика рева на вятъра той. – Какъв е планът?

– Спокойно! Превземаме командния кораб, връщаме си идола, после чакаме нашите хеликоптери!

– Превземаме командния кораб...

– Щом го превземем, можем да го задържим.

– Както кажеш! – отвърна Рейс.

Нацистката армада изчезна зад един завой на реката. От въздуха Алто Пурус приличаше на виеща се змия, безкрайна поредица от извивки.

– Добре, слушайте – каза по микрофона си Ван Люън. – Виждате ли ония дървета напред? Отиваме там.

Рейс забеляза, че бреговете на завоя, зад който току-що се бяха скрили немските кораби, са гъсто обрасли с дървета. Когато се вгледа по-внимателно обаче, откри нещо странно – в основата им нямаше пръст. Дънерите им сякаш се издигаха от самата вода.

После се сети. Сега бе дъждовният сезон и реките в долината на Амазонка бяха придошли. Земята, върху която растяха тези дървета, беше потопена.

Което означаваше, че малките съдове като техния могат да пресекат направо през дърветата.

Джетът на Дъги се стрелна напред, последван от Рейс и Рене.

Трите съда навлязоха в лабиринта от гъсти тъмни дънери – лъкатушеха между тях и леко се плъзгаха по вълните, едва докосвайки с дългите си плоски корпуси речната повърхност. Отляво се виждаха нацистките кораби, които плаваха по течението на реката.

Уилям отчаяно се опитваше да се съсредоточи. Скоростта, с която се движеха, го ужасяваше.

Носеха се невероятно бързо. Носеха се стремглаво!

Дървесните дънери летяха покрай тях. Носът на джета се издигаше във въздуха. Внезапно Рейс видя, че Дъги и Молке се навеждат без очевидна причина. После разбра защо и извика:

– Ван Люън! Наведи се!

Двамата се снишиха точно в момента, в който над главите им изсвистя ниско надвиснал клон.

– Благодаря! – отвърна сержантът.

– Няма проблем!

След секунди Рейс зърна светлина сред гъсталаците. Тежка, сива привечерна светлина.

– Добре, слушайте – каза Ван Люън. – Подреждаме се във формата на връх на стрела. Дъги и Молке са първи. Шрьодер и Бекер – отляво. Ние с професор Рейс сме отдясно. Готови ли сте?

Едрият командос вдигна пушката си с една ръка, докато с другата се държеше за Уилям.

Дъги и Молке също насочиха напред оръжията си.

Готов – разнесе се отговорът на Дъги.

След него потвърдиха тримата немци.

– Професоре?

– Готов съм – отвърна Рейс.

– Тогава да започваме – каза Ван Люън.

Изскочиха от дърветата точно до армадата и след миг Рейс вече се носеше между четири нацистки джета!

Нацистите едновременно се обърнаха към тях и в очите им се четеше пълна изненада. Те се пресегнаха за оръжията си.

– Дъги! – извика Ван Люън. – Вземи левия!

Двамата американски командоси стреляха с автоматичните си пушки в двете посоки. Немците полетяха във водата и трите откраднати

джета профучаха край тях.

Рейс се озърна назад и видя, че към нацистите се приближават няколко вълнички.

Кайманите...

Внезапно от двете му страни засвистяха куршуми, които мигновено го откъснаха от унеса му.

Той бързо се обърна. Един „Риджид Рейдър“ и един патрулен речен катер се носеха след него. Вторият го обстрелваше с двадесетмилиметровата си картечница.

Уилям увеличи скоростта и джетът полетя напред. Зад него Ван Люън се въртна на седалката, вдигна пушката си и откри огън по преследвачите.

Куршумите му разбиха предното стъкло на патрулния катер и улучиха трима от четиричленния екипаж на „Риджид Рейдър“.

Изведнъж пред тях се появи поредният речен завои.

– Наляво! – извика по микрофона Ван Люън.

– Наляво ли? – обърка се Рейс.

– През дърветата! Трябва да стигнем до командния кораб!

В този момент наоколо им отново отекнаха изстрели. Над главата на Уилям засвистяха куршуми и на лявото рамо на Дъги разцъфна кръваво петно.

Викът на младия командос отекна по радиостанцията, но той някак си успя да се задържи на седалката и дори не намали скоростта.

Трите американски джета се врязаха в гъсталаците на завоя – първо Рене и Шрьодер, после Дъги и Молке, и накрая Рейс и Ван Люън.

След миг ги последваха два от нацистките джетове.

Куршуми се забиваха в дънерите точно над Рейс. Ниско надвисналите клони заплашваха да го повалят от седалката. Всеки път, когато пред тях се появяваше някакво препятствие, той викаше обърнатия с гръб към него Ван Люън и го предупреждаваше да се наведе.

Сержантът стреляше по преследвачите им, но нацистите се прикриха зад дърветата и след поредния продължителен откос пълнителят на пушката му се изпразни.

Немците се възползваха от това и започнаха да се приближават.

Единият от тях ги настигна, мина от дясната им страна и извади пистолет „Глок“ от кобура си. Ван Люън замахна с празната си пушка и избди оръжието от ръката му точно в момента, в който дърветата около тях се тресяха под опустошителната канонада на G-11!

Сержантът и Рейс мигновено се снишиха. Вторият нацистки джет

изскочи отляво и ги блъсна.

Уилям едва не изхвърча от седалката, но някак си успя да се задържи. Без да намалява скоростта, той рязко зави, за да избегне едно от дърветата. После се опита да види новия им нападател...

... и се озова пред дулото на G-11.

Мъжът, който го държеше, злобно се хилеше.

В този момент обаче джетът му се заби в дебел черен дънер и избухна в пламъци.

Рейс рязко завъртя глава.

Беше се случило невъобразимо бързо!

Като че ли дървото бе прелетяло край тях и беше отнесло нациста със себе си.

Другият, който бе непосредствено от дясната им страна, също се обърна към експлозията. Ван Люън използва възможността, скочи от джета на Рейс върху седалката точно зад немца!

Нацистът беше изненадан. Ван Люън обаче погледна напред към реката, очите му се ококориха и той светкавично се наведе. Немецът се озърна да види какво има и един приближаващ клон се заби в челото му, прониза главата му и го уби. Войникът политна назад върху приведено-то тяло на сержанта и се претърколи в реката.

Няколко секунди по-късно Ван Люън и Рейс, вече на отделни джетове, настигнаха Дъги и Молке. Рене и Шрьодер бяха пред тях.

– Дъги! Добре ли си? – попита по микрофона сержантът.

– Ще се оправя. Куршумът излезе от другата страна – отвърна Кенеди.

В това време Рейс продължаваше да се оглежда за други нацисти. Ала през гъстата зеленина надясно виждаше само два от сребристите десантни катери „Риджид Райдър“, които плаваха по реката успоредно с тях. На палубите им стояха въоръжени нацистки командоси – те се взираха към гората и ги чакаха отново да се появят.

– Добре, слушайте – каза Ван Люън. – Дъги е ранен, но се държи. Планът е следният. Трябва да превземем командния кораб. Вие двамата от БКА – кимна той на Рене и Шрьодер, – ще отнемете един от патрулните катери. За да можем да задържим катамарана, имаме нужда от тежка огнева подкрепа и това означава една от ония двайсетмилиметрови картечници да е в наши ръце. Мислите ли, че ще се справите?

– Можем да опитаме – отвърна Шрьодер.

Добре. Дъги, ние тримата с теб и Молке ще се заемем с командния кораб. В състояние ли си?

Кенеди сбърчи лице.

– Да.

– Ами аз? – попита Рейс.

– Имам специална задача за вас, професоре. Тъй като не сте обучен в спецчастите, мислех си, че няма да искате да участвате в шурмуването на корабите.

– Правилно си си мислил.

– Затова реших, че ще е най-добре да играете ролята на примамка.

– На примамка ли?

– Искам колкото може по-бързо да минете пред един от ония катери и да привлечете огъня им, докато ние превземем командния кораб и патрулния катер. После ще ви приберем на борда на катамарана.

Рейс мъчително преглътна.

– Добре...

Той погледна наляво и срещна очите на Рене. Тя трябва да бе забелязала изписания на лицето му страх, защото окуражително кимна.

Ще се справиш – разнесе се в слушалката му тихият ѝ глас.

Благодаря.

Уилям се обърна напред и видя, че полупотъналите дървета свършват след стотина метра.

По-нататък беше реката.

И нацистите.

– Добре, увеличете скоростта и бъдете нащрек – каза Ван Люън. – Знаете какво да правите.

Рейс усети, че кръвта му кипва. Не знаеше какво го очаква зад дърветата.

Ала нямаше много време за мислене, защото секунда по-късно шестимата изскочиха на открито.

Нацистите ги очакваха.

Рейс и другите едва бяха излезли от гъсталака, когато немците откритиха огън.

– Внимавайте! – извика Дъги и се наведе, ала Молке закъсна. Обсипа го град от куршуми, които разпориха гърдите му, и младият командос изхвърча от седалката на джета.

Очите на Уилям се разшириха като видя какво има пред него.

Два от трите хеликоптера „Москито“ сега бяха над водата точно пред американската група, а останалата част от нацисткия флот плаваше зад тях!

По дяволите!

Дулата на страничните картечници на вертолетите бълваха пламъци. Куршумите се забиваха в дърветата зад Рейс и вдигаха пръски във водата.

– Разделете се! Разделете се! – извика Ван Люън.

Рейс се понесе успоредно с Дъги Кенеди.

Ван Люън, Рене и Шрьодер полетяха в другата посока и изчезнаха зад речната армада.

Уилям и Дъги се вмъкнаха между нацистките кораби, като се привеждаха и лъкатушеха. Един от хеликоптерите описа кръг във въздуха и се насочи към тях с глухо тракащи картечници.

Рейс рязко зави наляво и се озова между два от хеликоптерните понтони. Куршумите рикошираха от бордовете им.

От другата страна се появи джетът на Дъги – но под хеликоптера и успоредно с един от бързоходните нацистки катери.

– Бързо, професоре! – извика Кенеди, докато вадеше „Зиг-Зауъра“ с окървавената си лява ръка. – Прикривайте ме! Ще се кача на борда на катера!

– Ами командният кораб? – попита по микрофона Уилям. – Ами планът?

– Планът пропадна, още щом излязохме от дърветата! Хайде!

– Добре!

Рейс бързо извади собствения си пистолет и откри огън по двамата нацисти на кърмата на катера.

Докато те се прикриваха, Дъги приближи джета си до кораба и скочи върху предната му палуба.

Пред смаяния поглед на Уилям младият командос се покатери върху покрива, затича се, скочи на кърмата и застреля немците със „Зиг-Зауъра“ си.

– Професоре! Елате! Имам нужда от вас! – Кенеди посочи към картечната кула.

Рейс се подчини.

Дъги грабна автомата на един от убитите нацисти и застана зад руля, като стреляше към кръжачия във въздуха хеликоптер и продължаваше да поддържа бясна скорост.

Отчаяно опитвайки се да овладее джета, разтърсван, от вълните на

големия съд, Уилям се приближи до патрулния катер. Погледът му бе насочен към страничните перила на по-малко от метър от него.

В този момент над главата му засвириха куршуми и той се обърна.

Към него се носеше втори катер, на носа на който стояха петима нацисти!

Щяха да се блъснат в кораба на Дъги. И да прегазят джета на Рейс!

Уилям отново погледна към перилата на първия катер.

Хайде!

Той скочи от седалката, хвана се за перилата и се прехвърли точно в момента, в който другият кораб се заби в левия борд на катера.

Рейс се затъркаля по палубата, а целият съд под него силно се разтърсваше.

– Професоре! Насам! – извика Кенеди.

Уилям все още лежеше по корем. Той бързо вдигна поглед и изведнъж в полезрението му се появиха кубинки.

Отекна изстрел и собственикът на кубинките се строполи пред Рейс, пронизан точно в челото. Зад мъртвия нацист Уилям видя Кенеди, протегнал автомат в здравата си дясна ръка.

Господи, помисли си той, докато вторият катер се носеше плътно до тях. На палубата му стояха четирима нацисти, готови да прескочат перилата.

От другата страна се приближаваше един от хеликоптерните понто-ни и пресичаше пътя им за бягство.

– Лошо – каза си Рейс.

Дъги очевидно си мислеше същото.

Той зави наляво и се блъсна в нацисткия катер. Войниците на палубата изгубиха равновесие и му дадоха безценните няколко секунди, от които се нуждаеше, за да вдигне своя G-11 и да стреля.

Ала младият командос не стреля по тях. Той се прицели в носа на катера – където нямаше нито един нацист.

– Какво правиш, по дяволите! – извика Рейс.

Автоматът на Дъги затрака.

Дълъг откос, може би двадесет и пет куршума.

Около стоманената котва на нацисткия катер полетяха искри.

После малката метална ключалка се освободи, котвата се спусна във водата и найлоновото ѝ въже бързо започна да се развива.

Четиримата немци видяха какво става и насочиха автоматите си към Дъги и Рейс.

И тогава се случи.

Уилям не знаеше в какво се е закачила котвата, в корен или цяло потънало дърво, ала трябваше да е нещо голямо.

Сякаш невероятно силно чудовище я беше дръпнало, защото скоростта на бясно летящия катер от шестдесет и пет морски мили в час само за миг стана нула. Корабът се преобърна с кърмата напред и носът му рязко заора във водата.

Когато Рейс погледна назад, нацисткия катер бавно потъваше в далечината.

Лионардо Ван Люън провираше джета си между корабите от нацистката армада и ту изчезваше, ту се появяваше иззад понтони и патрулни катери.

Навсякъде около него ехтеше яростен огън. Той отчаяно се опитваше да избяга от „Риджид Рейдъра“ и хеликоптера, които го преследваха.

Честно казано обаче, Ван Люън не мислеше за тях. Очите му бяха насочени единствено към кораба, който се извисяваше на петдесет метра пред него.

Големият бял катамаран.

Нацисткия команден кораб.

На двадесет метра зад Ван Люън единственият оцелял на борда на „Риджид Рейдъра“ бясно стреляше по джета на американския войник. Куршумите му се сипеха във водата наоколо, дългият корпус на десантния му катер подскочаше по речните вълни.

Немецът внезапно чу някъде зад себе си тропот и бързо се обърна...

... тъкмо за да види летящия към брадичката му юмрук на Карл Шрьодер.

Рене Бекер се носеше на джета си и пръските брулеха лицето ѝ като хиляди иглички.

Непосредствено от лявата си страна видя Шрьодер да застава на руля на „Риджид Рейдъра“ и да ѝ прави знак с палци нагоре.

Като се увери, че той е овладял нацисткия катер, Рене незабавно увеличи скоростта, зави пред носа му, за да го използва за прикритие от хеликоптера, после полетя след Ван Люън по следите на командния кораб.

Огромният катамаран бързо напредваше по реката начело на флота. На кърмата под перките на белия хеликоптер стояха шестима нацисти и стреляха по Ван Люън.

Ала едрият командос ловко завиваше ту наляво, ту надясно. След това изчезна.

Под прикритието на хеликоптерния понтон, който плаваше точно зад командния кораб, Ван Люън увеличи скоростта и по-бързият джет постепенно настигна катамарана.

Няколко секунди по-късно той стигна до носа на понтона, където дълбоко си пое дъх.

Пригответи се и рязко зави наляво.

Като преследващ плячката си изстребител, джетът се понесе точно зад катамарана.

Нацистите на кърмата незабавно откриха огън, ала за огромна изненада на Ван Люън и шестимата бяха убити от Рене. Тя летеше отляво на собствения си джет и натискаше спусъка на автоматичната си пушка.

Дватама се плъзнаха под напomniaщите на мост четиридесет и пет метрови корпуси.

Джетовете бързо стигнаха до носа.

Ван Люън се приближи до десния корпус, Рене – до левия. Американецът протегна ръка, хвана се за перилата и скочи.

Миг по-късно Рене последва примера му.

Вихрен вятър забрули лицето ѝ, когато излезе от сенките под катамарана и застана на носа на левия корпус.

Видя Ван Люън от другата страна на петнадесетина метра от нея, стиснал пушката си и готов за атака.

Тъй като командният кораб плаваше начело на армадата, нацистите очевидно не бяха очаквали някой да ги нападне отпред и затова тук нямаше командоси.

Поне засега.

Рене се огледа наоколо. Корабът беше голям, много голям и невероятно аеродинамичен. Надстройката се състоеше от две нива, скрити зад тъмни прозорци.

– Накъде? – извика тя.

– Ще превземем кораба и ще го задържим, докато пристигнат хеликоптерите! – отвърна ѝ Ван Люън.

– Ами идолът? Ако не успеем да превземем кораба, поне трябва да се опитаме да вземем...

В този момент отляво се появиха двама нацисти, които откриха огън с автоматите си. Ала стреляха от бедро и куршумите свиреха високо във въздуха. Ван Люън само завъртя пушката си, прицели се и ги сваля с два абсолютно точни изстрела.

– Какво каза? – извика на Рене той.

– Няма значение! Тръгвай! Ще те прикривам!

С тези думи двамата затичаха от дясната страна на надстройката.

Рейс и Дъги се носеха напред с патрулния катер.

Един от хеликоптерите се движеше ниско над тях и ги обстрелваше с картечните си. Страничната му врата бе отворена – оттам нацистки командос ги обсипваше с град от куршуми.

От дясната им страна плаваше хеликоптерен понтон и затваряше пътя им за бягство.

Докато маневрираше, Дъги стреляше по вертолета със своя G-11.

На няколко пъти напразно се опита да се добере до предната картечна кула, ала опустошителният огън от хеликоптера не му позволяваше да напусне руля.

– По дяволите! Не мога да се измъкна! – извика той. Черният „Москито“ отново прелетя над катера и ревът на перките му беше последван от безброй бронебойни куршуми, които се изсипаха върху покрива на кабината.

– Трябва да направим нещо с тоя хеликоптер! – извика Рейс.

– Знам! Знам! Бързо, професоре! Слезте долу и потърсете гранати или нещо подобно!

Рейс мигновено се подчини, отвори люка в предния край на кабината и се спусна във вътрешността на кораба.

Озова се в голо помещение със сиви метални стени.

В ъглите имаше мрежи и щайги. В средата видя сив квадратен сандък, висок около метър, и отначало си помисли, че вътре има боеприпаси.

Ала това изобщо не бе сандък. Когато го разгледа отблизо, Уилям видя, че е завинтен за пода.

После разбра. Това беше водолазна камера. Спецчастите и тюлениче във Виетнам предпочитаха да използват патрулни катери, защото само те имаха такива камери. Така водолазите можеха да се гмуркат, без

врагът да ги забележи.

Рейс бързо започна да търси някакво оръжие.

Първо намери малък сандък с британски ръчни гранати L2A2. После откри кутия с надпис на английски:

СОБСТВЕНОСТ НА АРМИЯТА НА САЩ
АРТИКУЛ К/56005/С/УСВП
6 ЕКСПЛОЗИВА М–22

Той я отвори и видя шест футуристични на вид епруветки от хром и пластмаса, грижливо поставени в отделни стиропорени гнезда. Бяха съвсем малки, приблизително колкото флакон червило, пълни с някаква странна кехлибареножълта течност.

Рейс сви рамене, взе кутията и сандъчето с гранати и ги качи горе при Дъги.

– А, професоре – когато прочете надписа, рече Кенеди. – Хм... ако бях на ваше място, нямаше да бързам да хвърлям тия неща.

– Защо?

– Защото ще ни убият.

– Какво?

– Това са М-двайсет и две. Високотемпературни експлозивни. Сериозна гадост. Виждате ли кехлибарената течност? Изотопен течен хлор. Трийсет грама са достатъчни, за да изпарят всичко в радиус от двеста метра, включително и нас. Нацистките копелета трябва да са откраднали товара на оня камион в Балтимор преди няколко години. Не ни трябва чак такава огнева мощ.

Дъги се усмихна и взе една от по-конвенционалните ръчни гранати L2A2.

– Това би трябвало да свърши работа.

В този момент хеликоптерът отново мина над тях и осея бордовете на катера с дупки от куршуми.

Само че този път Дъги дръпна шпелента на гранатата и я хвърли като бейзболна топка със здравата си ръка към отворената странична врата на вертолета.

Гранатата полетя като ракета...

... и изчезна в кабината на черния „Москито“.

Миг по-късно стените му избухнаха. Обгърнат в пламъци, малкият хеликоптер се заби с носа напред във водата.

– Добър удар – рече Рейс.

Притиснали към раменете си автоматичните пушки, Ван Люън и Рене тичаха по широката палуба между перилата и надстройката на командния кораб.

Движеха се бързо и въртяха оръжието си във всички посоки. Извед- нъж се озоваха на открито – на хеликоптерната площадка.

Ван Люън незабавно видя белия хеликоптер „Бел Джет Рейнджър“. Пилотът стоеше до него.

Нацистът също ги забеляза и се пресегна за оръжието си. Ван Люън го застреля, после се обърна надясно – тъкмо навреме, защото от вът- решността на катамарана излизаха още шестима немци, които стреляха с мощните си G-11.

По палубата отекна автоматичен огън, куршумите разцепиха дърве- ния парапет зад тях.

Ван Люън се наведе и видя, че Рене отскача зад ъгъла, откъдето бя- ха дошли.

Той обаче бе прекалено напред.

Сержантът погледна към нацистите, които се приближаваха към не- го – бяха на петнадесетина метра и футуристичните им автомати бълва- ха град от куршуми. Тогава Ван Люън направи единственото, което му дойде наум.

Скочи от борда.

От кърмата на своя „Риджид Рейдър“, който се носеше по реката зад командния кораб, Карл Шрьодер с ужас видя как Ван Люън се хвър- ля от големия катамаран.

Ала нямаше време за мислене.

В този момент наоколо засвистяха куршуми от G-11 – два нацист- ки катера го връхлетяха от двете страни и го принудиха да намери прикритие.

Той залегна на палубата и светкавично потърси с очи нещо, с което да отблъсне нападателите.

Първо зърна немски автомат, оставен до някаква квадратна кутия. Добро начало.

Ала после забеляза още нещо.

И се намръщи.

Ван Люън полетя във въздуха и зачака да потъне в кафявата река.

Но не потъна.

Тежко падна върху нещо твърдо, нещо като пластмаса или фибростъкло.

Откри, че лежи на палубата на моторницата, завързана за десния парапет на командния кораб.

Секунда по-късно трима нацистки командоси се наведоха над перилата на катамарана, прицелиха се в главата му и в този момент, в момента, в който се вгледа в очите им, Ван Люън разбра, че идва краят на битката му.

Нацистите натиснаха спусъците на автоматите си.

Отначало Шрьодер не разбра какво е това.

Изглеждаше странно – уред, голям колкото раница, приблизително квадратен, с различни дигитални датчици, обозначени с килохерци, мегахерци и гигахерци.

Честотни датчици...

И тогава се досети.

Това беше заглушаващо устройство, устройството, с което нацистите бяха неутрализирали комуникационните системи на американците при пристигането си във Вилкафор.

Върху парче сив изолирбанд, залепено за уреда, бе написано на немски:

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ!

ЕМИ не бива да надвишават 1,2 gHz.

Ококори се.

Господи.

Импулсен генератор.

Нацистите имаха електромагнитен импулсен генератор.

Но защо ограничаваха импулсите до 1,2 гигахерца?

После разбра.

Шрьодер бързо грабна автомата, който лежеше до него, и прочете написаните на тялото му спецификации.

„Хеклер & Кох“, ГЕРМАНИЯ

– 50V 3,5MV: 920 CPU: 1,25 gHz

Трябваша му само наносекунди, за да си спомни теорията за

електромагнитните импулси: ЕМИ неутрализираха всички устройства с микропроцесори – компютри, радиопредаватели, телевизори.

А също, разбра Шрьодер, и автомати G-11, тъй като те бяха единствените оръжия на света с микропроцесор.

Нацистите не искаха хората им да настройват генератора на прекалено високи честоти, защото електромагнитните импулси щяха да направят автоматите им безполезни.

Той се усмихна.

И после – в същия момент, в който Ван Люън гледаше към дулата на нацистките оръжия от борда на моторницата – Карл Шрьодер включи импулсия генератор и завъртя копчето на 1,3 гигагерца.

Щрак. Щрак. Щрак.

Когато трите насочени към него автомата глухо изсцракаха, примирното изражение на Ван Люън се замени с пълно удивление.

Немците изглеждаха още по-смаяни. Просто не можеха да разберат какво става.

Американският командос не губи нито секунда.

Той вдигна пушката си с едната ръка, а „Зиг-Зауъра“ – с другата. И натисна спусъците им.

От дулата на двете оръжия изригна огън.

Тримата нацисти бяха улучени едновременно. От главите им бликнаха струи кръв и те се строполиха на палубата зад перилата.

Куршумите разцепиха самия парапет, рикошираха във всички посоки. Един от тях преряза въжето, с което бе прикрепена моторницата.

Тя светкавично се отдалечи от големия катамаран. Нацистите на командния кораб можеха само да държат в ръцете си безполезните G-11 и гневно да гледат смаляващия се зад тях Ван Люън.

От другата страна на реката Дъги Кенеди седеше на въртящия се стол в предната кула на патрулния катер и сееше смърт с двуцветната двадесетмилиметрова картечница.

Той превърна съда, който се носеше отляво, в швейцарско сирене.

После се прицели в един от понтоните пред него, натисна спусъка и проби резервоарите му. Огромно огнено кълбо погълна целия кораб заедно с кацналия на площадката му хеликоптер.

– Точно така! На ви, нацистки копелета!

На три метра зад него Рейс стоеше зад руля и управляваше катера,

като в същото време се оглеждаше.

Третият и последен „Москито“ прелетя ниско над тях и страничната му картечница ги обсипа с куршуми. Рейс светкавично се наведе. Дъги завъртя кулата и изстреля оглушителен откос, ала хеликоптерът рязко зави настрани.

В този момент обаче Уилям видя друг патрулен катер.

По перилата му не стояха нацисти, от картечната му кула не бълваше огън.

Просто безшумно се плъзгаше на около триста метра зад техния кораб.

Внезапно от квадратното устройство, което висеше от едната му страна, блъвна дим и нещо дълго и бяло се стрелна във водата.

– Наистина ли е това, което си мисля? – каза Рейс в същия миг, в който зад тях се появи и друг „Риджид Рейдър“ – между техния катер и онзи, който току-що беше изстрелял странното тяло. На палубата му стояха четирима нацисти и стреляха по Рейс и Дъги с пистолети „Берета“.

Изведнъж – толкова ненадейно, че Рейс подскочи – „Риджид Рейдърът“ избухна.

Без предупреждение.

Без видима причина.

Дългият алуминиев десантен катер се издигна във въздуха сред гейзер от дим, вода и разкъсан метал.

Без видима причина, помисли си Рейс. Освен онова, което бе изстрелял другият патрулен кораб.

Двамата с Дъги едновременно разбраха.

– Торпеда... – ахнаха те и се спогледаха.

Отстрани на нацисткия кораб отново се появи валмо дим. Дългото бяло торпедо полетя с невероятна скорост във водата и се насочи право към тях.

– Божичко – възкликна Кенеди.

Рейс натисна напред дросела.

Торпедото се носеше по реката.

Уилям зави наляво към останалата част от армадата – с надеждата, че ще успее да се скрие зад някой от корабите.

Ала напразно.

Най-близките съдове бяха двата хеликоптерни понтона. Единият, който теглеше хидроплана, бе надясно от тях, а другият – напред и наляво.

Палубите им бяха пусти, а широките им хеликоптерни площадки – голи.

Рейс още по-силно натисна дросела.

Катерът се стрелна напред, подскочи върху гребена на голяма вълна и тежко се стовари във водата.

Торпедото бързо се приближаваше.

– Професоре! – извика Дъги. – Имате десетина секунди да направите нещо!

Десет секунди, помисли си Рейс.

Мамка му.

Той видя понтона вляво от тях и се насочи към него.

Осем секунди.

Катерът се носеше по речната повърхност на тридесетина метра от големия понтон.

Очите на Рейс бяха приковани в него. Корабът представляваше просто широка и плоска хеликоптерна площадка, метър над водната повърхност, с малка стъклена рулева рубка на носа.

Шест секунди.

Уилям рязко завъртя руля и катерът зави право към понтона.

Пет секунди.

Торпедото ги настигаше.

Четири секунди.

– Какво правите?! – извика Дъги.

Три.

Рейс натисна дросела докрай.

Две.

Катерът летеше към десния борд на понтона.

Внезапно се блъснаха във висока вълна и се издигнаха високо във въздуха.

Витлата продължаваха да ги тласкат и корпусът на катера с оглушителен трясък се стовари върху празната хеликоптерна площадка!

Ала продължиха да се движат – с пронизително металическо скърцане патрулният кораб се плъзна напред, прелетя над площадката и падна в реката от другата страна на понтона. Витлата му отново зацепиха водата. Катерът се отдалечи точно в момента, в който торпедото стигна до нещастния понтон и го взриви.

Стените му едновременно се пръснаха. Във въздуха изригнаха парчета стомана, цели части от корпуса, хиляди късчета стъкла.

– Страхотен полет! – извика от картечната кула Дъги.

Рейс задъхано погледна назад, докато по покрива на кабината му се сипеха останки от понтона.

– Леле – каза той.

Рене Бекер се вмъкна през една от страничните врати на командния кораб и предпазливо пристъпи в тесен, ярко осветен коридор.

Вратата пред нея се отвори и тя светкавично се скри в малка ниша. Покрай нея минаха двама мъже с пистолети в ръце.

– Те използват собствения ни импулсен генератор срещу нас! – каза единият от тях. Нацистите не я забелязаха.

Рене продължи напред. Вътрешността на катамарана беше разкошна – бели стени с ламперия от тъмно дърво и дебел син килим.

Ала това не я интересуваше.

Тя търсеше нещо друго.

Идолът.

След като се беше плъзнал по хеликоптерната площадка на понтона, катерът на Рейс и Дъги отново се носеше по речната повърхност. Кенеди обстрелваше с картечницата последния „Москито“, който яростно ревеше над тях.

Но хеликоптерът бе прекалено бърз, прекалено маневрен. Той избягваше огъня, докато накрая патроните на двадесетмилиметровата картечница свършиха и тя зашрака насухо.

– Мамка му – намръщи се Дъги.

Младият командос светкавично се измъкна от кулата, грабна автоматата си и влезе в кабината при Рейс.

Трябва да свалим хеликоптера – каза той. – Иначе няма как да победим тия копелета.

– Какво предлагаш?

Дъги кимна към последния понтон, който плаваше на петдесетина метра от дясната им страна, теглейки след себе си хидроплана.

– Да ги атакуваме по въздух.

След секунди патрулният катер се плъзна до широкия плосък хеликоптерен понтон.

За миг бордовете на двата кораба се долепиха и Дъги скочи върху площадката на понтона.

– Хайде, професоре! – извика той. – Ваш ред е!

Рейс кимна и пусна руля. В този момент целият катер се разтърси под силата на зашеметяващ удар.

Уилям падна на палубата. Видя един от двата останали немски патрулни катери отново да се блъска в левия борд на неговия кораб.

На хеликоптерната площадка Дъги вдигна откраднатия от немците G-11 и натисна спусъка – ала кой знае защо, оръжието не реагира.

– По дяволите! Мамка му! – извика командосът, докато пред очите му Рейс и другият катер се отдалечаваха от понтона.

Рейс беше в ада.

Нацистите от другия кораб обстрелваха кабината му с пистолети. Предното стъкло се пръсна и по него се посипаха парчета стъкло.

Внезапно усети нов удар – вторият катер се бе блъснал в левия парапет на кораба му.

На кърмата на другия съд четирима нацисти бяха стиснали берети си, готови да се прехвърлят при него.

Уилям погледна в обратна посока. Хеликоптерният понтон вече беше поне на десет метра. Прекалено далеч.

Сега бе сам.

Той извади „Зиг-Зауъра“ си.

„Какви възможности имаш, Уил?

Не са много.“

Първият нацист скочи на неговия катер.

Рейс мигновено се хвърли през разбитото предно стъкло на кабината върху издигнатата предна палуба. Немецът откри огън с пистолета си и куршумите се забиха в рамката на прозореца, само на сантиметри над главата на Уилям.

Той запълзя по палубата. Поне засега бе в безопасност. Зад него стъпките на другите нацисти затрополиха по кърмата.

Мамка му.

Рейс се озърна и видя главите на четиримата командоси, които бързо се приближаваха. Той инстинктивно се претърколи, нещо остро се заби в гърба му.

Котвата на катера.

Немците продължаваха да го настигат.

„Направи нещо!

Добре...“

Рейс насочи пистолета си към въжето на котвата и стреля.

Куршумът преряза въжето, стоманената тежест се стовари върху палубата.

Той свали бейзболната си шапка и я захапа със зъби.

Първият нацист се появи в кабината, вдигна беретата си и натисна спусъка.

Уилям се хвърли настрани, стисна въжето на котвата и без да се замисля, се затъркала към носа на катера.

По стоманената палуба се посипа град от куршуми, ала той остана невредим.

В момента, в който и четиримата нацисти бяха в кабината, Уилям Рейс скочи в реката.

Падна по гръб сред гейзер от пръски и бясно се плъзна по повърхността с невероятна скорост, като отчаяно, стискаше въжето на котвата. От време на време вълните изхвърляха във въздуха тялото му и го блъскаха в борда на катера.

Положението му беше ужасно, ала знаеше, че ако не стори още нещо, ще стане много по-лошо.

Чуваше тежките стъпки на нацистите по предната палуба над себе си. Ако го видеха да виси от носа, с него бе свършено. Щяха веднага да го застрелят.

„Направи го, Уил!

Добре – помисли си той. – Ще го направя.“

Рейс стисна клепачи и напрегна всичките си мускули.

После се остави да потъне под водата, под порещия вълните нос на катера!

Първо потънаха краката му.

После кръстът, коремът и гърдите.

Той дълбоко си пое дъх и потопаи главата си.

Светът потъна в зловеща тишина.

Нямаше го ревят на бордовите двигатели, грохотът на хеликоптери, тракането на автомати. Само постоянното вибриране на корабните двигатели.

Сивият корпус на катера изпълваше полезрението му. Покрай лицето му бясно прелитаха точки бог знае какво и изчезваха в зеления мрак зад краката му.

Рейс бавно и решително се плъзна по въжето към задния край на кораба, като не изпускате шапката от зъбите си!

Беше изминал около една трета от пътя, когато от тъмната бездна се появи първият кайман.

Влечугото заплува успоредно с катера, раззина уста и се опита да захапне маратонките му.

Уилям сви крака към гърдите си. Челюстите на гигантския кайман се затвориха, без да го засегнат, и неспособно да поддържа безумната скорост на патрулния кораб, чудовището потъна в зелените глъбини.

Рейс отчаяно се нуждаеше от въздух. Дробовете му горяха. Повръщаше му се.

Той бързо се спусна по въжето и накрая откри каквото търсеше.

Водолазната камера.

Да!

Уилям удари с юмрук и отвори вътрешния ѝ капак. После изплува на повърхността.

Главата му се показа над водата – в долната кабина на катера!

Рейс бързо пусна бейзболната шапка от зъбите си и си пое колкото може повече въздух.

После се изкатери в камерата и се просна на пода – задъхан и измъчен, но щастлив, че е жив.

Дъги Кенеди тичаше по откритата хеликоптерна площадка на последния понтон и по палубата зад него оставаше дияря от рикоширали куршуми.

Веднага щом беше видял Рейс да потъва под носа на катера, той бе открил огън по четиримата нацисти в кабината. И сега те го обстрелваха, докато се опитваше да се добере до хидроплана.

Стигна до задния край на кораба, бързо развърза въжето на самолета.

После скочи върху носа му и отвори малкия люк. Хвърли се вътре с главата напред, седна зад шурвала, натисна ключа за запалването. Двата монтирани на крилете двигателя изреваха. Перките отначало се завъртяха бавно, след това се превърнаха в мъгляви кръгове.

Докато хидропланът се откъсваше от понтона, куршумите на нацистите тракаха по корпуса му.

В отговор Дъги обърна самолета така, че да сочи към палубата на

катера, който неотдавна бе напуснал.

Натисна спусъка на шурвала.

От страничната картечница изригна оглушителен откос.

Улучени в гърдите, трима от немците незабавно се строполиха.

Четвъртият също падна, но по свое желание – за да се прикрие от картечния огън.

– Господи, как обичам тия двайсетмилиметрови пушкала – каза Дъги.

Рейс стоеше точно зад малката метална врата, която водеше към рулевата рубка, когато чу изстрелите на Дъги.

Щом грохотът на картечницата утихна, той надникна навън и видя, че е останал жив само един от четиримата нацисти – той лежеше на палубата и презареждаше беретата си.

Това бе неговият шанс.

Рейс си пое дъх, рязко отвори вратата, насочи пистолета си към изненадания немец и натисна спусъка.

Щрак!

В пълнителя не бяха останали повече патрони!

Той хвърли „Зиг-Зауъра“ и направи единственото, което му хрумна.

Втурна се напред и се хвърли върху нациста.

Двамата се плъзнаха по палубата.

После бързо скочиха на крака. Войникът замахна към Рейс, който се приведе и юмрукът на немеца профуча над главата му.

Уилям светкавично му нанесе яростен удар с дясната си ръка. Главата на нациста рязко отскочи назад.

Рейс продължи да го удря, докато противникът му омаломощено отстъпваше назад.

– Махай...

Удар.

– ... се...

Удар.

– ... от...

Удар.

– ... моя...

Удар.

– ... кораб!

Накрая немецът се блъсна в перилата на катера, преметна се отгоре

и падна във водата.

Задъхан и с ожулени кокалчета на ръцете, Уилям погледна след него и тежко преглътна. Скоро видя познатите вълнички да се приближават към нациста и се извърна. Откъм водата се разнесоха отчаяни крясъци.

Рене предпазливо напредваше по коридора в командния кораб, когато неочаквано чу гласове. Идваха от една от стайте отдалеч.

Тя пристъпи към вратата и надзърна иззад касата.

В центъра на свръхмодерна лаборатория стоеше мъж, когото познаваше. Той бе възрастен, но едър и дебел, с тлъст бичи врат и огромна брадичка. Голямото му шкембе силно опъваше бялата му риза.

Рене затаи дъх.

Това беше Одило Ерхарт.

Шефът на щурмоваците.

Един от най-жестоките нацисти от Втората световна война.

Сега трябва да бе на седемдесет и пет години, ала не изглеждаше по-възрастен от петдесет. Класическите арийски черти на лицето му все още бяха очевидни, макар и изхабени от възрастта. Светлорусата му коса оредяваше на темето и по кожата се виждаха грозни кафяви рани. Сините му очи безумно искряха, докато лаеше заповеди на хората си.

– ... после намерете оня генератор и го изключете, идиоти такива! – изрева по радиостанцията Ерхарт. Той посочи с дебелия си показалец един от командосите. – Ти! Хауптштурмфюрер! Веднага ми доведи Анистазе!

Лабораторията представляваше смесица от стъкло и хром. Покрай стените бяха наредени суперкомпютри „Крей“, върху работните маси имаше вакуумни камери. Във всички посоки тичаха лаборанти в бели престилки, командоси с пистолети излизаха през главната стъклена врата, която водеше към задната хеликоптерна площадка.

Ала очите на Рене бяха насочени единствено към предмета, който нацистът държеше в лявата си ръка.

Предмет, увит в орфан лилав плат.

Идолът.

В този момент откъм площадката влезе Хайнрих Анистазе и заста на мирно пред Ерхарт.

– Викали сте ме.

– Какво става?

– Те са навсякъде, хер оберстгрупенфюрер. Трябва да са десетки, може би повече. Изглежда, че са се разделили, атакуват различни части на флота ни и причиняват сериозни щети.

– Тогава тръгваме – каза Ерхарт, подаде идола на Анистазе и го поведе обратно към площадката. – Бързо. Ще занесем идола в хеликоптера и излитаме за мината. После, ако правителствените глави не отговорят навреме на исканията ни, ще заредим тирия в Суперновата и ще я взривим.

От рулевата рубка на новозавладения катер Рейс наблюдаваше речното бойно поле наоколо.

Армадата продължаваше да плава напред, ала вече съвсем не изглеждаше толкова величествена.

Бяха оцелели три патрулни катера, но единият беше негов. От трите хеликоптерни понтона бе останал само един. Движеха се три от петте „Риджид Рейдъра“ – и един от тях беше на Шрьодер.

Последният хеликоптер продължаваше да сее опустошения от въздуха.

На четиридесетина метра зад себе си Рейс видя хидроплана на Дъги, който търсеше свободно пространство, за да излети.

Уилям се обърна и погледна напред.

На около тридесет метра вляво от катера му плаваше огромният команден кораб.

В този момент обаче внезапно забеляза двама души да излизат на задната палуба. Те бързо се насочиха към белия хеликоптер „Бел Джет Рейнджър“ на площадката.

Рейс веднага позна единия от тях. Анистазе.

Другият беше много по-стар – дебел, с мускулест врат и полуоплешивяла глава. Това трябваше да е човекът, за когото бе споменал Шрьодер. Командирът на шурмоваците, Ото Ерхарт или нещо такова.

Анистазе и Ерхарт скочиха в задния отсек на хеликоптера и перките му незабавно се завъртяха.

И тогава разбра.

Бягаха с идола...

Докато наблюдаваше раздвижването на кърмата на командния кораб, с периферното си зрение Рейс улови дребна тъмна фигура, която напредваше покрай десния парапет на катамарана.

Очите му се разшириха.

Това беше Рене.

Здраво притиснала пушката към гърдите си, тя бързо тичаше към кърмата.

Преследваше идола... Съвсем сама!

Пред смаяния поглед на Уилям, Рене изскочи иззад ъгъла и откри огън по нацисткия хеликоптер.

Двама от войниците до вертолета бяха улучени и се строполиха на палубата, но другите просто се обърнаха и започнаха да я обстрелват с калашници.

Рене се скри зад ъгъла и немците се втурнаха към нея.

Рейс можеше само ужасено да гледа, докато тя заотстъпва заднишком към носа, без да престава да обсипва с куршуми нацистите, за да ги задържи на кърмата.

И тогава Уилям го видя.

Самотен нацистки командос. Бавно напредваше към Рене по широкия покрив на командния кораб!

Мъжът държеше високо автомата си и решително крачеше към носа на катамарана.

Тя нямаше как да го забележи. Нямаше как да разбере за присъствието му.

– Мамка му – изруга Рейс и се озърна наоколо.

Погледът му попадна върху хидроплана на Дъги, който бързо се плъзгаше по вълните между катера и командния кораб.

Уилям мигновено видя възможността и без да се замисля, се хвърли през разбитото предно стъкло на кабината, после се покатери върху покрива ѝ.

Точно когато самолетът минаваше покрай катера, Рейс скочи върху крилото му и се затича!

Беше поразителна гледка. Хидропланът, носещ се между нацисткия катамаран и патрулния кораб, и дребничката фигура на Уилям Рейс – по мокри дънки, тениска и с вечната си бейзболна шапка на глава – който тичаше с наведено напред тяло по петнадесетметровите му криле.

Рейс видя командния кораб пред себе си, видя Рене при носа, видя самотния нацист на покрива.

После хидропланът се изравни с катамарана, Рейс стигна до края на лявото крило, скочи...

... полетя във въздуха...

... и се приземи като котка на два крака върху покрива на

командния кораб – точно до немца, който се приближаваше към Рене!

Без да губи нито миг, Уилям се хвърли отгоре му, блъсна го и двамата изхвърчаха от покрива.

Паднаха се един върху друг на предната палуба недалеч от Рене. Дезориентиран, Рейс се претърколи настрани и ужасено вдигна поглед. Немецът вече бе на крака.

В този момент зърна лицето му, несъмнено едно от най-грозните, които някога беше виждал – продълговато, криво, цялото осеяно с белези от шарка. И излъчващо дива ярост.

Ала това продължи само миг, защото грозното лице в полезрението му се замени с приклад на калашник, който се носеше надолу към него и после... Светът потъна в мрак.

Рене съзря как главата на Рейс рязко отскача назад от удара. Тялото му тежко се стовари на палубата.

Изправеният над него грозен нацист рязко вдигна очи и я погледна.

После вдигна автомата си и се усмихна.

Хидропланът се стрелна пред командния кораб.

Дъги натискаше дросела и се опитваше да издигне малкия самолет във въздуха, когато някъде отляво внезапно се разнесе грохот и хидропланът рязко се наклони. Кенеди видя, че на мястото на левия стабилизатор сега няма нищо.

След по-малко от секунда от двете му страни се появиха два нацистки „Риджид Рейдъра“ и пресякоха пътя му, като го обсипваха с автоматичен огън.

Дъги се наведе. По предното стъкло полазиха паяжини.

Той забеляза, че нацистът отдясно вдига на рамото си ракетохвъргачка М-72А2 и се прицелва в хидроплана!

– Божичко... – ахна младият командос.

Немецът стреля.

От дулото на оръжието му блъвна дим и точно в този момент Дъги рязко дръпна шурвала наляво.

Хидропланът бясно зави и върхът на останалото му без стабилизатор крило заора във водата, вдигайки гейзери от пръски!

В резултат ракетата се стрелна на сантиметри под повдигнатото нагоре дясно крило и избухна в дърветата на брега.

Малкият самолет на Кенеди продължи да се носи по корем във

водата.

Тогава ненадейно, сякаш от нищото, се появи последният хеликоптер и обсипа реката с град от куршуми.

– По дяволите! – извика Дъги и пак се сниши под таблото. – Нима може да стане по-лошо от това?

В този момент чу зловещ, но много познат звук.

Бам!

Той се обърна назад.

Видя как един от двата оцелели нацистки патрулни катери изстрелва торпедо към него.

Торпедото се понесе по водната повърхност.

Дъги натисна дросела напред.

Катерите летяха от двете му страни и го притискаха.

– Мамка му – изруга Кенеди.

Торпедото го настигаше.

Той още повече увеличи скоростта.

Малкият хидроплан цепеше вълните, заобиколен от четири страни: отляво и отдясно бяха „Риджид Рейдърите“, патрулният катер го следваше на сто метра зад него, а черният „Москито“ го обстрелваше отгоре.

Дъги отчаяно се огледа. Докато двигателите на неговия самолет изнемогнаха, двата „Риджид Рейдъра“ се движеха с лекота и нацистите сякаш изпитваха перверзно удоволствие да наблюдават как се мъчи.

Не се смейте предварително, фашистки копелета – каза Кенеди. – Още не е свършило.

Торпедото бе на двадесет метра от опашката му. Той натисна дросела докрай.

Петнадесет метра и хидропланът се носеше с осемдесет възела.

Десет метра – деветдесет възела.

Пет метра – сто възела.

Дъги виждаше, че нацистите на „Риджид Рейдърите“ се хият, докато той се опитваше да избяга от торпедото с безнадежно остарелия си хидроплан.

Два метра – сто и десет възела. Максимална скорост.

Торпедото се плъзна под самолета.

– Не! – извика Кенеди. – Хайде, миличък! Направи го заради мен!

Хидропланът продължаваше да се носи по повърхността на реката.

Нацистите се смееха.

Дъги ругаше.

И тогава малкият самолет внезапно стори онова, което никога друг

освен Кенеди не вярваше, че ще направи.

Издигна се във въздуха.

Издигна се съвсем ниско, само на половин-един метър, ала това бе достатъчно.

Изгубило първоначалната си цел, торпедото във водата незабавно потърси нова.

И я откри в десния десантен катер.

„Риджид Рейдърът“ избухна с оглушителен взрив.

Хидропланът отново се спусна сред гейзер от пръски.

Хеликоптерът прелетя над него, завъртя се странично и го обсипа с картечен огън.

Дъги отново се наведе под таблото.

Проклети вертолети! – извика той. – Да видим как ще ви хареса това!

С тези думи той рязко завъртя шурвала наляво.

Хидропланът зави – върхът на останалото му без стабилизатор крило пак докосна водата – и пресече пътя на последния десантен катер!

Нацистът не реагира достатъчно бързо.

Като ракета, полетяла в небето, „Риджид Рейдърът“ се издигна над реката по наклонените криле на хидроплана!

Катерът с металическо скърцане се плъзна нагоре, изхвърча от края на дясното крило и се блъсна в кабината на хеликоптера, който висеше във въздуха пред силно наклонения хидроплан!

Вертолетът се олюля назад – като боксьор, ударен в носа. Кабината му се пръсна и миг по-късно целият „Москито“ избухна в огромно огнено кълбо.

Дъги се огледа наоколо – видя бавно потъващите почернели останки от торпилирания „Риджид Рейдър“, видя падащия във водата обгорял корпус на хеликоптера и другия десантен катер.

– На ви, нацистки копелета – тихо каза той.

Замаян, объркан и измъчван от ужасно главоболие, Уилям Рейс бе отведен под оръжие на задната палуба на командния кораб.

До него вървеше Рене, блъскана напред от невероятно грозния нацист, когото мислено наричаше „Надупченото лице“.

Едрият немец се беше свързал по радиостанцията с другарите си на кърмата и те бяха прекратили огъня. После отведе пленниците си на хеликоптерната площадка.

Анистазе ги видя и отвори вратата на хеликоптера.

– Доведете ми ги! – извика той.

Ван Люън летеше по реката пред армадата.

Той седеше на руля на моторницата. Едва една трета от оформения като куршум корпус на бързоходния съд докосваше водната повърхност. Двата двигателя от по четиристотин и петдесет конски сили почти го оглушаваха.

Сержантът се обърна назад и видя, че белият „Бел Джет Рейнджър“ се издига от кърмата на командния кораб.

– По дяволите – изруга той.

Карл Шрьодер беше в беда.

Неговият „Риджид Рейдър“ плаваше в края на армадата между последните два нацистки патрулни катера, които яростно го обстрелваха.

Специалният агент отчаяно се опитваше да се скрие от куршумите, ала те бяха прекалено близо.

Един от откосите прониза десния му крак и на бедрото му разцъфтяха няколко червени дупки.

Шрьодер падна, стисна зъби и сподави вика си.

Някак успя да се изправи на коляно и продължи да управлява катера, но нямаше смисъл. Нацистите го бяха притиснали.

Останките от армадата – командният кораб, моторницата, хидроплана и един от хеликоптерните понтони – се носеха на повече от сто метра пред него.

Белият „Бел Джет Рейнджър“ излетя от площадката на катамарана. Само преди минути Шрьодер бе видял нацистите да блъскат вътре Рейс и Рене...

В този момент катерът му отново беше обсипан с куршуми. Няколко го улучиха в гърба и пробиха бронираната му жилетка, сякаш бе от лигнин. Шрьодер мъчително извика и се строполи на палубата.

Разбра, че ще умре.

Раните го изгаряха, нервните му окончания пищяха, беше на ръба на шока. Той отчаяно се озърна за нещо, което да използва, за да отнесе със себе си колкото може повече нацисти.

Погледът му попадна върху кутията, която бе забелязал по-рано на палубата на „Риджид Рейдър“. Сега обаче забеляза, че отстрани има думи на английски.

Шрьодер бавно прочете надписа.

Когато свърши, очите му се разшириха.

Катерът на Шрьодер се носеше зад останките от армадата, притискан от двете страни от нацистки патрулни кораби.

Специалният агент лежеше по гръб на палубата и гледаше буреносните облаци в смрачаващото се привечерно небе. Животът бавно го напускаше.

Изведнъж в полезрението му се появи зловещото лице на един от нацистите и Шрьодер разбра, че катерът му се е приближил до него.

Но това не го интересуваше.

Когато нацистът спокойно вдигна калашника си, агентът просто безразлично погледна към дулото му, примирен със съдбата си.

После странно се усмихна.

Нацистът се поколеба.

Той се озърна настрани – към кутията, която лежеше от лявата страна на жертвата му.

Капакът ѝ бе отворен.

Вътре видя пет малки епруветки от хром и пластмаса, пълни с кехлибареножълта течност. Те бяха грижливо подредени в отделни стиропорени гнезда.

Знаеше какво е това.

Изотопни експлозивни М–22.

Само че в кутията имаше и шесто гнездо.

Празно.

Погледът му светкавично се върна наляво. Шестата епруветка беше в окървавената ръка на ранения.

Шрьодер вече бе отворил гумената ѝ запушалка и беше разпечатал червения предпазител, покриващ взривяващия механизъм.

И сега притискаше с палец бутона на детонатора, докато спокойно се вираше в празното пространство.

Очите на нациста се разшириха от ужас.

– Мамка му...

Шрьодер затвори клепачи. Вече всичко зависеше от Рене и американския професор. Надяваше се да успеят. Надяваше се двамата американски войници да са далеч пред неговия катер, извън радиуса на взрива. Надяваше се...

Той въздъхна, пусна бутона и изотопният експлозив М–22 избухна в цялото си великолепие.

Светът се разтърси.

От „Риджид Рейдъра“ изригна огромно, нажежено до бяло кълбо и се стрелна във всички посоки.

Към дърветата от двете страни на реката – възпламени ги за миг и ги превърна в пепел.

Под повърхността на водата – кипяща, пенеща се гореща стена, която с невероятна скорост се понесе надолу и убиваше всичко по пътя си.

Нагоре в небето – бяло сияние като проблясък на фотографска светкавица, всепоглъщаща светлина, която трябва да се виждаше от космоса.

И по самата водна шир – след останалите кораби от армадата.

Моторницата на Ван Люън и хидропланът на Дъги се движеха първи – пред гигантската вълна от бяла светлина, която поглъщаше реката зад тях.

Донякъде имаха късмет. По време на експлозията бяха на повече от триста метра от катера на Шрьодер.

Другите кораби – последният хеликоптерен понтон, двата останали патрулни катера и самият катамаран – нямаха това щастие.

Те се намираха по-близо. И разширяващата се стена от нажежена до бяло светлина просто се надвеси над тях като гигантско митологично чудовище. После внезапно обгърна понтона и катерите, взривявайки ги, преди да ги погълне и да продължи ужасяващото си напредване.

Следващата ѝ цел беше командният кораб. Подобно на тронав носорог, опитващ се да изпревари бясно летящ камион, големият катамаран увеличи скоростта в отчаян опит да избяга от прииждащата унищожителна стена.

Ала експлозията бе прекалено бърза, прекалено мощна.

Бялата вълна го настигна, погълна го в себе си и за миг от огромния съд не остана нито следа.

И също така внезапно, както се беше надигнала, тя започна да отстъпва и да се разпръсква. Скоро изгуби цялата си инерция и изостана в далечината.

Ван Люън погледна за последен път към реката зад себе си. В небето над дърветата се издигаше черен облак дим – но току-що завалелият субтропичен дъжд бързо го разкъса.

После обаче сержантът се озърна наоколо и разбра, че в реката са останали само неговата моторница и хидропланът на Дъги.

Всъщност единственото друго нещо, оцеляло след завършилото преследване, бе малка бяла точица, която изчезваше над дърветата пред тях.

Белият хеликоптер.

ПЕТО ДЕЙСТВИЕ

Вторник, 5 януари, 18:15

– Коя си ти? – попита на немски Одило Ерхарт и силно зашлеви през лицето Рене.

– Казах ти! – извика му тя. – Казвам се Рене Бекер и съм специален агент от Bundeskriminalamt.

Белият хеликоптер летеше ниско над реката. Насочваха се на изток. Оковани в белезници, Рейс и Рене седяха в задния отсек. Пред тях бяха Ерхарт, Анистазе и Надупченото лице.

Ерхарт се обърна към Рейс.

– Тогава ти кой си?

– Той е американец... – отвърна Рене.

Старецът пак я удари. Силно.

– Не питам теб. Е, кой си ти? От ФБР? Или от флота? Сигурно сте тюлени, по дяволите, трябва да сте тюлени, за да превземете корабите ни.

– Ние сме от УСВП – отвърна Рейс.

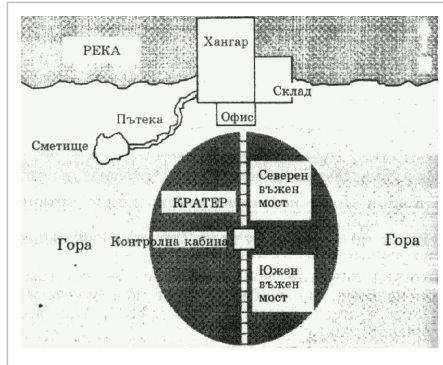
Ерхарт се намръщи. После тихо се подсмихна.

– Не, не сте – каза той, наведе се напред и доближи месестото си кръгло лице до неговото.

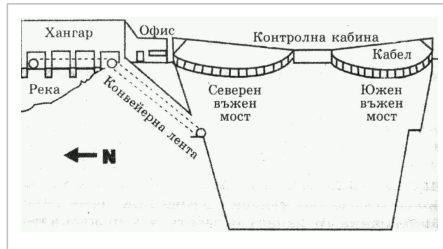
На Уилям му се стори, че ще му прилошее.

Ерхарт беше отвратителен – невероятно дебел, вмирисан на пот и със злобно изражение. От устните му се процеждаше слюнка и дъхът му миришеше на конски лайна.

– Аз съм тук по молба на доктор Франк Наш – като отчаяно се мъчеше да запази спокойствие, рече Рейс. – Той е полковник от запаса и работи в Управлението за съвременни военни проучвания заедно със служителите на американската армия.

Напречен разрез

– Франк Наш, а? – ехидно се ухили Ерхарт и гадният му дъх лъхна в лицето на Уилям.

– Точно така.

– В такъв случай кой си ти, Малки човече, който се опитваш да си толкова храбър? – попита немецът и свали от главата му бейзболната шапка.

– Казвам се Уилям Рейс – отвърна Уилям и хвана шапката с окованите си ръце. – Професор съм по древни езици в Нюйорския университет.

– Аха – кимна нацистът. – Значи теб са довели да превеждаш ръкописа. Много добре, много добре. Преди да те убия, господин Уилям Рейс, професор по древни езици от Нюйорския университет, ще поправа едно малко недоразумение.

– Какво?

– Франк Наш не е от УСВП.

– Моля? – намръщи се Рейс.

– И определено не е полковник от запаса. Тъкмо напротив, той си е

съвсем действащ. За твоя информация полковник Франсис К. Наш е от отдела за специални проекти в армията на Съединените щати.

– Какво?

Рейс не разбираше. Защо Наш да го лъже, че е от УСВП?

– Аха! – изсмя се Ерхарт и плесна с ръце. – Обожавам да гледам как човек се чувства предаден, преди да умре.

Уилям вече окончателно се обърка.

Даже Наш да не беше от УСВП, какво значение имаше това? Супернова бе военен проект и Наш беше от отдела за специални проекти на армията.

Освен ако...

Ерхарт се обърна към Анистазе.

– Значи и военните са тук. Какво ще кажеш?

– Трябва да има друг шпионин – без изобщо да обръща внимание на Рейс и Рене, отвърна немецът.

– В УСВП ли?

Анистазе кимна.

Знаем за връзката с американската терористична група, но нямаше представа за...

– Пфу – презрително махна с ръка Ерхарт. – Това вече не е от значение, защото идолът е у нас.

– Какво се надявате да постигнете? – предизвикателно попита Рене.

– Да унищожите света ли искате?

Ерхарт снизходително й се усмихна.

– Не желая да унищожа света, фройлайн Бекер. Нищо подобно. Искам да го построя наново. Да изградя нов ред.

– С какво? Със сто милиарда долара. Заради това ли е всичко? За пари?

– Скъпа моя фройлайн Бекер, нима въображението ви е толкова скромно? Пари. Това няма нищо общо с парите. А с онова, което може да се постигне с тях. Сто милиарда долара – пфу – те са нищо. Просто средство за постигане на целта.

– И каква е целта?

Ерхарт присви очи.

– Стоте милиарда долара ще ми купят нов свят.

– Нов свят ли?

– Храбра ми фройлайн Бекер, вие какво мислите че искам? Може би нова страна? За да изпълня мечтата на един стар уморен нацист да създаде арийска нация, начело с Herrenvolk, господстваща над

Untermenschen¹⁹? Пфу!

– Тогава какво искате? Как ще си купите нов свят?

– Като пусна сто милиарда американски долара на световните пазари за цена един цент долара.

– Какво?

– Американската икономика е в изключително нестабилно състояние, най-нестабилното от петдесет години насам. Външният дълг е приблизително осемстотин и трийсет милиарда долара, ежегодно има страхотни бюджетни дефицити. И Съединените щати зависят от твърдата валута, с която ще изплащат дълговете си в бъдеще.

Само че ако стойността на тази валута рязко спадне, да речем до една четвърт от сегашната, Съединените щати няма да могат да изплатят тези дългове.

И ще банкрутират. Ето какво възнамерявам да направя – с моите сто милиарда долара аз ще унищожа американската икономика.

Очите на Ерхарт разпалено блестяха.

– От Втората световна война насам този свят е американски свят – натрапва му се американската култура, принуден е да търпи американското търговско господство и безмилостната политика на икономическо заробване, провеждана и одобрявана от американското правителство. Аз изчислих, че пускането на сто милиарда американски долара на световните пазари ще е достатъчно, за да съсипе долара. Американските корпорации няма да струват и пукната пара. Американският народ ще изгуби цялата си покупателна способност, защото валутата му ще струва помалко от хартията, на която е напечатана. Съединените щати ще се превърнат в световен просяк и светът ще започне наново. Ето какво правя, фройлайн Бекер. Купувам си нов свят.

Рейс не можеше да повярва на ушите си.

– Не говорите сериозно... – рече той.

– Нима? Вижте Джордж Сорос. През деветдесет и седма министър председателят на Малайзия публично обвини Сорос, че е предизвикал азиатската икономическа криза, като е пуснал огромни суми азиатски валути. А той е бил съвсем сам и не е имал дори една десета от богатството, което ще използвам. Разбира се, аз преследвам много по-голяма цел.

– Ами ако не ви дадат парите? – попита Рене.

– Ще ги дадат. Защото аз съм единственият човек на земята, който

19. Нисшите хора (нем.). – Б.пр.

притежава действаща Супернова.

– Ами ако все пак не ги получите?

– Тогава ще взривя устройството – просто отвърна Ерхарт.

Нацистският генерал се завъртя на седалката си и впери очи през предното стъкло на хеликоптера. Рейс и Рене проследиха погледа му.

И видяха възхитителна гледка.

Видяха амазонската джунгла, ширнала се чак до хоризонта, безкрайно зелено покривало.

В далечината обаче се очертаваше огромен кафяв коничен кратер.

Той се намираше край реката и имаше диаметър поне осемстотин метра. До дъното му се спускаха полегати пътища. По ръба му бяха монтирани големи прожектори, които го осветяваха като футболен стадион.

В центъра на кратера, закачена на мрежа от изпънати кабели, висеше голяма бяла кабина с широки продълговати прозорци от четирите страни.

Единственият достъп до контролната кабина бяха два въздени моста в северния и южния край на кратера, дълги най-малко четиристотин метра и направени от дебели стоманени кабели.

Това бе златната мина.

Златната мина „Мадре де Диос“.

Хеликоптерът кацна на площадката в реката, недалеч от откритата златна мина.

Самата мина се намираше точно на юг от Алто Пурус и се свързваше с нея чрез три порутени стари склада.

Най-големият от тях беше построен върху пилони във водата. Но цялата му дължина имаше широки врати, които позволяваха вътре да влизат кораби и хидроплани. В миналото, предположи Рейс, тук кораби-те и самолетите на минната компания трябва да бяха товарили златото.

Днес обаче той изпълняваше друга задача.

В него нацистите можеха да крият армадата си от кораби, хеликоптери и хидроплани от въздесъщите очи на американските шпионски сателити.

Когато вертолетът кацна на площадката, пилотът натисна едно копче.

Ръждивата врата отляво на хеликоптера незабавно се отвори и някакъв подводен кабелен механизъм започна да изтегля вътре квадратния

понтон.

Секунда по-късно небето над Рейс изчезна, заменено от тавана на закрития кей – сложна мрежа от ръждиви стоманени стълбове и тъмни дървени греди.

Уилям се огледа наоколо.

Сградата определено беше огромна – гигантско затворено пространство, приблизително колкото самолетен хангар, осветено от конични халогенни лампи, монтирани на таванските греди.

„Подът“ обаче бе необикновен. Над водата се издигаше дълъг кей, който се разклоняваше под прав ъгъл на десетина равни интервала – пристани за корабите и хидропланите, които бяха идвали в мината да товарят злато.

По цялата дължина на централния кей минаваше дълга, широка конвейерна лента – тя излизаше от голям квадратен отвор в отсрещния край на хангара.

Рейс предположи, че край на конвейерната лента е някъде дълбоко в самата мина, навярно дори на дъното на кратера.

Златото сигурно се товареше върху конвейера в мината, после лентата го пренасяше по дълъг подземен тунел, идваше тук в склада и го пренасяха на корабите и хидропланите.

Бавно движещата се площадка спря на един от пристаните и перките на хеликоптера се оказаха над конвейерната лента.

От мястото си на задната седалка Рейс видя четирима мъже да излизат от стъклен офис в отсрещния край на хангара.

Трима от тях носеха бели лабораторни престилки – учени. Четвъртият бе в бойна униформа и с автомат G-11 – войник.

Единият от тримата учени, забеляза Уилям, беше много по-дребен от другите двама и определено по-възрастен – нисичко старче, прегърбено от годините, с дълга сребриста коса и големи кръгли очи, увеличени от дебели очила. Това трябваше да е д-р Фриц Вебер, блестящият нацистки учен, за когото бяха разговаряли Шрьодер и Наш.

Хангарът пустееше.

Тук няма никой друг, помисли си Рейс.

Нацистите трябва да бяха взели всичките си хора във Вилкафор. Четиримата – плюс Анистазе, Ерхарт, Надупченото лице и пилота – бяха единствените оцелели.

– Унтершарфюрер – обърна се към Надупченото лице Ерхарт, когато хеликоптерната площадка спря. – Ако обичате, заведете агент Бекер и професор Рейс на сметището. Застреляйте ги и ги заровете там.

Рейс и Рене вървяха по пътека в джунглата, която водеше на запад от огромните крайречни складове.

Зад тях крачеха Надупченото лице и другият нацистки войник.

– Имаш ли някаква идея как да се измъкнем от това положение? – попита Рейс.

– Абсолютно никаква – спокойно отвърна тя.

– Мислех, че може би имаш план. Нали разбираш, някакъв фокус, скрит в ръкава.

– Нямам план.

– Значи ще умрем?

– Така изглежда.

Пътеката направи завой и Рейс потръпна, когато усети отвратително зловоние. След секунди той видя купища боклуци, пръснати сред дърветата пред тях. Отпадъците обхващаха площ от петдесетина метра – стари автомобилни гуми, гниещи останки от храна, огънати парчета метал, даже няколко животински трупа.

Сметището.

– На колене – изръмжа Надупченото лице.

Двамата коленичиха.

– Ръце на тила.

Те вдигнаха длани зад главите си.

Щрак.

Рейс чу, че другият нацист сваля предпазителя на автомата си. После немецът пристъпи напред и притисна дулото на оръжието към главата му.

„Това просто не е възможно! Става прекалено бързо! Няма ли да се забавят... да ни дадат шанс... шанс да...“

Уилям погледна напред, прехапа устни, стисна клепачи и безпомощно зачака края.

Той бързо настъпи.

Бум!

Нищо не се случи.

Очите на Рейс все още бяха затворени.

Автоматът бе изгърмял, ала кой знае защо главата му продължаваше да си е на мястото.

И изведнъж... Туп! В калта до него се просна по корем някакво

тяло.

Уилям незабавно вдигна клепачи, озърна се назад...

... и видя Надупченото лице с автомат, насочен към мястото, на което допреди секунди беше главата на другия нацист.

Убитият лежеше по очи и от тила му се стичаше отвратителна каша от кръв и мозък.

– Ули – каза Рене, изправи се, втурна се към Надупченото лице и го прегърна.

Мислите на Рейс запрепускаха.

Ули?...

Рене силно плесна грозния нацист по гърдите.

– Не можа ли да почакаш още малко? Едва успях да издържа.

– Съжалявам, Рене – рече Надупченото лице. – Трябваше да се отдалечим достатъчно от хангара. Иначе другите щяха да разберат.

Рейс рязко се завъртя към него.

– Ти си от БКА.

– Да – усмихна се едрият мъж. – А вашите добри намерения ви спасиха живота, професор Уилям Рейс от Нюйоркския университет. Когато се опитахте да спасите Рене на катамарана, попаднахте точно на когото трябва. Ако наистина бях нацист, веднага щях да ви очистя. Аз съм специален агент Ули Пик, но тук съм известен като унтершарфюрер Ули Кар.

Внезапно всички части от мозайката си застанаха по местата.

– Ръкописът – каза Рейс. – Вие сте дали ръкописа на БКА.

– Точно така – удивено потвърди Ули.

Уилям си спомни разказа на Карл Шрьодер за плана на БКА да вземат идола преди нацистите. Точните думи на немеца бяха: „За тази цел си осигурихме копие на Ръкописа на Сантяго и с негова помощ стигнахме дотук“.

Едва сега обаче разбираше нещо, за което трябваше да се сети още тогава: БКА явно имаха агент в организацията на шурмоваците.

Копието на БКА беше от оригиналния Ръкопис на Сантяго. А преди няколко дни шурмоваците бяха откраднали оригинала от абатството „Сен Себастиан“ във френските Пиренеи. Следователно копието на БКА трябва да им е било пратено от техен човек в нацистката организация.

Шпионин.

Ули.

– Хайде – каза Ули и се приближи до трупа на убития нацист. Той

взе оръжията му, подхвърли автомата и две конвенционални ръчни гранати на Рене, после и черната му бронирана жилетка, и пистолета „Глок“ 20. – Бързо, трябва да спрем Ерхарт, преди да зареди Суперновата!

Заобиколени от комуникационна техника, Хайнрих Анистазе и Одило Ерхарт стояха в един от стъклените офиси в хангара.

Пред тях беше д-р Фриц Вебер – бившият участник в проекта на Адолф Хитлер за създаване на атомна бомба, нацисткия учен, който по време на Втората световна война провеждал експерименти с хора и за това бил осъден на смърт. Макар че тялото му бе на осемдесет и седем години, прегърбено и изпостаяло, умът му, както винаги, беше бистър.

Вебер държеше в ръцете си идола.

– Прекрасен е – каза той.

Осемдесет и седем годишният учен бе с едно десетилетие по-възрастен от Ерхарт и почти с метър по-нисък. Дребен очилат мъж с пронизателни очи и буйна айнщайновска грива, която се спускаше чак до раменете му.

– Нещо ново от европейските и американските правителства? – попита го Ерхарт.

– Немците и американците поискаха отсрочка, за да съберат парите. Другите мълчат – отвърна Вебер. – Това е заблуда, обикновена тактика за забавяне на преговорите. Опитват се да спечелят време, докато се уверят, че собствените им хора не са взели идола.

– Тогава да им покажем къде е – изсумтя Ерхарт. Той се обърна към Анистазе. – Направете дигитална снимка на идола. Поставете часа и датата и я пратете по електронна поща в Бон и Вашингтон. Кажете на президентите, че устройството е заредено и готово да се взриви точно след половин час. Ще го изключим, едва когато получим потвърждение за превеждането на сто милиарда долара в цюрихската ни банкова сметка.

– Слушам – отвърна Анистазе и отиде в другия край на стаята, за да включи дигиталния фотоапарат.

– Доктор Вебер – каза Ерхарт.

– Да, хер оберстгрупенфюрер?

– Когато оберстгрупенфюрерът снима идола, искам да го занесете в контролната кабина и незабавно да заредите Суперновата. Настройте брояча на трийсет минути и го включете.

– Слушам, хер оберстгрупенфюрер.

Рейс, Рене и Ули се връщаха по пътеката към хангара.

Агентите от БКА носеха автомати G-11, а Уилям – малкия глок, който Ули бе взел от убития нацист на сметището.

Върху тениската си беше облякъл бронираната жилетка на нациста. Преди не бе обръщал внимание на униформите на немците, но сега внимателно я разгледа.

Жилетката беше невероятно лека и изобщо не пречеше на движени-
ята. Върху задната ѝ част обаче, която покриваше гърба, имаше странно устройство с формата на буквата „А“. То също бе леко и подобно на спойлерите на спортните автомобили, не нарушаваше аеродинамиката на жилетката.

Както винаги, и навярно абсолютно нелепо на фона на свръхмодер-
ната броня, Рейс носеше проклетата си бейзболна шапка.

– Дигиталната снимка е готова – каза Анистазе. – В момента я пращам.

Ерхарт се обърна към Вебер.

– Заредете Суперновата.

Ученият незабавно взе идола и следван от Ерхарт, бързо излезе от офиса.

– Натам! – извика Рене и посочи към един от двата невероятно дъл-
ги въжени моста, които свързваха крайречните сгради с контролната ка-
бина в центъра на кратера.

Рейс погледна към мината и видя две мънички фигури – едната на
едър, дебел мъж, другата на дребен старец в бяла лабораторна престил-
ка. Те пресичаха модерния мост от стоманени кабели.

Дребният носеше нещо под мишница. Предмет, увит в лилав плат.
Идолът.

Ули и Рене навлязоха в участък с ниска растителност и се запътиха
по посока на кратера. Уилям ги последва.

След няколко секунди тримата стигнаха до ръба на гигантската ми-
на и погледнаха към нея.

– Това са Ерхарт и Вебер – каза Ули. – Носят идола при
Суперновата!

– Какво ще правим? – попита Рейс.

– Суперновата е в контролната кабина над мината – отвърна специалният агент от БКА. – До нея водят само два моста – от север и юг. Трябва да стигнем до кабината и да изключим устройството.

– Но как?

– Суперновата се изключва с код, който се въвежда в компютъра.

– Какъв е кодът?

– Не знам – тъжно отвърна Ули. – Никой не знае. Никой, освен Фриц Вебер. Той е създал устройството, той е единственият, който знае кода.

– Страхотно – каза Рене.

Ули се обърна.

– Добре, вижте, ето как виждам нещата. От нас тримата само аз мога да стигна до контролната кабина. Ако ви видят да тичате по въжения мост, веднага ще го спуснат и ще изолират кабината. И после, ако не получат парите, ще взривят Суперновата.

Но те ме очакват да се върна и мислят, че съм ви убил. Ще се опитам да стигна до контролната кабина и да... убедя... Вебер да изключи устройството.

– А ние какво ще правим в това време? – попита Рейс.

– За да успее – отвърна Ули, – трябва да съм насаме с Вебер. Вие двамата ще изведете Анистазе и останалите нацисти от хангара.

Точно двеста метра над дъното на мината д-р Фриц Вебер натискаше бутоните на компютърен пулт. Лазерното режещо устройство до него вече работеше върху тириевия идол, затворен във вакуумна камера.

Ерхарт стоеше зад учения. А зад него, точно в центъра на контролната кабина, се издигаше внушително устройство от метал и стъкло, около метър и осемдесет.

В прозрачен стъклен цилиндър бяха поставени две конични термоядрени бойни глави, високи приблизително метър. Те бяха разположени като пясъчен часовник: горната сочеше надолу, долната – нагоре. Между им имаше титаниева рамка, в която трябваше да се зареди субкритична маса тирий.

Това беше Суперновата.

До устройството имаше два цилиндрични контейнера с оловна изолация, големи колкото кошче за боклук. Това бяха капсулите, в които се транспортираха бойните глави.

Конвенционалното ядрено оръжие използваше около два килограма

плутоний. От друга страна, според изчисленията на Вебер, Суперновата се нуждаеше от много по-малко – само от десет грама тирий.

И тъкмо поради тази причина с помощта на двата суперкомпютъра „Крей“ и високоенергийния лазерен лъч, който режеше с точност до една хилядна от милиметъра, нацисткия учен отрязваше цилиндрично парченце от идола.

Ядрената физика беше изминала дълъг път от шедьовъра на Ю. Роберт Опенхаймер в Лос Аламос през четиридесетте години.

Суперкомпютри като двата „Крей“ можеха за минути да решат сложните математически уравнения, свързани със съотношенията между големината, масата и силата на радиоактивното ядро. Позволяваха едновременно да се извършва пречистване на инертни газове, протонно обогатяване и алфавълнова аугментация.

А изчисленията, важната част, онази, която бе отнела цели шест години на Опенхаймер и неговите сътрудници, сега продължаваха само няколко секунди.

Всъщност най-трудно за Вебер се беше оказало построяването на самото устройство. Въпреки суперкомпютрите, това бе изисквало повече от две години.

Докато лазерът режеше камъка според въведеното съотношение между тежестта и обема на основата на атомното тегло на тирия, нацисткия учен пишеше сложни математически формули на един от съседните компютри.

След секунди лазерът издаде силен сигнал и премина на изчакващ режим.

Готово.

Вебер се приближи и го изключи. С помощта на роботизирана ръка – човешките ръце бяха прекалено неточни за такава задача – той извади цилиндричното парченце тирий от основата на идола.

После го постави във вакуумна камера и го бомбардира с уранови атоми и алфа вълни, превръщайки го в субкритична маса от най-мощното вещество, съществувало на земята.

Роботизираната ръка отнесе цялата камера при Суперновата, където с абсолютна точност я вкара – заедно със субкритичната маса тирий – в титаниевата рамка между двете термоядрени бойни глави.

Суперновата беше готова.

Субкритичната маса тирий бе поставена хоризонтално във вакуумния си трон. Изглеждаше така, като че ли притежаваше божествена сила.

Което си беше самата истина.

По екраните в контролната кабина течаха огромни количества данни. На един от тях под заглавие:

„ДВУОСНА РАДИОГРАФСКА
ХИДРОДИНАМИЧНА СИСТЕМА“

се редуваха безкрайни поредици от единици и нули.

Вебер не им обърна внимание и започна да пише на компютърната клавиатура, свързана с предната част на Суперновата. На монитора се появи текст:

„ВЪВЕДЕТЕ ЗАРЕЖДАЩИЯ КОД“.

Ученият го направи.

„СУПЕРНОВАТА Е ЗАРЕДЕНА.“

Вебер написа:

„СТАРТИРАЙ БРОЯЧА“.

„БРОЯЧЪТ Е СТАРТИРАН. ВЪВЕДЕТЕ ВРЕМЕТО.“

Дребният старец натисна няколко клавиша: „00:30:00“.

Екранът незабавно се промени.

ИМАТЕ

00:30:00

ДА ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ КОД.

ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ КОД

Вебер се втренчи в екрана и бавно си пое дъх.

После натисна „ENTER“.

00:29:59

00:29:58

00:29:57

– Къде е унтершарфюрер Кар? – без да се обръща конкретно към някого, попита Хайнрих Анистазе и погледна към огромния кратер навън. – Трябваше вече да се е върнал.

Той се извърна.

– Ти – каза немецът и подхвърли джобна радиостанция на един от двамата лаборанти, които стояха пред близкия компютърен терминал. – Иди до сметището да видиш защо се бави унтершарфюрерът.

– Слушам.

Рене и Рейс едновременно се блъснаха в стената на хангара.

Преди секунди Ули се беше запътил към кратера и северния въжен мост.

Рене надзърна иззад касата на широката врата.

Вътре нямаше никого.

Нищо не помръдваше.

Тя кимна на Рейс.

„Готов ли си?“

Уилям отговори на сигнала ѝ, като стисна ръкохватката на глока си малко по-здраво.

„Готов съм.“

Притиснала автомата към рамото си, тя бързо се вмъкна в хангара. Рейс понечи да я последва, но зад него ненадейно се отвори друга врата и той се хвърли на земята зад стар варел от гориво.

Навън се появи млад нацистки лаборант в бяла престилка, неопитно хванал джобна радиостанция, и забърза по пътеката.

Очите на Уилям се разшириха.

Отиваше към сметището – където щеше да открие убития нацист и нищо друго.

– Мамка му – изруга той. – Ули...

Трябваше да вземе решение. Можеше да тръгне след лаборанта – и после какво? Хладнокръвно да го очисти ли? Въпреки всичко, което бе направил досега, не беше сигурен, че е способен да убие човек. От друга страна, можеше да предупреди Ули. Да, така щеше да е по-добре, много по-добре.

И затова вместо да последва Рене в хангара, Рейс заобиколи масивната сграда и се насочи към кратера.

Ули стигна до северния въжен мост.

Той висеше над шеметната двестапетрова бездна. Перилата от стоманени кабели се сливаха като железопътни релси в далечината – точно до вратата на контролната кабина на четиристотин метра от ръба на кратера.

– Унтершарфюрер – внезапно се разнесе иззад него мъжки глас.

Ули се обърна.

И се озова пред самия Хайнрих Анистазе.

– Какво правите?

– Исках да видя дали оберстгрупенфюрерът и доктор Вебер се нуждаят от помощта ми – може би малко прекалено бързо отвърна Ули.

– Очистихте ли двамата пленници?

– Тъй вярно, хер обергрупенфюрер.

– Къде е Дитер?

– Той, хм, трябваше да отиде до тоалетната – излъга Ули.

Точно в този момент лаборантът стигна до сметището.

Той веднага видя проснатия по очи в калта труп на Дитер. От дупката в тила му се стичаше кръв и мозък.

Американците ги нямаше. Нито пък Ули.

Лаборантът вдигна радиостанцията към устата си.

– Хер обергрупенфюрер – разнесе се в слушалката на Анистазе гласът на лаборанта.

– Да.

Анистазе и Ули все още стояха до северния въжен мост. Четирипръстата длан на нацисткия командир бавно се плъзна по крачола на панталона му.

– Дитер е мъртъв, хер обергрупенфюрер. Повтарям, Дитер е мъртъв. Наоколо не се виждат нито пленниците, нито унтершарфюрер Кар.

– Благодаря – като гледаше Ули, отвърна Анистазе. – Много благодаря.

Студените му черни очи се впиха в тези на другия немец.

– Къде са пленниците, унтершарфюрер?

– Моля, хер обергрупенфюрер?

– Попитах къде са пленниците?

В този момент Ули видя глока в дясната ръка на Анистазе.

Насочила напред автомата си, Рене безшумно се промъкваше през хангара.

Рейс не я бе последвал и тя се чудеше какво се е случило с него. Но не можеше да чака, имаше да върши работа.

В хангара цареше пълна тишина. Конвейерната лента беше неподвижна. В офиса зад нея нямаше никого... Включи се двигател.

Рене се обърна.

Перките на хеликоптера „Бел Джет Рейнджър“ бавно се завъртяха.

Пилотът лежеше на хълбок на пода в кабината. Той не я забелязваше и явно ремонтиреше вертолета.

Внезапно перките се превърнаха в мъгляво кръгло петно и оглушителният им рев отекна в хангара. Рене едва запази самообладание.

Ако не бе невероятният шум, тя навярно щеше да го чуе да се прокрадва зад нея.

Ала не го чу.

Докато дребната жена се приближаваше към пилота в хеликоптера с насочен напред автомат, нещо тежко се стовари върху тила ѝ и тя се строполи на земята.

– Хер обергрупенфюрер – застанал на ръба на огромния кратер, каза Ули и вдигна ръце, – какво...

Бум!

Глокът на Анистазе стреля и куршумът улучи Ули в корема. Специалният агент се преви надве и падна.

Нацистският командир стоеше до него с пистолет в ръка.

– Е, унтершарфюрер, да смятам ли, че и ти си от боклуците от БКА?

Ули се търкаляше в краката му и скърцаше със зъби от болка.

– Не ми отговаряш. Е, какво ще кажеш да прострелям всичките пръсти на дясната ти ръка, един по един, докато признаеш за кого работиш. И когато свърша, ще продължа с лявата.

Агентът само изпъшка.

– Грешен отговор – рече Анистазе, прицели се в дланта му и натисна спусъка.

Пистолетът изгърмя.

В същия момент Уилям Рейс изскочи иззад недалечния ъгъл, блъсна се в Анистазе отстрани и изби глока от ръката му.

Те паднаха върху една от подпорите на въжения мост. Десният крак на немца се хлъзна през ръба на кратера, той се вкопчи в ръката на противника си и още преди Рейс да разбере какво става, двамата полетяха към дъното на мината.

Рейс и Анистазе падаха.

По стената на кратера.

За щастие стените не бяха съвсем вертикални, а стръмно наклонени, може би под около седемдесет и пет градуса. Двамата бясно се плъзгаха надолу, като вдигаха гейзери прах и пръст. Накрая, след около тридесет метра, те се оказаха един върху друг на здрава земя.

Рене се свлече и за миг пред очите ѝ проблеснаха звезди.

Претърколи се по гръб...

... тъкмо навреме, за да види тежка тръба в ръката на втория нацистки лаборант, която бързо се приближаваше към лицето ѝ! Тя пак се претърколи и тръбата удари дъските на пода само на сантиметри от главата ѝ.

Рене светкавично скочи и потърси с поглед оръжието си. Автоматът лежеше на повече от метър от нея, явно извън обсега ѝ, изхвърчал по време на падането.

Лаборантът отново замахна.

Тя се наведе и тръбата прелетя над главата ѝ. Рене се изправи, заби юмрук в лицето му и той отлетя назад към стената.

Гърбът му се блъсна в някакво контролно табло. Трябва да бе натиснал един от бутоните, предположи Рене, защото чу зловещо тракане на машини зад стените на огромния хангар и голямата конвейерна лента, която минаваше по дължината на вътрешното пространство, ненадейно се раздвижи.

Рейс и Анистазе залитнаха напред.

След тридесетметровото си падане в откритата мина двамата все още бяха замаяни и тъкмо се бяха изправили на крака, когато земята под тях се раздвижи.

Рейс погледна надолу.

Това изобщо не беше здрава земя. Това бе долният край на конвейерната лента – същата конвейерна лента, която излизаше на повърхността в хангара!

Само че сега се движеше.

Нагоре.

Той се завъртя – точно навреме, за да види четирипръстия ляв юмрук на Анистазе, който летеше към лицето му. Немският командир го улучи и Уилям се строполи като чувал с картофи върху широката лента.

Анистазе се изправи над него и внезапно светът потъна в мрак.

Отначало Рейс не разбра какво става. После се сети. Двамата с

немеца току-що се бяха озовали в дългия тъмен тунел, който водеше към хангара.

Рене се биеше с лаборанта, а оглушителният рев от бързо въртящите се перки на хеликоптера отекваше в огромното празно пространство.

Мъжът отново замахна с тръбата. Тя отскочи назад и ударът не я засегна. Но докато се движеше, Рене видя, че пилотът е забелязал какво става и гледа право към нея!

Той се надигна от пода на кабината и точно в този момент на прага на хангара се появи младият лаборант, който беше отишъл да потърси Ули на сметището!

Когато се навеждаше, за да избегне поредния удар на първия лаборант, Рене свали от колана си две гранати – гранатите, които Ули бе взел от убития нацист – дръпна шплентовете им, врътна се и ги хвърли едновременно!

Гранатите се затъркаляха под различни ъгли по пода – едната към хеликоптера, другата право към младия лаборант на прага.

Едно...

Две...

Три...

Немецът на вратата разбра със закъснение какъв е предметът, който подскачаше към него. Той се опита да избяга в последния момент, ала не беше достатъчно бърз. Граната избухна. Заедно с него.

Втората се изтърколи по хеликоптерната площадка и спря точно под белия „Бел Джет Рейнджър“. Тя се взриви, пръсна стъклената кабина на вертолета и мигновено уби пилота на пода. Експлозията разби колесниците и хеликоптерът се стовари върху площадката. Перките му продължаваха да се въртят.

Докато се движеха в мрака, Рейс и Анистазе се биеха.

Рейс се съпротивляваше с всички сили и бясно нанасяше удари, някои от които попадаха в целта. Ала повечето не улучваха. Анистазе бе много по-опитен и скоро прикова Уилям по гръб.

Той извади войнишкия си нож от канията на глезена си. Въпреки мрака в стръмния тунел, Рейс видя дългото лъскаво острие, което се насочи към лицето му.

Уилям хвана китката му с две ръце и задържа ножа на разстояние, но нацистът имаше опора и острият връх все повече се приближаваше

към лявото му око...

... изведнъж ги ослепи силна бяла светлина, а конвейерната лента се изравни. Изгубиха равновесие и Рейс успя да отклони ножа на Анистазе.

Той бързо се огледа наоколо.

Отново се намираше в хангара!

Само че лежеше по гръб върху лентата, все още прикован под тялото на немеца.

За съжаление обаче конвейерът ги отнасяше към перките на хеликоптера, които се въртяха само на метър над лентата!

Перките бяха на три и половина метра от тях.

Три метра.

Анистазе също ги забеляза.

Два метра и половина.

Рейс видя Рене да се бие с лаборанта до стената. Ревът на хеликоптера кънтеше в огромното празно пространство.

Два метра.

Анистазе се реши на ужасяваща нова тактика. Той рязко повдигна Уилям за реверите и го задържа на една ръка разстояние от себе си, така че шията му бе на равнището на перките.

Метър и осемдесет.

Рене все още се бореше с лаборанта. Между ударите виждаше Рейс и Анистазе върху конвейерната лента, виждаше, че нацистът е изправил Уилям на колене и го държи на разстояние от себе си.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

Анистазе щеше да обезглави Рейс с перките на хеликоптера!

Метър и половина.

Тя погледна към контролното табло на стената. Таблото, от което се включваше и изключваше лентата...

Метър и двадесет.

Рейс виждаше бясно въртящите се перки зад себе си, виждаше какво се опитва да направи Анистазе.

Един метър.

Опита се да помръдне, да се съпротивлява. Ала напразно. Немецът беше прекалено силен. Уилям се вгледа в очите на противника си и видя в тях само омраза.

Половин метър.

Очакваше го сигурна смърт.
– Неееее! – отчаяно извика той.
Тридесет сантиметра.

Точно в този момент Рейс избегна поредния удар, бързо мина зад Анистазе, грубо го сграбчи за косата и силно блъсна главата му в контролното табло на стената.

Конвейерната лента спря.
Тилът на Уилям бе само на два-три сантиметра от кръглото петно на перките.

На лицето на Анистазе се изписа изненада.

„Какво става, по дяволите?“

Рейс използва възможността и силно заби коляно в слабините му.

Нацистът изрева.

И в този момент Уилям го сграбчи за реверите!

– Усмихни се, копеле – каза той.

После се отпусна върху конвейерната лента и бързо се претърколи назад под въртящите се перки, като използва опората, за да притегли Анистазе право към тях!

Перките прерязаха шията на немца и отделиха главата от тялото му.

Кръвта оплиска лицето на Рейс, който все още лежеше върху лентата, хванал Анистазе за реверите.

Той отблъсна трупа настрани и скочи от конвейера.

Рейс поклати глава. Не можеше да повярва какво е направил. Токущо бе обезглавил човек.

Леле...

Уилям забеляза Рене край контролното табло до изпадналия в безсъзнание нацистки лаборант.

Тя се усмихна и му даде знак с палци нагоре.

Изтощен до смърт, Рейс просто се свлече на пода.

Едва главата му беше докоснала земята обаче, когато Рене се озова до него.

– Още не, професоре – каза тя и му помогна да се изправи. – Ела,

трябва да попречим на Ерхарт да взриви Суперновата.

Броячът на екрана продължаваше да отмерва минутите.

00:15:01

00:15:00

00:14:59

Ерхарт включи радиостанцията си.

– Обергрупенфюрер?

Никакъв отговор.

– Анистазе, къде си?

Пак нищо.

Той се обърна към Фриц Вебер.

– Нещо се е случило. Анистазе не отговаря. Вземете предпазни мерки около устройството и заключете кабината.

– Ясно.

Рене и Рейс отнесоха Ули в стъкления офис, който гледаше към мината, и го оставиха да легне на пода.

На стената имаше голям дигитален брояч.

00:14:55

00:14:54

00:14:53

– По дяволите – изруга Рейс, – включили са брояча!

Рене незабавно се зае да превърже раната в корема на Ули. В това време обаче факсът в отсрещния край на стаята високо затрака.

Вече въоръжен с автомат G-11, Уилям отиде при него. Съобщението гласеше:

ОТ КАБИНЕТА НА ПРЕЗИДЕНТА НА СЪБЕДИНЕНИТЕ ЩАТИ

СЕКРЕТНО СЪОБЩЕНИЕ

ОТ ФАКС №: 1-202-555-6122

ЗА ФАКС №: 51-3-454-9775

ДАТА: 5 ЯНУАРИ 1999

ЧАС: 18:55:45 (МЕСТНО ВРЕМЕ)

*КОД НА ИЗПРАЩАЧА: 004 (СЪВЕТНИК ПО
НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ)*

СЪОБЩЕНИЕ:

След като се консултира със съветниците си и с оглед на широко известните си възгледи за тероризма, президентът ме натовари да ви предам, че ПРИ НИКАКВИ ОБСТОЯТЕЛСТВА НЯМА да ви плати каквато и да е сума, за да не взривите въпросното устройство.

У. ФИЛИП ЛИПАНСКИ

Съветник по националната сигурност
на президента на Съединените щати

– Господи – ахна Рейс. – Няма да платят... Рене се приближи до него и прочете факса.

– Божичко, виж колко предизвикателен е отговорът. Мислят си, че той няма да взриви Суперновата.

– А ще я взриви ли?

– Категорично – отвърна от пода Ули и накара Рейс и Рене да се обърнат към него.

Раненият говореше през зъби.

– Той постоянно приказва за това. Луд е. Иска само едно – своя нов свят. И ако не може да го получи, просто ще унищожи съществуващия.

– Но защо? – попита Рейс.

– Защото това е стоката, с която търгува. Това е стоката, с която винаги е търгувал – животът и смъртта. Ерхарт е старец, зъл старец. Светът вече не му е притрябвал. Ако не получи парите, а отгук и своя нов световен порядък, просто без да му мигне окото, ще разруши стария.

– Страхотно – каза Рейс. – И ние сме единствените, които могат да му попречат, така ли?

– Да.

– Тогава как ще го направим? – обърна се към колегата си Рене. – Как ще изключим брояча?

– Трябва да въведете кода за изключване в компютъра на устройството – отвърна Ули. – Но както вече ви казах, знае го само Вебер.

– Тогава някак си ще го измъкнем от него – рече Рейс.

След секунди Уилям тичешком заобикаляше ръба на огромния кратер и се насочваше към южния въжен мост.

Планът беше прост.

Рене щеше да чака до северния мост, докато той минеше от отсрещната страна. Когато стигнеше, двамата едновременно щяха да тръгнат към контролната кабина от север и юг.

Логиката на плана им се основаваше на факта, че двата моста бяха много здрави. Направени от гъвкави стоманени кабели. За да бъдат спуснати, някой трябваше да освободи четири отделни вакуумни маркуча. Ако Рейс и Рене едновременно се затичаха от двете страни, поне единият щеше да стигне до кабината, преди Ерхарт или Вебер да успеят да приберат и двата моста.

След шест и половина минути тичане Рейс стигна до южния въжен мост.

Той висеше над бездната и бе невероятно дълъг – особеност, която се подчертаваше от теснотата му. Широк само колкото по него да върви един човек, а дължината му беше колкото четири бейзболни игрища.

Господи, помисли си Уилям.

– Готов ли си? – внезапно се разнесе в слушалката му гласът на Рене. Толкова отдавна не бе използвал радиостанцията, че почти беше забравил за съществуването ѝ.

– Готов съм – отвърна той.

– Тогава да започваме.

Рейс стъпи върху въжения мост.

Виждаше бялата кабина в отсрещния му край, виждаше вратата, до която стигаше мостът. Беше затворена.

През правоъгълните прозорци на кабината не се забелязваше никакво движение.

Не. Тя просто висеше във въздуха на двеста метра над дъното на мината.

Уилям се затича напред.

Точно в този момент Рене напредваше откъм север.

Очите ѝ бяха приковани към затворената врата в края на моста. Очакваше всеки момент да се отвори.

Ала вратата остана затворена.

Одило Ерхарт надникна през един от прозорците на контролната кабина и видя Рене да се приближава по северния мост.

През отсрещния прозорец забеляза Рейс, който идваше откъм юг.

Ерхарт трябваше да вземе решение.
И избра Рене.

Мъничките фигури на Рейс и Рене се придвижваха по двата въздени моста от двете страни на контролната кабина.

Бекер бе малко по-бърза от Уилям. Когато стигна до средата обаче, вратата на кабината внезапно се отвори и навън се появи Одило Ерхарт.

Рене се закова на място.

Ерхарт буташе пред себе си д-р Фриц Вебер и използваше дребното тяло на съпротивляващия се учен като щит. Дебелата му ръка беше обвита около шията на стареца. В другата си длан стискаше полуавтоматичен пистолет „Глок“ 20, насочен към главата на физика.

„Не го прави“ – умолително си помисли Рене. Ерхарт не биваше да убие единствения човек, който знаеше кода за изключване на Суперновата.

Очевидно безмълвната ѝ молба не помогна. Защото в този момент, в този вледеняващ момент, Одило Ерхарт за последен път зловещо се усмихна на Бекер и натисна спусъка.

Пистолетът в ръката му изгърмя и изстрелът отекна в кратера.

От главата на Вебер бликнаха струи кръв и мозък, които оплисаха перилата и полетяха в мината.

Ерхарт прехвърли тялото на учения през парапета и Рене можеше само ужасено да гледа как трупът пада – сякаш цяла вечност – в двестаметровата бездна, преди с далечно приглушено тупване да стигне до дъното на кратера.

Рейс също чу изстрела и след секунда зърна тялото на Вебер, което падаше в пропастта.

– Мили Боже...

Той се затича още по-бързо към контролната кабина...

Одило Ерхарт още не бе свършил.

След като хвърли трупа на учения, той припряно започна да освобождава вакуумните маркучи, които свързваха моста с контролната кабина.

– Не! – извика Рене и се вкопчи в перилата от двете си страни.

Единият вакуумен маркуч силно изсвистя и левият парапет падна настрана.

Тя бързо пресметна наум. Не можеше да стигне до контролната кабина преди Ерхарт да освободи другите три маркуча.

Бекер се завъртя кръгом и се втурна с всички сили по въжения мост.

Чу ново свистене и перилата от другата страна също паднаха.

Още два маркуча.

Рене тичаше по останалия без перила мост на двеста метра над дъното.

След няколко секунди се отпусна третият маркуч и плоскостите под краката ѝ увиснаха наляво.

Накрая Ерхарт дръпна с доволна усмивка последния маркуч и огромният висящ мост, свързан със северния край на кратера полетя в бездната и повлече със себе си Рене Бекер.

Оставаха ѝ още петнадесетина метра, когато мостът под нея пропдна. Тя се хвърли напред и се вкопчи в стоманените плоскости.

Въженият мост се залепи за полегатата стена на кратера. Рене се блъсна в нея и отскочи назад, ала някак успя да се задържи.

Рейс стигна до вратата точно в момента, в който в слушалката му се разнесе гласът на Рене.

Професоре, тук е Рене. Мостът ми е свален. Аз излизам от играта. Сега всичко зависи от теб.

Страхотно, кисело си помисли той. Тъкмо това му трябваше да чуе.

Уилям дълбоко си пое дъх и здраво стисна автоматата си. После хвана бравата, завъртя я, отвори я с цевта на оръжието си...

... и задейства капана.

Разнесе се силен сигнал.

Рейс видя Ерхарт преди да забележи източника на пронизителния звук.

Едрият нацистки генерал стоеше до северната врата на контролната кабина с нехайно отпуснат отстрани пистолет. И му се усмихваше.

Отляво на Ерхарт се издигаше Суперновата. Сребристите и стъклените ѝ повърхности блестяха, вакуумният контейнер с тирия бе в средата между двете термоядрени бойни глави.

До стената имаше два суперкомпютъра „Крей“. Капсулите на бойните глави бяха на пода до голямото устройство, а идолът – вече с липсващо от основата му парче – беше зарязан на една близка маса.

На екрана на лаптопа, свързан с предната част на Суперновата – източникът на сигнала – Рейс видя брояча:

00:05:00

00:04:59

00:04:58

Отдолу пишеше:

„СТАРТИРАНА Е НОВА ПРОГРАМА ЗА ДЕТОНАЦИЯ“.

„Нова програма за детонация?“

– Благодаря ти, Малки човече, който се опитваш да си храбър – засмя се Ерхарт. – Като влезе в кабината, ти току-що се осъди на смърт.

Рейс се намръщи.

Ерхарт посочи наляво с очи.

Уилям проследи погледа му и видя до източната стена осем жълти хилядалитрови пластмасови варела. Върху тях бе написано:

„ВНИМАНИЕ, ОПАСНОСТ: СВРЪХЗАПАЛИМИ
ТЕЧНОСТИ“.

И също:

„ХИДРАЗИН“

„АЗОТЕН ТЕТРОКСИД“

Бяха четири варела хидразин. И четири – азотен тетроксид. Сложна мрежа от кабели и маркучи свързваше варелите един с друг.

Сврѣхзапалимите течности, спомняше си от уроците по химия Рейс, избухваха при контакт помежду си.

Над един от варелите с хидразин имаше втори брояч. Той обаче беше спрял на пет секунди.

00:00:05

В този момент, точно в този момент, Рейс забеляза, че осемте жълти варела са свързани с компютъра на Суперновата чрез дебел черен кабел, който се виеше по пода на кабината.

00:04:00

00:03:59

00:03:58

– Как? – попита той, като притискаше автомата към рамото си и се целеше в гърдите на Ерхарт. – Как съм се осъдил на смърт?

Нацистският генерал се усмихна.

– В тази кабина има две взривни устройства, професоре: Суперновата и свръхзапалимите течности. Едното ще взриви цялата планета, другото – само тази кабина. Знам, че искаш да изключиш Суперновата, но ако успееш, ще платиш висока цена.

– Каква цена?

– Твоят живот в замяна на света. Ако поради някаква причина броячът на Суперновата бъде изключен, ще се стартира броячът на свръхзапалимите течности. След пет секунди те ще се смесят, ще избухнат и ще унищожат тази кабина, ще унищожат теб самия.

Имаш избор, професоре, избор, уникален в историята на човечеството. Можеш да умреш заедно с всички на тази планета точно след три и половина минути – или да спасиш света. Но за да го направиш, трябва да пожертваш собствения си живот.

Рейс не можеше да повярва на ушите си.

„Избор...

Можеш да спасиш света...

Но за да го направиш, трябва да пожертваш собствения си живот...“

Двамата мъже стояха от двете страни на кабината, Рейс до южната врата, притиснал автомата към рамото си, Ерхарт до северната, с пистолет, отпуснат отстрани.

00:03:21

00:03:20

00:03:19

– Президентът се е съгласил да плати откупа ви... – опита се да излъже Рейс.

– Не – отсече Ерхарт, взе лист хартия от масата до себе си и му го подхвърли.

Листът падна на пода. Това бе копие на същия факс, който Рейс беше прочел в офиса на мината. Немецът трябва да имаше факсмашина и тук.

– И даже да беше казал, че ще плати – презрително рече нацистът, – пак нямаше да мога да изключа устройството. Само Вебер знаеше кода, а той, приятелю мой, е мъртъв. Не. Сега всичко зависи единствено от теб. Каквото и да се случи, поне ще знам, че ти няма да излезеш от кабината жив.

– Ами ти? – предизвикателно попита Рейс. – Ти също ще умреш.

– Аз съм стар, професор Рейс. Стар и гнил. Смъртта не значи нищо

за мен. Фактът, че мога да отнеса със себе си целия свят обаче значи всичко...

В този момент, бърз като гърмяща змия, Ерхарт светкавично вдигна глока си, насочи го към Рейс и натисна...

Бум!

Автоматът на Уилям силно блъсна рамото му.

Куршумът се заби в широките гърди на нациста и сред пръски кръв едрото му туловище отхвърча към стената.

Ерхарт се строполи назад и пистолетът му гръмна, разбивайки димната аларма на тавана. Отгоре потекоха струи вода.

Немецът се свлече на пода – с отворена уста и широко ококорени от шока очи.

Рейс просто остана на прага, целият мокър и зашеметен.

Никога преди не беше застрелвал човек. Дори по време на гонитбата по реката. Призля му. Той преглътна, за да не повърне.

И тогава видя брояча на Суперновата:

00:03:00

00:02:59

00:02:58

Уилям се откъсна от транса си и бързо се приближи до нацисткия генерал.

Ерхарт все още бе жив, но умираше. От устата и гърдите му течеше кръв.

Ала очите му продължаваха да блестят и се взираха в Рейс с нещо като безумна радост. Сякаш беше щастлив, че го оставя в това положение – сам в контролна кабина, в чужда страна, до един умиращ нацист, тиктакаща Супернова и осем варела свръхзапалимо гориво, което със сигурност щеше да го убие, ако успееше да изключи главната бомба.

„Добре, Уил, запази спокойствие.“

00:02:30

00:02:29

00:02:28

„Две и половина минути до края на света.

Запази спокойствие, как ли не!“ Рейс отиде при Суперновата и погледна компютърния екран.

ИМАТЕ

00:02:27

ДА ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ КОД.
ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ КОД

Той смаяно зяпна брояча. По главата му се стичаха капки вода.

„Какво ще правиш, Уил?“ Не че имаше избор, нали?

Можеше да умре с останалата част от света или да се опита да спре Суперновата – и пак да умре.

По дяволите, помисли си Уилям.

Той не беше герой.

Герои бяха хора като Ренко и Ван Люън. Той не бе никой. Обикновен човек. Университетски професор, който винаги закъсняваше за работа, винаги изпускаше влака. Господи, ами че той имаше да плаща глоби за неправилно паркиране!

Не беше герой.

И не искаше да умре като такъв.

Освен това нямаше представа как да открие компютърния код. Той не бе хакер. Не, Фриц Вебер беше мъртъв, а никой друг освен него не знаеше кода за изключване на Суперновата.

00:02:01

00:02:00

00:01:59

Рейс затвори очи и въздъхна.

Е, спокойно можеше да умре и като герой.

Той седна пред устройството и отново погледна екрана.

„Добре, Уил, дълбоко си поеми дъх.“ Уилям впери очи в последния ред:

ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ КОД

Добре.

Трябваше да попълни осем места. С някакъв код.

Кой знаеше кода?

Вебер.

Той бе единственият, който знаеше кода.

В този момент в ухото му се разнесе глас и го стресна.

– Какво става, професоре?

Рене.

– Господи, Рене. Изкара ми ангелите. Какво става ли? Ами, Ерхарт

застреля Вебер, после аз застрелях Ерхарт и сега седя пред Суперновата и се мъча да разбера как да я изключа. Ти къде си?

- В офиса над кратера. Ерхарт спусна моста ми.
- Имаш ли някаква представа как да изключа това нещо?
- Не. Вебер е бил единственият, който...
- Вече го знам. Виж, имам да запълня осем места. Бързо.
- Добре. Чакай да помисля...

00:01:09

00:01:08

00:01:07

– Остава една минута, Рене.
 – Добре. Добре. В транскрипцията на оня телефонен разговор се казваше, че Суперновата им се основавала на американския модел, нали така? Това значи, че кодът трябва да е цифров.

– Откъде знаеш?

– Защото ми е известно, че американската Супернова е с цифров код. – Тя трябва да долови мълчанието му. – Имаме хора във вашите служби.

– А, ясно. Значи цифров код. Осемцифрен код. Имаме около един трилион възможни комбинации.

00:01:00

00:00:59

00:00:58

– Вебер е бил единственият, който е знаел кода, нали така? – каза Рене. – Значи сигурно е нещо, свързано с него.

– Или е съвсем случайна комбинация – сухо отвърна Рейс.

– Малко е вероятно. Хората, които използват цифрови кодове, рядко се спират на случайни числа. Те избират такива, които означават нещо за тях, числа, които могат да си спомнят във връзка с някакво събитие или дата. Какво ни е известно за Вебер?

Ала Рейс вече не я слушаше.

В главата му току-що бе прещракало нещо.

– Добре – продължаваше да разсъждава тя. – През Втората световна война той е бил нацист. Извършвал е експерименти с живи хора.

Но Уилям си мислеше за нещо съвсем друго.

„Те избират числа, които означават нещо за тях, числа, които могат да си спомнят във връзка с някакво събитие или дата...“

И тогава му хрумна нещо.

Предишната сутрин на път за работа бе прочел една статия в „Ню

Йорк Таймс“ – преди да пристигне в университета, за да завари в кабинета си спецчастите.

Там пишеше, че крадците лесно прониквали в банковите сметки, защото осемдесет и пет процента от хората измисляли номерата на кредитните си карти на базата на важни дати като рождени дни.

– Кога е рожденият му ден? – неочаквано попита той.

– Прочетох го в досието му – отвърна Рене. – Беше някъде през хиляда деветстотин и четиринадесета. На... Да. На шести август. Шести август хиляда деветстотин и четиринадесета.

00:00:30

00:00:29

00:00:28

– Какво мислиш? – надвика шума на сипещата се отгоре му вода Рейс.

– Възможно е.

Той се съсредоточи за миг. Огледа се наоколо и видя Ерхарт да седи, облегнат с гръб на стената. Нацистът се смееше.

– Не – решително каза Уилям. – Не е това.

– Какво?

00:00:21

00:00:20

00:00:19

Кой знае защо мислите му бяха кристално ясни.

– Прекалено е просто. Ако изобщо е използвал дата, трябва да е нещо важно, но по-хитро. Нещо, което да предизвиква света. Не е толкова тъпо като рождения му ден. А нещо с огромно значение за него.

– Професоре, нямаме много време. Какво друго може да е?

Рейс се опита да си спомни всичко, което бе чул преди за Фриц Вебер.

Че е извършвал експерименти с живи хора.

00:00:15

Че е бил съден в Нюрнберг.

00:00:14

Че е бил осъден на смърт.

00:00:13

И че е бил екзекутиран.

00:00:12

Екзекутиран.

Екзекутиран...

„Това е“ – помисли си той.

00:00:11

Но коя беше датата?

00:00:10

– Бързо, Рене. На коя дата е била предполагаемата екзекуция на Вебер?

00:00:09

– А... на двацет и втори ноември хиляда деветстотин четиридесет и пета.

00:00:08

22 ноември 1945-та.

00:00:07

„Давай.“

00:00:06

Рейс се наведе напред и набра цифрите на клавиатурата на Суперновата.

ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ КОД

22111945

След това, обливан в струи вода от тавана и вперил очи в бързо въртящия се брояч, той натисна „ENTER“.

Разнесе се остър сигнал.

Когато го чу, лицето на Ерхарт помръкна.

Рейс широко се усмихна.

„О, Господи, успях...“

В този момент екранът на Суперновата внезапно се промени:

ИЗКЛЮЧВАЩИЯТ КОД Е ВЪВЕДЕН.

БРОЯЧЪТ Е СПРЯН НА

00:00:04

СТАРТИРАНА Е НОВАТА ПРОГРАМА ЗА ДЕТОНАЦИЯ

Новата програма за детонация?

– По дяволите... – ахна Рейс.

Погледът му се насочи към другия брояч, онзи над варелите с хидразин в отсрещния край на кабината, броячът, спрял на 00:00:05.

Той се активира. 00:00:04.

Очите на Ерхарт се разшириха от изненада.

Очите на Рейс се разшириха още повече.

– Господи – изпъшка той.

Точно след четири секунди свръхзапалимите горива във варелите се смесиха и стените на контролната кабина избухнаха с ужасяваща сила.

Прозорците се пръснаха едновременно и полетяха във въздуха на милиони късчета, последвани от ревящи огнени езици.

Във всички посоки се носеха отломки – врати, части от Суперновата, дървени маси, дъски от пода. Някои стигнаха чак до ръба на кратера и се посипаха върху гъстата растителност около гигантската мина. Напуканите парчета от двете термоядрени бойни глави на Суперновата безобидно паднаха на дъното на кратера – взривът не можеше да разцепи атомите им.

След миг от контролната кабина остана само почернял скелет – овъглен до неузнаваемост и увиснал над мината. Нямаше ги стените, подът и таванът.

Нямаше го и Уилям Рейс.

ШЕСТО ДЕЙСТВИЕ

Вторник, 5 януари, 19:10

Дългата аеродинамична моторница и очуканият малък хидроплан с липсващ ляв стабилизатор бавно плаваха към изоставената мина.

Светът тънеше в тишина, над реката цареше спокойствие.

Лионардо Ван Люън и Дъги Кенеди гледаха към пустия рудник пред тях. Двамата предпазливо приближиха брега.

Бяха чули експлозията на свъръзпалимите горива и сега видяха огромния кафяв кратер. От овъглените останки, които висяха над центъра му, се издигаше черен дим.

Наоколо нямаше жива душа.

Нищо не помръдваше.

Каквото и да се бе случило тук, вече всичко беше свършило.

Зелените барети скочиха на сушата и с оръжия в ръце закрачиха към старите складове до кратера.

Внезапно на прага на една от сградите се появи Рене. Тя незабавно ги забеляза, отиде при тях и тримата застанаха на ръба на кратера, загледани в почернелите остатъци от контролната кабина.

– Какво е станало тук? – попита Ван Люън.

– Ерхарт зареди Суперновата. После я включи – тъжно и тихо отвърна Рене. – Професор Рейс успя да я спре, но тъкмо я беше неутрализирал, когато цялата кабина избухна.

Сержантът се обърна и погледна към унищожената контролна кабина, последното място, където бяха видели жив Уилям Рейс.

– Там ли беше устройството? – попита той.

– Аха. Няма да повярвате. Той изключи брояча. Справи се страхотно.

– Ами идолът?

– Сигурно експлозията го е унищожила заедно със Суперновата и професор Рейс.

Отдясно нещо прошумоля.

Ван Люън и Дъги светкавично се врътнаха и насочиха оръжията си натам.

Ала когато се обърнаха, не видяха нищо.

После ненадейно от горните клони на едно от дърветата падна нещо цилиндрично, навярно някаква капсула, и меко се приземи в гъстите

храсталаци на двадесетина метра от тях.

Ван Люън, Рене и Дъги се намръщиха и се запътиха към нея.

По време на взрива капсулата трябва да се бе намирала в контролната кабина и ударната вълна я беше изхвърлила тук.

Тя спря в гъсталака и после – странно – се затъркала назад-напред, сякаш вътре имаше някой, който се мъчеше да излезе...

Внезапно капакът ѝ се отвори. От нея се измъкна Рейс и се плъсна по задник в калта.

На лицето на Рене просия хилядаватова усмивка. Заедно със зелените барети тя се втурна към него.

Професорът лежеше по гръб, целият мокър и изтощен до смърт. Все още носеше бейзболната си шапка и черната бронирана жилетка.

Той погледна тримата си другари и уморено им се усмихна.

После измъкна дясната си ръка иззад гръба и остави нещо на земята пред себе си. По предмета лъщяха капчици вода, ала те веднага познаха осяния с лилави жилки черен камък и изсечената в него свирепа муцуна на рапата.

Това беше идолът.

Хидропланът грациозно се носеше над амазонската джунгла.

Летеше на запад в току-що спусналия се мрак. Обратно към планините, към Вилкафор.

Дъги седеше на мястото на пилота, докато Ван Люън, Рейс, Рене и раненият Ули бяха отзад.

Уилям мислеше за бягството си от контролната кабина.

През петте секунди между изключването на Суперновата и смесването на свръхзапалимите течности той отчаяно бе търсил начин да се спаси.

Погледът му случайно попадна върху една от капсулите на бойните глави – контейнер, способен да издържи налягане от две хиляди килограма на квадратен сантиметър, тъй като беше предназначен за транспортиране на ядрени експлозиви.

След като нямаше на какво друго да разчита, Рейс се хвърли към капсулата, грабна идола от работната маса и затвори капака точно в момента, в който изтече петата секунда от броенето.

Горивата се смесиха, контролната кабина избухна и капсулата полетя високо в небето. Слава Богу, тя падна сравнително меко в дървета-та край мината.

Но той бе жив и нищо друго нямаше значение.

И сега, седнал в задната част на хидроплана, Рейс държеше в ръце книгата с изтъркана кожена подвързия, която беше намерил в стъкления офис на хангара след невероятното си спасение.

Бе настоял да я потърсят преди да се върнат във Вилкафор.

Ръкописът.

Оригиналът – написан от ръката на самия Алберто Сантяго през шестнадесети век, откраднат от Хайнрих Анистазе през двадесети и скоро след това ксерографиран от специален агент Ули Пик от Bundeskriminalamt.

Докато седеше в малкия хидроплан, Рейс с благоговение гледаше ръкописа.

Виждаше почерка на Алберто Сантяго. Характерните завъртулки на буквите му бяха познати, но сега бяха пред него на красива хартия и написани с тъмносиньо мастило. Нямаше нищо общо с обикновеното черно-бяло ксерокопие.

Искаше му се веднага да започне да чете, но не, това трябваше да почака. Първо имаше по-важни неща.

– Ван Люън – обърна се към сержанта той.

– Да.

– Разкажи ми за Франк Наш.

– Какво?

– Казах, разкажи ми за Франк Наш.

– Какво точно ви интересува?

– Работил ли си и преди с него?

– Не. За пръв път ми е. Пратиха ни направо от Форт Браг.

– Знаеш ли, че Наш е полковник от отдела за специални проекти в армията на Съединените щати?

– Да, естествено.

– Значи знаеш, че когато вчера сутринта дойде в кабинета ми и ми каза, че е полковник от запаса и работи в УСВП, Наш ме излъга?

– Нямах представа.

– Не знаеше ли?

Ван Люън искрено го погледна.

– Аз съм обикновен войник, професор Рейс. Съобщиха ми, че това е охранителна операция. Наредиха ми да ви пазя. И го правя. Ако полковник Наш ви е излъгал, съжалявам, не знаех.

Уилям стисна зъби. Беше бесен. Бяха го принудили да участва в тази операция с измама.

Освен това обаче бе решен да научи всичко, защото ако Наш не беше от УСВП, това повдигаше цял куп други въпроси. Например за Лорън и Коупланд. И те ли бяха от отдела за специални проекти?

Още по-важен бе въпросът защо са се обърнали точно към Рейс. В крайна сметка Наш му беше казал, че за него е споменал брат му. Но Уилям не бе виждал Марти от близо десет години.

Странно, Рейс се замисли за брат си.

Като малки бяха много близки. Макар че Марти беше цели три години по-голям от него, винаги играеха заедно – футбол, бейзбол и всичко останало. Ала въпреки възрастовата разлика, Уил бе по-добър в спорта.

Марти, от друга страна, бе по-умният от двете момчета. Изпъкваше в училище и го мразеха за това. Не беше красив и дори на девет години бе копие на баща си – с прегърбени рамене, гъсти тъмни вежди и постоянно навъсено изражение, напомнящо на Ричард Никсън.

Тъкмо обратното, Рейс приличаше на майка си – русокестенява коса и небесносини очи.

Като тинейджъри, докато Уил ходеше в града с приятели, Марти просто си стоеше въщи при компютъра и безценната си колекция от записи на Елвис Пресли. На деветнадесет още не беше имал приятелка. Единственото момиче, което харесваше, хубава мажоретка на име Дже-нифър Майкълс, си падаше по Уил. Това доведе Марти до отчаяние.

Последва колежът и макар че училищните му мъчители станаха банкови касиери и агенти на недвижими имоти, Марти пое направо за компютърните лаборатории в Масачузетския технологичен институт – изцяло издържан от баща си, компютърен инженер.

Рейс от друга страна, определено интелигентен, но никога блестящ в училище, постъпи в Университета на Южна Каролина с половин спортна стипендия. Там се запозна, свали и изгуби Лорън О'Конър и между другото изучаваше езици.

После дойде разводът на родителите им.

Стана съвсем неочаквано. Един ден бащата на Рейс се прибра от работа и съобщи на майка му, че я напуска. Оказа се, че от близо година имал връзка със секретарката си.

Семейството се раздели на две.

Марти, тогава двадесет и пет годишен, продължаваше редовно да се среща с баща си – в края на краищата той винаги е бил негово копие – и по външен вид, и по поведение.

Ала Уил никога не прости на Рейс Старши. Когато през 1992 г.

баща му почина от инфаркт, той дори не отиде на погребението.

Това беше класическо американско ядрено семейство – разбито на атоми отвътре.

Рейс се откъсна от мислите си и се върна в настоящето – в хидроплана, който летеше над перуанските джунгли.

– Ами Лорън и Коупланд? – попита Ван Люън той. – И те ли са от отдела за специални проекти?

– Да – сериозно отвърна сержантът.

Мамка му.

– Добре тогава – промени тактиката Рейс, – какво знаеш за проекта „Супернова“?

– Кълна се, че не знам нищо за него.

Уилям се намръщи и прехапа устни.

Той се обърна към Рене.

– Ти знаеш ли нещо за американския проект „Супернова“?

– Малко.

Рейс въпросително повдигна вежди.

Тя въздъхна.

– Проектът е одобрен от Конгресната комисия по оръжията на закрито заседание: през януари деветдесет и втора. Сенатската бюджетна комисия му е отпуснала един милиард и осемстотин милиона долара, пак на закрито заседание: през март същата година. В проекта участват Управлението за съвременни военни проучвания и флотът на Съединените щати. Ръководи го...

– Чакай малко – прекъсна я Уилям. – Значи Суперновата е проект на флота, така ли?

– Да.

Значи Франк Наш и за това го бе излъгал, за да участва в операцията. Суперновата изобщо не беше проект на армията.

А на флота.

Рейс внезапно си спомни нещо, което бе чул предишната нощ в БТР-а, преди котките да нападнат групата от БКА.

Беше чул женски глас, може би Рене, да казва нещо на немски по радиостанцията – изречение, което тогава му се беше сторило толкова нелепо, че не го бе превел на Наш и другите.

„Was ist mit dem anderen amerikanischen Team? Wo sind die jetzt?“

„Ами другата американска група? Къде са те сега?“

Другата американска група...

– Извинявай, Рене – рече той, – кой казваш, че е ръководител на

проекта „Супернова“?

– Романо. Доктор Джулиъс Майкъл Романо.

Това беше.

Загадъчният Романо, най-после разкрит.

Неговите хора бяха втората американска група. Групата от флота.

Господи...

– Значи Суперновата е проект на флота, ръководен от човек на име Джулиъс Романо. Така ли?

– Точно така – потвърди Рене.

– И Романо и хората му в момента са в Перу и търсят тириевия идол.

– Да.

– Тогава защо един полковник от отдела за специални проекти на американската армия се опитва да изпревари флота и да вземе идол, който е ключов елемент в оръжие, притежавано от флота?

– Отговорът на този въпрос е малко по-сложен, отколкото изглежда на пръв поглед, професоре – отвърна Рене.

– Опитай се да ми обясниш.

– Добре. – Тя дълбоко си пое дъх. – През последните шест години германското разузнаване следеше трите вида въоръжени сили на Съединените щати – армията, флота и военновъздушните сили – които водеха яростна, но тайна борба.

Бореха се за своето оцеляване. Бореха се за превъзходство, така че когато през две хиляди и десета година Конгресът разпусне един от видовете, това да не са те. Бореха се да станат необходими.

– Какво, Конгресът има намерение през две хиляди и десета да разпусне един от видовете въоръжени сили? – възкликна Рейс.

– Според секретна докладна на министерството на отбраната от шести септември хиляда деветстотин деветдесет и трета, подписана от министъра на отбраната и самия президент, министерството препоръчва на президента до две хиляди и десета година да разпусне един от видовете въоръжени сили на Съединените щати.

– Хм... – скептично изсумтя Рейс. – Откъде знаеш всичко това?

Рене иронично се усмихна.

– Хайде-хайде, професоре. Не само американският флот тайно подслушва подводните кабелни комуникации на другите страни.

– А, ясно.

– Решението на министерството се основава на факта, че принципите на войната са се променили. Старото разделение на сухопътни, морски и въздушни сили вече не отговаря на съвременните условия. Това е анахронизъм от две световни войни и хиляда години ръкопашни битки. Въпросът остава само кой вид да се разпусне.

И оттогава – продължи Рене, – всеки вид се опитва да докаже стойността си за сметка на другите два.

– Например? – попита Рейс.

– Например военновъздушните сили твърдят, че притежават бомбардировачи „Стелт“ и уникален опит във въздушния бой. Но флотът отговаря, че разполага с авионосни бойни групи. И също, че неговите изстребители и бомбардировачи не само са „Стелт“, но и имат преимущество да излитат и кацат на подвижни писти. С десетина авионосни бойни групи, казват те, на кого му трябва военновъздушни сили?

Армията, от друга страна, заявява, че има специализирани сухопътни войски и механизирани пехотни части. Но и флотът, и военновъздушните сили отвърщат, че съвременната война се води в небето и океаните, а не на сушата. Вижте Войната в Залива и конфликта в Косово, казват те, битките се водят от небето, не на земята.

Прибави към това и тясната връзка между флота и корпуса на морската пехота. Тъй като съществуването ѝ се гарантира от американската конституция, морската пехота не може да се разпусне. А тя разполага и със сухопътни, и с механизирани пехотни части. Това принуждава армията да полага още по-големи усилия, за да докаже стойността си.

По дяволите, вземи междуконтиненталните балистични ракети. И трите вида войски поддържат ракетни системи: флотът има подводни, военновъздушните сили – въздушни и наземни, а армията – наземни и мобилни. Нима една държава наистина се нуждае от три отделни системи за изстрелване на ядрени ракети, когато всъщност са достатъчни само две или дори една?

И кой вид се очертава да бъде разпуснат? – попита Рейс.

– Армията – просто отвърна Рене. – Несъмнено. Особено като се вземат пред вид конституционните гаранции за съществуването на морската пехота. Сухопътните сили са на последно място във всички анализи, които съм чела.

– И затова трябва да докажат значимостта си – рече Уилям.

– Те отчаяно се опитват да го направят.

– Какво искаш да кажеш?

– Чувал ли си за случая във военновъздушната база „Ванденбърг“

от края на миналата година?

– Не.

– Били са откраднати строго секретни планове за новата ядрена бойна глава W-88. Това е миниатюризирано оръжие, връх на модерната техника. По време на обира са били убити шестима души от охраната. Според официалния следствен доклад и репортажите в медиите, това е дело на китайски агенти. В неофициалния доклад обаче се твърди, че начинът, по който са убити жертвите, и методите за взлом са типични само за спецчастите на сухопътните сили. Зелените барети.

Рейс хвърли поглед към Ван Люън. Сержантът просто безпомощно сви рамене. Това бе нещо ново за него.

– Значи армията е нападнала база на военновъздушните сили, така ли? – смаяно попита Уилям.

– Разбираш ли, армията също разработва нова миниатюризирана бойна глава – отвърна Рене. – Създаването на W-88 е щяло сериозно да навреди на собствения ѝ проект – и да допълни основанията за разпускането ѝ през две хиляди и десета.

Рейс свъси вежди.

– И какво общо има това със Суперновата?

– Съвсем просто е. Суперновата е най-мощното оръжие. Онзи вид от въоръжените сили, който я притежава, ще осигури оцеляването си през две хиляди и десета година. Макар че това официално е проект на флота, армията също работи върху създаването ѝ – и по всяка вероятност използва информация, която получава от източник във флота.

– Но все още никой няма тирий – отбеляза Рейс.

– И поради тази причина всички търсят този идол.

– Добре, дай да видя дали съм разбрал – каза той. – Въпреки че Суперновата официално е проект на флота, армията тайно разработва свое устройство. После, когато научава, че тук има източник на тирий, Франк Наш и отделът за специални проекти са натоварени да намерят тирия преди флота.

– Точно така.

– По дяволите – изпъшка Рейс. – Кой може да е замесен в такова нещо? – Спомни си върволицата от военни машини в Ню Йорк предишната сутрин. За това се изискваше някой с висок чин.

– Всички чак до върха – тихо отвърна Рене. – До най-висшите офицери в йерархията на американската армия. И тъкмо това ме плаши. Никога не съм ги виждала толкова отчаяни. Искам да кажа, Господи, виж тази операция. Ако успее да вземе този камък – тя кимна към идола на

свободната седалка до Уилям, – армията гарантира бъдещото си съществуване. И това значи, че Франк Наш е готов на всичко, за да го получи. Абсолютно всичко.

Рейс взе идола. Той лъщеше в ръцете му и главата на звяра заплашително се зъбеше.

Уил просто тъжно го гледаше.

– Обаче има само един проблем, нали? – каза Рейс.

– Какъв проблем? – попита Рене.

– Този идол.

– Какво по-точно?

– Това е въпросът. Този идол не е от тирий. Това е фалшификат.

– Какво? – ахна Рене.

– Фалшификат? – повтори Ван Люън.

– Да – потвърди Рейс. – Ето, провери сам. – Той подхвърли лъскавия черен камък на сержанта. – Какво виждаш?

Едрият командос сви рамене.

– Индианският идол, за който дойдохме.

– Наистина ли? – Уилям се наведе напред и посочи манерката, която висеше на колана на Ван Люън. – Може ли да я взема за малко?

Той бързо развъртя капачката и изля съдържанието и върху идола.

Водата потече по главата на котката и закапа по пода на хидроплана.

– Добре. И?... – попита Ван Люън.

– Според ръкописа – каза Рейс, – когато идолът се намокри, трябва да издава нисък вибриращ звук. Този не издава нищо.

– И?

– Значи не е от тирий. Ако беше от тирий, кислородът във водата щеше да го накара да резонира. Това не е истинският идол. Този е фалшив.

– Кога разбра? – попита Рене.

– Когато го взех от работната маса. Две секунди преди кабината да избухне, противопожарната система заливаше цялото помещение с вода. Обаче той мълчеше.

– Значи Суперновата на нацистите е нямало да унищожи света, така ли? – ахна Ван Люън.

– Не – отвърна Рейс. – Термоядрените бойни глави щяха да взривят само нас и може би няколкостотин хектара от джунглата. Но не и света.

– Щом не е от тирий, от какво е? – полюбопитства сержантът.

– Не знам. Сигурно от някаква вулканична скала.

– Ако е фалшификат – каза Рене и взе идола от Ван Люън, – кой го е направил? Кой може да го е създал? Нали го открихме в храм, в който от четиристотин години не е влизал никой?

– Мисля, че знам кой го е направил – рече Рейс.

– Наистина ли?

Той кимна.

– Кой? – едновременно извикаха Рене и Ван Люън.

Уилям вдигна ръкописа в ръка, оригиналния ръкопис, същия, над който много отдавна се бе трудил самият Алберто Сантяго.

– Отговорът – каза той, – се крие в страниците на тази книга.

Рейс се оттегли в задната част на малкия хидроплан.

Скоро щяха да стигнат във Вилкафор. Ала преди това искаше да прочете ръкописа – да го дочете докрай.

Вълнуваха го невероятно много въпроси. Например кога Ренко е подменил истинския идол и как е върнал рапите в храма.

Но на първо място, повече от всичко останало, го интересуваше едно.

Къде е истинският идол.

Рейс се настани на седалката в дъното на самолета. Тъкмо се канеше да разтвори книгата обаче, когато видя на гърдите си смарагда на Ренко и го повдигна върху дланта си. Той прокара пръсти по лъскавите ръбове на зеления камък. И си спомни за скелета, от които го беше взел – скелета, който бе открил в храма.

Ренко.

Рейс премигна, за да се откъсне от тези мисли. Той пусна смарагда и потърси мястото, до което беше стигнал.

Алберто Сантяго току-що бе спасил Лена, сестрата на Ренко, от рапите, след което тя му беше казала, че испанците ще пристигнат във Вилкафор до изгрев слънце...

ЧЕТВЪРТО ЧЕТЕНЕ

Ренко дълго гледа Лена.

– До изгрев слънце – повтори той.

Навън все още цареше мрак, ала след няколко часа щеше да настъпи утро.

– Да.

На слабата светлина на огъня можех да прочета мислите по лицето на княза – неговата задача да спаси идола се сблъскваше с желанието му да помогне на жителите на Вилкафор в този момент на ужасна нужда.

Ренко се озърна наоколо.

– Басарио – рязко каза той.

Обърнах се и видях престъпника, седнал по турски на пода в един от тъмните ъгли, както обикновено с гръб към стаята.

– Да, о, мъдри княже – без да вдига поглед, отвърна той.

– Докъде стигна?

– Почти свършвам.

Ренко се запъти към него. Последвах го.

Басарио се обърна и аз забелязах до него идола, който трябваше да пазим. Престъпникът подаде нещо на Ренко.

Когато го видях, не можах да повярвам.

Премигнах два пъти с клепащи и пак погледнах, за да се уверя, че не ми играят някакъв номер.

Но не.

Нищо подобно.

Защото в ръцете на Басарио, пред очите ми, беше точно копие на идола.

Разбира се, още от самото начало Ренко беше планирал всичко.

Спомних си краткия ни престой в село Колко, където имаше каменни кариери. Бях видял княза да взима чувал, пълен с камъни. И се бях учудил защо си губим времето за такова нещо.

Ала сега разбирах.

Ренко бе взел камъни от вида, който най-много приличаше на идола.

После ги беше дал на престъпника Басарио и му бе поръчал да издяла копие, с което искаше да измами Ернандо.

Блестящ план.

Освен това разбрах какво е правил Басарио по време на нашето пътуване, когато се оттегляше край лагера ни и се привеждаше над малкия си огън.

Беше дялал имитацията.

И трябва да призная, че тя наистина бе великолепна. Разтворените челюсти на котката, острите като нож зъби, изваяни от лъскав черен камък с лилави жилки.

Можех само да гледам фалшивия идол и да се питам какво престъпление е извършил Басарио.

– Колко още ти остава? – попита Басарио князът. Докато Ренко говореше, забелязах, че челюстите на звяра не са довършени.

– Малко – отвърна престъпникът. – До разсъмване ще свърша.

– Имаш половината от това време. – Ренко се обърна и погледна към оцелелите, които се бяха събрали зад него.

Това не го обнадежди много.

Пред него стояха старият, немощен Вилкафор и седем воители, имали щастието да са в цитаделата по време на нападението на рапите. Освен тях – неколцина уплашени наглед старци, жени и деца.

– Ренко – прошепнах аз, – какво ще правим?

Моят храбър спътник замислено прехапа устни. После каза следното:

– Ще сложим край на всички тези страдания. Веднъж завинаги.

С тези думи, докато Басарио трескаво довършваше копието на идола, Ренко започна да организира оцелелите жители на Вилкафор.

Чуйте ме – когато се събраха в тесен кръг около него, рече той, – златоядците ще са тук до изгрев слънце. Според мен имаме по-малко от два часа да се подготвим за пристигането им.

Жените, децата и старците ще влязат в кенко под ръководството на сестра ми и ще се отдалечат колкото може повече от селото.

Воините – князът се обърна към седмината мъже, – ще дойдат с мен при онзи храм, за който говори Вилкафор. Ако рапите излязат от сградата, просто ще трябва да ги върнем вътре. Ще ги примамим в храма с пещента на мокрия идол и после ще ги затворим. Хайде, вървете да си вземете оръжието.

Воините бързо се пръснаха.

– Лена – каза Ренко.

– Да, братко? – Красивата му сестра се приближи до него и ми се усмихна с блеснали очи.

– Трябва ми най-големият мехур, който можеш да намериш. И го напълни с дъждовна вода.

– Веднага. – Тя бързо се отдалечи.

– Ами Ернандо? – попитах Ренко аз. – Ами ако пристигне, докато ние връщаме рапите в леговището им?

И Ренко ми отговори:

– Ако наистина ни преследва със следотърсачи чанки, както каза сестра ми, още щом пристигне тук, той ще разбере накъде сме отишли. Повярвай ми, добри ми Алберто, тъкмо на това разчитам. Защото когато ме открие, Ернандо ще намери и идола... и аз ще му го дам.

– Ернандо е студен, груб човек, Ренко – казах аз, – злобен и безпощаден. Не можеш да очакваш доблест от него. Щом му дадеш идола, той ще те убие.

– Знам.

– Но тогава защо...

– Приятелю мой, кое е по-добро? – тихо рече князът. Лицето му беше мило, гласът му – спокоен. – Да остана жив и Ернандо да вземе идола на моя народ ли? Или да умра и той да получи някакво безполезно негово копие?

Той ми се усмихна.

– Аз лично предпочитам да остана жив, но се боя, че тук е заложено много повече от моя живот.

Цитаделата закипя, жителите на Вилкафор се подготвиха за предстоящото.

Самият Ренко за кратко отиде да инструктира по-подробно воините. Аз се възползвах от ситуацията и се приближих до Басарио, за да погледам как работи върху копието на идола. Честно казано – Бог да ми прости за това – имах друг мотив да приказвам с него.

– Басарио – колебливо прошепнах аз, – Лена има ли... има ли съпруг?

Той дяволито се ухили.

– Хей, монахо, стари негоднико... – с цял глас рече престъпникът.

Тихо го помолих да не говори толкова високо. Както можеше да се очаква от такъв мошеник, Басарио страшно се развесели.

– Преди имаше мъж – накрая отвърна той. – Но бракът им свърши преди много луни, още преди пристигането на златоядците. Съпругът ѝ се казваше Хуарка, многообещаващ млад воин, и бракът им – доколкото може да е един уреден брак – се смяташе за много сполучлив. Ала малцина знаеха, че Хуарка изпада в пристъпи на ярост. След раждането на сина им той започнал жестоко да бие Лена. Казват, че търпяла, за да защити Мани от бащиния му гняв. Явно успяла. Хуарка нито веднъж не посегнал на момчето.

– Защо не го е напуснала? – попитах аз. – В края на краищата, тя е княгиня на вашия народ...

– Хуарка заплашвал да убие момчето, ако Лена разкрие нещо.

Мили Боже, помислих си аз.

– И какво станало после?

– Всичко излезе най-всеме случайно. Един ден Ренко неочаквано се отбил при Лена и я заварил свита в ъгъла, притиснала сина си към гърдите. От очите ѝ се стичали сълзи и лицето ѝ било окървавено и насинено.

Хуарка незабавно беше арестуван и осъден на смърт. Мисля, че са го хвърлили в яма с два гладни ягуара. – Басарио поклати глава. – Монахо, мъжът, който бие жена си, е най-долен страхливец. Според мен Хуарка си е получил заслуженото.

Оставих Басарио да работи и се оттеглих в един от ъглите на цитаделата, за да се приготвя за предстоящата задача.

Скоро Ренко дойде при мен. Все още носеше испанските дрехи, които преди много седмици беше откраднал от затвора – кафяв кожен елек, бели панталони и високи до коленете кожени ботуши. Веднъж ми бе казал, че това облекло много му помогнало по време на тежкото ни пътуване през джунглата.

Той нарами колчана си и закопча колана на пояса си.

– Ренко? – обърнах се към него аз.

– Да?

– Защо Басарио беше в затвора?

– А, Басарио... – тъжно въздъхна князът.

Зачаках го да ми обясни.

– Ако щеш вярвай, някога Басарио беше княз – отвърна Ренко. – Дълбоко уважаван млад княз. Баща му беше императорски каменоделец, блестящ строител и ваятел, най-почитаният инженер в империята.

Скоро и Басарио наследи качествата му в занаята. На шестнайсетгодишна възраст той беше надминал баща си, въпреки че баща му беше човекът, който строеше цитадели за сапа инка!

Но Басарио беше безразсъден. Чудесен спортист, несравним стрелец с лък, ала като мнозина като него, склонен да пие, да играе комар и да се забавлява с хубавите девойки от по-бедните квартали на Куско. За негово съжаление обаче, в хазарта нямаше такъв успех като с жените. Натрупа огромен дълг и след като вече не можеше да го изплати, мошениците, на които беше Длъжник, решиха да използват дарбата му.

– Как?

– Като правеше копия на прочути статуи и безценни съкровища. От смарагд или злато, от сребро или от нефрит – Басарио можеше да фалшифицира дори най-сложното произведение.

Щом направеше копие на известен идол, неговите другари влизаха с взлом в дома на собственика на оригинала и го подменяха с фалшификата.

Това продължи близо година и престъпниците печелеха огромни богатства. Докато един ден бяха хванати в дома на братовчеда на сапа инка.

Скоро се разкри и ролята на Басарио. Пратиха го в Затвора и цялото му семейство беше опозорено. Баща му беше свален от поста императорски каменоделец и лишен от всичките си титли. Моят брат, сапа инка, заповяда семейството му да бъде прогонено от дома си в императорския квартал в един от бордеите на Куско.

Мълчаливо слушах разказа му.

– Аз смятах, че наказанието е прекалено сурово и го казах на брат си – продължи Ренко, – но той искаше Басарио да послужи за пример на всички и не взе под внимание молбите ми.

Князът хвърли поглед към Басарио, който работеше в ъгъла на цитаделата.

– Някога той беше благороден младеж. Имаше си пороци, да, но въпреки това беше благороден. Затова когато ме натовариха със задачата да спася идола от Кориканча, аз си спомних за дарбата му. Защото щом престъпниците от Куско можеха да използват способностите му за собствените си цели, същото можех да направя и аз, за да спася Духа на народа.

След известно време Басарио довърши копието на идола и заедно с

оригинала го донесе на Ренко.

Князът постави двете скулптури пред себе си. Аз ги погледнах над рамото му. И наистина, майсторството на Басарио беше такова, че не можех да различа истинската от фалшивата.

Той отново се оттегли в ъгъла си и започна да си събира багажа – меч, колчана и лъка си.

– Къде си мислиш, че отиваш? – попита Ренко.

– Тръгвам си – просто отвърна Басарио.

– Но аз имам нужда от помощта ти – рече князът. – Според Вилкафор камъкът на входа на храма бил толкова тежък, че се наложило да го бутат десет души. Ако искам да го върна на място, и аз ще се нуждая от толкова хора.

– Мисля, че направих повече, отколкото се изискваше от мен, знатни княже – каза Басарио. – Избягах от Куско, прекосих планината, бродих из опасни гори. И през цялото време дялах фалшификата. Не, аз изпълних своята част от сделката и си тръгвам.

– Нямах ли дълг към своя народ?

– Моят народ ме хвърли в затвора, Ренко – рязко отвърна Басарио. – После наказва семейството ми заради моето престъпление – осъди го да живее в най-мръсния, най-долния квартал на Куско. Сестра ми беше тормозена, родителите ми – бити и ограбвани. Крадците дори строшиха пръстите на баща ми, за да не може повече да обработва камък. Трябваше да проси – да проси, за да храни семейството си. Не възразявам срещу моето наказание ни най-малко, но нямам никакъв дълг към обществото, което наказва семейството ми за моето престъпление.

– Съжалявам – промълви Ренко. – Не знаех за всичко това. Но моля те, Басарио, идолът, Духът на народа...

– Това си е твоя задача, Ренко. Не моя. Направих достатъчно за теб, повече от достатъчно. Мисля, че заслужих свободата си. Следвай собствената си съдба и ме остави е моята.

С тези остри думи Басарио нарами лъка си, вмъкна се в подземния тунел и изчезна в мрака.

Ренко не се опита да го спре. Просто го проследи с поглед, изпълнен със скръб.

Вече всички бяхме готови за срещата с рапите. Оставаше само още нещо.

Взех малкия мехур с маймунска урина, който по-рано ми беше дал беззъбият старец, и го отворих.

Внезапно ме лъхна ужасяваща смяд. Потръпнах и се отчаях от

перспективата да намажа тялото си със зловонната течност.

Ала въпреки това го направих. О, колко отвратително миришеше! Нищо чудно, че рапите не можеха да я понасят.

Ренко се подсмихна на смущението ми. После взе от ръцете ми мехура, последва примера ми и го предаде на другите воини, които щяха да дойдат в планината.

Когато бяхме готови, Лена се върна с много по-голям животински мехур, навярно от лама, също пълен с течност.

– Дъждовната вода, която поиска – каза на Ренко тя.

– Чудесно – отвърна князът и го взе, – значи сме готови да тръгваме.

Ренко изля малко дъждовна вода от мехура върху истинския идол.

Той мигновено запя мелодичната си песен.

Вътрешността на цитаделата пустееше. Лена вече беше пратила жените, децата и старците от селото в лабиринта – пътуване, което щеше да ги отведе при водопада край платото. Самата тя бе останала в крепостта, готова да затвори вратата след нас.

– Добре – каза Ренко и кимна на двамата воини, които стояха до плочата. – Хайде.

В този момент инките избутаха големия камък настрана.

Рапите бяха там!

Очакваха ни.

Събрани в широк кръг непосредствено пред каменния вход на цитаделата.

Преброих дванадесет – дванадесет гигантски черни котки с демонични жълти очи, високи остри уши и могъщи мускулести хълбоци.

Князът вдигна пеещия идол пред себе си и рапите впиха поглед в него като хипнотизирани.

После камъкът внезапно замлъкна. Котките излязоха от транса си и тихо заръмжаха.

Ренко бързо поля идола с вода, песента му се възобнови и зверовете отново потънаха в унес.

Въздъгнах.

После, понесъл идола в ръце и следван от седмината воини и мен, Ренко излезе в студената нощ.

Дъждът най-после бе спрял и облаците малко се бяха разкъсали,

разкривайки звездното нощно небе и сияйна пълна луна.

Вдигнали пламтящи факли над главите си, ние пресякохме селото и продължихме по тясна пътека, която минаваше край реката.

Рапите бяха навсякъде около нас, движеха се с бавни, решителни стъпки и не откъсваха очи от пеещия идол в ръцете на Ренко.

Умирах от страх. Нещо повече, трябва да призная, че никога през живота си не съм бил по-ужасен.

Защото бях заобиколен от глутница огромни, опасни създания – създания, абсолютно лишени от милост, създания, които убиваха без колебание.

Бяха невероятно големи! Под мъждукащата светлина на факлите мускулите на хълбоците и бедрата им хвърляха оранжеви отблясъци. Дишаха шумно – дълбоко гърлено пръхтене като на кон.

Докато вървахме по крайречната пътека, аз се озърнах назад и видях Лена да стои в края на селото с факел в ръка и да гледа след нас.

Скоро обаче тя изчезна – навярно решила, предположих аз, да се върне в цитаделата и да изпълни задачата си. Ние продължихме пътуването си към загадъчния храм.

Бяхме деветима, князът, аз и седмината воители, отвсякъде заобиколени от рапите.

Стигнахме до склона на платото и видяхме тесен проход в скалата. Един от инките каза на Ренко, че храмът бил в другия край на тази цепнатина.

Ренко отново поля идола с вода. Той високо запя и пронизителният му звук разцепи нощния въздух. После влезе в прохода и котките тръгнаха по петите му – като деца, следващи своя учител.

Докато се провирахме през тясната цепнатина, един от воините глупаво се опита да пониже най-близката до него котка с копието си. Ала тъкмо се канеше да забие острието му в хълбока на звяра, когато рапата се завъртя към него, свирепо изръмжа и го спря напред движението. Чудовището просто се обърна и продължи след пеещия идол.

Воинът се спогледа с един от другарите си. Котките може и да бяха изпаднали в транс, но това не означаваше, че са напълно беззащитни.

Излязохме от скалния проход и стигнахме в широк кръгъл кратер. Както беше казал старейшината Вилкафор, в средата му се извисяваше невероятен пръст от камък.

В скалата от лявата ни страна имаше пътека – пътеката, която

Вилкафор беше наредил на строителите си да изсекат. Тя се извиваше по вътрешната страна на цилиндричния кратер и обикаляше около каменния пръст.

Ренко бавно се заизкачва по нея с идола в ръце. Котките го последваха. Ние с воините тръгнахме след тях.

След известно време доближихме въжен мост, който висеше над кратера и свързваше пътеката с каменния пръст в центъра.

Погледнах към каменната кула от отсрещния край на бездната.

На върха ѝ, заобиколена от ниско изсечени храсти, имаше величествена стъпаловидна пирамида като онези в земите на ацтеките. Отгоре ѝ се издигаше квадратно светилище.

Ренко пръв пресече моста. Рапите го последваха една по една. После минаха воините, накрая – аз.

Когато се озовах на отсрещната страна, аз се изкачих по широко каменно стълбище и излязох на обширна площадка. В края ѝ се намираще порталът на храма.

Широк и мрачен, квадратен и заплашителен, той зееше отворен, сякаш предизвикваше всеки да влезе.

С мокрия идол в ръце, Ренко приближи входа.

– Воини – твърдо каза той, – застанете до камъка.

Седмината воини и вашият покорен слуга забързахме към плочата отстрани на зейналия портал.

Ренко се появи на прага и отново намокри камъка, за да го накара да продължи мелодичната си песен.

Котките стояха пред него и хипнотизирано гледаха идола.

Ренко влезе в храма.

Те го последваха.

Князът пристъпи още по-навътре и първата рапа се вмъкна след него.

Още една крачка.

Втора котка, после трета и четвърта.

Ренко изля целия остатък от водата върху камъка и с последен тържествен поглед към най-скъпоценното притежание на неговия народ го хвърли в тъмните дълбини на храма.

Котките се спуснаха след идола.

– Бързо, плочата! – извика Ренко и изскочи навън. – Затворете портала!

Ние едновременно напрегнахме мишци.

Камъкът глухо затъгна.

Ренко застана до мен и също започна да бута плочата. Камъкът бавно се плъзгаше напред. Още малко... Още съвсем малко...

Ренко – изведнъж се разнесе някакъв глас.

Женски глас.

Двамата с княза едновременно се обърнахме.

И видяхме Лена в края на площадката.

– Лена, какво правиш тук? – попита Ренко. – Нали ти казах да...

В този момент някой грубо я блъсна на земята. Внезапно видях на каменните стъпала зад нея едрата фигура на мъж и кръвта ми се вледени.

Това беше Ернандо Писаро.

От гъсталака зад Лена се изсипаха двадесетина конквистадори, разгърнаха се на площадката и насочиха мускетите си към нас. Факлите им осветяваха всичко наоколо.

Придружаваха ги трима тъмнокожи местни, от бузите на които стърчаха дълги парчета кокал. Чанки. Следотърсачите, с чиято помощ Ернандо ни бе проследил до Вилкафор.

И накрая се появи друг тъмнокож мъж, най-зловещ от всички. Повисок от другите, по-едър, с дълга сплъстена черна коса, която се спускаше до раменете му. От лявата му буза също стърчеше парче кокал.

Това бе Кастино. Жестокият чанка от същия затвор, в който беше лежал Ренко, онзи, който бе чул князът да казва, че идолът е в Корианча.

Конквистадорите и чанките образуваха широк кръг около нас.

И тогава забелязах колко мръсни изглеждат всички. Целите бяха покрити с кал. И изтощени до смърт.

По това разбрах, че са последните оцелели от стоте души на Ернандо. По време на похода им през планината и джунглата другарите им бяха измрели. От болести, глад или просто от изнемога.

Това беше всичко, останало от войската му. Двадесет души.

Ернандо пристъпи напред и грубо изправи Лена на крака. Повлече я със себе си, приближи се до храма, изправи се пред Ренко и надменно го погледна. Капитанът бе цяла глава по-висок от него и два пъти по-широк в раменете. Той силно блъсна Лена в ръцете на княза.

Боязливо се озърнах към портала.

Пролуката между камъка и входа бе достатъчно голяма за котките. Лошо.

Ако идолът изсъхнеше и престанеше да пее, рапите щяха да излязат от транса и...

– Най-после се срещаме – каза на испански Ернандо. – Прекалено дълго бягаш от мен, млади княже. Ще умреш бавно.

Ренко не отговори.

– А ти, монахо – обърна се към мен капитанът. – Ти си предател на страната си и на своя Бог. Затова ще умреш още по-бавно.

Опитах се да скрия страха си.

Ернандо отново погледна Ренко.

– Идолът. Дай ми го.

Князът дори не мигна. Просто бавно бръкна в торбата на пояса си и извади фалшивия идол.

Очите на Ернандо блеснаха. От устата му едва не потече слюнка.

– Дай ми го.

Ренко пристъпи напред.

– На колене.

Въпреки унижението, младият ми спътник коленичи и поднесе идола на Ернандо.

Капитанът го взе с алчно изражение на лицето и впери очи в толкова дълго търсената си плячка.

След малко вдигна поглед и се обърна към един от хората си.

– Сержант.

– Да? – отвърна най-близкият до него войник.

– Убийте ги.

Ръцете ми бяха завързани с дълго въже. Тези на Ренко също.

Двама испански войници откъснаха Лена от брат ѝ и я отведоха с отвратителни намеци за това какво ще направят с нея, след като ние с Ренко умрем, намеци, които не смея да повтарям тук.

Накараха ни да коленичим пред голям правоъгълен камък в средата на площадката – камък, който приличаше на нисък олтар.

Испанският сержант застана до мен с извадена сабя.

– Ти, чанка – каза Ернандо и подхвърли един меч на Кастино. Откакто бе дошъл на площадката, злият индианец гледаше Ренко с чиста омраза. – Можеш да очистиш княза.

– С удоволствие – отвърна на испански Кастино, хвана меча и бързо се приближи до олтарната плоча.

– Първо им отрежи ръцете – замислено заповяда капитанът. –

Искам да ги чуя да крещат, преди да умрат.

Нашите палачи кимнаха и други двама конквистадори дръпнаха възетата ни така, че да протегнем ръце върху широкия олтар. Китките ни бяха голи, дланите ни бяха готови да бъдат отделени от телата ни.

– Алберто – тихо каза Ренко.

– Да.

– Приятелю мой, преди да умрем, искам да знаеш, че за мен беше чест и радост да те познавам. Онова, което направи за народа ми, ще се помни поколения наред. Благодаря ти.

– Мой храбри приятелю – отвърнах аз, – ако трябваше пак да изживея живота си, пак щях да постъпя така. За това аз ти благодаря. Дано Господ те приеме в рая.

– И теб – рече Ренко. – И теб.

– Господа – каза на палачите Ернандо. – Отрежете им ръцете.

Сержантът и чанката едновременно вдигнаха лъскавите си мечове високо над главите си.

– Чакайте! – внезапно извика някой.

В този момент един от другите конквистадори се втурна към олтара. Изглеждаше по-възрастен от другарите си – жилава стара лисица. Той отиде право при Ренко.

Беше забелязал смарагда, който висеше на шията на моя спътник.

Старият войник бързо свали контената каишка и алчно се усмихна на княза.

– Благодаря ти, дивако – каза той, провеси смарагда на собствения си врат и се върна на мястото си до портала на храма.

Палачите се обърнаха към Ернандо за знак.

Ала странно, капитанът вече не ги гледаше.

Всъщност дори не гледаше към нас с Ренко.

Ернандо зяпаше с отворена уста към входа на храма.

Обърнах се да проследя погледа му.

– О, Господи... – ахнах аз.

Една от рапите стоеше на портала и любопитно наблюдаваше събралите се хора.

Въпреки широко разкрачените ѝ могъщи предни лапи и мускулестите ѝ хълбоци, в този момент тя изглеждаше странно комична, главно защото държеше нещо в уста.

Идолът.

Истинският идол.

Преди толкова ужасяваща и зловеща, сега огромната черна котка

приличаше на добродушно куче, което връщаше хвърлената пръчка на собственика си. Рапата просто тъпо стискаше идола в зъбите си, сякаш търсеше някого, който пак да го намокри и да го накара да пее.

Ернандо не откъсваше очи от котката – или по-точно от идола в мोगъщите ѝ челюсти. Той внезапно погледна към копието в собствените си ръце, после към нас с Ренко и изражението му се промени.

Беше разбрал.

Беше разбрал, че сме го измамили.

Лицето му почервения.

– Убийте ги! – изрева на палачите Ернандо. – Веднага ги убийте!

Точно в този момент едновременно се случиха безброй неща.

Палачите ни отново вдигнаха мечовете си, прицелиха се в шиите ни и замахнаха, когато изведнъж над главата ми се разнесе остро изсвистяване.

След миг в носа на моя палач се заби стрела. От лицето му бликна кръв и той се строполи на земята.

Видяла тълпата от хора на площадката и усетила мириса на вкусно човешко месо, рапата на портала незабавно пусна идола от устата си и свирепе се нахвърли на най-близкия испанец, само секунда преди от храма да изскочат още единадесет котки – една след друга, една след друга – и да нападнат конквистадорите.

Кастино видя другия палач да пада, улучен със стрела, и за миг се поколеба. Имаше неразбиращо изражение на лицето.

Знаех какво си мисли.

„Кой е изстрелял стрелата? И откъде?“

Той очевидно реши, че ще получи отговор на въпросите си след като убие Ренко.

Бързо вдигна за трети път мечта си, силно замахна...

... ала в ефеса му се удари нова стрела и изби оръжието от ръката му.

Отнякъде над нас изсвистя трета стрела, улучи въжетото, с което бяха завързани китките на княза, преряза го и го освободи.

Ренко светкавично скочи на крака, докато Кастино насочи към него огромния си юмрук. Моят спътник бързо дръпна конквистадора, който го беше държал прикован за олтаря, между себе си и връхлитания удар. Кокалчетата на Кастино се забиха право в лицето на испанеца, пробиха черепа му и го убиха за миг!

В този момент друг войник насочи мускета си към Ренко и стреля. Князът се обърна, скри се зад убития конквистадор като зад щит и на гърдите на мъртвия разцъфтя червена дупка.

В това време испанецът, който държеше ръцете ми върху олтаря, извади меча си и зловещо ме погледна.

Ала преди да осъзная какво става, от центъра на лицето му изскочи връх на стрела и той се строполи по очи върху камъка пред мен.

Втренчих се в мрака зад него в търсене на източника на стрелите.

И го видях.

Видях фигурата на мъж, застанал на ръба на кратера.

Силуетът му се очертаваше на фона на лунната светлина, приклекнал на едно коляно с опънат лък в ръце.

Басарио!

Радостно извиках и се зах да се освободя от въжето.

В това време около мен се водеше жестока битка. Площадката пред храма се беше превърнала в бойно поле – ужасно, кърваво бойно поле.

Рапите вече бяха убили петима конквистадори и сега нападаха още четирима испанци и техните трима индиански следотърсачи.

Седмината воини на инките бяха избегнали котките с помощта на маймунската урина, с която бяха намазани телата им, и се биеха с останалите от моите сънародници. Някои от тях паднаха, улучени от мускети, други атакуваха противниците си с камъни и всякакви други оръжия, до които успееха да се доберат. Въпреки всички убийства, които бях видял по време на пътуванията си из Нова Испания, никога не бях присъствал на такова невъобразимо кръвопролитие.

До мен кръстосваха мечове Ренко и Кастино. Чайката, поне с две глави по-висок от моя храбър спътник, стискаше оръжието си с две ръце и нанасяше на княза мощни удари.

Ала Ренко се защитаваше майсторски – с една ръка, точно както го бях учил – и танцуваше в калта като класически испански фехтовач, поддържайки равновесие, докато отстъпваше към гъсталака.

Когато най-после успях да освободя лявата си китка от въжето и се изправих, разбрах колко добър ученик е бил Ренко. Стана ми ясно, че отдавна е надминал учителя си.

Той владееше меча съвършено и парираше всеки удар на Кастино.

Стоманените оръжия на двамата мъже звънтяха и хвърляха искри.

Кастино замахваше, Ренко парираше. Кастино нападаше, Ренко

танцуваше.

После Кастино нанесе дяволски удар, толкова мощен и бърз, че щеше да отсече главата на всеки обикновен човек.

Ала не и на Ренко.

Рефлексите му бяха невероятни. Той се приведе, скочи напред върху една ниска скала, хвърли се във въздуха, за да компенсира разликата в ръста, острието му изсвистя и преди да разбере какво става, видях мечът му да се забива хоризонтално в дънера зад тила на Кастино.

Чанката просто застина на мястото си със зяпнала уста и широко отворени очи. Миг по-късно оръжието се изплъзна от пръстите му.

После цялото му тяло просто се свлече под грозната му глава.

Ренко го беше обезглавил!

Едва не изръкоплясках.

По-точно щях да изръкопляскам, ако няхах по-важна работа.

Обърнах се да огледам бойното поле около себе си.

По цялата площадка се водеха отделни битки – ала единствените очевидни победители изглежда бяха рапите.

И тогава видях идола.

Истинският идол.

Той лежеше на прага на портала, точно там, където по-рано го бе пуснала котката.

С все още завързаното за дясната ми китка въже, дълго около две крачки, аз грабнах от земята меч и факел и се втурнах към храма сред звън на остриета и виковете на умиращи конквистадори.

Стигнах до портала, паднах на земята до идола и го хванах...

... точно когато един от испанските войници се блъсна в мен изотзад и двамата полетяхме в мрачния тунел!

Затъркаляхме се по широки каменни стъпала в купчина от ръце, крака, идол и факел.

Стигнахме до края на стълбището. Намирахме се в тъмен каменен проход.

Моят противник пръв се изправи и застана пред малка ниша в стената. Аз все още бях проснат по задник на пода с идола в скута ми.

Докато испанецът стоеше пред мен, видях смарагда да виси на шията му и веднага го познах. Това беше жилавият възрастен войник, който по-рано бе взел безценния камък на Ренко.

Старата лисица изтегли меча си и го вдигна високо. Аз бях напълно

беззащитен.

В този момент с ужасяващо могъщ рев нещо много голямо скочи над главата ми изотзад и с невероятна скорост се блъсна в конквистадора.

Рапа.

Котката се стовари отгоре му с такава сила, че той полетя назад в нишата. Главата му се удари в стената и просто избухна, спуска се като яйце и от дупката на тила му изригнаха отвратителни пръски кръв и мозък.

Жилавият стар войник се строполи в нишата, ала бе мъртъв, още преди да падне на пода.

Котката започна да го разкъсва, размахвайки опашка насам-натам.

Възползвах се от възможността, грабнах идола и се затичах нагоре по стълбището.

Изскочих навън и благодарих на Господ, че отново съм избегнал смъртта.

Но радостта ми не продължи много. Едва бях излязъл от портала, когато чух някъде иззад себе си остро изщракване, последвано от дрезгав вик:

– Монахо!

Обърнах се.

И видях Ернандо Писаро, който стоеше пред мен с пистолет в ръка и го насочваше право към гърдите ми.

После, преди да успее да направя каквото и да било, от дулото блъвна огън и се разнесе мощен гърмеж. Усетих, че чудовищна сила ме блъска в гърдите и ме отхвърля назад.

Строполих се на земята, след което виждах само облаци – мрачни буреносни облаци, които се носеха по звездното нощно небе. И тогава за свой ужас осъзнах, че съм застрелян.

Лежах по гръб с мъчително стиснати зъби и гледах към облачното небе. Люта болка изгаряше гърдите ми.

Ернандо се наведе над мен и взе идола от ръцете ми. После дяволието ме плесна през лицето.

– Умирай бавно, монахо. – И изчезна.

Лежах на каменните стъпала пред храма в очакване на края, в очакване болката да стане непоносима.

Ала поради някаква непонятна ми причина, вместо да ме напускат,

силите ми се възвръщаха.

Парещата болка отслабна. Аз седнах и докоснах мястото, където куршумът бе пробил дупка в плаща ми.

Пръстите ми напипаха нещо.

Нещо меко, дебело и квадратно. Извадих го навън.

Това бе моята Библия.

Моята ръкописна, подвързана с кожа Библия.

В средата ѝ имаше кръгла дупка като от червей. На дъното ѝ видях мътносиво оловно топче.

Куршумът на Ернандо.

Моята Библия беше спряла неговия куршум!

Хвала на Словото Божие.

Скочих на крака, озърнах се за меча си, не го открих наоколо и погледнах към площадката.

В отсрещния ѝ край Ренко се биеше с два меча срещу двама размахващи саби конквистадори.

Недалеч от мен двама от воините му се сражаваха с двама испанци – те изглежда бяха последните оцелели на скалната кула.

И тогава зърнах Ернандо, който с идола в ръце изчезваше в гъсталака от дясната ми страна.

Очите ми се разшириха.

Бягаше към въжения мост.

Ако успееше да го прекоси, със сигурност щеше да го спусне и да ни остави на кулата сами с рапите.

Втурнах се след него, като заобиколих една от котките, която лежеше на земята и разкъсваше трупа на мъртъв конквистадор.

С разтуптяно сърце запрескачах по две стъпала наведнъж. Когато излязох иззад завоя на стълбището, видях капитана на десетина крачки пред мен. Тъкмо тръгваше по въжения мост.

Ернандо беше едър и мускулист. Аз бях по-дребен, по-пъргав и по-бърз. Настигнах го и тъй като нямаше какво друго да сторя, аз се хвърлих отгоре му.

Тежко се стоварих върху гърба му. Двамата се строполихме на тънките дъски високо над дъното на кратера.

Те се строшиха като вейки и за мой ужас ние пропаднахме през тях в бездната...

Ала падането ни не продължи дълго.

Спряхме разтърсени. В последния момент Ернандо бе успял да се хване за свободния край на въжето, все още завързано за дясната ми

китка. Сега то беше праметнато през една самотна дъска на моста и ние с капитана висяхме от двете ѝ страни!

Аз обаче бях под Ернандо и главата ми бе на равнището на коленете му.

Държеше идола в лявата си длан, а с дясната стискаше въжето ми. Той протегна лявата си ръка нагоре и отчаяно се опита да достигне оцелелите дъски на моста.

Когато намереше опора, осъзнах аз, капитанът просто щеше да ме остави да падна. Колкото и да беше малка в сравнение с неговата, засега тежестта ми бе единственото, което го държеше над бездната.

Трябваше да сторя нещо. При това бързо.

– Защо го правиш, монахо?! – изрева Ернандо. – Защо те е грижа за този идол? Аз съм готов да убивам заради него!

Докато викаше, забелязах, че едно от тънките въжета виси от моста над нас – едно от въжетата, които преди бяха поддържали парапета.

Само да можех...

– Готов си да убиваш заради него, а, Ернандо? – опитах се да отвлека вниманието му аз, докато се мъчех да отвържа въжето от дясната си китка – въжето, което ме свързваше с него. – Това изобщо не ме интересува!

– Нима? – извика той. Сега бе само въпрос на време да разберем кой пръв ще постигне целта си.

– Не! – отвърнах аз и в този момент успях да освободя китката си.

– Защо, монахо?

– Защото, Ернандо, аз съм готов да умра за него.

С тези думи протегнах ръка към въжето, висящо от моста над мен, хванах го и в същия миг пуснах другото, за което се държеше капитанът.

Реакцията беше незабавна.

Ернандо падна. Право надолу.

Прелетя покрай мен и като последна обида аз се пресегнах и дръпнах идола от ръцете му.

– Неееее! – докато се носеше към дъното, извика той.

Увиснал високо над бездната, аз се държах с една ръка за въжето на моста, в другата стисках идола и гледах как ужасеното лице на Ернандо се смалва и накрая изчезва в мрачната пропаст. Скоро можех да чуя само вика му.

След няколко секунди той утихна. В същото време се разнесе далечен плясък.

Малко по-късно се върнах на площадката.

Гледката, която ме посрещна, сякаш идваше от самия ад.

Под мъждукащата светлина на факлите видях котките, надвесени над труповите на убитите конквистадори. Навсякъде бяха пръснати остри сребърни шлемове, които хвърляха мътни отблясъци.

После забелязах Ренко, Лена и тримата воители до портала с мечове и мускети в ръце – единствените оцелели от касапницата, главно благодарение на бойните им умения и маймунската урина, която покриваше телата им. Изглежда търсеха нещо. Несъмнено идола.

– Ренко! – извиках аз. – Лена!

И в същия миг съжалих.

Смутена от вика ми, една от рапите, легнала на земята пред мен, незабавно вдигна очи.

Огромният звяр се изправи и ми се озъби.

Последва я втора котка.

После трета и четвърта.

Глутницата образува широк кръг около мен. Животните държаха главите си ниско наведени, ушите им бяха прилепени назад.

Ренко се обърна и видя затруднението ми. Но беше прекалено далеч, за да ми помогне.

Зачудих се защо маймунската урина, с която се бях намазал, вече не отблясва котките. Сигурно миризмата се бе разнесла по време на търкалянето ми в храма с жилавия стар конквистадор или когато бях паднал на земята, повален от изстрела на Ернандо.

Така или иначе, помислих си аз, това беше краят.

Тялото на първата рапа се напрегна и тя се приготви за скок. И тогава...

... върху главата ми падна първата капка вода. След нея втора, трета...

И после, като дар от самия Бог, небесата се разтвориха и дъждът се изсипа върху земята.

О, как заваля! Истински порой, огромни количества вода, изливащи се с невероятна сила върху скалната кула, върху главата ми, върху идола.

И в този момент, слава Богу, идолът запя.

Песента му мигновено укроти зверовете.

Те просто впериха очи в мокрия камък в ръцете ми, наклонили глави настрани в отговор на мелодичното му вибриране.

Заслонили факлите си от дъжда, Ренко, Лена и тримата воители се приближиха и заобиколиха глутницата хипнотизирани рапи.

Забелязах, че Ренко носи фалшивия идол на Басарио.

– Благодаря ти, Алберто – каза той и пое пеещия камък от ръцете ми. – Мисля, че вече мога да го взема.

Лена ми се усмихна. Прелестната ѝ матова кожа сияеше под дъжда.

– Значи си победил едрият златоядец, за да спасиш нашия идол – рече тя. – Има ли нещо, на което да не си способен, мой дребен храбрецо?

С тези думи Лена внезапно се наведе към мен и нежно ме целуна. Сърцето ми едва не изскочи от гърдите когато устните ѝ се докоснаха до моите. Коленете ми омекнаха. Едва не паднах, толкова възхитително беше усещането.

В това време обаче някъде иззад мен се разнесе глас.

– Хей, монахо, мислех, че това не е позволено за хора като теб.

Обърнах се и видях Басарио, застанал на каменните стъпала, претметнал лъка си през рамо, и широко усмихнат.

– Запазваме си правото на изключения – отвърнах аз.

Той се засмя.

Ренко се извърна към него.

– Благодаря ти, че ни помогна, Басарио. Твоите стрели ни спасиха живота. Какво те накара да дойдеш отново?

Басарио сви рамене.

– Когато излязох от тунела до водопада, видях златоядците да се приближават от отсрещния бряг на реката. И реших, че ако по някакво чудо останете живи, хората ще пеят песни за вас. Пришля ми се в тези песни да се разказва и за мен. Да ме запомнят с нещо повече от това, че съм опозорил името на семейството си и в същото време да възстановя честта на това име.

– Е, ти успя – рече Ренко. – Наистина успя. Сега обаче те моля за още една услуга.

Докато говореше, князът – с факел в едната си ръка и с двата идола в другата – се отдалечи от нас и се насочи към портала. По пътя вдигна захвърления по време на битката мехур от лама и го напълни с дъждовна вода.

Котките незабавно го последваха – или по-точно, последваха пеещия идол в ръцете му.

– Когато вляза в храма – в движение каза Ренко, – бутнете камъка зад мен.

Погледнах тримата воители.

– Какво ще правиш? – попитах аз.

– Ще се погрижа никой да не вземе този идол – отвърна моят храбър спътник. – С негова помощ ще примамя рапите в храма. И когато всички влязат вътре, искам да затворите портала.

– Но...

– Довери ми се, Алберто – спокойно ме прекъсна той, докато бавно крачеше към входа, следван от глутницата котки. – Ние пак ще се видим, обещавам ти.

С тези думи Ренко стигна до портала. Сякаш без да забелязват проливния дъжд, рапите се събраха около него.

Ние с Лена, Басарио и тримата воители се запътихме към каменната плоча.

Князът за последен път ме погледна и тъжно се усмихна.

– Пази се, приятелю мой – каза той.

После изчезна, потъна в мрачния тунел.

Една по една, котките го последваха.

Когато и последната се скри вътре, Басарио извика:

– Хайде, бутайте!

Ние с всички сили натиснахме огромната плоча.

Тя глухо затътна по каменния под. За щастие не трябваше да бутаме много – две-три крачки – иначе само шестимата може би нямаше да успеем.

Ала Басарио и воините бяха силни. Ние с Лена също им помагахме и камъкът бавно започна да затваря квадратния портал.

И през цялото време песента на идола в храма все повече се отдалечаваше.

После плочата легна върху входа и окончателно заглуши идола. Обзе ме огромна тъга, защото в този момент разбрах, че никога повече няма да видя своя добър приятел Ренко.

Преди да напусна онази ужасна скална кула, аз направих още нещо.

Взех камата на един от убитите конквистадори и издълбах няколко думи върху плочата на портала. Написах предупреждение за всички онези, които можеха да поискат отново да отворят храма:

No entrare absolute.
Muerte asomarse dentro.
AS

Не влизай в никакъв случай. Вътре дебне смърт.

От тези събития изтекоха много години.

Сега съм старец, залинял и немощен, седя на бюрото в един манастир и пиша на светлината на свещ. Навън се простират покрити със сняг планини. Пиренеите.

След като Ренко влезе в храма с двата идола и рапите, ние с Басарио и Лена се върнахме във Вилкафор.

Скоро вестта за делата ни се разнесе из цялата империя – за смъртта на Ернандо и за идола, скрит в тайнствен храм и пазен от глутница сврипи рапи.

Естествено, испанското колониално правителство разпространи измислена версия за гибелта на брата на губернатора, Ернандо. Според тях той доблестно загинал от ръцете на неизвестно местно племе, докато храбро плавал по някаква непозната река в джунглата. Ех, ако моите сънародници знаеха истината!

Научих също, че инките наистина пеели песни за нашите приключения – и да, в тях се споменавало името на Басарио. Тези балади продължавали да се пеят, дори след като испанците превзели земите им.

Златоядците, казвали те, можели да завладеят родината им, да горят домовете им, да измъчват и избиват народа им.

Ала не можели да им отнемат духа.

До ден днешен не знам какво е направил Ренко в храма с двата идола.

Мога само да предполагам, че в своята мъдрост е предвидил слуховете, които щяха да се разпространят след нашата победа над Ернандо. Също като Солон той е знаел, че хората ще продължат да търсят идола.

Навярно е поставил копието близо до входа на храма, така че ако някой отмести плочата на портала, първо да се натъкне на фалшификата.

Но това са само предположения.

Никога повече не го видях.

От своя страна аз вече не можех да живея в ужаса, който представяше Нова Испания. Реших да се върна в Европа.

И затова след като се сбогувах с красивата Лена и благородния Басарио, с помощта на няколко водачи инки прекосих планините на вицецралството и се насочих на север.

Вървах ли вървах през джунгли, планини и пустини, докато накрая стигнах до земята на ацтеките – империята, която само преди няколко години Кортес беше завладял в името на Испания.

Там с подкупи успях да се кача на един търговски кораб, натоварен със заграбено злато, който заминаваше за Европа.

След няколко месеца пристигнах в Барселона и оттам дойдох в този манастир високо в Пиренеите – място, отдалечено от света на краля и неговите кръвожадни конквистадори. Тук остарях. И досега всяка нощ сънувам приключенията си в Нова Испания и ми се иска да можех да прекарам поне само още един ден с моя добър приятел Ренко.

Рейс прелисти страницата.

Това беше. Това беше краят на ръкописа.

Той вдигна поглед. През предното стъкло на малкия хидроплан видя острите върхове на Андите, които се извисяваха пред него.

Скоро щяха да стигнат във Вилкафор.

С тъжна въздишка Уилям се замисли за току-що прочетената история. Замисли се за смелостта на Алберто Сантяго, за саможертвата на Ренко и за приятелството, което се бе родило помежду им. Замисли се и за двата идола в храма.

Тук нещо не беше наред.

Нещо в края на ръкописа – толкова внезапен, толкова неочакван. И си спомни какво бе видял предишния ден, докато Лорън беше търсила местонахождението на истинския тириев идол с помощта на скенера за ядрен резонанс. Имаше нещо странно в резултата от теста.

Мисълта за експедицията на Лорън и Франк Наш повдигна цял куп въпроси в главата му.

Как така полковникът не беше от УСВП. Как така всъщност командваше армейско подразделение, опитващо да вземе идола преди групата от флота, която разработваше законната Супернова. И как така бе успял да измами Рейс да участва в тази операция.

Той разтърси глава.

Трябваше да измисли начин да се справи с Наш, когато се върнеше

във Вилкафор. Дали открито да го попита или да запази мълчание, без да му показва какво знае?

Така или иначе, скоро трябваше да реши, защото хидропланът леко се наклони и носът му се наведе надолу.

Започваха да се спускат.

Връщаха се във Вилкафор.

Специален агент Джон-Пол Демонако внимателно обикаляше залата и разглеждаше местопрестъплението.

След като капитан Еърънсън бе отишъл да даде зелена светлина на нападенията срещу предполагаемите щабове на Борците за свобода, другият следовател от флота, капитан-лейтенант Мичъл, беше помолил Демонако да проучи обстановката. Може би щеше да забележи нещо, което те бяха пропуснали.

– Еърънсън греши, нали? – попита Мичъл.

– Какво искате да кажете? – рече Демонако, докато разглеждаше помещението. Никога не бе виждал толкова модерна лаборатория.

– Не са го извършили Борците за свобода – поясни капитанът.

– Не... не, не са.

– Тогава кой?

Агентът се замисли.

Когато накрая проговори обаче, той не отвърна на въпроса.

– Разкажете ми повече за устройството, което е разработвал флотът. За тази Супернова.

Мичъл дълбоко си пое дъх.

– Ще ви кажа каквото знам. Суперновата е четвърто поколение термоядрено оръжие. Вместо да разцепва атомите на земни радиоактивни елементи като уран и плутоний, тя предизвиква мегаексплозия, като разцепва субкритична маса от извънземния елемент титрий.

Взривът е толкова мощен, че ще разруши близо една трета от земната маса. Просто казано, Суперновата е първото създадено от човека оръжие, способно да унищожи нашата планета.

– Този елемент, титрий, казвате, че е извънземен – рече Демонако. – Щом не е от Земята, откъде е тогава?

– От паднали астероиди. Парчета скали, оцелели от преминаването през земната атмосфера. Но доколкото ни е известно, никой не е откривал радиоактивен титрий.

– Мисля, че някой го е намерил – каза Демонако. – И ми се струва,

че знам точно кой.

– Вижте, капитан-лейтенант – поясни специалният агент, – през последните шест месеца в моя отдел в Бюрото се получават сведения за война между Борците за свобода от Оклахома и друга терористична организация, която се нарича Тексаска републиканска армия.

– Тексаската републиканска армия – това не са ли ония, които одраха двамата рейнджъри от горската служба в Монтана?

– Те са главните заподозрени – отвърна Демонако. – Съобщихме на медиите, че рейнджърите са се натъкнали на ония селяни, докато са извършвали незаконен лов, но всъщност смятаме, че се касае за нещо по-сериозно. Според нас те са открили таен тренировъчен лагер на тексасците.

– Тренировъчен лагер ли?

– Аха. Тексасците са много по-голяма група от Борците за свобода и са много по-добри бойци – всъщност всичките им членове са бивши военни.

Освен това са изключително добре организирани за терористична група и повече приличат на елитна бойна част, отколкото на ловен клуб.

Те имат строго установена йерархия и за всеки, който я наруши, се предвиждат тежки наказания. Тази система вероятно е наложена под влияние на техния командир Ърл Битикър, бивш тюлен, дисциплинарно уволнен през осемдесет и шеста за сексуален тормоз върху една лейтенантка. След като му наредила да направи нещо, което не му харесвало, той я изнасилвил – и вагинално, и орално.

Мичъл потръпна.

– Явно е бил един от най-добрите тюлени – абсолютно безмилостна машина за убиване. Но подобно на мнозина от хората като него, на Битикър му липсвали някои цивилизовани качества. През осемдесет и трета, три години преди изнасилването, той бил освидетелстван като психопат, но флотът въпреки това го оставил на служба. Докато агресивността му била насочена срещу нашите врагове, според тях психическите му проблеми нямали значение. Страхотна логика.

След уволнението Битикър бил осъден на осем години в „Левънхърт“²⁰. Излязъл през деветдесет и четвърта и с още двама дисциплинарно уволнени бивши военни, с които се запознал в затвора, основал Тексаската републиканска армия.

20. Федерален затвор в Канзас. – Б.пр.

Тексасците постоянно тренират – продължи Демонако. – В пустинята, в скалистите райони на Тексас и Монтана и понякога в орегонските планини. Смятат, че когато настъпи моментът да обявят война на американското правителство и Обединените нации, трябва да са готови да се бият при всякакви условия.

Най-лошото е, че имат пари. След като правителството провали една петролна сделка на тексаския петролен магнат Станфърд Кол, той остави на Битикър и тексасците някъде към четирийсет и два милиона долара и бележка, в която пишеше: „Накарайте ги да съжالياват“. Нищо чудно, че Битикър и неговите бандити често са забелязвани на черните пазари за оръжие в Средния Изток и Африка. По дяволите, миналата година купиха осем хеликоптера „Блак Хоук“ от австралийската армия.

– Господи – ахна Мичъл.

– И все пак – каза Демонако, – това не им пречи от време на време да крадат тежка техника. Макар че не можем да го докажем, ние смятаме, че тексасците са откраднали танк „Ейбрамс“ М-1А1 от...

– Откраднали са танк? – сякаш не можеше да повярва на ушите си, повтори капитанът.

– ... от ремаркетото на камиона, който го е карал от завода на „Крайслър“ в Детройт за командването на танковите войски в Уорън, Мичиган.

– Защо подозирате тях? – попита Мичъл.

– Защото преди две години тексасците купиха стар товарен Ан-22 от Иран. Това е адски голям самолет, руският еквивалент на нашите най-мощни транспортни самолети С-5 „Галакси“ и С-17 „Глоубмастър“. Ако ви трябва обикновен товарен самолет, ще купите по-малък Ан-12 или С-130 „Хъркюлиз“, но не и Ан-22. Ан-22 ще ви трябва, ако искате да превозите нещо голямо. Нещо много голямо. Нещо като шейсет и седемтонен танк.

Демонако замълча за миг и поклати глава.

– Но в момента това е най-малката ни тревога.

– Защо?

– Защото напоследък се носят обезпокоителни слухове за тексасците. Изглежда че са намерили сродна душа в японската секта Аюм Шинрикьо, групата, която през деветдесет и пета пусна зарин в токийското метро. След този случай хора от сектата дойдоха в Америка и влязоха в някои от нашите парамилитаристични организации. Имаме основания да смятаме, че неколцина души от Аюм Шинрикьо са се присъединили към тексасците.

– Какво означава това за нас? – попита Мичъл.

– Означава, че се натъкваме на много сериозен проблем.

– Защо?

– Защото Аюм Шинрикьо е апокалиптична секта. Единствената ѝ цел, всъщност единствената причина за съществуването ѝ е да предизвика края на света. Знаете ли, че в началото на деветдесет и четвърта сектата успя да превземе отдалечена китайска ракетна площадка? Едва не изстреляха трийсет тактически ядрени ракети срещу Съединените щати, за да поставят началото на световна термоядрена война.

– Нямах представа – отвърна Мичъл.

– Вижте, капитан-лейтенант, в Америка никога не е имало истинска апокалиптична секта. Създадени са агресивни антиправителствени групи, групи, които се обявяват против Обединените нации, против аборта, против евреите или негрите. Но никога не сме имали организация, чиято единствена цел е да предизвика масово унищожение.

Ако Ърл Битикър и тексасците са решили да възприемат апокалиптичната философия, ние сме изправени пред сериозен проблем. Защото те са една от най-опасните парамилитаристични организации.

– Добре, но какво общо има това с нашия случай? – попита Мичъл.

– Групата, която е извършила нападението, е отлично обучена. Тактиката ѝ е типична за спецчасти като тюлените и това ни насочва към организация като Тексаската републиканска армия, а не към Борците за свобода.

– Ясно.

– Но нападателите са ни оставили куршум с волфрамово ядро – за да ни заблудят. В случай че наистина са го извършили тексасците, не смятате ли, че е логично да подхвърлят улики срещу враговете си – Борците за свобода?

– Да...

– Най-много обаче ме плаши целта им. Защото ако тексасците наистина са възприели апокалиптичната философия, тази ваша Супернова е точно онова, което им трябва.

– Другият въпрос е как са проникнали вътре – продължи Демонако.

– Имали са свой човек, който е знаел кодовете и им е дал електронните карти. Разполагате ли със списък на всички участници в проекта?

Мичъл извади от джоба на гърдите си компютърна разпечатка и му я подаде.

– Това са всички участници в проекта „Супернова“ от флота и УСВИ.

Демонако погледна листа.

*ПРОЕКТ: N657-K2 (СУПЕРНОВА)
КАТЕГОРИЯ: СТРОГО СЕКРЕТЕН
УЧАСТВАЩИ ИНСТИТУЦИИ: ВМФ/УСВП*

УЧАСТНИЦИ:

ИМЕ	ДЛЪЖНОСТ	ИНСТИТУЦИЯ	РП НОМЕР
РОМАНО, Джулиъс М.	Ядрен физик, РЪКОВОДИТЕЛ НА ПРОЕКТА	ВМФ	Ф/ 1005-A2
ФИСК, Хауард К.	Физик-теоретик, РЪКОВОДИТЕЛ НА ПРОЕКТА НА УСВП	УСВП	У/ 1546-77A
БОЙЛ, Джесика Д.	Ядрен физик	УСВП	У/ 1788-82B
ЛАБОВСКИ, Джон А.	Инженер	ВМФ	Ф/ 7659-C7
МАЕР, Карън Б.	Поддържащи системи	УСВП	У/ 6201-22C
НОРТЪН, Хенри Дж.	Техническа поддръжка	ВМФ	Ф/ 7632-C1
РЕЙС, Мартин Е.	Инженер-проектант, запалителни системи	УСВ	У/ 3279-97A
СМИТ, МАРТИН У.	Оръжейна електроника	УСВП	У/ 5900-35B

ПОМОЩЕН ПЕРСОНАЛ:

КЕЙСЪН, Саймън Ф.	Охрана на проекта	ВМФ	Ф/1009-A2
ДЕВЪРУ, Едуард Дж.	Лингвист	ХАРВАРД	Няма

– Проверихме всички – каза Мичъл. – Чисти са, даже Хенри Нортън, с чиято карта и кодове са влезли.

– Къде е бил в нощта на нападението? – попита Демонако.

– В арлингтънската морга – просто отвърна капитанът. – Докладът на патолозите потвърждава, че в пет и трийсет и шест в сутринта на атаката, точно петнайсет минути преди крадците да влязат в сградата, Хенри Нортън и жена му Сара са били открити застреляни в дома сив Арлингтън.

– Пет и трийсет и шест – повтори специалният агент. – Дошли са тук, веднага след като са ги убили. Знаели са, че името му ще вдигне тревога в моргата.

Както бе известно на Демонако и Мичъл, при въвеждането на имената на високопоставени държавни служители в болнични компютри се отваряше съобщение, което инструктиреше лекаря да се свърже със съответната държавна инстанция.

– Нортън имал ли е някакви връзки с парамилитаристични групи? – попита специалният агент.

– Не. Цял живот е работил във флота. Специалист по технически поддържащи системи – компютри, комуникационни системи, навигационна електроника. Има блестящо досие. По дяволите, направо може да служи за пример. Не би могъл да предаде родината си.

– Ами другите?

– Нищо. Никой от тях няма връзки с парамилитаристични организации. Преди да постъпи в проекта, всеки участник беше подложен на щателна проверка. Чисти са. Нито един от тях дори не е познавал членове на парамилитаристични групи.

– Е, явно не е така – отвърна Демонако. – Проверете кой най-често е работил с Нортън, кой може всеки ден да го е наблюдавал да въвежда кода си. Аз ще се обадя на моите хора и ще видя какво са правили напоследък Ърл Битикър и тексасците.

Хидропланът кацна сред гейзери от пръски недалеч от водопада, който се спускаше от платото.

Беше нощ и заради рапите в селото Рейс и другите бяха решили да влязат във Вилкафор през подземния тунел.

След като Дъги спря самолета под надвисналите клони на дърветата на речния бряг, четиримата слязоха на сушата. Оставиха Ули в кабината, упоен с метадон, който бяха намерили в самолетната аптечка.

Преди да се отправят към пътеката зад водопада обаче, Рейс ги накара да направят нещо необичайно.

Като използваха два сандъка от хидроплана и хранителните дажби, които носеха със себе си Ван Люън и Дъги, те заложиха няколко примитивни капана – капани, предназначени за маймуните, които подскачаха по дърветата.

Скоро хванаха два разярени примата – те надаваха пронизителни крясъци, докато сержантът и Кенеди ги носеха по пътеката зад водопада

към зейналия каменен отвор на лабиринта.

След десет минути Рейс влезе в цитаделата на Вилкафор.

Наш, Коупланд, Габи Лопес и Йохан Краус се бяха събрали в ъгъла на крепостта около Лорън, която се опитваше да установи радиовръзка с Ван Люън или Дъги.

Когато видяха Уилям да излиза от отвора на пода с фалшивия идол в ръце, те едновременно се обърнаха.

След него се появиха Рене, Ван Люън и Кенеди. Четиримата бяха покрити от глава до пети с кал и мръсотия. По лицето на Рейс имаше засъхнали капки от кръвта на Хайнрих Анистазе.

Наш незабавно забеляза идола.

– Взели сте го! – възкликна той, втурна се към него и грабна камъка от ръцете му.

И с възхищение започна да го разглежда.

Рейс просто студено го наблюдаваше и в този момент реши да не му казва какво знае за него. Щеше да почака и да види какво ще направи полковникът. Все още имаха шанс да вземат идола, може би дори с помощта на самия Уил, ала той щеше да се погрижи да не го получи Наш.

– Прекрасен е.

– Това е копие – безизразно рече Рейс.

– Какво?

– Това е копие. Не е направено от тирий. Ако пак включите скенера си за ядрен резонанс, ще разберете, че в района има източник на тирий. Обаче не е тук.

– Но... как?

– По време на бягството си от Куско, Ренко Капак взел престъпника Басарио, за да направи точно копие на Духа на народа. Ренко имал намерение да се предаде на Ернандо и да му връча фалшивия идол. Знаел, че испанецът ще го убие, но също бил наясно, че ако получи идола, Ернандо няма да заподозре, че е фалшификат.

Случило се така обаче, че Ренко и Алберто Сантяго убили Ернандо и хората му и инката, така се казва в ръкописа, скрил и двата идола в храма.

Наш обърна камъка и за пръв път видя липсващото цилиндрично парче от основата му. Той вдигна поглед към Рейс.

– Значи истинският идол все още е някъде в храма, така ли?

- Така казва Сантяго в ръкописа.
- Но?...
- Но аз не му вярвам.
- Не му вярвате ли? Защо?
- Скенерът ви работи ли? – обърна се Рейс към Лорън.
- Да.
- Включи го и ще ви покажа какво имам пред вид.

Всички се качиха на покрива на цитаделата, където Лорън започна да настройва скенера за ядрен резонанс.

В това време Уилям погледна към селото. Цареше мрак и все още продължаваше да ръми. Зад една от по-малките сгради се очертаваше силуетът на огромна котка.

Скоро скенерът беше готов. Лорън го включи и сребърната пръчка върху пулта започна бавно да се върти.

След половин минута се разнесе остро пиукане и пръчката спря. Тя обаче не сочеше към идола в ръцете на Наш, а нагоре към планината.

– Сигналът е силен – каза Лорън. – Много високочестотен резонанс.

Какви са координатите? – попита Рейс.

– Посока двеста и седемдесет градуса. Вертикален ъгъл двайсет и девет градуса петдесет и осем минути. Разстояние седемстотин деветдесет и три метра. Точно като миналия път, ако си спомням вярно.

– Вярно си спомняш. Тогава решихме, че източникът е в храма, нали?

– Да...

Уилям втръчено я погледна. Чудеше се дали Лорън участва в измамата на Наш. Сигурно.

А спомняш ли си защо решихме, че е в храма?

Тя се намръщи.

– Ами, качихме се в кратера и видяхме храма. После решихме, че местоположението му съответства на траекторията, която ни даваше скенерът. Следователно идолът беше там.

– Точно така – потвърди Рейс. – И това ни беше грешката.

Всички се върнаха в цитаделата.

Уилям донесе химикалка и лист хартия от БТР-а, който все още бе на входа на крепостта.

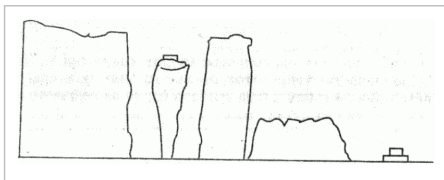
– Коупланд – обърна се към високия мрачен учен той. – Смяташ ли,

Храмът на инките

че сред цялата тая техника, дето я имате тук, можеш да ми намериш обикновен калкулатор?

Коупланд потършува в един от контейнерите, извади калкулатор и му го подаде.

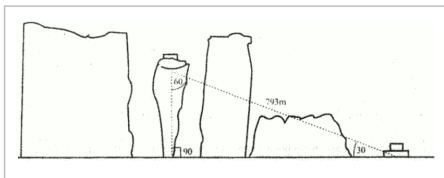
– Добре – рече Рейс и позволи на другите да се съберат около него. После начерта нещо на листа.

– Това е страничен изглед на Вилкафор и платото каза той. – Нали така?

– Да – отвърна Лорън.

Уилям прокара още няколко линии:

– Данните от скенера: разстояние седемстотин деветдесет и три метра до идола. Наклон двайсет и девет градуса петдесет и осем минути – но за по-просто ще го закръгля на тридесет. Въпросът е, че когато се качихме на кратера и видяхме храма, ние веднага решихме, че радиоактивният източник трябва да е вътре. Нали така?

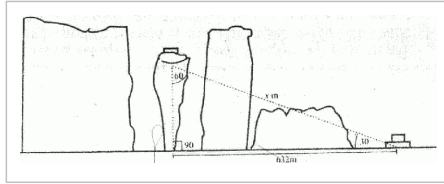
– Да... – потвърди Наш.

– Е, сбъркали сме – каза Рейс. – Спомняте ли си, когато се изкачвахме по спиралната пътека около скалната кула и Лорън ни водеше с дигиталния си компас?

– Смътно – отвърна полковникът.

– Е, аз пък не съм забравил. Щом стигнахме на равнището на кулата и застанахме в края на въжения мост, Лорън каза, че сме изминали точно шестстотин тридесет и два метра по права линия от селото.

Той прибави нова линия към скицата и промени надписа над хипотенузата – най-дългата линия в триъгълника – на „x м“.

– Някой помни ли часовете по тригонометрия в училище? – попита Уилям. Всички физици-теоретици около него стеснително свиха рамене. – Естествено, това не е ядрена физика – рече Рейс, – но въпреки това служи за нещо.

– А, разбирам... – внезапно се обади застаналият най-отзад Дъги. Очевидно другите не схващаха.

– Като използваме обикновена тригонометрия – продължи Рейс, – ако знаем един от ъглите на правоъгълен триъгълник и дължината на една от страните му, можем да определим дължината на другите две страни с помощта на синуси, косинуси и тангенси.

Какво беше правилото? Синусът на един ъгъл е равен на дължината на страната, противоположна на ъгъла, разделена на хипотенузата. Косинусът е равен на дължината на страната, съседна на ъгъла, разделена на хипотенузата.

В нашия пример тук, за да намерим „ x “ – разстоянието от нас до храма – ще използваме косинус от трийсет градуса.

Рейс написа:

$$\cos 30^\circ = 632/x$$

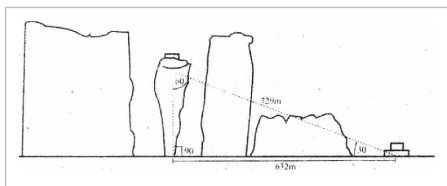
– Следователно – каза той:

$$x = 632 / \cos 30^\circ$$

Уилям натисна няколко клавиша на калкулатора.

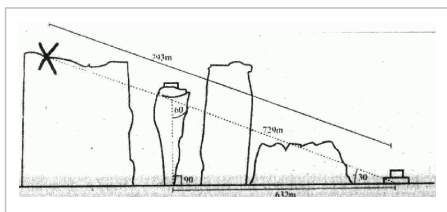
– Според този калкулатор, косинус от тридесет градуса е нула цяло осемстотин шейсет и шест. Следователно „ x “ е равно на шестстотин трийсет и две делено на нула цяло осемстотин шейсет и шест. И това прави... седемстотин двамайсет и девет.

Той поправи скицата. Лорън удивено го наблюдаваше. Рене просто го гледаше със сияещо лице.

– Някой забелязва ли някакъв проблем тук? – попита Рейс.
Всички мълчаха.

Той за последен път поправи скицата си и я завърши е енергичен „X“.

– Сгрешили сме – каза Уилям. – Решихме, че храмът е на седемстотин деветдесет и три метра от селото и че следователно идолът е вътре. Предположението беше логично, но грешно. Истинският идол изобщо не е в храма. А някъде на платото.

– Но къде? – попита Наш.

– Предполагам, че е в селото на местното племе, направило въже-ния мост – същото племе, което нападна нашите немски приятели, преди да успеят да отворят портала на храма.

– Ами ръкописът? – каза полковникът. – Нали Сантяго пишел, че и двата идола са в храма?

– В ръкописа не се казва всичко – отвърна Рейс. – Мисля, че Алберто Сантяго просто не е искал никой да разбере къде е идолът.

Той повдигна листа със скицата.

– Ето къде се намира идолът. Според вашия скенер и обикновената математика.

Наш замислено прехапа устни.

– Добре – накрая каза той. – Да вървим да го вземем.

Двете маймуни, хванати край реката, с радост – или може би с гняв

– ги снабдиха с обилно количество урина. Приматите бяха облели с нея найлоновите торбички, с които Уилям бе покрил дъното на сандъците.

Маймунската урина смърдеше. Острата ѝ отвратителна миризма на амоняк изпълни вътрешността на цитаделата. Нищо чудно, че рапите не можеха да я понасят, помисли си Рейс, докато заедно с другите се мажеше с топлата зловонна течност.

Когато свършиха, Ван Люън раздаде оръжията. Тъй като бяха единствените зелени барети – Бъз Кокрън все още се намираше на върха на скалната кула – двамата с Дъги взеха нацистките G-11. Наш, Рейс и Рене получиха пушки M-16 с изстрелващи се куки.

Уилям, който все още носеше черната нацистка бронирана жилетка и синята си бейзболна шапка, закачи куката на колана си.

Командосите дадоха на Коупланд и Лорън полуавтоматични пистолети „Зиг-Зауър“ P228. Краус и Лопес останаха невъоръжени.

Когато всички се приготвиха, Ван Люън се качи в БТР-а, вмъкна се в задната част на бронираната машина и отвори люка.

Първо се появи дулото на автомата му.

После сержантът предпазливо надникна навън и огледа района. Очите му незабавно се разшириха.

Големият осемколесен бронетранспортър беше обграден от рапи.

Опашките им се свиваха и разпускаха зад огромните им тела. Жълтите им очи се впиვაха в него, безмилостни и студени.

Ван Люън преброи дванадесет звяра, които просто стояха на улицата и го гледаха.

После внезапно най-близката котка изсумтя – усетила урината – и заотстъпва назад.

Една след друга рапите се отдалечиха от БТР-а и образуваха широк кръг около него.

Насочил оръжието си напред, сержантът излезе навън. Другите го последваха, включително Рейс.

Също като останалите той се движеше бавно, предпазливо, не откъсваше очи от котките и държеше показалеца си на спусъка.

Това наистина бе странно усещане. Хората, въоръжени с огнестрелно оръжие, котките – с естествената си агресивност. Въпреки автоматите, пушките и пистолетите, Рейс беше сигурен, че рапите спокойно могат да ги победят, ако посмеят да изстрелят дори само един куршум.

Ала котките не ги нападаха.

Сякаш хората бяха защитени от някаква невидима стена – стена, до която зверовете отказваха да се приближат. Те просто следваха Рейс и спътниците му на безопасно разстояние.

„Господи, колко са огромни!“ – помисли си Уилям, докато вървяха към крайречната пътека.

Предишния път ги бе видял през прозорците на джипа, но сега, сега, когато бяха навсякъде около него и нямаше нито прозорци, нито врати, те му се струваха двойно по-големи. Чуваше дишането им. Беше точно както го описваше Алберто Сантяго – дълбоко гърлено пръхтене като на кон. Дишане на невероятно силно животно.

– Защо просто не ги застреляме? – прошепна Коупланд.

– Аз не бих го направил – отвърна Ван Люън. – В момента отвращението им от маймунската урина е по-силно от желанието им да ни убият. Ако открием огън по тях, най-вероятно ще надделее инстинктът им за самосъхранение.

Минаха по крайречната пътека и влязоха в скалната цепнатина. Рапите продължаваха да ги следват от разстояние.

Стигнаха до дъното на кратера и видяха плиткото езеро, скалната кула и невероятно високия водопад, който се изливаше в югозападния край на каньона.

За пръв път не валеше и кръглата луна къпеше всичко в някаква тайнствена синкава светлина.

Водени от Ван Люън, те се заизкачваха по спиралата.

Рапите вървяха след тях. С черните си глави и високи остри уши, те приличаха на дяволи, излизащи от самия ад, готови да повлекат със себе си Рейс и спътниците му в земните глъбини, ако някой от тях направи дори само една грешна стъпка. Ала отблъсквани от миризмата на маймунската урина, те се движеха на разстояние.

Накрая групата стигна до двете подпори, които някога бяха носили въжения мост.

Самият мост беше прилепнал към стената на кулата от отсрещната страна на бездната – точно там където го бяха оставили нацистите.

Рейс погледна към върха на кулата. Нямаше и следа от Бъз Кокърн.

Ван Люън ги поведе още по-нагоре към ръба на кратера.

Трябваше да минат зад тесния водопад, след което да се изкатерят по стръмната пътека.

Уилям погледна на запад. Пред него се извисяваха величествените върхове на Андите, тъмни триъгълни силиуети, очертани на фона на нощното небе. Наляво тежеше малката река, която подхранваше

водопада.

Тясна разкаляна пътека потъваше в гъсталаците край реката.

Но вниманието му привлякоха два дървени кола, забити в пръстта от двете страни на пътеката.

И на коловете бяха набучени черепи.

По гърба на Рейс полазиха тръпки, когато насочи монтираното под цевта на пушката си фенерче към единия от черепите.

Изглеждаше ужасно – ефект, подсилен от кръвта и – парчетата разлагаша се плът, които висяха от него. Освен това имаше странна форма – определено не беше човешки. Черепите бяха издължени, с остри кучешки зъби, – обърнати нагоре триъгълни ноздри и големи очни кухини.

Рейс мъчително преглътна.

Това бяха котешки черепи.

Черепи на рапа.

– Примитивен знак „Влизането забранено“ – загледан в тях, каза Краус.

– Аз не смятам, че са сложени заради хората – възрази Габи Лопес. – Те са залети с маймунска урина. Предназначени са да отблъскват котките.

Ван Люън мина покрай черепите и навлезе в гъсталака. Като си светеха с фенерчетата, Уилям и другите го последваха.

След тридесетина метра сержантът и Рейс видяха широк ров, много приличащ на онзи около Вилкафор.

Този обаче не бе пресъхнал, а беше пълен с вода, която стигаше на около пет метра под ръба му. И вътре плуваше семейство огромни каймани.

– Страхотно – каза Рейс. – Пак каймани.

– Може би друг защитен механизъм? – предположи Рене.

– Кайманите са единствените животни в този район, които евентуално биха могли да победят рапите – отвърна Краус. – Примитивните племена нямат пушки и алармени системи, затова търсят други методи да държат враговете си на разстояние.

Зад рова Рейс видя ниски храсти и няколко сламени колиби, сгъшени под високи дървета.

Село.

Храсталаците между рова и селото придаваха на колибите странен,

почти тайнствен вид. Няколко факли, закрепени на високи колове, обливаха района с оранжева светлина. Иначе наоколо не се забелязваше жива душа.

Изпраща съчка.

Рейс се обърна и видя глутницата рапи, застанали на калната пътека на десетина метра зад тях. Някак си бяха успели да минат покрай смърдящите на маймунска урина черепи и сега стояха на известно разстояние – наблюдаваха и чакаха.

На отсрещния бряг на рова имаше тесен дървен мост. Също както при моста на скалната кула, за единия му край беше завързано въже, което минаваше над рова и бе увито на кол, забит в земята недалеч от Уилям.

Ван Люън и Дъги изтеглиха моста над рова и когато групата пресеке оттатък, отново го върнаха в предишното положение, за да не могат рапите да ги последват.

Те прекосиха храсталците и излязоха на широко открито пространство, нещо като селски площад.

В северния му край имаше бамбукова клетка, четирите ъгли на която бяха дебели дървесни дънери. В стената на рова зад нея беше изкопана голяма яма, широка около десет и дълбока пет метра. Врата от кръс-тосани бамбукови пръти отделяше ямата от самия ров.

Вниманието им обаче привлече нещо точно в средата на площада.

Нещо като светилище, издълбано в гигантски дънер.

В многобройните му ниши Рейс видя гледка, която го порази – златна корона с инкрустирани сапфири, сребърни и златни статуи на инки, различни каменни идоли и един огромен рубин, не по-малък от човешки юмрук.

Дори в полумрака светилището сияеше, съкровищата му блестяха на лунната светлина. От околните дървета гъсти листа го обграждаха като завеси в театър.

В сърцевината на дървото беше издълбана най-голямата ниша. Покриваше я малка завеса. Това очевидно представляваше центърът на целия олтар.

Наш се насочи право натам. Рейс знаеше какво си мисли полковникът. Той рязко дръпна завесата.

И го видя. Уилям ахна.

Това бе идолът.

Истинският идол.

Духът на народа.

Странно, първото, което го порази, бе мисълта, че Басарио е направил блестящо копие. Ала колкото и усилия да беше положил, той не бе успял да възпроизведе атмосферата, която заобикаляше оригинала.

Свирепата глава на звяра всяваше ужас. Лъскавината на черния тириев камък с пълзящите по повърхността му лилави жилки предизвикваше почуда. Целият идол вдъхваше благоговение.

Хипнотизиран, Наш протегна ръце да го вземе. И точно в този момент до главата му се появи остър, каменен връх на стрела.

Лъка държеше разгневен наглед туземец, изскочил от гъсталака вдясно от светилището.

Ван Люън тъкмо понечи да вдигне автомата си, когато гората наоколо оживя и от нея излязоха не по-малко от петдесет индианци.

Почти всички бяха въоръжени с лъкове и стрели и се целеха в Рейс и неговите спътници.

Ван Люън все още държеше автомата си готов за стрелба. Но не и Дъги. Младият войник се беше вцепенил на няколко метра от него.

Представляваха странна картина. Сержантът, въоръжен с автомат, с който можеше за миг да убие двадесет души, изправен срещу петдесетина туземци с лъкове и стрели.

Бяха прекалено много, помисли си Рейс. Даже Ван Люън да успееше да изстреля няколко откоса, това нямаше да е достатъчно. Местните щяха да избият всички им.

– Ван Люън – каза той. – Недей...

– Сержант Ван Люън – обади се откъм олтара Наш. – Остави оръжието.

Едрият командос се подчини. Туземците мигновено се приближиха и взеха автоматите и пистолетите на американците.

Напред пристъпи възрастен мъж с дълга сива брада и набръчкана матова кожа. Той не носеше лък. Изглежда бе вождът на това племе.

До него застана друг човек и в момента, в който го видя, Рейс смаяно запремигва с клепачи.

Той не беше местен, а латиноамериканец. Имаше силно загоряла от слънцето кожа и по облекло не се различаваше от индианците. Ала дори щедрите количества ритуална боя по лицето и гърдите му не можеха да скрият чертите на градския човек.

Докато гледаше Наш – застанал пред светилището като хванат на местопрестъплението крадец – вождът изръмжа няколко думи на

родния си език.

Латиноамериканецът напрегнато го изслуша и после го посъветва нещо.

– Хмм – изсумтя вождът.

Рейс стоеше до Рене. Двамата бяха заобиколени от петима индианци с лъкове в ръце.

В този момент един от туземците пристъпи напред и любопитно докосна Уилям по бузата, сякаш проверяваше дали бялата му кожа е истинска.

Рейс рязко се отдръпна назад.

Индианецът нададе удивено възклицание, което накара всички да се обърнат към тях. Той припряно отиде при вожда, като викаше:

– Румая! Румая!

Следван от съветника си, вождът веднага се приближи до Рейс, заста на пред него и студено го погледна, а индианецът, който го бе докоснал по лицето, посочи към лявото му око и повтори:

– Румая. Румая.

Вождът хвана Уилям за брадичката и я завъртя надясно.

Рейс не оказа съпротива.

Възрастният туземец мълчаливо впери поглед в триъгълната бенка под лявото му око. После облиза показалец и започна да я търка, като че ли искаше да провери дали не е нарисувана.

– Румая... – ахна той.

Вождът се обърна към латиноамериканеца и каза нещо на кечуа. Съветникът тихо и почитателно му отговори. Старецът поклати глава и подчертано посочи към квадратната яма, изкопана в стената на рова.

Той се въртна на пети и извика някаква заповед на хората си.

Индианците бързо наблъскаха всички освен Рейс в бамбуковата клетка между дърветата.

После забутаха Уилям към ямата до рова.

Латиноамериканецът закричи до него.

– Здравейте – каза на английски със силен акцент той и с това изненада Рейс.

– Здравсти. Хм, бихте ли ми обяснили какво става тук?

– Тези хора са преки потомци на инките. Те видяха, че имате Слънчевия знак – бенката под лявото ви око. И си мислят, че е възможно да сте техният завърнал се спасител, когото наричат Избраника. Но за да се уверят, първо ще ви подложат на изпитание.

– И какво точно ще е изпитанието?

– Ще ви вкарат в ямата, ще отворят вратата, която я отделя от рова, и ще пуснат вътре един от кайманите. После ще чакат да видят кой ще оцелее – вие или кайманът. Разбирате ли, според тяхното пророчество...

– Знам – прекъсна го Рейс. – Чел съм го. Според пророчеството Избраникът ще носи Слънчевия знак, ще може да се бие с големи гущери и ще спаси техния дух.

Мъжът подозрително го погледна.

– Антрополог ли сте?

– Лингвист. Чел съм Ръкописа на Сантяго.

Латиноамериканецът се намръщи.

– Духа на народа ли сте дошли да търсите?

– Не аз. Те – отвърна Рейс и кимна към Наш и другите в бамбуковата клетка.

– Но защо? Той не струва нищо за белите...

– Издялан е от метеорит – поясни Уилям. – И те са открили, че този метеорит е от много особен вид скала.

– О – рече мъжът.

– А вие кой сте? – попита Рейс.

– А, да, извинете ме, съвсем забравих да се представя. – Човекът поизправи гръб. – Аз съм доктор Мигел Морос Маркес. Антрополог от Перуанския университет. От девет години живея при това племе.

След минута блъснаха Рейс по тясна стръмна пътека, която се спускаше надолу.

От двете ѝ страни се издигаха високи пръстени стени. Тя свършваше при малка дървена врата, която водеше към ямата. Двама индианци я вдигнаха и Уилям колебливо влезе в дупката, граничеща с гъмжащия от каймани ров.

Ямата имаше приблизително квадратна форма и беше много голяма – стотина квадратни метра. Външната ѝ стена представляваше огромна врата от кръстосани бамбукови стволове. През нея се виждаха мътните вълни в рова.

На дъното ѝ имаше застояла черна вода, която стигаше до коленете на Рейс. Поне на мястото, на което стоеше в момента. Нямахше откъде да знае колко е дълбоко в другите краища на дупката.

„Е, това е нещо ново, Уил. По дяволите, какво си направил, че да попаднеш в това положение?“

Неколцина индианци, застанали на ръба на ямата, повдигнаха

малка вратичка в бамбуковата стена – врата във вратата.

Последва тишина.

Туземците се събраха наоколо и зачакаха появата на един от кайманите.

Рейс пребърка джобовете си за някакво оръжие, което да може да използва. Все още носеше дънките си, тениската и бронираната жилетка, която му бе дал в мината Ули, и разбира се, очилата и бейзболната си шапка.

Ала нямаше никакво оръжие – освен закачената на колана му кука.

Той я свали. За нея беше завързано въже и в момента челюстите ѝ бяха затворени.

Уилям се замисли. Навярно с нейна помощ можеше да се измъкне от ямата...

И тогава през отвора в бамбуковата стена се плъзна нещо много голямо.

Рейс се вцепени.

Макар че три четвърти от тялото му трябва да бе под водата, животното изглеждаше гигантско.

Над повърхността бяха ноздрите, очите и заобления брониран гръб. Дългата опашка лениво се мятеше насам-натам и бавно го тласкаше напред.

Огромен кайман.

Дълъг поне пет и половина метра.

Когато влечугото изцяло влезе в ямата, индианците затвориха бамбуковата врата.

Сега бяха само Рейс и кайманът.

Един срещу друг.

Мили боже...

Като газеше във водата, Рейс заотстъпва странично към ъгъла на квадратната яма.

Кайманът не помръдваше.

Огромното създание сякаш изобщо не забелязваше присъствието му.

Сърцето на Уилям бясно се разтуптя.

Кайманът внезапно се раздвижи.

Ала не се хвърли напред. Не нападна Рейс. Просто бавно и зловещо потъна под мътната повърхност.

Очите на Уил мигновено се разшириха.

Мамка му.

Влечугото бе изчезнало под водата! Не можеше да го види. Всъщност на слабата синкава лунна светлина и мъждукащите оранжеви отблясъци на индианските факли той не различаваше нищо друго, освен вълничките по повърхността.

Тишина.

Вълничките се плискаха в стените на ямата.

Цялото му тяло се напрегна в очакване да се появи кайманът. Рейс стисна куката в ръка като тояга.

Водната повърхност беше абсолютно неподвижна.

Пълна тишина.

Обзе го тотален ужас.

Мамка му, мамка му, мамка му.

Чудеше се колко време кайманът ще стои под...

Атаката дойде отляво, тъкмо когато Рейс гледаше надясно.

С мощен рев звярът изригна от водата до него с широко зинала паст и двутонното му тяло се претърколи във въздуха.

Уилям мигновено го видя и инстинктивно се метна настрана. Кайманът се стрелна покрай него и отново потъна в тинята.

Рейс се изправи, обърна се и пак отскочи, когато звярът щракна с челюсти точно пред лицето му.

Целият бе покрит с кал, ала това нямаше значение. Той застана до стената на ямата и видя, че кайманът се носи към него.

Уилям приклепна под водата. Чудовището прелетя над главата му и се заби с нос в калната стена.

Рейс се появи на повърхността под одобрителните викове на индианците. Той направи няколко крачки надясно и потъна до кръста в тинята. После започна да размотава въжето на куката.

Вдигна поглед нагоре към ръба.

Около пет метра. Не беше много високо.

Уилям се озърна наоколо, за да разбере къде е кайманът.

И не го откри.

Бе изчезнал.

Сигурно пак беше потънал под водата... Той плахо се вгледа в мъгните вълнички.

О, мамка му...

Внезапно усети как нещо с огромна скорост се блъска в крака му и в глезена го прониза изгаряща болка. В следващия момент чудовищна

сила го повлече надолу.

Рейс потъгна, отвори очи и видя, че левият му крак е в устата на каймана!

Ала звярът не бе успял да го захапе и...

Без да губи нито миг, Уилям рязко издърпа крака си и изплува на повърхността. Гигантското влечуго изскочи от водата след него. Въжето на куката попадна между зъбите му и светкавично беше прерязано на две. Рейс изгуби равновесие, тежко се стовари по гръб в по-плитката част на ямата.

Той бързо се обърна. Зиналата паст на каймана изпълни полезрението му. Тъй като не му оставаше да направи нищо друго, Уилям пхна куката – заедно с цялата си дясна ръка – в широко отворените челюсти на чудовището!

И натисна освобождаващия бутон на дръжката ѝ.

В този миг, в наносекундата, преди остриите като бръсначи зъби на каймана да се забият в десния му бицепс, стоманените челюсти на куката рязко са разтвориха.

Главата на влечугото просто избухна.

Две от челюстите изскочиха от очните му кухини и в този отвратителен момент очите на звяра изхвърчаха от главата му.

Другите две с лекота разкъсаха по-меката плът и кожа от долната страна на главата му.

Стоманените остриета, които стърчаха от очите на каймана, трябва да бяха пробили мозъка му, убивайки гигантското животно за миг. И сега Рейс седеше на дъното на ямата с ръка в устата на пет и половинметровото чудовище, чиито зъби бяха само на милиметри от кожата му.

Струпалите се около ямата индианци смаяно мълчаха.

После бавно започнаха да ръкопляскат.

Рейс излезе от ямата под възхитените погледи на туземците. Те го потупваха по гръба и му се усмихваха, разкривайки кривите си жълти зъби.

Незабавно отвориха клетката, в която бяха хвърлили Наш и другите, и след няколко минути спътниците му се присъединиха към Рейс.

Ван Люън се приближи към него, като клатеше глава.

– Какво направихте, по дяволите? От клетката не се виждаше нищо?

- Просто убих един голям гушер – отвърна Уилям.
- Антропологът Маркес дойде при тях и се усмихна на Рейс.
- Браво, господине! Браво! Как казахте, че ви е името?
- Уилям Рейс.
- Радвайте се, господин Рейс. Току-що станяхте бог.
- Клетъчният телефон на Джон-Пол Демонако иззвъня.

Двамата със следователя от флота Мичъл още бяха в сградата на УСВП във Вирджиния. В момента капитанът също разговаряше по телефона.

– Казваш, че се получил от Битикър... – рече специалният агент. Внезапно лицето му стана пепеляво. – Обади се в балтиморската полиция и ги накарай веднага да пратят там групата за обезвреждане на бомби. Идвам веднага.

Когато затвори, Мичъл се приближи до него.

– Беше Еърънсън – каза морският офицер. – Атакували са щабовете на Борците за свобода. Не са открили нищо. Абсолютно нищо.

– Няма значение. – Демонако се запъти към вратата.

– Какво става? – забърза след него Мичъл.

– Току-що ми се обади един от моите хора в Балтимор. От жилището на един от тексаските ни информатори. Казва, че попаднал на нещо голямо.

Час и половина по-късно Демонако и Мичъл пристигнаха в стар порутен склад в промишления квартал на Балтимор.

Отпред бяха спрели три патрулни коли, два необозначени безови буика на ФБР и голям син бус с надпис „ГРУПА ЗА ОБЕЗВРЕЖДАНЕ НА БОМБИ“.

Двамата влязоха в склада и се качиха по стълбището.

– Тази сграда е собственост на Уилбър Франсис Джеймс, повече известен като Обира – каза Демонако. – Бил е военен радист, но го уволнили дисциплинарно за кражба на служебна техника – честотни скенери, пушки М-16. Сега е дребен мошеник и играе ролята на свързка между тексасците и някои криминални елементи, които ги снабдяват с оръжие и информация. Преди два месеца го заловихме с три крадени флакона нервнопаралитичен газ, но решихме да не повдигаме обвинение срещу него, ако стане наш информатор. Досега спазва обещанието си.

Стигнаха до малък апартамент на горния етаж на склада, охраняван от двама балтиморски полицаи. Жилището беше отвратително, с

мухлясал дъсчен под и окъсани тапети на стените.

Посрещнаха ги млад чернокож агент на име Хансън и шефът на групата за обезвреждане на бомби в балтиморското полицейско управление – дребен набит мъж, който се представи като Баркър.

Самият Обир седеше със скръстени ръце в ъгъла на стаята и предизвикателно пушеше цигара. Той бе нисък, брадясал човек със сплетена на плитчици кестенява коса и мръсна хавайска риза. На краката си носеше сандали – с чорапи.

– Какво открихте? – попита младия агент Демонако.

– Когато пристигнахме, не намерихме нищо – като хвърли презрителен поглед към Обира, отвърна Хансън. – Но след като претърсихме, попаднахме на това.

Той подаде на шефа си неразпечатан пакет, голям колкото малка книга, увит в кафява хартия. И също обикновен наглед бял плик, който беше отворен.

– Бяха скрити зад фалшива плоскост на стената – поясни Хансън.

Демонако се обърна към Обира.

– Находчиво – каза той. – С възрастта започваш да нахитряваш, Обир.

– Оди се пери.

– Рентген? – обърна се към Баркър специалният агент.

– Чисто е – отвърна шефът на групата за обезвреждане на бомби. – Изглежда, че вътре има компактдиск или нещо подобно.

Обира изсумтя.

– Не знаех, че в тая страна е престъпление човек да си купи компактдиск. Ама сигурно е, ако съдя по тъпотииите, дето ги слушаш ти, Демонако.

– Какво, не ти харесва „Разбитото сърце“ ли? – попита го той. После погледна към белия плик и извади отвътре лист хартия. На него пишеше:

КОГАТО ВЗЕМЕМ ТИРИЯ, ЩЕ СЕ СВЪРЖА ДИРЕКТНО
С ТЕБ. СЛЕД КАТО ТИ СЕ ОБАДЯ, ПРАТИ ПО ЕЛЕКТРОННА
ПОЩА СЪДЪРЖАНИЕТО НА ТОЗИ ДИСК НА ВСЯКА ОТ
СЛЕДНИТЕ ОРГАНИЗАЦИИ.

БИТИКЪР

Следваше списък от десетина имена и адреси, свързани с телевизионни мрежи или канали: Си Ен Ен, Ей Би Си, Ен Би Си, Си Би Ес,

ФОКС.

Демонако разгледа пакета. Чудеше се какво ли може да иска да съобщи Ърл Битикър на всички големи телевизии в страната.

Той разкъса опаковката.

И видя лъскав сребрист компактдиск.

Видеокомпакт диск.

Специалният агент се обърна.

– Какво е това, Обир?

– Сборен албум на Били Рей Сайръс. Точно за теб, скапаняко.

– Хей, Демонако – каза Мичъл и кимна към видеото до телевизора на Джеймс. Наблизо имаше черен компютър IBM. Трите устройства изглеждаха абсолютно не на място в иначе занемарения апартамент.

Агентът пхна компактдиска във видеото и натисна „PLAY“.

На телевизионния екран незабавно се появи лицето на Ърл Битикър.

Грозно лице, зло, осеяно с белези и излъчващо омраза. Битикър имаше кухо изражение, остра руса коса и студени сиви очи, които не изразяваха нищо друго, освен ярост. Зад терориста се виждаше Суперновата.

– Жители на света – започна той. – Казвам се Ърл Битикър. Аз съм Антихристът.

Ако гледате това обръщение, значи скоро ще умрете. Точно в дванайсет по обяд източно стандартно време всички ще загинете от оръжие, създадено със собствените ви данъци. И това оръжие след няколко часа ще прати целия този долен свят там, където му е мястото.

Нямам нищо против вас, жители на света. Мразя земята, която обитавате, земя, която не заслужава повече да съществува. Тя е болно псе и трябва да бъде унищожена.

Що се отнася до световните правителства – вие сте виновни за това положение. Комунисти, капиталисти и фашисти, всички се тъпчехте, докато хората, които управлявахте, умираха от глад. Вие забогатяхте, докато те обедняваха, вие живеяхте в палати, докато те живееха в гета.

За нашата природа е естествено един човек да желае да властва над друг. Това желание се проявява под много маски, в най-различни форми – от фирмената политика до етническите чистки – и е типично за всички нас, от най-нископоставения надзирател до президента на Съединените щати. Но характерът на това желание остава един и същ. Власт и управление. Това е ракът на този свят и сега този рак трябва да бъде изрязан.

Обръщам се към телевизионните мрежи, които са получили

посланието ми. Свържете се с флота или Управлението за съвременни военни проучвания към министерството на отбраната и ги попитайте какво е станало с тяхната Супернова. Попитайте ги за нейното съществуване и предназначение. Попитайте ги за седемнайсетте души от охраната, които преди два дни бяха убити, когато хората ми нападناха сградата на УСВП във Вирджиния. Убеден съм, че никой не ви е съобщил за този инцидент, защото такива са днешните правителства. След като свършите всичко това, попитайте своето правителство дали случайно не търси онова нещо там – той посочи към устройството зад себе си.

Битикър впери леден поглед в камерата.

– Жители на света, аз нямам никакви претенции към вас. Не искам откуп. Не искам да освободите политически затворници. Вие не сте в състояние да ми попречите да взривя това устройство. Вече не. По никакъв начин не можете да го предотвратите. Точно в дванайсет по обяд всички заедно ще отидем в ада.

Екранът потъмня.

Последва дълго мълчание, докато присъстващите обмисляха думите на Битикър. Даже Обира беше ужасен.

– Мама му стара... – ахна той.

– Много хитро – каза Демонако. – Той посочи само часа, в който устройството ще избухне. Дванайсет по обяд. Сега само трябва да открие тирия и да се свърже с Обира.

Той се обърна към Мичъл.

– Мисля, че току-що намерихте Суперновата, капитан-лейтенант. – После каза на Обира: – Да смятам ли, че още не ти се е обадил?

– Ти как мислиш, тъпако?

– Какво знаеш за всичко това, Обир? – вече с друг тон попита Демонако.

– Каквото винаги съм знаел, бе пич. Нищо.

– Ако веднага не ми кажеш, ще наредя да повдигнат обвинения за съучастничество в убийството на седемнайсет души от охраната на федерална...

– Хей, пич, не ме ли слушаш, бе? Дошъл е краят на света. Какво значение има вече съучастничеството?

– Предполагам, че всичко зависи от това кой според теб ще спечели състезанието, ние или Битикър.

– Битикър – спокойно отвърна Обира.

– Тогава изглежда, че ще прекараш последните няколко часа на тази земя в затвора. – Демонако кимна на двамата полицаи на вратата. – Отведете тоя пор.

Ченгетата го хванаха за ръцете.

– А, чакай малко... – спря ги Джеймс.

– Съжалявам, Обир.

– Добре де, слушай, пич, слушай! Нямам нищо общо с никакви убийства. Аз съм обикновен посредник. Само представлявам Битикър. Като адвокат. Което напоследък хич не беше лесно, щото съвсем се чална.

– Как се е чалнал? – Демонако даде знак на полицаите да го пуснат.

– Ами така. Ти от луната ли падаш? Първо прие цял куп жълти при тексасците. Японци, бе пич. Скапани японци. Трябва да ги скиваш тия копеленца. Шибани камикадзета, пич. От някаква смотана секта в Япония. Искат да унищожат света и всякакви такива глупости. Обаче Ърл реши, че му харесват и ги прие в движението. Ама после – мамка му – после направи най-странното. Обедини се със скапаните Борци за свобода.

– Какво?

– За да използва техническите им познания. Ако питаш мен, пич, тия Борци за свобода са шайка педераста, ама си разбират от техниката. Искам да кажа, мама му стара, обръщения към света на видеокомпакт дискове. Да не мислиш, че сам съм си купил това видео?

– Тексасците са се обединили с Борците за свобода... – повтори Демонако. – Мамка му.

Обира продължи да се пени.

– Всичко е заради японците, казвам ти. Откакто се появиха тук, тия кретени все повтарят на Ърл, че ако иска да прецака света, ще му трябва някаква сериозна техника. Не автомати и такива неща, ами бомби. Ядрени бомби. И после, когато научиха за оная Супернова, ами...

Но Демонако вече не го слушаше.

– Той се обърна към Мичъл.

– Тексасците са се слели с Борците за свобода. Ето защо шефът ви Еърнсън не е намерил никого в свърталищата им. Господи, нищо чудно, че са използвали волфрамови куршуми. Спечелили са време, като са ви насочили към терористична група, която вече не съществува. Тексасците и Борците за свобода не са водили война за територия. А са се сливали...

– Какво искате да кажете? – попита Мичъл.

– Че са се обединили три от най-опасните терористични групи на света. Едната е блестящо организирана бойна част, втората е може би най-добре развитата в техническо отношение парамилитаристична група в Америка, а третата е апокалиптична секта от Япония.

И като ги съберем заедно – завърши Демонако, – се изправяме пред адски сериозен проблем. Защото това са хората, които са откраднали вашата Супернова и ако се съди по записа, който току-що видяхме, в момента се опитват да намерят тирий.

В сумрака преди разсъмване в подножието на планината се готвеше пир.

След като победи каймана, Рейс любезно отклони проявите на възхищение на индианците и помоли да го оставят да си почине. Спа дълбоко – Господи, имаше нужда от това, не беше мигвал от близо тридесет и шест часа – и се събуди точно преди зазоряване.

Подносът, който поставиха пред него, бе достоен за цар. Върху големи зелени листа туземците бяха наредили храни от джунглата. Личинки, плодове, царевича. Дори парчета сурово месо от кайман. Ръмеше, ала като че ли никой не обръщаше внимание.

Рейс и спътниците му седяха в широк кръг пред селското светилище и се хранеха под зоркия поглед на истинския идол.

Макар че им бяха върнали оръжието, туземците все още се отнасяха към тях с известна подозрителност. Въоръжени с лъкове и стрели, десетина индиански воители злобещо стояха наоколо и бдително наблюдаваха Наш и хората му – както бяха правили през цялата нощ.

Рейс седеше до вождя на племето и антрополога Мигел Морос Маркес.

– Вождът Роа иска да изрази огромната си благодарност за това, че идвате при нас – преведе думите на стария индианец Маркес.

Уилям се усмихна.

– За една нощ се превърнахме от крадци в почетни гости.

– Ако кайманът ви беше изял – отвърна Маркес, – вашите приятели щяха да бъдат хвърлени на рапите. Сега те се греят на вашата слава.

– Те не са ми приятели – възрази Рейс.

Габи Лопес седеше от другата страна на дребния антрополог, развълнувана от присъствието на една жива легенда. В края на краищата, както беше казала на Рейс още през първия им ден в Перу, преди девет години Маркес отишъл в джунглата да проучва примитивните

амазонски племена и не се завърнал.

– Доктор Маркес – рече Габи, – моля ви, разкажете ни за това племе. Трябва да сте имали тук невероятни преживявания.

Той се усмихна.

– Така е. Тези индианци наистина са забележителни хора, едно от последните изолирани племена в цяла Южна Америка. Макар да твърдят, че от векове живеят в това село, подобно на повечето други местни обитатели, те са помади. Често цялото село просто се вдига и се премества другаде – в търсене на храна или по-топъл климат – за шест месеца или дори година. Казват, че имали връзка с този район, връзка с храма в кратера и котешките божества, които живеят в него.

– Как така Духът на народа се е озовал при тях? – прекъсна го Рейс.

– Моля, не ви разбрах?

– Според Ръкописа на Сантяго, Ренко Капак примамил рапите в храма с помощта на идола. После се затворил вътре с тях. Дали по някое време тези индианци не са влезли в храма, за да вземат идола?

Маркес преведе думите му на вожда Роа. Старецът поклати глава и бързо отвърна нещо на кечуа.

– Вождът Роа казва, че княз Ренко бил много умен и храбър мъж, както може да се очаква от Избраника. Вождът също казва, че хората от неговото племе с гордост се смятат за негови преки потомци.

– Негови преки потомци – повтори Рейс. – Но това значи, че Ренко е излязъл от храма...

– Ами, да – загадъчно потвърди Маркес, превеждайки думите на вожда.

– Но как? Как е успял да избяга?

В този момент Роа заповяда нещо на един от своите воители и той тиешком изчезна в най-близката колиба. Скоро се върна с малък предмет в ръце.

Когато индианецът се приближи, Рейс видя, че носи тънък бележник. Кожената му подвързия изглеждаше много стара, ала страниците бяха добре запазени.

Вождът отново заговори и Маркес преведе:

– Господин Рейс, Роа казва, че отговорът на вашия въпрос се крие в начина, по който е построен самият храм. След прочутата битка на Ренко и Алберто с Ернандо Писаро, да, князът наистина отишъл в храма – с идола. Но успял да излезе от него – пак с идола. Цялата история за случилото се се съдържа в този бележник.

Рейс погледна книжлето в ръцете на вожда. Копнееше да разбере

какво пише вътре.

Роа му подаде бележника.

– Вождът ви го поднася като подарък – каза Маркес. – В края на краищата вие сте първият човек от четиристотин години, който идва в селото и може да го прочете.

Уилям веднага го разтвори и видя пет-шест кремави страници, покрити с почерка на Алберто Сантяго.

Той благоговейно го прелисти.

Това беше истинският край на историята на Сантяго.

– Имам един въпрос – неочаквано се обади Йохан Краус. Той се наведе напред от мястото си в кръга. – Как рапите са успели да оцелеят толкова време в храма?

След като поговори с вожда, Маркес отвърна:

– Роа казва, че ще намерите отговора на този въпрос в бележника.

– Но... – започна Краус.

Индианецът рязко го прекъсна.

– Роа казва, че ще намерите отговора на въпроса си в бележника – твърдо повтори Маркес. Въпреки гостоприемството си към Рейс, вождът очевидно не изпитваше особено топли чувства към спътниците му.

Дъждът започна да се усилва. След няколко минути Уилям чу тътена на далечна гръмотевица. Дъги и Ван Люън също се обърнаха.

– Наближава буря – каза Рейс.

Кенеди поклати глава и погледна към небето. Тътенът се усилваше.

– Не – отвърна той и вдигна автомата си от земята.

– Какво искаш да кажеш?

– Това не е буря, професор Рейс.

– Тогава какво е?

В този момент, още преди Дъги да успее да му отговори, в небето се появи огромен хеликоптер „Сюпър Сталиън“.

Следваше го втори, който се спусна ниско над селото и вятърът от перките му разгърси околните дървета.

Рейс, Дъги и Ван Люън скочиха, а всички индианци посегнаха към лъковете си.

Ревът на двата хеликоптера над селцето бе оглушителен. Внезапно от вертолетите бяха хвърлени по осем въжета и след миг по тях започнаха да се спускат шестнадесет мъже в пълна бойна униформа, стиснали оръжия в ръце – шестнадесет зловещи сенки на фона на утринното небе.

Те обсипаха селото с град от куршуми.

Хората се втурнаха във всички посоки. Индианците се скриха в гъсталаците около колибите. Ван Люън и Дъги откриха огън с автоматите си.

Кенеди бе улучен на две места в левия крак, а немският зоолог Краус се гърчеше от болки, докато цялото му тяло – лицето, ръцете, гърдите – се превръщаше в еднообразна маса от разкъсана кървава плът, надупчена с безброй куршуми.

Двата хеликоптера бяха на пет-шест метра над селото и сееха смърт с картечните си. Когато се изправяше, Уилям забеляза думата, написана на корпусите им: „ВМФ“.

Това бяха хората на Романо.

Най-послед бяха пристигнали.

И тогава, докато се опитваше да се скрие от двата заплашителни вертолета, на Рейс му хрумна странна мисъл.

Не трябваше ли Романо да има три хеликоптера „Сюпър Сталиън“?

Наоколо му засвириха куршуми. През дърветата Рейс видя, че Франк Наш тичешком се отдалечава от светилището и потъва в гъсталака, следван от Лорън и Коупланд.

Погледна към светилището. Идолът все още беше там.

Но дали бе истинският?

Докато по земята наоколо избухваха дупки от куршуми, Уилям се втурна към огромния дървесен дънер, извади идола от нишата и го обърна наопаки.

От основата му липсваше цилиндрично парче.

Това беше копието.

– Не... – ахна Рейс.

Хеликоптерите обсипаха селото с огън. Перките им вдигаха вятър, силен като торнадо.

Той се затича след Наш и другите двама.

– Къде отиваш? – извика зад него Рене.

– Наш взе идола! – отвърна Рейс. – Истинския...

В този момент един от големите вертолети избухна във въздуха. Разнесе се оглушителна експлозия.

Мощният хеликоптер падна като в някакъв ужасен забавен кадър точно върху увисналите на въжетата хора.

Войниците – тюлени от флота – първи достигнаха земята, незабавно последвани от горящия корпус, който с ужасен грохот се стовари отгоре им.

Над Уилям бързо се разпръскваше хоризонтална димна следа.

Димната следа от ракета въздух-въздух. Рейс я проследи до източника ѝ.

И видя друг хеликоптер!

Само че този не беше транспортен като двата „Сюпър Сталиън“, а двуместен боен вертолет, малък, с призматична кабина и закрито опашно витло. Приличаше на хищна механична богомолка.

Макар че Рейс не го знаеше, това бе АН-66 „Команчи“ американски боен хеликоптер последно поколение.

Въздушното подкрепление на Наш.

Най-после беше пристигнало.

В утринното небе се появи още един „Команчи“ и откри огън по втория „Сюпър Сталиън“ с двуцветната си картечница „Гатлинг“.

Оцелелият хеликоптер на флота му отвърна със собствената си картечница, прикривайки все още висящите под него осем тюлена.

Краката на първия тюлен докоснаха земята и точно в този момент в челото му се заби стрела.

Останалите седем войници продължиха да се спускат по въжетата. Индианците убиха още двама. Другите скочиха в калта и се пръснаха във всички посоки.

Хеликоптерът им обаче беше в беда. Той се завъртя странично с нос към двата „Команчи“, които го обстрелваха.

Внезапно от него се стрелна ракета „Сайдуиндър“, описа съвършено хоризонтална димна следа, с огромна скорост се заби в кабината на един от „Команчите“ и го взриви.

Ала това само окончателно го обрече на гибел. Защото имаше още един „Команчи“. Той бързо се обърна и изстреля ракета „Хелфайър“ срещу противника си.

След мигове ракетата улучи тежкия хеликоптер отстрани. Стените му се разбиха и по земята се посипаха горящи останки. Корпусът му се стовари сред дърветата край селото.

Мокри папратови клони шибяха лицето на Рейс, докато двамата с Рене тичаха през гъстите храсти на юг от селския площад по следите на Франк Наш.

Минаха покрай Ван Люън. Сержантът стоеше зад една от колибите и стреляше с немския си автомат по трима от петимата тюлени, оцелели при спускането си от втория „Сюпър Сталиън“.

Стреляше ниско – опитваше се да ранява, не да убива. В края на краищата, те бяха негови сънародници и след като по-рано в хидропла-на беше чул за Франк Наш и опитите на армията да нанесе удар под по-яса на флота, верността му бе разколебана. Не искаше да убива хора ка-то самия него – обикновени войници, които изпълняваха заповеди – ос-вен ако наистина не се налага.

Тримата тюлени бяха залегнали зад дърветата край светилището и когато се използваша координирано, техните МР-5 достойно съперниче-ха на неговия G-11. Внезапно стрелбата им спря – бяха ги нападнали група индианци, въоръжени с брадви, стрели и тояги.

Ван Люън потръпна.

– Къде отивате? – извика той, когато видя Рейс и Рене.

– Преследваме Наш! Той открадна истинския идол!

Какво?...

Ала те вече изчезваха сред дърветата. Ван Люън пое след тях.

Габи Лопес също тичаше. Само че от това зависеше животът ѝ.

Още щом се бяха появили хеликоптерите на флота, тя се бе скрила зад най-близките дървета. Но беше тръгнала в грешната посока. Всички останали се бяха отправили на юг, а дребната антроположка тичаше през високите до гърдите ѝ храсти към североизточния край на селото и отчаяно се опитваше да избягва куршумите, които се забиваха в клоните около главата ѝ.

Двамата оцелели тюлени бяха някъде зад нея и я преследваха.

Докато тичаше, Габи се озърна назад и точно в този момент земята под краката ѝ внезапно изчезна.

След секунда падна във вода.

Във въздуха полетяха кални пръски. Видя, че е в рова, който заоби-каляше селото! Габи бързо скочи и установи, че тук водата е едва до глезените ѝ.

И тогава си спомни: кайманите.

Лопес безпомощно се огледа. Ровът имаше приблизително кръгла форма. Отвесните му стени се издигаха на цели три метра над нея.

Наоколо заплющяха куршуми и Габи инстинктивно се хвърли напред.

После чу други изстрели, този път различни, от G-11, и след миг настъпи тишина. Тя все още лежеше по корем в плитката вода. След ня-колко секунди предпазливо повдигна глава.

И се озова пред усмихнатата муцуна на кайман.

Габи се вцепени.

Той просто стоеше в тинята пред нея, гледаше я и бавно размахваше опашка.

Гигантското влечуго нададе рев и свирепо раззина челюсти...

Нещо се стовари отгоре му. Тя не знаеше какво е. Приличаше на някакво животно и заедно с огромното влечуго се търкаляше в мътната вода пред нея.

Когато разбра, Габи зяпна.

Това беше човек. Човек в бойна униформа. Бе скочил от ръба на рова точно в момента, в който кайманът се готвеше да я изяде.

И тогава видя кой е човекът.

Дъги.

Дъги и кайманът се бореха, търкаляха се в тинята, сумтяха и пъшкаха. Влечугото бясно се гърчеше, докато раненият командос отчаяно стискаше челюстите му и се опитваше да ги задържи затворени – както бе виждал да правят борците с алигатори.

Автоматът все още беше у него, ала пълнителят му бе празен. Колкото и да не му се беше искало, с последните няколко куршума трябваше да убие двамата тюлени, които стреляха по Габи. После видя как кайманът се появява пред нея и направи единственото, което му хрумна – хвърли се отгоре му.

В този момент влечугото най-после успя да освободи челюстите си, разтвори ги и понечи да захапе главата му. Дъги завъртя автомата си и без изобщо да се замисля, го вклини в зейналата паст!

Кайманът изненадано изсумтя.

Челюстите му бяха широко разтворени като преден капак на автомобил. И чудовището не можеше да ги затвори!

Дъги бързо извади войнишкия си нож.

Кайманът глупаво стоеше пред него.

Кенеди се опита да го заобиколи, за да може да забие ножа си в черепа му, ала влечугото светкавично се завъртя, блъсна го и го събори в калната вода.

После стъпи върху краката му с късите си предни крайници и долната част на тялото на Дъги потъна в тинята.

Когато усети тежестта му отгоре си, младият командос нададе вик. Кайманът бавно пристъпи още върху раненото му ляво бедро. Кенеди

изрева от болка.

Разтворената паст на чудовището зееше на по-малко от метър пред лицето му.

Мамка му, помисли си Дъги. Той бръкна дълбоко в устата на влечугото и пъкна ножа си вертикално зад автомата. Дръжката му лежеше върху езика на каймана, а острието опираше в небцето му.

– Изяж това – каза Кенеди, замахна настрани и изби немското оръжие навън.

Реакцията бе мигновена.

Могъщите челюсти на животното се затвориха и ножът на Дъги се заби в мозъка му.

Окрвавеното острие изскочи от главата му и тялото на каймана безжизнено се отпусна.

Младият командос го погледна за миг, зашеметен от онова, което току-що беше направил. Грамадното влечуго продължаваше да лежи върху долната половина на тялото му, от време на време сумтеше и изпускаше от дробовете си големи количества въздух, от който вече не се нуждаеше.

– Леле... – ахна Дъги.

После поклати глава, измъкна се изпод туловището и изпъзля при Габи, която все още лежеше в тинята и смаяно го наблюдаваше.

– Хайде – протегна й ръка той. – Да се махаме оттук.

Пъкнал идола под мишница, Франк Наш тичаше.

Лорън и Коупланд го следваха с пистолети в ръце.

Сред хаоса по време на въздушната атака тримата бързо бяха минали на отсрещния бряг.

– Тук Наш! Тук Наш! – в движение извика по ларингофона си полковникът. – Хеликоптер, отговори!

Той видя оцелелия „Команчи“ над димящите останки от селото. Зад него имаше още един вертолет, по-голям от другия. „Влак Хоук“ II, третият хеликоптер на сухопътните сили.

– Полковник Наш... капитан Ханк Томпсън... чувам ви – разнесе се в слушалката му глас, придружен от прашене. – Съжялявам... ни отне толкова време... изгубихме сигнала ви... нощна електрическа буря...

– Томпсън, обектът е у нас. Повтарям, обектът е у нас. В момента съм на петдесетина метра източно от селото и се движа на изток към кратера. Веднага елате да ни приберете.

– Невъзможно, господин полковник... тук няма къде да кацнем... прекалено... дървета.

– Тогава ни вземете от другото село – извика Наш, – онова с цитаделата. Точно на изток. Прелетете над кратера и погледнете надолу. Няма как да не го видите. Там има достатъчно място да кацнете.

– Ясно, господин полковник... ще се видим там.

Двата оцелели хеликоптера незабавно прелетяха над Наш и се отдадеха към Вилкафор.

Минута по-късно тримата стигнаха до кратера и се спуснаха по пътеката.

Рейс, Рене и Ван Люън тичаха през гъсталака – след Наш и идола.

Рапите не се виждаха.

Призори трябва да се бяха върнали в дълбините на кратера, помисли си Уилям. Надяваше се маймунската урина по тялото му да не се е изпарила съвсем.

Стигнаха пътеката.

В това време Наш, Лорън и Коупланд приближиха цепнатината и се втурнаха вътре. Краката им шляпаха във водата. Те изобщо не забелязаха тъмните котешки глави, които лениво се надигнаха от плиткото езеро.

Тримата излязоха на крайречната пътека, обгърната в рядка утринна мъгла, но не спряха да се насладят на гледката. Просто продължиха напред към Вилкафор, към грохота на хеликоптерите.

След още две минути вече бяха до рова откъм западната страна на селото.

Там спряха.

Заковаха се на място.

Пред тях с ръце на тила стояха десетина мъже и жени. Всички бяха неподвижни и не обръщаха внимание на рева на хеликоптерите.

Двама от тях бяха тюлени, но нямаха оръжие. Другите носеха сини флотски униформи или обикновени цивилни дрехи – учените от УСВП.

И тогава Наш забеляза хеликоптера.

Самотен „Сюпър Сталиън“.

Третият вертолет на флота.

Беше спрял в центъра на селото.

А от въздуха двата хеликоптера на сухопътните сили – „Команчи“

и „Блак Хоук“ II – бяха насочили картечници и ракетохвъргачки право към безпомощните хора на земята.

Две минути по-късно се появиха Рейс, Рене и Ван Люън.

Когато стигнаха на главната улица, двата вертолета на армията бяха кацнали и Наш се перчеше като пуйк пред хората от флота с лъскавия идол в едната ръка и сребърен „Зиг-Зауър“ в другата.

Екипажите на хеликоптерите, общо шест души – двама от „Команчи“ и четирима от „Блак Хоук“ – бяха обърнали автоматичните си пушки към групата от флота и УСВП.

– А, професор Рейс, колко любезно от ваша страна да се присъедините към нас – каза полковникът, когато Уилям и спътниците му излязоха на главната улица на Вилкафор и погледнаха към странната смесица от военни и цивилни, застанали с ръце на тила.

Рейс не отговори. Очите му се плъзнаха наоколо в търсене на някого.

Мислеше си, че щом това е групата на Романо, участниците в законния проект „Супернова“, може би...

Той се вцепени.

Откри го.

Цивилен, облечен в обикновени туристически дрехи и обувки. Въпреки че не се бяха виждали от близо десет години, Рейс веднага позна тъмните вежди и прегърбените рамене.

Брат му.

– Марти... – ахна той.

– Професор Рейс... – каза Наш.

Уилям не му обърна внимание и се приближи до брат си. Те заставаха един срещу друг. Не се прегърнаха. Двама братя, ала съвсем различни хора.

Докато Рейс беше покрит с кал и смърдеше на маймунска урина, дрехите на Марти бяха съвсем чисти. Той гледаше с разширени очи Уилям – мръсните му дънки, дрипавата шапка – сякаш е извънземен.

Марти бе по-нисък и по-набит от Рейс. Изражението на Уилям винаги беше открито и спокойно, а лицето на брат му – вечно навъсено.

– Уил... – каза Марти.

– Съжалявам, Марти. Не знаех. Измамиха ме да дойда с тях. Казаха, че били от УСВП, че те познавали и...

Рейс внезапно замълча, забелязал още един човек, когото познаваше.

Той се намръщи.

Ед Девъру.

Девъру беше нисък, очилат четиридесет и една годишен чернокож мъж, един от най-уважаваните професори по древни езици в Харвард. Някои твърдяха, че е най-добрият специалист по латински в света. Той стоеше безмълвно в редицата на пленниците от флота и УСВП с голяма книга с кожена подвързия под мишница. Рейс предположи, че това е копието от ръкописа на хората от флота.

И тогава си спомни, че преди два дни в кабинета си е препоръчал на Наш да вземе Девъру, защото е много по-добър експерт по средновековен латински от него.

Но сега... сега знаеше защо полковникът е избрал него вместо Девъру.

Защото харвардският професор вече беше зает. От законната група на УСВП.

– Това няма да ти се размине, Наш – каза един от пленниците. Той бе абсолютно плешив и се държеше като началник – д-р Джулиъс Романо.

– Защо? – попита полковникът.

– Комисията по въоръжените сили ще научи всичко – отвърна Романо. – Суперновата е проект на флота. Ти нямаш работа тук.

– Суперновата престана да е проект на флота в момента, в който преди два дни беше открадната от УСВП – заяви Наш. – Което значи, че сега армията е единственият вид въоръжени сили в Съединените щати, притежаващ Супернова.

– Копе... – извика Романо.

Ала не успя да довърши. Главата му се пръсна като догат и във всички посоки полетяха пръски кръв. Секунди по-късно тялото му се строполи на земята – отпуснато, безжизнено, мъртво.

Рейс се извърна тъкмо навреме, за да види Наш, протегнал напред пистолета си. Полковникът се приближи до следващия в редицата и насочи „Зиг-Зауъра“ към главата му.

Бам!

Разнесе се изстрел и мъжът падна.

– Какво правите?! – извика Уилям.

– Господин полковник! – възкликна Ван Люън и понечи да вдигне автоматa си.

Ала едва бе помръднал, когато до неговата глава се появи друг сребърен „Зиг-Зауър“. Държеше го Трой Коупланд.

– Хвърли оръжието, сержант – заповяда той.

Ван Люън стисна зъби, пушна автомата и яростно изгледа Коупланд.

Лорън и Рене бяха покрити по същия начин.

Напълно объркан, Рейс се обърна към Марти, но брат му просто стоеше в края на редицата и стоически гледаше напред. Само клепачите му трепваха при всеки следващ изстрел.

– Това е чисто убийство, господин полковник – каза Ван Люън.

Наш застана до следващия от флота и насочи пистолета си.

Бам!

– Не – отвърна той. – Това е само естествен подбор. Оцеляват най-жизнеспособните.

Полковникът стигна до Ед Девъру.

Дребният харвардски професор се разтрепера. Очите му бяха разширени от ужас, цялото му тяло се тресеше от страх. Наш доближи дулото на „Зиг-Зауъра“ до слепоочието му.

– Нееее! – извика Девъру.

Бам!

Викът секна и ученият се свлече на земята.

Рейс не можеше да повярва. Американец убиваше американци. Това бе кошмар.

И тогава забеляза подвързаната с кожа книга, която беше държал Девъру. Тя лежеше в калта, разтворена на страница с красиви средновековни миниатюри.

Ръкописът на Сантяго.

Или по-точно, поправи се Рейс, недовършеното копие на ръкописа, направено от друг монах през 1599 г., тридесет години след смъртта на Алберто Сантяго.

– Какво правите, полковник? – попита той.

– Просто се освобождавам от конкуренцията, професор Рейс.

Наш бавно вървеше пред редицата от мъже и жени и спокойно ги застрелваше от упор. Очите му бяха студени, лишени от всякакви чувства, докато клинично екзекутиреше враговете си – негови сънародници.

Когато насочваше пистолета си към главите им, някои от пленниците започваха да се молят. Един-двама от цивилните се разплакаха. Безсилен да спре убийствата, Рейс видя сълзи в очите на Рене.

Скоро остана само последният от редицата.

Марги.

Полковникът се изправи пред него. Уилям се чувстваше абсолютно безпомощен, неспособен да помогне на брат си.

Странно, Наш отпусна „Зиг-Зауъра“. Той се обърна към Рейс и без да откъсва очи от него, попита:

– Лорън, би ли ми донесла лаптопа от БТР-а?

Рейс объркано се намръщи.

Лорън бързо се запъти към все още паркирания пред цитаделата бронетранспортър. Върна се след минута с лаптопа, който полковникът беше използвал в началото на операцията. Тя му го подаде, а Наш го протегна на Рейс.

– Включете го.

Уилям се подчини.

– Кликнете върху „ВЪТРЕШНА МРЕЖА НА СУХОПЪТНИТЕ СИЛИ НА САЩ“.

Появи се надпис:

ВЪТРЕШНА МРЕЖА НА СУХОПЪТНИТЕ СИЛИ НА
САЩ

Екранът се промени и Рейс видя списък от имейл съобщения.

– Там трябва да има съобщение с вашето име. Потърсете „Рейс“ – нареди полковникът.

Уилям написа името си и натисна бутона „ТЪРСЕНЕ“. Чудеше се какво цели Наш.

Копютърът сигнализира:

„ОТКРИТИ СА 2 СЪОБЩЕНИЯ“.

Дългият списък от имейли се съкрати на два.

ДАТА	ЧАС	ТЕМА
3.1.99	18:01	ОПЕРАЦИЯ „СУПЕРНОВА“
4.1.99	16:35	ПРОБЛЕМЪТ С УИЛЯМ РЕЙС

– Отворете имейла с вашето име.

Рейс кликна върху второто съобщение:

04.01.99. 16:35. ВЪТРЕШНА МРЕЖА НА СУХОПЪТНИТЕ
СИЛИ НА САЩ

6175544 89516–07 №187

От: началник отдел „Специални проекти“

До: Наш, Франк

Тема: ПРОБЛЕМЪТ С УИЛЯМ РЕЙС

Не оставяйте Рейс в Куско. Повтарям. Не оставяйте Рейс в Куско. Вземете го със себе си в джунглата. Когато намерите идола, ликвидирайте го и се избавете от трупа.

ГЕНЕРАЛ АРТЪР Х. ЛАНКАСТЪР

Началник отдел „Специални проекти“, Сухопътни сили на САЩ

– Просто исках да знаете, че отдавна трябваше да сте мъртъв, професор Рейс – каза Наш.

Кръвта на Уилям се смрази.

Това беше смъртна присъда – неговата смъртна присъда. Заповед от генерал, началник отдел „Специални проекти“, за неговото убийство.

Господи.

Опита се да запази самообладание.

Погледна часа и датата.

16:35, 4 януари.

Следобедът на същия ден, в който бяха напуснали Ню Йорк.

Значи съобщението трябва да е било получено, докато бяха летели за Перу.

Полетът до Перу.

Божичко, струваше му се преди години.

Внезапно си спомни, че по време на полета лаптопът на Наш бе сигнализирай за пристигане на имейл. Спомняше си го ясно – беше точно след като бе прочел недовършеното копие на ръкописа.

И тогава разбра.

Ето защо полковникът го беше довел във Вилкафор – макар да му бе обещал, че ако преведе ръкописа преди да кацнат в Куско, изобщо няма да се наложи да слезе от самолета. Ала въпреки това го беше накарал да дойде с тях. И защо?

Защото Наш не можеше да остави нито един свидетел.

Тъй като това бе секретна операция – операция на армията, която се опитваше да провали операция на флота – полковникът не можеше да рискува с живи свидетели.

– Щях да ви убия преди два дни – каза Наш, – след като отворим храма. Но после се появиха немците от БКА и объркаха плановете ми. Кой можеше да предположи какво ще намерят вътре. А после, после

получихме целия ръкопис и бях щастлив, че не съм ви убил.

– Адски се радвам, че сте били щастлив – безизразно рече Рейс.

В това време, по-скоро от любопитство, отколкото поради друга причина, Рейс кликна върху другото съобщение с тема „ОПЕРАЦИЯ СУПЕРНОВА“.

То се появи на екрана.

Странно обаче, вече го беше виждал в началото на операцията, още преди да напуснат Ню Йорк.

03.01.99. 22:01. ВЪТРЕШНА МРЕЖА НА СУХОПЪТНИТЕ СИЛИ НА САЩ

617 5544 88211–05 № 139

От: Наш, Франк

До: Всички членове на групата „Куско“

Тема: ОПЕРАЦИЯ „СУПЕРНОВА“

Колкото може по-бързо да се установи връзка с Рейс.

Участието му е важно за успеха на операцията.

Очаквайте утре, 4 януари, в 09:45 на летището в Нюарк да пристигне пратка.

Всички членове да са качили екипировката си на самолета до 09:00.

Той намръщено препрочете първата част.

„Колкото може по-бързо да се установи връзка с Рейс.

Участието му е важно за успеха на операцията.“

Когато преди два дни бе видял съобщението, Рейс не му беше обърнал голямо внимание. Просто бе решил, че става въпрос за него – Уилям Рейс.

Ами ако всъщност се споменаваше за друг, с когото армията трябваше да влезе във връзка? Някой друг Рейс.

В такъв случай трябваше да се свържат с...

Марти.

Той ужасено вдигна поглед от компютъра. В този момент брат му пристъпи напред и се ръкува с Франк Наш.

– Как си, Марти? – приятелски попита полковникът.

– Добре съм, Франк. Радвам се, че най-последно ви настигнах.

Мислите на Рейс запрепускаха.

Погледът му се плъзна от Наш и Марти към трупове на главната

улица, после към...

... копието на ръкописа, паднало в калта до тялото на Ед Девъру.

И изведнъж всичко си застана на мястото.

Уилям видя калиграфски изписаните страници, поразителните средновековни миниатюри. Те бяха идентични с копието, което беше превел на Наш по време на полета до Перу.

О, не...

– Марти, нали не си...

– Съжалявам, че трябваше да се забъркаш в тая каша, Уил – каза брат му.

– Трябваше някак да си осигурим копие на ръкописа – рече Наш. – Господи, когато нападнаха френския манастир и откраднаха оригинала, ония нацисти поставиха началото на такова преследване, каквото не можете да си представите. Изведнъж всички, които имаха Супернова, получиха възможност да се доберат до радиоактивен тирий. Такъв шанс не се пропуска. После, когато засякохме съобщение на УСВП, че има втори ръкопис, просто уредихме някой от Управлението да ни го преснима – Марти.

„Но как? – помисли си Рейс. – Марти работи в УСВП, не в армията. Каква е връзката му с Наш и отдел «Специални проекти» на сухопътните сили?“

В този момент Лорън се приближи до брат му и леко го целуна по бузата.

„Какво става, по дяволите?“

После забеляза пръстена на лявата ръка на Марти.

Венчална халка.

Не...

И тогава чу гласа на Лорън в главата си: „Първият ми брак се провали. Но наскоро пак се омъжих. И е страотно“.

– Виждам, че си се запознал с жена ми, Уил – каза Марти и пристъпи напред, хванал Лорън за ръка. – Не съм ти казвал, че се ожених, нали?

– Марти...

– Спомняш ли си, когато бяхме тинейджъри, Уил? Теб всички те обичаха, а аз винаги си стоях вкъщи сам. Чудакът с гъстите вежди и прегърбените рамене, който в събота вечер киснеше пред компютъра, докато ти излизаше с всички момичета. Но не успя да получиш едно от тях, нали, Уил?

Рейс мълчеше.

– И изглежда, че сега това момиче е мое – каза брат му.

Уилям беше смаян. Нима Марти можеше да е толкова ожесточен, че да се ожени за Лорън, само за да му натрие носа?

Не. Невъзможно.

Това уравнение изключваше Лорън. Тя нямаше да се омъжи за човек, когото не харесва. С други думи, нямаше да се омъжи за човек, който не бе полезен за кариерата ѝ.

Спомни си още нещо. Как Лорън и Трой Коупланд се целуваха като хлапета в хеликоптера.

Лорън имаше връзка Коупланд.

– Марти – бързо каза Рейс. – Виж, тя ще ти изневери...

– Млъквай, Уил.

– Но, Марти...

– Казах да млъкнеш!

Уилям замълча. След малко тихо попита:

– Колко ти плати армията, за да продадеш УСВП, Марти?

– Не ми дадоха много – отвърна брат му. – Жена ми просто ме помоли да ѝ направя услуга. А нейният шеф, полковник Наш, ми предложи ръководен пост в проекта „Супернова“ на сухопътните сили. Уил, аз съм инженер-проектант. Разработвам компютърни системи, които контролират такива устройства. Но в УСВП това ме прави никой. През целия си живот, Уил, през целия си живот, съм искал малко признание. Вкъщи, в училище, на работа. Признание на способностите ми. Сега най-после ще го получа.

– Марти, моля те, изслушай ме. Преди два дни видях Лорън с...

– Остави, Уил. Представлението свърши. Наистина съжалявам, че трябваше да стане така, но нищо не мога да направя. Сбогом.

Франк Наш застана пред Рейс и насочи към главата му дулото на пистолета си.

– За мен беше удоволствие, професоре, наистина – каза той и понечи да натисне спусъка.

– Не – внезапно се обади Ван Люън и пристъпи напред – между Рейс и „Зиг-Зауъра“ на Наш. – Господин полковник, не мога да позволя да го направите.

– Разкарай се оттук, сержант.

– Не, господин полковник. Няма.

– Разкарай се, мамичката ти!

Ван Люън се изпъна пред дулото на пистолета.

– Имам ясна заповед, господин полковник. От вас самия. На всяка

цена да защитавам професор Рейс.

– Отменям заповедта, сержант.

– Не. Ако искате да убиете професор Рейс, първо трябва да убиете мен.

Наш прехапа устни за миг.

После с шокираща ненадейност „Зиг-Зауър“ –ът в ръката му изгърмя и главата на Ван Люън се пръсна, опръсквайки Рейс с кръв.

Тялото на командоса се строполи на земята като кукла с отрязани конци. Уилям погледна надолу.

Високият любезен сержант беше пожертвал живота си за него. И сега, сега бе мъртъв. На Рейс му призля.

– Копеле – каза на Наш той.

Полковникът отново се прицели в лицето му.

– Тази операция е по-важна от живота на един човек, професор Рейс. По-важна от неговия живот, от моя и определено по-важна от вашия.

С тези думи Наш натисна спусъка.

Рейс видя нещо кафяво да прелита пред лицето му, още преди да чуе изсвистяването.

После, точно когато Наш натискаше спусъка, в предмишницата му се заби примитивна дървена стрела.

Дясната му ръка отскочи настрани и куршумът улучи земята наляво от Уилям. Полковникът изрева от болка и изпусна оръжието си. В този момент изсвистяха още двадесетина стрели и убиха двама от войниците.

Разнесе се вледеняващ боен вик, който разцепи утринния въздух като нож.

Рейс се обърна и зяпна.

Видя как всички индианци от другото село – всички възрастни, поне петдесет – изскачат от дърветата на запад от Вилкафор. Те тичаха, надавайки диви крясъци, и с яростни изражения размахваха всевъзможни оръжия – лъкове, стрели, брадви, тояги.

Атаката на туземците беше ужасяваща. Гневът им почти се усещаше във въздуха. Франк Наш бе откраднал техния идол и те си го искаха.

Изведнъж някъде близо до Рейс отекнаха изстрели на М-16.

Двама души от екипажите на хеликоптерите бяха открили огън по индианците. Първите четирима от тях почти незабавно бяха улучени и

се строполиха по очи в калта.

Ала другите продължаваха да се приближават.

Наш – с пронизалата дясната му предмишница стрела, от върха на която висеше парче кървава плът – светкавично се обърна и следван от хората си, се затича към двата хеликоптера.

Рейс изобщо не бе помръднал. Просто стоеше в средата на улицата, прикован на място, хипнотизиран от гледката на нападащите туземци.

После внезапно някой силно го разтърси за рамото.

Рене.

– Хайде, професоре! – извика тя и го задърпа към празния „Сюпър Сталиън“ в отсрещния край на селото.

Военните стигнаха до вертолетите.

Наш, Лорън, Марти и Коупланд скочиха в задния отсек на големия „Блак Хоук“ II. Дватама членове на екипажа заеха местата на пилота и ко-пилота.

Перките незабавно се завъртяха.

Полковникът погледна навън и видя, че Рейс и Рене тичат към другия хеликоптер.

Взривете онзи вертолет! – извика той на ко-пилота, седнал до монтираната от задната страна миникарточница „Вълкън“.

Когато хеликоптерът бавно започна да се издига, ко-пилотът натисна спусъка и от дулото на картечницата блъвна огън.

Куршумите обсипаха бронираните стени на транспортния вертолет и пробиха хиляди дупки, големи колкото човешки юмрук.

И тогава, точно когато Рейс и Рене се приближаваха до него, корпусът на големия хеликоптер избухна в огнено кълбо.

Те се хвърлиха на земята миг преди във всички посоки да полетят парчета нажежен до бяло метал, две от които улучиха рамото на Рене. При допира им плътта ѝ зацвъртя и тя изкрещя от болка.

– Убийте ги! – извика Наш и посочи към Рейс и ранената Рене.

Хеликоптерът вече бе на около пет метра над земята и бързо се издигаше. Ко-пилотът завъртя картечницата и се прицели в Рейс.

Бум!

Главата на войника рязко отскочи назад, улучена точно между очите.

Полковникът изненадано се обърна и потърси източника на

изстрела.

И го видя.

Дъги.

Прикледнал на едно коляно до рова и насочил автоматична пушка точно към вертолета!

В този момент Кенеди отново стреля и куршумът рикошира от стоманения покрив над главата на Наш.

– Да се махаме оттук! – извика на пилота полковникът.

Рейс носеше Рене към БТР-а.

Индианците стояха под двата издигащи се хеликоптера, надаваха разярени викове, размахваха тоягите си и напразно стреляха с лъкове по летящите стоманени чудовища.

Уилям отвори малкия кръгъл люк на бронетранспортъора и помогна на Рене да се вмъкне вътре.

Тъкмо се канеше да я последва, когато видя Дъги и Габи да бързат по главната улица към него, като бясно размахваха ръце. Габи придържаше накуцващия Дъги.

Двамата стигнаха до БТР-а и задъхано се облегнаха на стената му.

– Какво става тук, по дяволите? – попита Кенеди. Рейс видя окървавения му ляв крак с импровизирана шина. – Когато дойдохме, видяхме, че полковникът застреля Лио в главата! – Лицето на младия командос бе разкривено от гняв и безпомощно объркване.

– Полковникът имаше по-важни планове – горчиво отвърна Уилям. – Планове, в които ние не участвахме.

– Какво ще правим?

Рейс замислено прехапа устни.

– Хайде – каза той. – Влизайте вътре. Още не сме свършили.

Двата хеликоптера – „Команчи“ и „Блак Хоук“ II – се издигаха в небето над главната улица на Вилкафор.

Наш погледна през страничната врата към тълпата от разгневени индианци под него, които викаха, крещяха и размахваха юмруци. Той презрително се засмя и вдигна очи към предния прозорец.

Вече бяха над дърветата.

И усмивката му се стопи.

Бяха осем – хеликоптери „Блак Хоук“ I, подобни на неговия, но по-

стари – модел, от който армията се беше отказала преди години. Всички бяха черни, без никакви обозначителни знаци. Те заплашително се движеха в широк петстотинметров кръг около селото – като глутница гладни чакали, чакащи битката да завърши, за да съберат останките.

Пред късото крило на един от необозначените „Блак Хоук“ I ненадейно се появи валмо дим, последвано от ракетата.

Ракетата се стрелна към първия хеликоптер на Наш, „Команчи“, и се заби в кабината му. Той незабавно избухна и тежко се стовари върху една от каменните колиби на главната улица.

Рейс и другите бяха в цитаделата и тъкмо се канеха да се спуснат в подземния тунел, когато чуха експлозията.

Те бързо се върнаха в БТР-а, През тесните му прозорци видяха овъгления корпус на хеликоптера, паднал странично върху една от малките сгради във Вилкафор.

А също и втория вертолет на Наш, застанал неподвижно над селото.

Големият „Блак Хоук“ II беше напълно обкръжен от зловещите черни хеликоптери.

Внезапно два от тях се откъснаха от формирането и полетяха към Вилкафор.

Откриха огън по индианците на земята и те се пръснаха, втурнаха се към мостовете и потънаха в околните гъсталаци.

Разнесе се усилен от високоговорител глас. Мъжки глас, който говореше на английски.

– Армейски хеликоптер, вие сте под прицела на ракетите ни. Незабавно се приземете. Повтарям, незабавно се приземете и се пригответе да предадете идола. Ако не се подчините, ще ви взривим и после ще го вземем от останките.

Наш и Марти се спогледаха.

Лорън и Коупланд също.

– Не лъжат за ракетите, господин полковник – обърна се към Наш пилотът.

– Приземете се – нареди Наш.

Ескортиран от двата необозначени черни „Блак Хоук“ I, хеликоптерът на Наш бавно се спусна на земята.

Трите машини кацнаха едновременно. В момента, в който колелата на военния вертолет докоснаха калта, отново закънтя гласът по високоговорителя:

– Сега излезте навън с вдигнати ръце.

Наш, Лорън, Коупланд, Марти и пилотът се подчиниха.

Рейс и другите смаяно наблюдаваха от БТР-а сцената, която се развиваше на главната улица.

Уилям не можеше да повярва. Беше като в една от онези басни, в които голямата риба изяжда по-малката, само за да бъде изядена от още по-голяма.

Изглежда, че Франк Наш се бе сблъскал с по-голяма риба.

– Кой са тези, по дяволите? – попита Дъги.

– Предполагам – като притискаше към окървавеното си рамо парче марля, отвърна Рене, – че са онези, които преди два дни нападнаха УСВП. И откраднаха Суперновата на флота.

На хиляди километри оттам специален агент Джон-Пол Демонако и капитан-лейтенант Том Мичъл седяха в мръсната балтиморска квартира на Уилбър Джеймс и чакаха телефонът да иззвъни. Чакаха Битикър да се обади и да инструктира Обира да прати видео диска с обръщението му на всички телевизионни мрежи. Естествено, към телефона бе включено проследяващо устройство на ФБР.

На вратата се почука.

Мичъл отвори и на прага застанаха двама агенти от контратерористичния отдел на Демонако, късо подстригани мъж и жена на по тридесетина години.

– Какво открихте? – попита шефът им.

– Направихме проверка на Хенри Нортън – отвърна жената. – Човекът, с чийто електронни карти и кодове са влезли терористите. Потвърди се, че не е имал връзки с парамилитаристични организации.

– Тогава някой, с когото е работил. Който може да го е виждал да въвежда кодовете си и да ги е предал на някого.

– Явно най-тясно е работил с някой си Мартин Рейс. Мартин Ерик Рейс. Един от участниците в проекта на УСВП, проектантът на запалителната система.

– Само че проверихме и него – обади се партньорът ѝ.

– Чист е. Няма връзки с парамилитаристични групи, даже няма досие за контакти с екстремисти. Освен това е женен за високопоставена специалистка в армията, Лорън О'Конър. Тя има чин майор, но е без боен опит. Рейс и О'Конър са се оженили в края на деветдесет и седма. Няма деца. Поне външно бракът им е нормален. Но...

– Какво „но“?

– Но точно преди три седмици наши хора я забелязали да напуска един мотел в Гейнсвил с този човек. – Агентът подаде на Демонако черно-бяла снимка на мъж. – Казва се Трой Коупланд. Също майор от отдел „Специални проекти“ на армията. Изглежда, че от един месец госпожа О'Конър има любовна връзка с него.

– И?... – попита Демонако.

– От година Коупланд е бил под периодично наблюдение поради подозрение, че предава армейски кодове на някои парамилитаристични групи, една от които е Тексаската републиканска армия.

– Но тъй като връзката му с О'Конър е едва от месец – прибави жената, – УСВП вероятно не е взело съответните мерки.

Демонако въздъхна.

– А армията и флотът не са в много добри отношения. Години наред си дърпат килима изпод краката. – Той се обърна. – Капитан Мичъл?

– Да.

– Армията има ли Супернова?

– Не би трябвало.

– Отговорете на въпроса ми.

– Според нас те разработват Супернова, да.

– В такъв случай възможно ли е тази О'Конър да поучава от мъжа си секретни кодове на УСВП и да ги предава на любовника си Коупланд, без да знае, че той е обвързан с тексасците?

– Ние смятаме така – потвърди младият агент.

– По дяволите!

Франк Наш слезе от хеликоптера с Духа на народа в ръце. Лорън, Марти, Коупланд и пилотът го последваха.

Перките на двата необозначени „Блак Хоук“ I, които бяха кацнали от двете страни на военния вертолет, продължаваха да се въртят.

– Отдалечете се от хеликоптера! – изкъртя гласът по високоговорителя.

Наш и другите се подчиниха.

Миг по-късно от небето с невероятна скорост се понесе ракета, която се заби в кабината му и го взриви на парчета.

Наш потръпна.

Последва тишина, нарушавана единствено от рева на – ЕЖ вата не-обозначени вертолета.

След около минута от по-близкия „Блак Хоук“ I слезе мъж.

Той бе в пълна бойна униформа и стискаше в лявата си ръка странен наглед полуавтоматичен пистолет.

Черното оръжие беше голямо, определено по-голямо от прочутия „Дезърт Ййгъл“ ІМІ, най-големият полуавтоматичен пистолет, пускан в серийно производство.

Наш веднага го позна.

Това изобщо не бе полуавтоматичен пистолет. А рядко срещан и изключително скъп „Калико“, единственият истински автоматичен пистолет в света. Просто натискаш спусъка и можеш да изпразниш целия пълнител, също като М-16.

Мъжът пристъпи към полковника, докато другите в хеликоптера държаха военните под прицел.

Непознатият протегна ръка.

– Идола, моля.

Наш бързо го измери с поглед. Беше на средна възраст, но слаб, сух, с мускулести, жилави ръце. Имаше кухо, осеяно с белези лице и оредяващ рус перчем, който се спускаше до очите му – сини очи, излъчващи омраза.

Полковникът не помръдна.

Мъжът спокойно вдигна пистолета си и пръсна черепа на пилота с къс откос.

– Идола, моля – повтори той.

Наш неохотно му подаде идола.

– Благодаря, полковник.

– Кой сте вие? – попита Наш.

Мъжът леко наклони глава настрани. После ъгълчето на устата му бавно се повдигна в лукава усмивка.

– Казвам се Ърл Битикър.

– И кой е този Ърл Битикър, по дяволите? – изсумтя Наш.

Непознатият пак се усмихна.

– Аз съм човекът, който ще унищожи света.

Рейс, Рене, Габи и Дъги надничаха през прозорците на бронетранспортъора и наблюдаваха драмата, която се развиваше навън.

– Как са стигнали дотук? – попита Рене. – Не може да има друго копие на ръкописа.

– Няма – отвърна Рейс. – Но ми се струва, че знам как са дошли.

Той се огледа наоколо в търсене на нещо. След няколко секунди го откри. Лаптопът на групата от БКА. Уилям го включи и отвори познат списък, написан на немски.

САТЕЛИТНА ВРЪЗКА 44–76/БКА32

№	ДАТА	ЧАС	ИЗТОЧНИК	ОБОБЩЕНИЕ
1	4.1.99	19:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
2	4.1.99	19:50	ВЪНШЕН	СИГНАЛ UHF
3	4.1.99	22:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
4	5.1.99	01:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
5	5.1.99	04:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
6	5.1.99	07:16	ПОЛЕВИ(ЧИЛИ)	ПРИСТИГАНЕ В САНТЯГО, ЗАМИНАВАНЕ ЗА КОЛОНИЯ АЛЕМАНИЯ
7	5.1.99	07:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
8	5.1.99	09:58	ПОЛЕВИ(ЧИЛИ)	ПРИСТИГАНЕ В КОЛОНИЯ АЛЕМАНИЯ
9	5.1.99	10:30	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, ДОКЛАДВАЙТЕ
10	5.1.99	10:37	ПОЛЕВИ(ЧИЛИ)	СИГНАЛ ЗА ИЗВЪНРЕДНА СИТУАЦИЯ, ГРУПА В ЧИЛИ; СИГНАЛ ЗА ИЗВЪНРЕДНА СИТУАЦИЯ, ГРУПА В ЧИЛИ
11	5.1.99	10:51	ЩАБ БКА	ГРУПА В ПЕРУ, НЕЗАБАВНО ДОКЛАДВАЙТЕ

Бяха го видели предишния ден преди пристигането на нацистите – списъкът с всички комуникационни сигнали, получени от перуанската група на БКА.

Рейс незабавно намери реда, който търсеше. Вторият:

2	4.1.99	19:50	ВЪНШЕН	СИГНАЛ UHF
---	--------	-------	--------	------------

– Дъги – попита той, – ти вчера спомена нещо за такъв сигнал. Какво точно представлява?

– Стандартен насочващ сигнал. Вчера пратих такъв ла въздушното ни подкрепление, за да знаят откъде да ги вземат.

Рене посочи към екрана.

– Но този сигнал е отпреди два дни – в осем без десет вечерта на четвърти януари. Много преди пристигането на нашата група.

– Точно така – отвърна Рейс. – И обърнете внимание на часа.

– Защо? – попита Кенеди.

– Защото точно в осем без петнайсет първата вечер Лорън направи сканирането за ядрен резонанс и потвърди, че в непосредствена близост има тирий. Сигналят е излъчен пет минути по-късно. А ние какво правехме в това време?

– Разтоварвахме хеликоптерите – сви рамене Дъги. – И приготвихме снаряжението си.

– Точно така – каза Рейс. – Чудесна възможност някой да прати сигнал, докато никой не го наблюдава, сигнал, който да съобщи на приятелите му за наличието на тирий.

– Но кой е той? – попита Габи.

Уилям кимна към прозореца.

– Мисля, че скоро ще разберем.

Ърл Битикър извади от кобура си втори пистолет „Калико“ и го подхвърли на Трой Коупланд.

– Здравсти, Трой – каза той.

– Много любезно от твоя страна да дойдеш при нас – отвърна Коупланд и зареди голямото оръжие.

Лорън пребледня.

– Трой? – смаяно рече тя.

Коупланд се усмихна – жестоко й гадно.

– Трябва да внимаваш с кого се ебеш, Лорън, щото може просто да те преобат. Макар да предполагам, че рядко те преобават.

Лицето й помръкна.

– Лорън? – ахна застаналият до нея Марти.

Коупланд се изсмя.

– Марти, Марти. Дребничкият загубеняк Марти, който продаде УСВП, за да си спечели малко уважение – трябва да внимаваш на кого предаваш информация, приятел. Но пък ти изобщо не подозираше, че

жена ти се чука с друг.

Рейс напрегнато наблюдаваше сцената навън.

Той чу думите на Коупланд.

– А и на нея ѝ харесваше – каза ядреният физик. – Всъщност не се сещам за много неща, които да са ми харесали повече от това да слушам виковете на жена ти, докато получава оргазъм.

Лицето на Марти почервенея – и от гняв, и от унижение.

– Ще те убия – изръмжа той.

– Няма такава вероятност – отвърна Коупланд, натисна спусъка на пистолета си и изстреля откос в корема на Марти.

Когато чу гърмежите, Рейс рязко подскочи.

Куршумите разкъсаха ризата на брат му и стомахът му се превърна в еднообразна червена каша. Тялото му тежко се строполи на земята.

– Марти... – ахна Рейс.

Коупланд насочи оръжието си към Лорън. Битикър се прицели във Франк Наш.

– Как му викаше на това, Франк? – попита физикът. – Закон за непреднамерените последствия – терористични групи се сдобиват със Сунпернова. Признай си, ти смяташе това оръжие само за блъф, оръжие, което притежаваш, но никога не би имал смелостта да използваш. Може би е трябвало да го погледнеш под друг ъгъл: щом нямаш намерение да го използваш, не го създавай.

Коупланд и Битикър стреляха едновременно.

Наш и Лорън паднаха в калта. Улучена право в сърцето, Лорън умря мигновено. Наш обаче беше ранен в корема и закрещя от болка.

Битикър и Коупланд бързо отидоха при един от необозначените черни хеликоптери и се качиха на борда.

Двата големи „Блак Хоук“ I незабавно се издигнаха в небето. Когато дърветата останаха под тях, те рязко завиха и полетяха на юг.

Веднага щом хеликоптерите на тексасците се скриха от погледа му, Рейс отвори задния люк на БТР-а, изскочи навън и се затича по главната улица. Той застана на колене до брат си.

Марти безсилно се мъчеше да върне вътрешностите си обратно в корема. От устата му се стичаше кръв и когато се вгледа в очите му, Уилям видя само страх и шок.

– О, Уил... Уил... – с треперещи устни промълви Марти. Той стисна ръката му с окървавените си пръсти.

– Защо, Марти? Защо го направи?

– Уил... – напрегна сетните си сили брат му. – Запалителните...

Рейс го приповдигна.

– Какво се опитваш да кажеш?

– Много съжалявам... запалителната... система... моля те, спри... ги.

Очите му се изцъклиха и тялото му се отпусна в ръцете на Уилям.

В този момент Рейс чу зад себе си тих къркорец звук.

Той се обърна и видя Франк Наш, проснат по гръб на няколко метра от него. Коремът на полковника също беше разкъсан. Той кашляше кръв и се давеше.

После Рейс внезапно зърна движение.

Първият любопитен индианец бавно се появи от дърветата.

– Професоре – извика от бронетранспортъора Дъги, – хм, струва ми се, че е по-добре да се махаме оттук.

Другите туземци излязоха от гората. Те все още носеха примитивните си оръжия и изглеждаха ужасно разгневени.

Рейс внимателно положи тялото на Марти на земята. Той се изправи и закрачи обратно към БТР-а.

Местните изобщо не му обърнаха внимание.

Очите им бяха приковани към един-единствен човек, Наш, проснат наред улицата, давещ се в собствената си кръв.

После с дивашки пронизителен крясък те се втурнаха напред и му се нахвърлиха като ято пирани. Рейс изгуби от очи полковника, който изчезна сред тълпата от тъмнокожи индианци, размахващи тояги и брадви. В този момент се разнесе смразяващ вик – вик на ужас, който можеше да идва само от един човек.

Франк Наш.

Уилям затвори задния люк на БТР-а и погледна към трите лица пред себе си.

– Добре – каза той. – Изглежда, че пак ще се наложи да започнем отначало. Трябва да спрем ония копелета, преди да са заредили тирия в Суперновата.

– Но как? – попита Дъги.

– Първо ще разберем къде го отнасят.

Напрягайки до крайност изтощените си тела, Рейс и спътниците му тичаха по тесните тунели в лабиринта.

Нямаха почти никакво оръжие – само два „Зиг-Зауъра“ и един МР-5, който Дъги бе намерил във второто индианско село. Кенеди и Рейс носеха бронирани жилетки. И толкова.

Ала знаеха къде отиват и нищо друго нямаше значение.

Насочваха се към водопада.

А на речния бряг ги очакваше хидропланът.

След десетина минути тичане излязоха от лабиринта. Още четири – и стигнаха до самолета под надвисналите клони на крайречните дървета. Ули, с радост откри Рейс, все още спеше вътре.

Четири минути по-късно малкият хидроплан се понесе по кафявата повърхност на широката река. Той бързо набра скорост, грациозно се издигна и полетя в небето.

Дъги рязко зави и се насочи на юг, накъдето бяха изчезнали тексаските хеликоптери.

Скоро Кенеди ги забеляза – осем черни точки на хоризонта. Завиваха надясно – на югозапад над планината.

– Движат се към Куско – каза той.

– Следвай ги – отвърна Рейс.

Един час по-късно осемте вертолета „Блак Хоук“ I кацнаха на частно летище извън Куско.

На пистата ги очакваше величествен тежкотоварен Ан-22.

С четирите си мощни двигателя и широка товарна рампа, Ан-22 отдавна беше най-надеждният транспортен самолет за танкове на бившия Съветски съюз. Както и ценна експортна стока, редовно продавана на страни, които не можеха да си позволят – или на които не се позволяваше да купят – американски транспортни самолети.

След края на Студената война и краха на руската икономика обаче много Ан-22 се бяха озовали на черния пазар. Докато кинозвездите и професионалните играчи на голф си купуваха „Лиър Джет“ за тридесет милиона долара, парамилитаристичните организации можеха да се сдобият с Ан-22 втора ръка за малко повече от дванадесет милиона.

Ърл Битикър и Трой Коупланд скочиха от хеликоптера и закрачиха към задната товарна рампа на големия самолет.

Когато стигнаха, Битикър погледна към огромния товарен отсек и видя своята гордост и радост.

Боен танк М-1А1 „Ейбрамс“.

Изглеждаше ужасяващо. Въплъщение на жестока, неустойима сила. Черната му съставна броня лъщеше, чудовищно широките му вериги неподвижно лежаха върху пода.

Битикър плъзна очи към внушителния трапецовиден купол. Той решително гледаше напред към носа на самолета и дългото му сто и пет милиметрово оръдие сочеше нагоре под ъгъл от тридесет градуса.

Изпълни го студено задоволство. Танкът бе съвършеното скривалище за откраднатата Супернова.

Той подаде идола на един техник от Борците за свобода и дребният мъж забързано се качи в самолета.

– Господа – обръщайки се към хората в другите хеликоптери, каза по радиостанцията Битикър, – благодаря ви за вярната служба. Оттук нататък поемаме ние. Ще се видим в другия живот.

После прекъсна връзката, извади клетъчния си телефон и набра номера на Уилбър Джеймс.

Телефонът в квартирата на Обира извънтя. Дигиталното проследяващо устройство на ФБР засвети като коледна елха.

Демонако си сложи слушалки и кимна на Джеймс.

Обира вдигна слушалката.

– Ало?

– Обир, тук е Битикър. Взехме тирия. Веднага прати обръщението.

– Ясно, Ърл.

Битикър затвори и, следван от Коупланд, се качи по рампата в товарния отсек на самолета.

Беше 11:13.

– Господи! Вече излитат! – възкликна Дъги и посочи надолу към стария Ан-22, който тъкмо се издигаше от пистата.

– Вижте само колко е голям! – рече Рене.

– Мисля, че току-що разбрахме къде държат Суперновата – каза Рейс.

Транспортният самолет летеше в небето и широките му криле блестяха на слънцето.

В гробната тишина, която цареше в танка, двама техници внимателно изрязваха с лазер цилиндрично парченце от основата на тириевия идол.

Зад тях беше Суперновата, която заемаше почти цялото пространство в големия танк. Същата Супернова, която допреди два дни се бе намирала в сградата на УСВП.

След като отрязаха парчето, с помощта на два суперкомпютъра IBM, те го подложиха на алфавълнова аугментация, пречистване на инертните газове и протонно обогатяване и го превърнаха в субкритична маса.

– Кога ще свършите? – внезапно попита някакъв глас над тях.

Двамата мъже вдигнаха глави и видяха Ърл Битикър, който ги гледаше от кръглия горен люк на танка.

– След петнайсет минути – отвърна единият от тях.

Битикър си погледна часовника.

11:28.

– Повикайте ме веднага щом сте готови – нареди той.

– Дъги – загледан в огромния Ан-22 над тях, попита Рейс, – как се отварят товарните рампи на тия големи самолети?

Кенеди се намръщи.

– Ами, има два начина. Или натискаш бутон на пулта в товарния отсек, или използваш външен пулт.

– Какво е външен пулт?

– Просто няколко бутона, скрити под външната облицовка на самолета. Обикновено са отляво на рампата.

– Трябва ли ти код или нещо друго, за да отвориш панела?

– Не, защо? Искам да кажа, никой не отваря отвън товарната рампа във въздуха, нали?

Той се обърна към Рейс. И очите му изведнъж се разшириха.

– Не го мислите сериозно.

– Трябва да вземем идола, преди да заредят Суперновата – отвърна Уилям. – Съвсем елементарно е.

– Но как?

– Просто се доближи зад самолета. Движи се точно под него, за да не те видят.

– Какво ще правите?

Рейс погледна назад към малката група в хидроплана: Дъги, прострелян в крака и рамото, Рене, ранена в рамото, Габи, все още в шок от неотдавнашните им премеждия, Ули, който изобщо не влизаше в сметката.

Той се засмя.

– Какво ще правя ли? Ще спася света.

С тези думи Рейс се изправи и взе единствения им автомат, флотския МР–5.

– Добре, доближи се до тях.

Двата самолета се носеха в ясното предиобедно небе.

Транспортният Ан–22 летеше на около три хиляди метра над земята със скорост двеста възела.

Макар че хората на борда му не го знаеха, зад него бързо се приближаваше много по-малък самолет – хидропланът.

Корпусът му започна да се разтърсва, когато достигна максималната си скорост двеста и двадесет възела. Дъги здраво стискаше шурвала и се опитваше да възстанови стабилността му.

Положението бе лошо. Максималната височина на „Груман“ JRF–5 беше шест хиляди четиристотин и деветдесет метра. Ако другият самолет продължеше да се издига, скоро щеше да излезе извън обсега им.

Малкият хидроплан постепенно настигаше гигантския си събрат. Сякаш танцуваха някакъв странен въздушен балет – врабче, което гонеше албатрос. Хидропланът мъчително бавно се приближи и полетя точно зад опашната част на големия самолет.

И тогава предният люк на хидроплана ненадейно се отвори и навън се появи мъничка човешка фигура.

Когато подаде глава през люка, внезапно го блъсна страхотен вятър.

Ако Рейс не носеше бронирана жилетка, вихърът със сигурност щеше да смаже гърдите му.

На около четири и половина метра от себе си видя полегатата задна част на транспортния самолет.

Господи, наистина беше огромен...

После забеляза земята.

„Лелеее... мамка му!“

Бяха невероятно високо – адски високо. Отдолу се носеха хълмове и поля, следвани от безкрайната джунгла на изток.

„Не си мисли за падането! – извика някакъв глас в главата му. – Мисли за работата!“ Ясно.

Добре. Трябваше да го направи бързо, преди да остане без въздух, преди двата самолета да се издигнат на височина, на която съчетанието от рядка атмосфера и леден вятър щеше да го убие.

Той махна на Дъги през предното стъкло и му даде знак да се приближи още.

Два и половина метра.

Ърл Битикър и Трой Коупланд седяха в пилотската кабина на самолета, без да имат представа какво става във въздуха зад тях.

Изведнъж монтираният на стената до Битикър телефон извънтя.

– Да – каза терористът.

– Заредихме тирия в устройството – съобщи техникът, който ръководеше подготовянето на Суперновата.

– Добре, идвам.

Хидропланът бе на по-малко от метър от транспортния самолет – и на четири хиляди и петстотин метра над земята. И продължаваше да се издига.

Цялата горна половина на тялото на Рейс вече беше извън предния люк. Той видя пред себе си все още плътно затворената товарна рампа. Съществуването ѝ издаваха само четири тънки линии, които очертаваха квадрат.

После забеляза малък панел отляво на рампата.

Уилям махна на Дъги да приближи хидроплана още повече.

Битикър слезе от горното ниво на самолета и погледна към товарния отсек от тесния метален външен коридор. Оръдието на огромния танк сочеше право към него.

Часът бе 11:48. Видеозаписът трябва да е бил показан по телевизията преди повече от половин час. В света навярно цареше паника. Насътпваше Денят на страшния съд.

Той се спусна по вертикалната стълба, стъпи върху купола на танка и се вмъкна вътре.

И веднага видя Суперновата – видя двете термоядрени бойни глави, разположени вертикално една над друга като пясъчен часовник, видя

цилиндричното парченце тирий, поставено във вакуумна камера помежду им.

Битикър доволно кимна.

– Включете брояча – нареди той.

Слушам – отвърна един от техниците и се приближи до лаптопа пред устройството.

– Настройте го на дванайсет минути – рече Битикър. – Така че да взриви Суперновата точно в дванайсет по обяд.

Техникът бързо затрака на клавиатурата и след секунди се появи съобщение:

ИМАТЕ

00:12:00

ДА ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ КОД.

ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ КОД

Мъжът натисна „ENTER“ и броячът се включи. В това време Битикър извади клетъчния си телефон и отново набра номера на Джеймс.

Дигиталното проследяващо устройство в апартамента на Обира пак се задейства.

Джеймс вдигна слушалката.

– Ало?

– Излъчиха ли обръщението?

– Да, Ърл – вперил поглед в очите на Джон-Пол Демонако, излъга Обира.

– Има ли паника по улиците?

– Не можеш да си представиш какво е.

Хидропланът се приближи на малко повече от половин метър до транспортния самолет.

Рейс се държеше с едната ръка за люка и протягаше другата към панела отляво на товарната рампа.

Все още бе прекалено далеч. Дъги още повече доближи хидроплана...

... и Уилям най-после успя да отвори панела.

Видя два бутона, червен и зелен, и без изобщо да се замисля натисна зеления.

Рампата зловещо затътна и започна да се спуска точно върху носа на хидроплана!

Дъги светкавично зави и едва не събори Рейс от предния люк! Но Уилям здраво се държеше и остана до кръста навън, докато Кенеди сръчно насочваше хидроплана зад зейналата товарна рампа.

Двата самолета продължаваха да се носят в синхрон на пет хиляди и петстотин метра в перуанското небе – само че сега товарната рампа на огромния Ан–22 беше спусната.

Точно в момента, в който рампата се отвори докрай, мъничката фигурка на Уилям Рейс се измъкна от люка, въпреки невероятната височина, и скочи от носа на хидроплана върху рампата!

Той падна по очи и запълзя нагоре. Зад него имаше само пет хиляди и петстотин метра открито небе.

„Странно къде те отвежда животът...“

Най-после видя пред себе си огромния товарен отсек.

Видя големия танк в средата, видя как брулещият вятър подхваща всичко, което не е завинтено за пода, видя премигващите червени лампи и чу истеричния вой на сирена, която несъмнено предупреждаваше всички на борда, че рампата е отворена.

Ърл Битикър вече знаеше.

Първо чу свистенето на вятъра, нахлул в товарния отсек. Секунда по-късно го последва пронизителният вой на алармите.

Все още допрял клетъчния телефон до ухото си, Битикър се извърна.

– Какво е това, мамка му? – възкликна той и бързо се заизкачва по стълбичката в купола.

Вече на крака, Рейс свали автомата от рамото си и се промъкна странично между танка и стената на товарния отсек.

Изведнъж от купола на танка вляво от него се появи мъжка глава.

Уилям се обърна и насочи оръжието натам.

– Не мърдай! – извика той.

Мъжът се вцепени.

Когато разбра кой е това, очите на Рейс се разшириха.

Това беше човекът, откраднал идола от Франк Наш във Вилкафор, водачът на терористите.

Мамка му.

Странно, мъжът държеше телефон в ръка, клетъчен телефон.

– Слез оттам! – каза Рейс.

Отначало Битикър не помръдна, просто продължи да го гледа

смаяно – този очилат мъж с дънки, мръсна тениска, оръфана бейзболна шапка и черна бронирана жилетка, който му заповядваше под прицела на автомат МР–5.

Битикър погледна към спуснатата рампа и видя малкия хидроплан, който отчаяно, ала напразно се опитваше да не изостава от транспортния самолет.

Той бавно слезе от купола на танка и застана пред Рейс.

– Дай ми тоя проклет мобифон – нареди Уилям и грабна клетъчния телефон от ръката на терориста. – Между другото, с кого разговаряш?

Без да откъсва очи от Битикър, Рейс доближи телефона до ухото си.

– Кой е там? – попита той.

– Кой съм аз ли? – отговори му неприятен глас. – Ами ти кой си бе?

– Казвам се Уилям Рейс. Аз съм американски гражданин, дошъл в Перу, за да помогне на бойна част на сухопътните сили на Съединените щати да вземе образец от тирий, който да зареди в Супернова.

В слушалката се разнесе шум.

– Господин Рейс – внезапно се разнесе друг глас. – Аз съм специален агент Демонако от ФБР. Разследвам кражбата на Супернова от сградата на министерството на отбраната...

– Не можеш да я спреш – с провлачен тексаски акцент каза Битикър. – Не можеш да я спреш.

– Защо? – попита Рейс.

– Защото даже аз не знам как се изключва броячът – отвърна тексаецът. – Погрижих се хората ми да знаят само как се включва. Така никой не може да я спре.

– Никой ли не знае изключващия код?

– Никой – каза Битикър. – Освен, може би, някой скапан принстънски учен от УСВП, но това вече няма да ни помогне, нали?

Рейс гневно прехапа устни.

Сирените продължаваха да вият. Всеки момент щяха да се появят други тексасци... Изстрели.

Високи и внезапни.

Куршумите обсипаха пода наоколо и вдигнаха искри.

Рейс се хвърли настрана, претърколи се, пъхна клетъчния телефон в задния си джоб и погледна нагоре. Във външния коридор над товарния отсек стояха Трой Коупланд и още двама тексасци и стреляха по него с пистолети „Калико“.

Битикър се възползва от възможността и се скри зад предния ъгъл на танка.

Уилям опря гръб на масивните колела. Беше в безопасност – поне засега.

Дишаше тежко, чуваше бесните удари на сърцето си.

„Какво ще правиш сега, Уил?“

И изведнъж някой го повика по име.

– Вие ли сте, професор Рейс? – Коупланд. – Господи, упорито копеле.

– По-добре, отколкото да съм пълен задник – измърмори под нос Рейс, подаде се иззад танка и изстреля къс откос по Коупланд и другите двама терористи. Куршумите се забиха далече от тях.

По дяволите, помисли си той. Какво щеше да прави сега? Нямаше ясен план.

„Суперновата – отново се разнесе гласът в главата му.

Изключи брояча! Ето какво трябва да направиш.“

В края на краищата, каза си Рейс, вече бе успял да изключи една Супернова.

С тази мисъл той се изправи и натисна спусъка на автомата си, обсипвайки с огън външния коридор, докато се катереше по танка. Уилям скочи в отворения люк на купола и се озова във вътрешността на огромния стоманен звяр.

Посрещнаха го смаяните лица на двамата техници от Борците за свобода.

– Навън! Веднага! – извика той и насочи автомата си към главите им.

Терористите бързо се изкачиха по стълбичката, измъкнаха се навън и затръшнаха люка. Рейс го заключи и изведнъж се озова съвсем сам в командния център на танка.

Сам със Суперновата.

Изпитваше ужасно, но вече познато усещане.

Той си спомни за клетъчния телефон в джоба си и бързо го извади.

– Още ли сте там? – попита Рейс.

Джон-Пол Демонако се хвърли към микрофона.

– Тук съм, господин Рейс.

– Как казахте, че ви е името?

Един от другите агенти събщи:

– Получаваме информация за източника на обаждането. По

дяволите... Някъде в Перу... и на шест хиляди метра над земята.

– Казвам се Демонако – повтори специалният агент.

– Джон-Пол Демонако. Слушайте ме внимателно, господин Рейс. Където и да сте, трябва да се махнете оттам. Хората с вас са много опасни.

А стига бе, Шерлок.

– Хм... Боя се, че това не е възможно.

Докато говореше, Рейс забеляза брояча на Суперновата.

00:02:01

00:02:00

00:01:59

– Това е някаква шега – каза той. – Просто не е честно.

– ИЗЛЕЗТЕ ОТ ТАНКА, ПРОФЕСОР РЕЙС! – изкъртя по високоговорителите в товарния отсек чудовищно силен глас. Гласът на Коупланд.

Уилям долепи око до мерника и видя високия мършав физик във външния коридор. Вятърът продължаваше да вилнее в товарния отсек. Рампата все още бе спусната.

Той се огледа наоколо.

Суперновата заемаше цялата централна част на командния център. Над себе си видя люка на купола. Пред него беше контролният пулт на сто и пет милиметровото оръдие, а отдолу, полувградена в пода, бе седалката на водача.

Тук имаше нещо извънредно странно. Седалката стигаше до самия покрив.

И тогава се сети.

При управлението на такъв танк главата на водача се показва през малкия люк над седалката.

По гърба го полазиха тръпки.

Имаше и преден люк!

Уилям се хвърли напред и погледна над седалката, за да провери предположението си. Там наистина имаше люк. И в момента бе отворен.

И точно над него стоеше Ърл Битикър, насочил пистолета си право към главата на Рейс.

– Кой каза, че си ти, по дяволите?

– Уилям Рейс – вперил очи нагоре в него, отвърна Рейс. Мислите му препускаха в търсене на изход от положението.

„Чакай малко, имаше една възможност...“

– Аз съм професор по древни езици в Нюйоркския университет –

бързо прибави той, за да накара Битикър да продължи да говори.

– Професор ли? – презрително изсумтя терористът. – Божичко.

Уилям предполагаше, че от мястото си Битикър не вижда ръцете му, които бяха скрити под люка и в момента опипваха контролното табло.

– Каж ми, учена главо, какво си мислиш, че ще постигнеш с дването си тук?

– Мислех, че мога да изключа Суперновата. Нали разбираш, да спася света.

„По дяволите, трябваше да е някъде тук долу...“

– Сериозно ли смяташ, че можеш да изключиш бомбата?

„Ето го.“

Рейс се вгледа в ледените очи на Битикър.

– Докато ми остава дори само една секунда, ще се опитвам да изключа бомбата.

– Нима?

– Да. – „Защото веднъж успях.“

В този момент той силно натисна с палец гумения бутон под контролното табло на танка. Гумения бутон, който имаха всички бойни машини, произведени в Америка.

Мощният двигател „Авко-Лайкоминг“ незабавно изрева и ехото отекна в огромния товарен отсек.

Битикър изгуби равновесие и се олюля. Застанал във външния коридор, Трой Коупланд изненадано вдигна очи.

Рейс потърси наоколо нещо, с което да...

„А, да. Страхотно.“

Откри кормилен лост със спусък, на който бе написано „ОРЪДИЕ“.

Той го хвана и натисна спусъка, като се молеше оръдието да е заредено.

Оказа се заредено.

Може би през целия си живот Рейс не беше чувал по-силен звук от грохота на сто и пет милиметровото оръдие в товарния отсек на самолета.

Разтърси се целият Ан-22.

Снарядът полетя във въздуха като астероид. По пътя си той отнесе главата на Трой Коупланд – чисто и бързо – и обезглавеният труп остана прав цяла секунда.

Ала снаряжът не спря.

Той се стрелна като ракета през стоманената стена зад Коупланд, профуча през пътническия отсек, проби пилотската кабина, прониза гърдите на пилота и излетя през предното стъкло.

Останал без управление, самолетът рязко зави и започна да пада с нос надолу.

Светът в товарния отсек полуля. Рейс видя щетите, които беше нанесъл, видя къде отива самолетът.

„Докато ми остава дори само една секунда, ще се опитвам да изключя бомбата.“

Битикър все още стоеше върху танка с пистолет в ръка, ала изстрелът на оръдието окончателно бе нарушил равновесието му.

Уилям запревключва скоростите и откри онази, която му трябваше.

После настъпи газта докрай.

Танкът незабавно реагира. Веригите му се раздвижиха и огромният стоманен звяр полетя като спортен автомобил. Проблемът беше, че потегли назад – по товарната рампа. Той изхвърча от ръба и започна да пада към земята.

Танкът падаше.

Бързо.

Страшно бързо.

Всъщност тъкмо веригите му се бяха отделили от рампата, когато самолетът избухна в гигантско огнено кълбо.

Танкът падаше с невероятна скорост. Беше толкова голям, толкова тежък, че цепеше въздуха като наковалня, летяща шестдесет и седем-тонна наковалня.

Рейс лежеше до Суперновата в командния център. Сега тя бе паднала хоризонтално, здраво вклинена между тавана и пода.

Той видя брояча на екрана на лаптопа:

00:00:21

00:00:20

00:00:19

Деветнадесет секунди.

След горе-долу толкова време танкът щеше да се разбие на земята от височина около шест хиляди метра.

Мамка му.

Или Суперновата щеше да избухне и Рейс щеше да загине заедно с

целия свят, или щеше да я изключи и да умре сам, когато след седемнадесет секунди танкът стигнеше до земната повърхност.

С други думи, можеше да пожертва живота си, за да спаси света.

Пак.

По дяволите, помисли си той. Как можеше за два дни да му се случи едно и също нещо?

Уилям погледна компютърния екран:

ИМАТЕ

00:00:16

ДА ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ КОД.

ВЪВЕДЕТЕ ИЗКЛЮЧВАЩИЯ КОД

Шестнадесет секунди...

Рейс отчаяно се взираше в брояча, който неумолимо отчиташе изтеклото време.

После внезапно с периферното си зрение забеляза движение. Той рязко се обърна – и видя Ърл Битикър да се вмъква през предния люк с пистолет в ръка!

Мамка му!

00:00:15

„Остави го!

Просто мисли!

Да мисля ли? Господи, как може човек да мисли в танк, който пада към земята със сто и петдесет километра в час, докато през люка се вмъква въоръжен терорист?“

00:00:14

Рейс се опита да проясни ума си.

Добре, предишния път бе знаел, че Вебер е въвел изключващия код. Ала сега нямаше абсолютно никаква представа, главно защото не знаеше кой е проектирал запалителната система.

00:00:13

„Запалителната система...“

Тона бяха последните думи на Марти, изречени докато лежеше в ръцете на Рейс.

00:00:12

Танкът достигна максимална скорост и започна да издава пронизителен звук като от падаща бомба.

Битикър вече се бе проврял до кръста. Той видя Уилям и стреля по него.

Рейс се хвърли настрани, скри се зад Суперновата и извади моби-фона от джоба си, докато в стоманената стена до него рикошираха куршуми.

– Демонако! – извика той.

– Какво става, професоре?

– Бързо! Кажете ми кой е проектирал запалителната система на Су-перновата на флота?

На близо пет хиляди километра оттам Джон-Пол Демонако грабна оставения наблизко лист хартия. Списъкът на участниците в проект „Супернова“.

Очите му се спряха на седмото име:

РЕЙС, Мартин Е.	Инженер-проектант, запалителни системи	УСВП	У/3279-97А
-----------------	--	------	------------

– Някой си Рейс. Мартин Рейс! – изрече в слушалката специалният агент.

Марти, помисли си Рейс.

00:00:11

Марти беше проектирал запалителната система. Ето какво се бе опитвал да му каже, преди да умре.

Следователно брат му беше измислил изключващия код.

00:00:10

Осемцифрен код.

Битикър вече бе в танка.

Какъв код можеше да е използвал Марти?

00:00:09

Гигантският „Ейбраме“ М-1А1 падаше с триста километра в секунда.

Терористът го видя и отново вдигна пистолета си.

Какъв код винаги използваше Марти?

00:00:08

Рожден ден? Важна дата?

Не. Не и Марти.

Ако нещо изискваше цифров код, кредитна карта или номер на социална осигуровка, той неизменно се спираше на едни и същи цифри.

Военният сериен номер на Елвис Пресли.

00:00:07

Битикър се прицели в Рейс.
Господи, какъв ли беше той?
Почти си го спомняше...
00:00:06

Уилям се наведе зад Суперновата – Битикър нямаше да посмее да стреля по нея – и се озова пред компютъра на устройството.

Господи, какъв бе номерът?
533...

„Мисли, Уил! Мисли!“
00:00:05

5331...

... 07...

... 61...

53310761!

Това беше!

Рейс бясно започна да трака на клавишите, написа „53310761“, после натисна „ENTER“.

Компютърът сигнализира.

ИЗКЛЮЧВАЩИЯТ КОД Е ВЪВЕДЕН.

БРОЯЧЪТ Е СПРЯН НА

00:00:04

Но Рейс не си направи труда да остане и да погледне екрана.

Той бързо отскочи назад от Битикър – защитен от вече изключената Супернова – и се заизкачва по стълбичката към горния люк.

Не знаеше защо го прави. Просто му бе хрумнала нелогичната мисъл, че ако е извън танка, когато достигне земята, може би има по-голям шанс да оцелее.

Вече трябваше да са съвсем близо.

Докато се катереше по хоризонталната стълба, Рейс се натъкна на идола – вече с дупка в основата – и го грабна.

Стигна до люка и го отвори. Мигновено го връхлетя ураганен вятър и го ослепи.

Вкопчил се в изправения вертикално покрив на танка, той незабавно изрита с крак люка и го затвори. В този момент отвътре се разнесоха изстрели.

Рейс погледна надолу...

... и видя зелената джунгла, която с безумна скорост се

приближаваше към него.

Две секунди до падането.

Това беше краят.

Една секунда.

Земята се носеше към него.

И в последния миг преди танкът да се разбие, Уилям Рейс затвори очи и се помоли.

После се случи.

Сблъсък.

Сблъсъкът бе зашеметяващ.

Сякаш целият свят се разтърси, когато шестдесет и седемтонният танк се удари в земята. Той избухна и пламтящите му останки полетяха във всички посоки.

Ърл Битикър беше вътре. В наносекундата преди огромният корпус да се пръсне, стоманените стени се огънаха към него и хиляди назъбени парчета метал се забиха в тялото му от всички страни. Когато умря, Битикър крещеше.

Уилям Рейс, от друга страна, бе далеч от танка.

В секундата преди танкът да се разбие – когато беше на около двадесет и пет метра от земята – Рейс изпита изключително странно усещане.

Бе чул вибриращ звук, който идваше някъде отблизо, съвсем отблизо, после ненадейно усети, че невероятна сила го дръпва нагоре в небето.

Ала това дръпване не беше грубо, а плавно, сякаш някакво невидимо въже за бърнджи го свързва с небесата.

И когато танкът заедно с Битикър се разби в земята и избухна, Рейс висеше на десетина метра над него.

Той погледна през рамо и видя какво се е случило.

Видя две струи бял газ, които свистяха от долната страна на А-образното устройство, монтирано на гърба на необикновената му бронирана жилетка. Макар че Уилям не го знаеше, жилетката, която му беше дал У ли, всъщност представляваше свръхмодерен реактивен носител J-7, създаден от УСВП в сътрудничество със сухопътните сили на САЩ и 82-ра военновъздушна дивизия.

За разлика от парашутите МС1-ГВ, които в момента бяха на въоръжение в армията и позволяваха на войниците да бъдат над врага в продължение на няколко минути преди да се приземят, с реактивния носител човек можеше да падне от височина двадесет и пет метра и рязко да спре точно над земята, след което плавно да кацне – почти като птица.

Също като парашутите обаче всички реактивни носители бяха снабдени със специални релета, които се задействаха от височината и включваха устройствата, ако човек не успее да го направи. Както се бе случило с Рейс.

Той не можеше да знае, че на 25 декември 1997 г., освен хлорните изотопни експлозиви, шурмоваците бяха откраднали от камиона на УСВП и шестнадесет реактивния носител J-7.

Реактивният носител бавно и плавно спусна Рейс на земята.

Той въздъхна и се отпусна, докато потъваше в гъсталациите на джунглата.

След секунди краката му докоснаха пръстта и Уилям просто се свлече на колене.

Огледа се наоколо и разсеяно се зачуди как ще се измъкне оттук.

После реши, че това вече няма значение. Току-що беше обезвредил Супернова, падайки от височина шест хиляди метра в шестдесет и седемтонен танк.

Не, нямаше абсолютно никакво значение.

Внезапно решението на проблема му се появи само във формата на малък хидроплан, който се спусна над дърветата над него. Пилотът радостно махаше от прозореца.

Дъги.

Великолепно.

Тридесет минути по-късно Рейс летеше на борда на хидроплана заедно с другите високо над перуанската джунгла.

Той облегна глава на прозореца и разсеяно погледна надолу. Бе уморен до смърт.

– Знаете ли какво си мисля, професоре? – попита Дъги. – Мисля си, че е крайно време да се махнем от тая проклетата страна. Какво ще кажете?

Рейс се обърна към него.

– Не, Дъги. Преди да си тръгнем, трябва да свършим още нещо.

СЕДМО ДЕЙСТВИЕ

Сряда, 6 януари, 17:30

Хидропланът кацна в реката до Вилкафор малко преди залез слънце на 6 януари 1999 г.

След като отново се намазаха с маймунска урина, Рейс и Рене се запътиха към второто село. Оставиха Дъги и Габи в самолета, защото антроположката трябваше да се погрижи за многобройните рани на младия командос.

Докато минаваха през Вилкафор, уморени и изтощени. Рейс видя, че по улицата няма трупове.

Въпреки че само преди няколко часа тук бяха убити десетина учени от флота и УСВП – наред с Марти, Лорън, Наш и Ван Люън – от тях нямаше и следа.

Той тъжно погледна пустата улица. Нямаше представа къде са изчезнали труповете.

Двамата с Рене влязоха в селото, точно когато в подножието на Андите вече се спускаше мрак.

Вождът на племето Роа и антропологът Мигел Морос Маркес ги посрещнаха до рова.

– Мисля, че това е ваше – каза Рейс и протегна идола напред.

Роа се усмихна.

– Ти наистина си Избраникът – отвърна той. – Моят народ някой ден ще пее песни за теб. Благодаря ти, благодаря ти, че ни върна нашия Дух.

Уилям сведе глава. Изобщо не се смяташе за Избраник. Просто беше сторил каквото смяташе за редно.

– Обещай ми само едно нещо – каза на вожда той. – Обещай ми, че когато си тръгна, ще напуснете това село и ще изчезнете в джунглата. И други ще дойдат да търсят идола, сигурен съм. Отнесете го колкото може по-далеч оттук, където никога няма да го намерят.

Роа кимна.

– Ще го направим, Избранико. Ще го направим.

Рейс все още не му бе дал идола.

С твое позволение – рече той, – трябва да направя още нещо и за тази цел имам нужда от идола.

Индианското племе се събра на пътеката, заобикаляща скалната кула.

Вече беше нощ и всички бяха обилно намазани с маймунска урина.

Тъй като не можели да се върнат в леговището си в храма, каза Маркес, рапите прекарали деня в сумрака на дъното на кратера.

Рейс погледна над пропастта, където преди бе въженият мост.

Той все още висеше до стената на кулата, на същото място, на което преди двадесет и четири часа го бяха оставили нацистите.

Пратиха един от най-ловките катерачи на Роа – намазан с двойно по-голямо количество маймунска урина – на дъното на кратера, откъдето индианецът умело се покатери по почти вертикалната скала.

Скоро стигна до дългото въже, увиснало от долната част на моста, и го завърза за друго, което туземците държаха на пътеката. Те изтеглиха моста и бързо го закачиха за подпорите.

– Сигурен ли си, че искаш да го направиш? – попита Рене, докато Уилям гледаше към върха на кулата.

– Има още един изход от храма – отвърна той. – Ренко го е открил. И аз ще го намеря.

После, с идола в една ръка, факел в другата и кожена чанта, прехвърлена през рамо, Рейс пресече въжения мост.

Последваха го десет от най-силните воители на Роа, които също носеха запалени факли.

Стигнаха на площадката. Уилям извади от чантата си мехур с вода и намакри тириевия идол.

Камъкът незабавно завибрира. Чист, хипнотизиращ звук разцепи нощта като нож.

След минути се появи първата рапа.

После втора и трета.

Огромните черни котки се събраха в широк кръг около Рейс.

Той преброи дванадесет.

Отново намакри идола, който с подновена сила нададе равния си хармоничен тон.

Уилям заотстъпва назад и влезе в храма.

Десет стъпала надолу и потъна в пълен мрак.

Рапите – големи черни и заплашителни – го последваха вътре и препречиха пътя на сноповете синкава лунна светлина.

Когато всички котки бяха в храма, десетимата индиански воители

започнаха да бутат плочата, както ги бе инструктирал Рейс.

Масивният камък остро изскърца.

Уилям наблюдаваше движението му от храма. Постепенно лунната светлина окончателно беше заменена от сянката на огромната плоча.

Порталът бе затворен. И Уилям Рейс беше в храма, сам с глутницата свирепи рапи.

Мрак.

Пълен мрак, освен мъждукащия оранжев пламък на факела.

Стените на тунела лъщяха от влага. Някъде дълбоко от храма се чуваше монотонно капене на вода.

Беше ужасяващо, ала странно – Рейс не изпитваше страх. След всичко, което бе преживял, вече просто не можеше да се страхува.

Дванадесетте рапи – възпъщение на злото под светлината на факела – хипнотизирано гледаха вибрацията идол в ръцете му.

Вдигнал факела високо над главата си, той тръгна по спираловидния тунел. Проходът се спускаше надолу и завиваше надясно. В стените му бяха изсечени малки ниши.

Рейс мина покрай нишата, която беше видял при предишното си влизане в храма и съзря скелета с пробития череп. Вече знаеше, че той принадлежи на жилавия стар конквистадор, който бе откраднал смарагда на Ренко.

Когато стигна до края на тунела, той видя дълъг прав коридор. Мястото, където фон Дирксен и хората му бяха срещнали страшния си край.

Рапите безшумно и зловещо го следваха.

В дъното на правия коридор Рейс видя голяма дупка в пода. С приблизително квадратна форма и най-малко четири и половина метра широчина, тя заемаше целия тунел.

И от нея се носеше отвратителна смрад.

Уилям потръпна.

От отсрещната ѝ страна не се виждаше нищо друго освен стена – плътна каменна стена. А дъното на самата дупка гънеше в мастиленочерен мрак.

После обаче забеляза вдлъбнатини, изсечени в дясната ѝ стена – нещо като стълба, по която човек можеше да слезе в отвора.

След като отново намокри идола, Рейс захапа пламтящия факел и бавно започна да се спуска в зловонната дупка.

Рапите тръгнаха след него, но без да използват вдлъбнатините. Те просто пълзяха с острите си здрави нокти по каменните стени.

След петнадесетина метра краката му отново стъпиха върху здрава земя.

Тук вонята бе още по-силна. Миришеше на разлагаща се плът.

Рейс отново стисна в ръка факела и се извърна от стената, по която току-що бе слязъл.

Гледката го накара да ахне.

Намираше се в огромна зала, гигантска пещера, издълбана в недра-та на скалната кула.

Истинска каменна катедрала.

Високият ѝ сводест таван се издигаше поне на петнадесет метра ви-сочина и изчезваше в мрака. Поддържаха го две изсечени от скалата колони.

Най-поразителни обаче бяха стените на катедралата.

Те бяха покрити с примитивни релефи – пиктограми, подобни на онези, които украсяваха портала на храма.

Имаше изображения на рапи и хора, на рапи, разкъсващи хора. До-като умираха, някои от хората продължаваха да стискат в ръцете си плячка.

Безкрайна алчност, дори в мига на смъртта.

Между релефите бяха изсечени ниши с формата на котешки глави.

Покриваха ги дебели паяжини – като сиви завеси, спуснати над че-люстите на рапите.

Рейс се приближи до една от тях и разкъса паяжината.

Очите му се разшириха.

В зиналата паст на звяра беше изваян малък подиум, върху който се издигаше лъскава златна статуя, представляваща дебел мъж с огромен еректирал penis.

– Мили Боже... – ахна той.

После се огледа наоколо. По стените трябваше да има четиридесе-тина такива ниши. И ако във всички се намираха подобни статуи, това съкровище струваше...

Съкровището на Солон.

Уилям отново отправи поглед към нишата пред него – към зловещо озъбената котешка глава.

Сякаш създателят на този храм предизвикваше алчния авантюрист да бръкне в устата на звяра и да вземе съкровището.

Ала Рейс не искаше никакво съкровище.

Искаше да се прибере у дома.

Той отстъпи назад от страховитата ниша и като държеше факела високо над главата си, се върна в центъра на гигантската катедрала.

И тогава видя източника на зловонието, което изпълваше въздуха.

– О, Господи!

Беше в отсрещния край на залата.

Камара от трупове – висока, отворителна камара от трупове.

Човешки трупове.

Трябва да бяха най-малко сто и всички се намираха в различни фази на разложение. По стените наоколо лъщеше кръв в такива огромни количества, че сякаш някой ги беше боядисал в червено.

Едни трупове бяха голи, други – все още частично облечени. Едни бяха без глави, други – без крайници, трети – с разполовени тела.

За свой ужас Рейс разпозна някои от тях.

Капитан Скот... Чъки Уилсън... Текс Райкарт... немският генерал Колб. Видя дори трупа на Бъз Кокрън.

Липсваше цялата долна половина от тялото му.

По-странно обаче беше, че сред мъртъвците имаше и много тъмнокожи.

Индианци.

После внезапно забеляза малка дупка в стената зад ужасната камара.

Тя бе приблизително кръгла, с диаметър около седемдесет сантиметра – колкото раменете на широкоплещест мъж.

Уилям незабавно си спомни камъка с подобна форма на пътеката зад храма – странен кръгъл камък сред квадратни плочи, камък, който сякаш затваряше цилиндрична дупка.

О, не, помисли си той.

Това не беше дупка...

А шахта.

Шахта, която започваше на повърхността и свършваше тук, в огромната подземна катедрала.

И в този момент въпросът как рапите са оцелели в продължение на цели четиристотин години в храма най-после получи отговор.

Рейс си спомни думите на Мигел Маркес: „Ако кайманът ви беше изляз, вашите приятели щяха да бъдат хвърлени на рапите“.

„Хвърлени на рапите.“

Той с разширени очи се втренчи в кръглата дупка.

Това беше жертвен кладенец.

Кладенец, в който индианците от селото хвърляха жертвоприношения.

Човешки жертвоприношения.

Те хвърляха тук собствените си братя.

Ата въпросът навярно не се изчерпва с това, си каза Рейс, докато гледаше към многобройните тъмнокожи тела.

Местните сигурно хвърляха тук и своите мъртви – и мъртвите си врагове – за да умиловат рапите.

А в особено гладни времена, предположи той, зверовете може би се изяждаха едни други.

И тогава забеляза, че на каменния под зад трупите лежат още пет рапи – до квадратен отвор в пода.

Те гледаха право към него, хипнотизирани от монотонното вибриране на мокрия идол.

Пред тях имаше десетина много по-малки котки – малки рапи – големи колкото тигърчета. Те също бяха вперили очи в Рейс. Сякаш бяха прекъснали играта си, веднага щом бяха чули звука на тириевия камък.

„Господи – помисли си Уилям, – тук долу е истински развѣдник на рапи.“

Хайде, Уил, свършвай вече.

Добре.

Той извади нещо от преметнатата през рамото му кожена чанта.

Фалшивият идол.

Рейс остави копието на пода до голямата квадратна дупка – така, че всеки, който влезе в храма, веднага да го види.

Не беше сигурен, но предполагаше, че тъкмо това е направил и Ренко преди четиристотин години.

„Добре каза си той, – време е да се измъквам оттук.“

Уилям погледна към по-тесния отвор до петте женски и техните малки и реши, че най-добрата възможност – освен да се покатери по жертвения кладенец с надеждата, че някой ще му отвори камъка горе – е просто да се спусне надолу.

С истинския идол в ръце той предпазливо заобиколи женските рапи.

И впери очи в дупката.

Тя бе широка около метър и осемдесет и потъваше право надолу. Във вертикалните ѝ стени също бяха изсечени вдлъбнатини.

Какво пък, каза си Рейс.

Отново с факела между зъбите си и прибрал вибриращия идол в кожената си чанта, той се спусна в тясната шахта.

След около минута изгуби от поглед отвора над себе си.

Две от рапите го последваха на известно разстояние, увиснали с главите надолу, и го зяпаха със студените си жълти очи.

Ала не го нападнаха.

Рейс продължаваше да се спуска. Струваше му се, че е изминал километри, но всъщност бяха само петдесетина метра.

Накрая краката му докоснаха здрава земя.

Уилям извади факела от устата си, вдигна го във въздуха и видя, че се намира в малка пещера.

Но на дъното ѝ имаше вода.

Беше нещо като басейн – малък басейн, от трите страни ограден със скала. От четвъртата се издигаше равен земен участък, на който стоеше той.

Рейс се приближи до водата и се наведе да я докосне, сякаш за да се увери, че е истинска. Двете рапи бавно изпълзяха от шахтата зад него.

Уилям потопаи ръка във водата.

И внезапно усети нещо.

Не предмет, нищо подобно, а някакво едва доловимо движение на самата вода.

Той се намръщи. Водата течеше.

Рейс отново погледна басейна и забеляза малки вълнички, бавно движещи се отдясно наляво.

И в този момент разбра къде се намира.

В самата основа на скалната кула до плиткото езеро на дъното на кратера. И водата някак си се вливаше и изтичаше от тази пещера.

Идолът продължаваше да вибрира в чантата му.

Двете рапи напрегнато наблюдаваха Уилям.

С увереност, за каквато нямаше никакви основания, той хвърли пламтящия факел, нагази в мастиленочерната вода – с чантата, дрехите и всичко останало – и се спусна под повърхността.

Тридесет секунди по-късно Рейс изплува от дългия подводен тунел на повърхността на плиткото езеро.

Той си пое въздух и облекчено въздъхна.

Отново бе навън.

След като излезе от вътрешността на скалната кула, Рейс се върна в индианското село. Ала преди това се отби на върха на кулата. Воините, които бяха затворили портала на храма, не бяха там и той застана сам пред зловещата каменна сграда.

После вдигна един остър камък от земята, приближи се до плочата и надраска под думите на Алберто Сантяго:

Не влизай в никакъв случай!

Вътре дебне смърт.

Уилям Рейс, 1999

Когато стигна в селото, Рене го чакаше до рова заедно с Мигел Маркес и Роа.

Рейс подаде идола на вожда.

– Рапите отново са в храма – каза той. – Време е да се приберем у дома.

– Моят народ ти благодари за всичко, което направи за нас, Избранико – отвърна индианецът. – Защо на света няма повече като теб?

Уилям скромно наведе глава и в този момент усети, че Рене стиска дланта му.

– Как се чувстваш, храбрецо? – попита тя.

– Май че трябва пак да са ме ударили по главата – отвърна Рейс. – Как иначе да си обясня всички тия геройства? Сигурно у мен се обажда адреналинът.

Рене поклати глава и го погледна в очите.

– Не. Не е адреналин.

Тя го целуна и силно притисна устните си към неговите. Когато най-после се отдръпна назад, Рене се усмихна.

– Хайде, храбрецо. Да си вървим у дома.

Рейс и Рене напуснаха селото, сподирени от ликуващите викове на индианците.

Когато изчезнаха в кратера и се запътиха към Вилкафор, някъде зад тях се разнесе приглушен крясък.

Идваше от бамбуковата клетка, завързана за четирите дървета.

В клетката, измъчван от раните в корема и двете си отсечени ръце,

се търкаляше Франк Наш.

Туземците не го бяха убили на главната улица на Вилкафор. Бяха отсекли крадливите му ръце и го бяха довели тук за по-подходящо наказание.

След час започна поседнатата индианска процесия до храма на Солон. Трупове бяха положени върху церемониални носилки.

Наш се гърчеше върху една от тях, а на другите лежах телата на Ван Люън, Марти, Лорън, Романо и участниците в проекта на флота и УСВП. Мъртва или жива, всякаква човешка плът щеше да умилостиви котешките божества.

Цялото село се събра зад храма и тихо запя, докато двама силни воини вдигнаха цилиндричния камък от дупката на пътеката и отвориха жертвения кладенец.

Първо бяха хвърлени мъртвите – Ван Люън, Марти.

Лорън и хората от флота.

Индианците довякоха Франк Наш до отвора последен. Той бе видял какво правят с другите тела и очите му се изпълниха с ужас, когато осъзна, че същото очаква и него.

Докато жреците завързваха краката му. Наш надаваше отчаяни крясъци и бясно се гърчеше. Воините го отнесоха при дупката.

Те вкараха краката му в отвора и Франк Наш за последен път видя небето.

Индианците го пуснаха в кладенеца.

Викът на Наш не заглъхна чак до долу.

Цилиндричният камък беше върнат на мястото си и туземците напуснаха върха на кулата. Нямаше да се завърнат никога повече. Щом се прибраха в селото, те започнаха да се приготвят за дългото пътуване – пътуване, което щеше да ги отведе в дълбините на джунглата, за да не може никой да ги открие.

Хидропланът летеше над Андите. Пътуваше за Лима. За дома.

Дъги седеше в пилотската кабина – целият в бинтове, но жив. Рейс, Рене, Габи и Ули бяха отзад.

След около час Габи Лопес отиде при него.

– Здравсти.

– Здравсти. – Дъги нервно преглътна. Все още смяташе, че Габи е много красива и той не отговаря на класата ѝ. Докато го бе бинтовала,

младият войник през цялото време не беше откъсвал поглед от нея.

– Благодаря, че ми помогна с оня кайман в рова.

– А – изчерви се той. – За нищо.

– Въпреки това ти благодаря.

– Няма проблем.

Последва неловко мълчание.

– Мислех си – смутено рече Габи, – ако не... нали разбираш, ако не ходиш с някое момиче, може би ще се съгласиш да ми дойдеш на гости. Ще приготвя вечеря.

Сърцето на Дъги бързо се разгуптя. На лицето му се изписа широка усмивка.

– Страхотно – отвърна той.

На три метра зад тях в пътническия отсек на хидроплана Рене спеше, сгушена на рамото на Рейс.

Уилям от своя страна разговаряше с Джон-Пол Демонако по клетъчния телефон на Ърл Битикър – с помощта на бутона за повторно набиране. Той набързо разказа на агента всичко, което се беше случило във Вилкафор.

От БКА до нацистите, флота и армията, и накрая – тексасците.

– Чакайте малко – рече Демонако. – Имате ли някакъв военен опит?

– Абсолютно никакъв.

– Господи. Какъв сте тогава, някакъв анонимен герой?

– Нещо такова.

След като поговориха още малко, Демонако му даде телефонния номер и адреса на американското посолство в Лима и името на представителя на ФБР. Бюрото, каза той, щяло да се погрижи за завръщането им в Щатите.

Рейс затвори и се загледа през прозореца в планините под тях. Козирката на опърпаната му бейзболна шапка опираше стъклото, пръстите на дясната му ръка си играеха със смарагда на шията му.

След малко той запремигва с клепащи и извади нещо от джоба си.

Тънкият, подвързан с кожа бележник, който сутринта му бе дал Маркес.

Уилям го прелисти. Имаше само няколко страници. Ала почеркът беше познат.

Той разтвори бележника на първата страница и започна да чете.

ПЕТО ЧЕТЕНЕ

На достойния пътешественик, който намери този бележник.

Пиша ти на светлината на факел в подножието на величествената планина, която няма равна в цяла Нова Испания.

Според несигурните ми изчисления сега е лето Господне 1560-то – близо двадесет и пет години след стъпването ми на чужди брегове.

За мнозина, които четат тези редове, те няма да означават нищо. Защото ги пиша в очакване да изложи пълния разказ за невероятните приключения, които преживях в Нова Испания – разказ, който може никога да не завърша.

Но ако успея и ако ти, о, храбри пътешественико, получил този бележник от благородните туземци, вече си го прочел, сега ще разбереш много неща.

Изминаха близо двадесет и пет години от невероятното ми приключение с Ренко. Всичките ми приятели са мъртви.

Басарио, Лена и самият Ренко.

Ала не се бой, скъпи читателю, те не загинаха от ужасна смърт или коварно предателство. Умряха в съня си, всички жертви на онзи злодей, от когото никой не може да избяга – старостта.

Аз съм последният останал жив.

Колкото и да е тъжно, вече няма за какво да живея в тази планина и затова реших да се върна в Европа. Възнамерявам да завърша дните си в някой уединен манастир, далеч от света, където, ако даде Бог, ще опиша цялата си удивителна история.

Оставям обаче този бележник в добрите ръце на моите приятели инки – да го предават на децата си и на децата на техните деца – и да го поверят само на най-достойните пътешественици, само на онези, които могат да се сравняват с моя добър приятел Ренко.

Заради благородството на онези, които ще прочетат тези бележки, тук ще се опитам да разсея някои от заблудите, които възнамерявам да включа в по-голямото описание на съдбата ми.

След смъртта на Ернандо на върха на огромната скална кула Ренко наистина отиде в храма с двата идола, но скоро след това излезе жив и здрав през подземен проход в основата на гигантския каменен пръст.

Жителите на Вилкафор напуснаха селото си под платото и се

преместиха по-нависоко – над огромния кратер, в който се намира храмът.

Аз живях при тях в продължение на почти двадесет и пет години и се радвах на приятелството на Ренко. Даже онзи мошеник Басарио, който доказва благородството си по време на последната ни битка с Ернандо, стана мой верен спътник.

О, как се наслаждавах на дружбата с Ренко! Никога не бях имал толкова добър и верен приятел. Щастлив съм, че прекарах по-голямата част от живота си заедно с него.

О, и още нещо за теб, благородни читателю – нещо, което те моля да не споделяш с моите свети братя.

След време се ожених.

И за кого, ще попиташ ти? Не за друга, а за прекрасната Лена.

Докато ѝ се възхищавах още от първия миг, в който я зърнах, няхах представа, че тя изпитва същите чувства към мен. Смяташе ме за храбър и доблестен мъж и, хм, кой бях аз, че да я извадя от това заблуждение?

Заедно с малкия ѝ син Мани, когото Ренко обичаше като всички вуйчовци по света, ние създадохме чудесно семейство и скоро с Лена имахме още две прекрасни дъщери, които, заявявам го с гордост, бяха копие на майка си.

С Лена бяхме женени в продължение на двадесет и четири години, най-възхитителните двадесет и четири години от живота ми. Това приключи само допреди няколко седмици, когато тя издъхна насън в леглото до мен.

Липсва ми.

И сега, когато водачите се готвят да ме отведат на север през горите до земята на ацтеките, аз си спомням за своите приключения, за Лена и Ренко.

Мисля за пророчеството, което ни събра, и се питам дали наистина съм един от хората, за които се споменава в него.

Ще настъпи време, когато ще дойде той,
човек, герой, носещ Слънчевия знак.
Той ще има смелостта да се бие с големите гущери,
той ще има джинга,
той ще се радва на помощта на сърцати мъже,
мъже, които ще дадат живота си
за неговата благородна кауза,

и той ще падне от небето, за да спаси нашия дух.
Той е Избраникът.

Дали съм от тези сърцати мъже?

Странно е, но сега, след всичко, което преживях, мисля, че наистина съм от тях.

Достойни пътешественико, този разказ е към своя край.

Нека тези редове те заварят в добро здраве. Желая ти щастие и любов

Сбогом.

А. С.

Рейс седеше в пътническия отсек на хидроплана, вперил очи в последната страница от бележника на Алберто Сантяго.

Радваше се, че след всичките си приключения добрият монах е намерил щастие. Заслужаваше го.

Мислеше си за неговото преобразяване – преобразяването му от плах монах в смел защитник на идола.

После отново погледна пророчеството и се замисли за Ренко. За приликите между княза и самия себе си.

И двамата носеха Слънчевия знак.

И двамата се бяха били с каймани и бяха проявили котешко равновесие.

И двамата се бяха радвали на помощта на сърцати мъже и бяха рискували живота си за своята кауза.

И накрая, разбира се, и двамата бяха падали от...

Я почакай, каза си Рейс.

Ренко никога не беше паднал от небето...

Интервю с Матю Райли

Винаги ли си искал да станеш писател?

Предполагам, че винаги съм обичал да пиша. Но едва когато започнах първия си роман „Състезание“, осъзнах, че искам да съм писател. По това време следвах в университета и работех над книгата в свободното си време.

Започвах в девет сутринта и изведнъж виждах, че е станало седем вечерта – и все пак ми се струваше, че са изтекли само пет минути! Тогава разбрах, че съм писател.

Първите признаци се появиха още във втори клас, когато се заех да създам новела по „Междувездни войни“. Това щеше да е най-дългата история, писана от седемгодишно дете. Стигнах до втора страница и се отказах. Но намерението съществуваше! А веднъж в гимназията за едно домашно по „творческо съчинение“, което трябваше да е три страници, ми хрумна история, чието последно изречение внасяше обрат в действието. Мисля, че това говори нещо.

Кога започна първия си роман?

Написах „Състезание“ година след гимназията. Бях на деветнадесет и го завърших на двадесет. Мотивацията ми по времето, когато пишех книгата: само действие, действие отначало докрай – роман, който приковава читателя заради самия бесен развой на повествованието. Честно казано, струваше ми се, че в книгите, които четях, действията се развиват прекалено бавно или са прекалено разводнени. Освен това не виждах защо да не може да има наистина батални сцени, още по-мощабни от тези в касовите холивудски филми. Филмите са ограничени.

За какво се разказва в „Състезание“?

Това е история за един човек, когото затварят в Нюйоркската щатска библиотека и му казват, че е избран да представлява човешката раса в състезание, провеждащо се веднъж на хиляда години. В сградата заедно с него има шестима извънземни, всички изходи са заключени.

Никой не може да я напусне, докато не остане жив само един участник. Седем влизат, излиза само един. С други думи, това е добрата стара тема за битка на живот и смърт. Много ужасяващи извънземни и хитри номера.

Според мен „Състезание“ в много по-голяма степен е безкрайна поредица от светкавично развиващи се смразяващи сцени, отколкото „Експлозивно“ и „Храмът на инките“. Киноверсията ще е страхотна – нещо като комбинация от „Умирай трудно“ и „Извънземни“.

Какво те накара да финансираш сам издаването на „Състезание“?

Съвсем просто е. Предложих романа на всички големи издателства в Сидни и те го отхвърлиха! И тогава го публикувах сам, защото исках да се продава. Честно казано, смятах, че е добър и си мислех, че издателствата не са му обърнали нужното внимание (убеден съм, че някои издатели изобщо не са го прочели).

Ето защо реших да привлека вниманието им по друг начин. Ако „Състезание“ се появеше по лавиците на големите книжарници, някой можеше да го забележи. И така, с помощта на брат ми Стивън публикувах романа – със страхотна корица – и лично го предложих на книгоразпространителите. Отпечатването на хиляда броя ми струваше осем хиляди долара – в печатница, наречена „Десктоп Пъблишинг“ (правя им безплатна реклама, но хей, те се справиха чудесно. А, и освен това цените са от 1996 г.).

Във всеки случай „Състезание“ беше забелязан от завеждащата отдел „Пласмент“ в „Макмилан“. Тя ми се обади и ме попита дали пиша нещо друго. Случайно само две седмици по-рано бях решил да започна нова книга, кратък екшън, който се развива в Антарктида и разказва за поделение американски морски пехотинци, натоварени да защитават космически кораб, открит дълбоко в леда. Пратих първите петдесет страници в „Макмилан“ и на тяхна основа подписахме договор. Така се появи „Експлозивно“.

Да кажа нещо и за „позора“ със собствени средства да издадеш своя книга. Трябваше да видите с какво презрение ме гледат някои хора, когато им казвах: „Аз сам финансирах публикуването“. Изражението на лицата им говореше: „Сигурно си адски слаб писател. Ако творбата ти беше добра, все някое издателство щеше да я издаде“.

Такива забележки не оценяват колко е трудно за един автор (особено който няма никакви връзки в издателския бизнес) да сключи договор за публикуване на роман. По дяволите, аз пратих „Състезание“ на една от най-големите агенции в Сидни, за да се опитам да пробия. Те изгубиха ръкописа.

Накрая обаче тази излязла с мои с мои средства книга ми донесе договор с голямо издателство. Ако не рискуваш, няма и да успееш, така смятам аз.

Вярно ли е, че си продал правата за филмиране на „Състезание“?

Вярно е. Продадох ги в началото на 1999 г. Неотдавна се запознах с някои от идеите, които имат продуцентите. Специалните ефекти ще са невероятни. Нямам търпение да го гледам.

Романът „Състезание“ ще бъде ли преиздаден от „Пан Макмилан“?

Да, да, да, да, да, да! Моите извинения на всички, които са се опитали да го намерят, след като са прочели от бюджети. Но бюджетът на писателя е собственото му въображение. Искане ми се да мисля, че имам страхотно въображение.

„Експлозивно“. Отпечатах само хиляда броя и когато излезе втори ми роман, от тях вече не беше останал нито един!

Как ти хрумна идеята за „Експлозивно“?

За мен всеки роман започва с въпроса „Какво би се случило, ако...“. Идеята за „Експлозивно“ ми хрумна, когато се запитах „Какво би станало, ако някой открие космически кораб някъде на земята?“ И отговорът: страната, на чиято територия се намира, ще го запази в тайна. За роман не е много задоволително.

Затова разширих въпроса: „Какво би станало, ако някой намери космически кораб в Антарктида, единственото място на земята, което не е собственост на нито една държава?“ Отговорът на този въпрос беше много по-интересен. Така плячката можеше да стане притежание на всеки. Като представих някои от традиционните съюзници на Америка (например французите) – страни, които повечето западници обикновено

не смятат за заплаха – в ролята на „лошите“, аз направих историята малко по-сложна в геополитическо отношение. Колкото и да е странно, написах „Експлозивно“ през 1997 г. и само две години по-късно – през 1999 – ФБР залови австралийски шпионин, който продавал американски тайни на французите! Какво ще кажете за това!

Романът „Експлозивно“ продаден ли е на чуждестранни издателства?

Да. На издателства в Съединените щати, Великобритания и Япония. Страхотно. Нямам търпение да видя японското издание.

Изненада ли те успехът на „Експлозивно“?

Труден въпрос, понеже според мен всеки писател смята книгата си за добра – и следователно очаква да постигне успех! Ето защо най-добрият начин да отговоря е следният: Аз мисля, че хората обичат бягството от действителността, а „Експлозивно“ е тъкмо това. Забавно бягство от действителността. В ежедневието си хората изпитват толкова много мъка и гняв, че когато вечер седнат да четат, искат просто да се забавляват, да оставят писателя да върши работата вместо тях. Смятам, че затова са харесали книгата ми.

Ще се появи ли Шейн Скофийлд и в друга творба?

Предполагам, че да. Всъщност през последните месеци обмислям идеята за продължение на „Експлозивно“. Скофийлд е много удобен герой, защото като морски пехотинец мога да го пращам на всякакви приключения по света. Искане ми се пак да използвам и герои като Майка и Гант. Особено Майка. Тя е едно от любимите ми творения. (Ако щете вярвайте, когато замислях „Експлозивно“, аз не си бях „представил“ предварително Майка. В деня, в който пишех сцената с първото ѝ появяване, просто се отпуснах назад на стола си и си казах: „Добре, дай да видим как изглежда тя“. След тридесет секунди имах деветдесеткилограмова жена, висока над метър и осемдесет, с бръсната глава и златно сърце. Бам. Така се роди Майка.) Бъдете спокойни, когато се завърне в „Скофийлд“, тя ще има крак от титан на мястото на истинския, откъснат от косатка в „Експлозивно“!

Уилям Рейс е съвсем различен герой от Шейн Скофийлд, нали?

Скофийлд е герой за всички сезони – нещо като Индиана Джоунс, безстрашен, но мил човек, който може да убива лошите, но казва на момиченцето до него да си затвори очите. – А Уилям Рейс е по-обикновен мъж и трябва да открие героичния си характер при най-невероятни обстоятелства. Както се досещате, аз обичам да изобразявам героите си с оглед на актьорите, които биха могли да изиграят ролите им в киноверсии на книгите ми. Описвах Скофийлд като постоянно си представях Том Круз (той дори е показан в книгата като висок метър седемдесет и осем и с остра черна коса! Уилям Рейс, от друга страна, винаги е бил Брад Пит – Брад Пит с очила и вечна бейзболна шапка.

Като направих Рейс обикновен човек обаче, открий, че мога много да се забавлявам с неговия страх. Той не е герой. Страхува се, дори когато върши най-невъобразими неща (минава под бясно носещи се моторници, скача от един на друг самолет във въздуха...). По едно време той вижда в храма скелет, който според него е на Ренко и си мисли: „Ето какво очаква героите“. Но като Алберто Сантяго, Рейс открива, че да си герой всъщност е съвсем просто – при всички обстоятелства правиш каквото е редно.

Как се появи „Храмът на Инките“?

Създаването му е малко по-различно от това на „Експлозивно“.

Исках да напиша книга, в която действието да се развива в два различни периода, но повратите в първата история да оказват влияние върху втората (например откритият от Рейс скелет в съвременната история загатва на читателя, че в миналото Ренко е бил сполетян от ужасен край. И обратно, в историята, която се развива в миналото, Алберто научава за лабиринта под Вилкафор, но Рейс използва тази информация в своя полза).

А и двете истории ми даваха двойно повече действие!

Освен това инките винаги са ме привличали. Реших, че мога да опиша шеметни приключения, развиващи се през 1535 г., докато в същото време разказвам свръхмодерен трилър като „Експлозивно“. Естествено, от време на време се опасявах, че главата ми ще се взриви от всички тези герои, които тичат насам-натам. Но си струваше.

Уилям Рейс ще се появи ли отново?

Като се изключат непредвидени творчески отклонения (например ако Джордж Лукас ме повика, за да напиша Епизод II и III на „Междувездни войни“... Джордж, четеш ли това?), да, Уилям Рейс определено ще се завърне за нови приключения.

Всъщност наскоро измислих още една история с Рейс – той ще трябва да преведе друг ръкопис и така пак ще се получи раздвояване на действието. Но като имам пред вид желанието си да напиша нова книга за Скофийлд, в бъдеще може да се наложи да редувам тези двама герои.

След написването на „Експлозивно“ ти често се появяваш в медитате. Имаш ли някакви интересни спомени, свързани с това?

Изявите ми в „Клио“ и „Космо“ – като добра партия за женитба и преуспял човек под тридесет години – беше голямо събитие. Най-много се поласках, когато един мой приятел ми каза, че в следващия брой на „Клио“ някаква читателка питала къде може да намери телефонния ми номер!

Къде искаш да си след десет години, Матю?

Имам няколко цели в живота и те се основават на постиженията на двама творци, на които се възхищавам най-много – Майкъл Крайтън и Джордж Лукас.

Искам да пиша романи, искам да режисирам документални филми, искам да правя телевизионни сериали.

Така че след десет години искам:

- романите ми да постигнат скромнен успех по целия свят,
- по моите книги да е създаден поне един холивудски филм (самото продаване на правата за филмиране не означава, че филмът ще бъде заснет или пък че ще бъде заснет добре – само питайте Стивън Кинг) – и да съм режисирал поне един документален филм.

Във всеки случай, винаги си поставям големи цели, тъй като вярвам в максимата „Ако се стремиш към звездите, можеш да стигнеш до луна-та“. И освен това човек се ражда само веднъж, така че защо да не изживея живота си добре?

Някакви последни думи?

Да. До всички, които четат тези редове: надявам се, че книгата ви е доставила удоволствие.

Матю Райли

октомври 1999 г.

КРАЙ

© 1999 Матю Райли
© 2001 Крум Бъчваров, превод от английски

Matthew Reilly
Temple, 1999

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Матю Райли. Храмът на инките

ИК „Бард“, 2001

Коректор: Мария Пилева

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов
ISBN 954-585-183-X

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11198>]